LISA GARDNER

ACININ BİR TADI VARDIR. ÖNEMLİ OLAN, TADININ SİZE NASIL GELDİĞİDİR.

BRO SIS

AFFET AMA UNUTMA

MARTI

LISA GARDNER

AFFET AMA UNUTMA

Acının bir tadı vardır. Önemli olan, tadının size nasıl geldiğidir.

Mutluluklarına herkesin gıpta ettiği varlıklı ve saygın bir aile...
Kusursuz ve sorunsuz devam eden görkemli bir hayat...
Ta ki, ailenin tamamı kimliği belirsiz kişilerce, arkalarında iz bırakmadan kaçırılıncaya dek.

Bildiğim tek şey ise, acının en kötüsünü henüz tatmadığımız.

Özel Dedektif Tessa Leoni en karanlık sırların, en güzel maskelerin arkasına saklandığını mesleği gereği kendine sık sık hatırlatmaktadır. Denbe ailesinin kaçırılma vakasında da bu gerçekten yola çıkar. Dışarıdan bakıldığında mükemmel ve zararsız gibi görünen bu insanları kimin kaçırdığını öğrenmeye çalışırken, basit bir fidye olayından çok daha fazlası olduğunu ve Denbe'lerin zannettiği kadar kusursuz olmadıklarını anladığında işin rengi değişir. Araştırmalarını derinleştirdikçe de olayın içyüzünün tahmin edemeyeceği kadar akıl almaz sırlara dayandığını fark eder.

Diğer yandan, zaman aleyhine işlerken aile üyelerinin hayatta olup olmadıklarından emin olması ve onları bir an önce bulması gerekmektedir. Bunu çok geç olmadan başarabilirse tabii...

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari
instagram.com/martiyayinlari

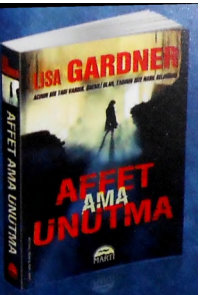
www.martiyayinlari.com
internetten sipariş: okuoku.com

"Sevgi, sadakat, güven, aile… Tüm bu kavramların varlığının pamuk ipliğine bağlı olduğunu hatırlatan çarpıcı bir hikâye."
Goodreads

"Polisiye-gerilim romanları denilince akla gelen ilk isimlerden olan Lisa Gardner'dan bir çırpıda, nefesinizi tutarak okuyacağınız sarsıcı bir aile dramı daha."
Harlan Coben

"Tessa Leoni bir dedektif olarak bu kez kendisinin bile tahmin edemeyeceği kadar çetrefilli ve sır küpü bir olayın peşine düşüyor. Kesinlikle okunmayı hak eden bir gerilim romanı."
Los Angeles Times

MARTI

LISA GARDNER

AFFET AMA UNUTMA

MARTI

Affet Ama Unutma
Lisa Gardner

1. Baskı: Kasım 2016
ISBN: 978-605-186-137-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Lisa Gardner
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191
Tel: 0212 674 85 28

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Özgün Adı : Touch and Go
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çevirenler : Cumhur Mısırlıoğlu
Derya Engin
Editör : Gamze Büyükkaya
Düzelti : Işıl Kocaoğlan
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Alla Özabat

LISA GARDNER

ACININ BİR TADI VARDIR. ÖNEMLİ OLAN, TADININ SİZE NASIL GELDİĞİDİR.

AFFET AMA UNUTMA

Çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu / Derya Engin

MARTI

LISA GARDNER

ACININ BİR TADI VARDIR. ÖNEMLİ OLAN, TADININ SİZE NASIL GELDİĞİDİR.

AFFET AMA UNUTMA

Çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu / Derya Engin

MARTI

1. Bölüm

Daha on bir yaşındayken öğrendiğim bir şey var: Acının bir tadı oluyor. Önemli olan, tadının size nasıl geldiği...

Benim bu geceki acım portakal tadındaydı. Beacon Hill'deki Scampo Restoran'da, köşedeki bir masada kocamla karşılıklı oturuyorduk. Garsonlar gelip biten kadehlerimizi sessizce doldurup gidiyorlardı. O, iki kadeh içti, ben de üç. Tertemiz keten masa örtüsünün üzeri, ev yapımı ekmeklerle ve büfeden seçilen taze mozzarella peynirlerle doluydu. Sırada, şık iki kâse içinde, üstü tatlı bezelye kaplı, çıtır çıtır İtalyan pastırması ve hafif bir krema sosuyla süslenmiş erişteler vardı. Bu, Justin'in favori yemeğiydi. Bunu yirmi yıl önce İtalya'ya yaptığı bir iş gezisinde keşfetmişti. O gün bu gündür, ne zaman şık bir İtalyan restoranına gitsek mutlaka sipariş ediyordu.

Şampanya kadehimi kaldırıp bir yudum aldıktan sonra masaya bıraktım.

Karşımda duran Justin gülümsedi, gözlerinin köşeleri kırıştı.

Kısa kesim kumral saçlarının şakaklarına aklar düşmeye başlamıştı ama ona yakışıyordu. Justin'de hiçbir zaman demode olmayan o sert, sokak adamı tipi vardı. Ne zaman bir bara gitsek kadınlar uzun süre ona bakardı. Erkekler de, ayağındaki eskimiş işçi botlarının üzerine iki yüz dolarlık bir Brooks Brothers gömleği giymiş, üstelik kendine yakıştırmayı da bilmiş bu yeni tip kimin nesiymiş diye süzerdi onu.

Kocam, "Sen yemiyor musun?" diye sordu.

"Makarnayı bekliyorum."

Yine gülümsedi ve beni benden alıp upuzun beyaz kumsallara, tuz kokan okyanus havalarına götürdü. Balayımızda günlerce dışarı adım atmadığımız özel bungalovumuzdaki ikinci sabahı, çıplak bacaklarıma dolaşan yumuşacık pamuklu örtüleri anımsadım. Justin bana elleriyle taze soyulmuş portakal yedirmiş, ben de nasırlı parmaklarına bulaşmış yapışkan sıvıyı yalayarak temizlemiştim.

Şampanyadan bir yudum daha alıp bu kez hemen yutmadan bir süre ağzımın içinde tuttum ve kendimi dilimin üstünde patlayan baloncuklara verdim. Bir yandan da, *kadın acaba benden daha mı güzel*, diye düşünüyordum. Daha mı heyecan vericiydi? Yatakta daha mı iyiydi? Belki de bu işlerin nasıl olduğunu düşününce, bütün bunların hiçbir önemi yoktu. Denklemin hiçbir kısmına etkileri olmuyordu. Erkekler aldatıyordu çünkü erkek dediğin aldatırdı. Bir koca, yapabiliyorsa yapardı.

Bu da bir bakıma, evliliğimin son altı ayında yaşadıklarıma çok da gücenmemem gerektiğini gösteriyordu.

Bir yudum daha aldım. İçtiğim şampanya olsa da portakal tadı almaya devam ediyordum.

Justin aperitifleri silip süpürdükten sonra şampanyasından küçük bir yudum içti, ardından dalgın dalgın önündeki çatal kaşıkla oynamaya koyuldu.

Justin'e yirmi yedi yaşındayken babasından yirmi milyon dolarlık bir inşaat şirketi kalmıştı. Bazı oğullar, başarılı bir işi aldıkları gibi devam ettirmekle yetinirler. Fakat Justin onlar gibi değildi. Onunla tanıştığımızda otuz dört yaşındaydı ve gelirini elli milyon dolara kadar çıkarmıştı. Üstüne üstlük iki yıl içinde yetmiş beş milyona ulaşmayı hedefliyordu. Tabii bu, ofis köşelerinde oturmakla olmazdı. Justin her işten anlıyor ve bununla gurur duyuyordu. Su tesisatı, elektrik işleri, konstrüksiyon, beton; hepsi ondan sorulurdu. Genelde sahada olur, adamlarının başında durur, tedarikçilerle bile o ilgilenirdi. Kısacası şantiyeye ilk giden de son çıkan da o olurdu.

İlk zamanlar, bu özelliği onda en sevdiğim şeylerden biriydi. Adam gibi bir adam oluşu. Ahşap döşemeli yönetim kurulu odalarında ne kadar rahatsa, sokakta kıran kırana basket oynarken ya da en sevdiği 35'lik tabancasıyla poligonda atış yaparken de o kadar rahattı.

İlk çıkmaya başladığımız zamanlarda silah kulübüne beni de götürürdü. Ben sırtımı güçlü göğsüne dayayıp sağlam durmaya çalışırken, Justin de onun silahlarının yanında küçücük kalan bir 22'liği nasıl kavrayacağımı, namluyu nasıl tutup on ikiden vuracağımı gösterirdi. İlk zamanlar hedefi tutturamıyor, kulağımda koruyucu kulaklıklar olmasına rağmen patlayan silahın sesiyle korkup irkiliyordum. Yere ateş ettiğim de oluyordu, ucu ucuna, kâğıttan hedefin altına isabet ettirebildiğim de.

Justin her seferinde ensemde uğultulu sesiyle, bıkıp usanmadan, tekrar tekrar anlatıp düzeltiyordu beni.

Bazen eve kadar gidemiyor, kendimizi poligonun tüfek deposunda ya da otoparktaki SUV'un arka koltuğunda çırılçıplak halde buluyorduk. Justin parmaklarını etime saplayıp daha hızlı, daha sert bastırıyor, bense kafam baruttan ve şehvetten bulanmış bir halde itaat ediyordum.

Tuz. Barut. Portakal.

Justin izin isteyip lavaboya gitti.

Biraz uzaklaşmasını bekleyerek tabağımdaki makarna, yenmiş gibi görünsün diye bir kısmını onun tabağına boşalttım. Sonra masanın altında çantamı açıp içinden dört beyaz hap çıkardım ve hepsini birden yarım bardak suyla mideye gönderdim.

En sonunda da şampanya kadehimi kaldırıp kendimi olacaklara hazırladım.

Eve dönmemiz arabayla beş dakika sürdü. Boston'daki bu kır evini hamile olduğumun kesinleştiği gün almıştı. Muayeneden çıkıp emlakçıya gittik. Satıcıyla anlaştıktan sonra da yeni vurduğu büyük bir hayvanı gösterip hava atmak isteyen bir avcı gibi eve götürdü beni. Aslında bu savurganlığına kızıp gücenmeliydim ama ben onun yerine, ağzımın suları aka aka tavanları yerden üç metre yüksekte, pervazları el oyması, dört buçuk katlık ahşap evi gezdim.

Beş milyon doları bastırınca alınıyordu böyle bir ev. Güneş alan pırıl pırıl odalar, çatıda nefis manzaralı bir teras ve uzun yıllar sonra buluşmuş eski dostlar gibi omuz omuza duran, birbirinden güzel komşu evler... Ev lüks villalarla dolu Newbury Caddesi'ne

birkaç blok ötede, Public Gardens parkına yürüme mesafesindeki Marlborough Sokağı'nda yer alıyordu. Burası insanların Saab sürdükleri, dadıların Fransız aksanıyla konuştuğu, özel okul başvurularına bebek rahme düşer düşmez başlandığı bir muhitti.

Justin bana, içerinin dekorasyonuyla ilgili olarak açık çek vermişti. Mobilyalar, tablolar, perdeler, halılar. Antika olsun ya da olmasın, ister bir içmimarla çalışayım istersem çalışmayayım. Onun için fark etmiyordu. Dilediğimi yapmakta, istediğim kadar para harcamakta özgürdüm. Yeter ki orayı bir yuvaya dönüştüreyim.

Ben de öyle yaptım. Tıpkı "Özel Bir Kadın" filminde olduğu gibi. Ressamlara, içmimarlara, antikacılara para saçarak; o hamile halimle en pahalı divanlara kurulup tek bir el hareketiyle onu bunu satın alarak. Açıkçası çok da eğlenmiştim. En sonunda güzel sanatlara olan yatkınlığımı gerçek dünyada da sergileyebileceğim bir uygulama alanı bulmuştum. Sadece gümüşten ve kilden takılar yapmakla kalmayıp Boston'daki bir kır evini yeniden dekore edebiliyordum da.

O günler baş döndürücü bir hızla geçiyordu. Justin büyük bir hidroelektrik projesine başlamıştı. İşe resmen helikopterle gidip geliyor, ben akşamları böbürlenerek ona evdeki gelişmeleri gösteriyor, o da sırtımı okşayıp yüzünü boynuma gömüyordu.

Sonra Ashlyn doğdu. Mutluluğumuza diyecek yoktu. Justin ağzı kulaklarında fotoğraf çekip duruyor, kıymetli bebeğini önüne gelene gösteriyordu. Bir yandan çalışma arkadaşları da doluşmuştu evimize. Çoğu eski donanma askerlerinden oluşan sert görünümlü adamlar, çamurlu ayakkabılarını kapıda çıkarıyor, pespembe bebek odasında uyuyan kızımızın karşısında türlü numaralar yapıyorlardı. Aralarında, bezin nasıl değiştirilip bağlana-

cağına ya da yeni doğmuş bir bebeğin gazının nasıl alınacağına dair ipuçları verenler bile vardı.

Justin onlara peşin peşin oğullarının kızımızla asla çıkamayacağını söylüyor, onlar da bir şey demeden başlarını sallayıp komik bakışlarını bana saklıyorlardı. Ben de sabahın ikisinde bez değiştirmeye hazırlarsa, ilerisi için bir şey düşünebileceğimizi söylüyordum.

O mutluydu, ben mutluydum, hayat güzeldi.

Sevgi böyle bir şey, değil mi? Gülersin, ağlarsın, gece yarısı ağlamalarına birlikte kalkarsın. Aylar sonra başlayan şefkat dolu sevişmelerde bir şeylerin biraz değiştiğini fark eder, ama özünde yine harika deyip geçersin. Justin beni mücevherlere boğarken ben de yogaya yazılmış, bebek kıyafetleri almak için korkunç derecede pahalı yerler keşfetmeye başlamıştım. Tamam, kocam pek evde durmuyordu ama ben de hiçbir zaman yalnız başına kalmaktan korkan bir kadın olmamıştım. Kaldı ki yanımda kızım vardı. Sonradan yardıma Dina da gelince takı stüdyoma geri dönüp üretmeye, yaratmaya, beslemeye ve ışıldamaya devam edebildim.

Justin şimdi Range Rover'ı yavaşlatmış, sokakta park edecek yer arıyordu. Evimizin yeraltında bir garajı olmasına karşın Justin orayı bana bırakmış, Boston'm merkezinde araba park etmece oyununu oynamaya gönüllü olmuştu.

Yer ararken evin önünden geçtiğim sırada gözüm otomatik olarak üçüncü kata, Ashlyn'in odasının penceresine gitti. Odanın karanlık olması beni şaşırttı çünkü Ashlyn'in akşam evde olması gerekiyordu. Belki de dizüstü bilgisayarının ışığı yettiği için lambayı açmaya gerek duymamıştı. On beş yaşındakiler böyle bilgisayar başında saatlerce oturabiliyordu; bunları yavaş yavaş

öğreniyordum. Kulaklıklar takılmış, gözler ekrana kilitlenmiş, dudaklar sıkıca kapatılıp mühürlenmiş.

Justin bir boşluk buldu; biraz geri, biraz ileri, Range Rover iki arabanın ortasına yerleşmişti bile. Justin indi, arabanın etrafından dolanıp benim kapımı açmaya geldi.

Son birkaç saniye. Kucağımda tuttuğum ellerimi öyle sıkmışım ki eklemlerim bembeyaz olmuştu. Kendimi nefes almaya zorluyordum. Al. Ver. Bu kadar basit. Her seferinde tek bir adım, sonra diğeri, sonra diğeri.

Acaba beni dudaklarımdan öperek mi başlayacaktı? Yoksa yıllar önce keşfettiği gibi kulağımın arkasından mı? Belki de fazla uzatmadan soyunup yatağa geçer, çabucak bitirirdik işimizi. Işıklar sönük, gözler sımsıkı kapanmış. Belki sevişmemiz boyunca hep onu düşünürdü. Belki de bunun bir önemi olmamalıydı. Ne de olsa benimleydi. Ben kazanmıştım. Kocamı, kızımın babasını elimde tutmuştum.

Kapı açıldı. On sekiz yıllık kocam tepemde belirdi, bana elini uzattı ve ben de elini tutup arabadan kaldırıma indim. İkimiz de tek söz etmedik.

Justin dış kapının önünde duraksadı. Tam şifreyi giriyordu ki durup kaşlarını çattı, sonra bana hızlı bir bakış attı.

"Sistemi kapatmış," diye homurdandı. "Kapıyı yine açık bırakmış."

Kapıdaki tuşlara bakınca ne demek istediğini anladım. Bu elektronik sistemi Justin kendi elleriyle kurmuştu. Sistem doğru

şifreyi girince kilitleri devredışı bırakıyor, kapı açılıyordu. Fakat şifre yoksa giriş de yoktu.

Sık sık anahtarını unutan ergen bir kızınız varsa bundan iyi bir yöntem olamazdı ama sistemin işe yaraması için, devreye sokulmuş olması gerekiyordu ve bu da Ashlyn'in zorlandığı şeylerden biriydi.

Justin tokmağı çevirince kapı hiç karşı koymadan, sessizce karanlık hole açıldı.

Kaşlarını çatma sırası bendeydi. "Bari bir ışık açsaymış."

Holü geçip tepedeki avizenin ışıklarını yakmaya giderken topuklularım yerde tıkırdıyordu. Artık Justin'in kolunda olmadığım için biraz dengem bozulmuştu. Bunu fark etmiş miydi acaba? Umurunda mıydı ya da?

Duvarın dibine gidip ilk düğmeye bastığımda ışık yanmadı. Birkaç kez daha denedim. Yine yanmadı.

Tam şaşkınlıkla, "Justin..." diyordum ki, o da benimle aynı anda, "Libby..." dedi.

Küçük kalibreli bir silah ateşlenmiş gibi tuhaf ve kısa bir patlama sesi duyuldu. Sonra bir vızıltı yükseldi. Justin o anda iki büklüm olmuştu. Ayak parmaklarının ucunda öne doğru eğilip, sıktığı dişlerinin arasından acı dolu bir inilti çıkarırken ben öylece durmuş, ağzım açık seyrediyordum.

Burnuma yamk et kokusu gelmişti.

Sonra adamı gördüm.

İriyarıydı. Benim şantiyelerden çıkmayan, 1,85 boyundaki 90 kiloluk kocamdan bile iriydi. Siyahlar içindeki devasa siluet, elinde tuhaf görünümlü, namlusu köşeli bir tabancayla holün bir ucunda duruyordu. O anda, o afallamış halime rağmen dikkatimi

yeşil konfetiler çekti. Kocam ölüm dansını yaparken ve yüzünü göremediğim adam bize doğru yaklaşırken holümün ahşap döşemelerine yeşil konfetiler yağıyordu.

Tetiği yeniden çektiğinde, Justin öne doğru iyice büküldü. Tam hırıltılı bir ses çıkarmıştı ki iriyarı adam bir daha ateş etti. Sonra bir daha, sonra bir daha. Dört, beş, altı el. Justin yerde kıvranırken ben sanki etrafımda dönen holü durdurabilecekmişim gibi kolumu uzatmış, ağzım açık, öylece duruyordum.

Kocamın bir şeyler dediğini duydum ama ilk başta çıkaramadım. Sonra anladım. Justin zorlukla nefes almasına rağmen bana koşmamı söylüyordu.

Bir adım attım. Kızımın yukarıdaki odasında, kulağında yüksek sesli bir müzik sayesinde, bu sahneleri görmemiş ve duymamış olmasını umarak baktım merdivenlere.

Sonra adam bana döndü. Tek bir bilek hareketiyle, nihayet bir şok tabancası olduğunu anladığım silahının ucundan, kare şeklindeki kovanı çıkarttı ve hızla öne fırlayıp namluyu bacağıma tuttu. Ardından tetiği çekti.

Silahın bacağımla buluştuğu yer anında acıyla alevlendi. Burnuma yine yanık kokusu geldi. Çığlık sesi. Muhtemelen benimki.

O anda iki şeyin farkmdaydım: hissettiğim keskin acının ve saldırganın gözlerinin beyazının. Maske olduğunu o zaman anladım. Adamın ağzını, burnunu, yüzünü örten bir kar maskesi vardı. Bir insan değil, yüzü olmayan bir canavardı bu. O beyaz, bembeyaz gözleriyle kâbuslarımdan fırlayıp evimin ortasına düşen bir canavar.

Sonra Justin sendeleyerek gelip kendinden daha iriyarı olan

adamın arkasından cılız darbeler indirmeye çalıştı. Fakat maskeli canavar şöyle bir dönüp bir çeşit karate darbesiyle boğazına vurdu.

Ve Justin korkunç bir hırıltıyla yere yığıldı.

Sol bacağımda güç kalmayınca yere düştüm. Sonra ellerimin üstünde doğrulup şampanyaları kustum.

O acıya, o yanmaya, o paniğe ve korkuya rağmen son düşüncem, *ne olur Ashlyn'i bulmasın,* oldu. *Yalvarırım Ashlyn'i bulmasın.*

Sesini tam o anda duydum. Bir çığlık gibi tiz ve korku doluydu. "Babacığım. Anneciğim. *Babacığım!*"

Kendimden geçmeden önceki o son anlarda kafamı çevirip baktığımda iki karaltı daha gördüm. Biri bir tarafında, diğeri öbür tarafındaydı, kızımı sürükleyerek merdivenlerden aşağı indiriyorlardı.

Gözlerimiz bir anlığına buluştu.

Seni seviyorum, demeye çalıştım.

Fakat sözcükler ağzımdan çıkmadı.

Siyah maskeli siluet, şok tabancasını çıkarıp yeni bir kovan taktı. Nişan aldı. Ateş etti.

On beş yaşındaki kızım çığlık atmaya başladı.

Acının bir tadı vardır.

Önemli olan, tadının size nasıl geldiğidir.

2. Bölüm

Ceptelefonunun cızırtısıyla uyandı. Bu onu iki sebepten dolayı şaşırtmıştı. Birincisi, artık teorik olarak, telefonların gecenin bir yarısı çalmasını gerektirecek bir işi yoktu. İkincisi ise, telefona uyanmış olması, öncesinde uyuyakaldığı anlamına geliyordu ve bu da yine teorik olarak aylardır yapmadığı bir şeydi.

Tessa Leoni, telefonu gittikçe artan bir sesle çalmaya başladığında yatağın sol tarafında yatıyordu. Kolu yana doğru uzanıyordu ama eli telefona değil, yatağın boş tarafına doğru hareketlenmişti. Sanki, ölümünden bu yana koca iki yıl geçmiş olmasına rağmen, bir zamanlar orada yatan bir kocaya dokunmak istermiş gibi.

Telefonun sesi gittikçe yükseliyordu. Bir gayret komodine doğru yuvarlandı ama ilginçtir, gerçek bir uyku insanın kafasını kronik uykusuzluktan daha mı çok bulandırıyordu ne?

Nihayet son çalışında açtı telefonu. Karşı taraftan patronunun sesi gelince üçüncü kez şaşırdı çünkü adam onu nadiren ararardı. Sonra uyku sersemliğinin son bulutları da dağıldı ve yerini yılların deneyimine bıraktı. Başını salladı, sormak istediklerini sordu, ardından telefonu kapatıp üstünü giydi.

Son anda bir tereddüde kapıldı. Silahını alsa mıydı, almasa mıydı? Artık Massachusetts'te devriye polisliği yapmıyordu, silah kuşanması şart değildi ama olsun, bazen bu yeni işinde de faydasını gördüğü oluyordu. Patronunun az önce telefonda aktardığı kısa bilgileri –durum, zaman, bilinen bilinmeyenlerin sayısı– düşündü, sonra da kararını verdi. Silah dolabın arkasında, emniyetli bir yerdeydi. Karanlıkta oraya gidip şifreyi ezberinden çevirdikten sonra, Glock'unu çıkarıp omuz askısına soktu.

Cumartesi sabahı saat 6.28 itibarıyla hazırdı artık.

Ceptelefonunu alıp ceketinin cebine attı, ardından koridoru geçip yatılı hizmetçisi/dadısı/can yoldaşına haber vermeye gitti.

Bayan Ennis çoktan uyanmıştı. Kendisine ne zaman ihtiyaç duyulduğunu bilip bir adım önde olmasını sağlayan o doğaüstü yetenek, diğer pek çok yaşlı kadında olduğu gibi onda da vardı. Şimdi de başucu lambasını açmış yatağında oturuyor, son dakika talimatlarını almak üzere elinde not defteriyle bekliyordu. Üzerinde Sophie'nin geçen yıl Noel'de hediye ettiği kırmızı-yeşil çizgili, basma geceliği vardı. Bir tek kafasında küçük, beyaz bonesi eksikti; o da olsa tam Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesi olacaktı.

Tessa her şey çok açık görünüyor olsa da, "Beni çağırdılar," dedi.

"Ona ne diyeyim?" diye sordu Bayan Ennis. "Ona" derken Tessa'nın sekiz yaşındaki kızı Sophie'yi kastediyordu. Babasını iki yıl önce bir saldırgana kurban veren küçük kız, annesini gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Tessa'nın, Brian'ın ölümünden sonra eyalet polisliğini bırakmasında Sophie'nin de payı büyüktü. Kızının düzenli bir hayata, en azından annesinin akşamları evde olacağını bilmeye ihtiyacı vardı ve Tessa'nın şirket soruştur-

maları alanındaki yeni işi dokuz-beş çalışmasına izin veriyordu. Tabii bu sabah çalan telefon...

Tessa bir anlık duraksamanın ardından, "Anladığım kadarıyla durum epey acil," dedi. "Demek istiyorum ki, bir-iki gün dönemeyebilirim. Bakalım gözlerine girebilmek için daha ne soytarılıklar yapacağım?"

Bayan Ennis bir şey söylemeyip başını sallamakla yetindi.

"Sophie'ye söyle, bana cepten mesaj atsın," diye devam etti Tessa. "Telefona hep bakabilir miyim bilmiyorum ama mesaj atarsa er geç dönerim ona."

Tessa lafını bitirdikten sonra, söylediklerinden memnun bir şekilde başını salladı. Sophie'nin, annesine istediği zaman ulaşabilmesi gerekirdi. İster dokunarak, ister bir düğmeye basarak, fark etmezdi. Sophie'nin, annesinin her zaman yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Çünkü Tessa bir kez yanında olmamıştı ve o yaranın izleri, aradan geçen iki yıla rağmen hâlâ silinmemişti.

"Bu sabah jimnastik dersi var," dedi Bayan Ennis. "Sonrasında eve bir arkadaşını davet edebilir. Kafası dağılır, unutur."

"Teşekkür ederim. Akşam yemeğinden önce aramaya çalışacağım. Olmadı, yatmadan önce muhakkak."

"Sen bizi merak etme." Bayan Ennis'in sesi şimdi biraz sert çıkmıştı. Sophie'ye, Tessa'nın gece devriyesinde geçirdiği uzun yıllar da dahil olmak üzere, doğduğu günden beri o bakıyordu ve evle ya da Sophie'yle ilgili olup da üstesinden gelemeyeceği şey yoktu. Onu elinin tersiyle kışlayarak, "Hadi, git sen," dedi. "Biz idare ederiz."

"Teşekkür ederim," dedi Tessa tüm samimiyetiyle.

"Kendine iyi bak."

"Her zaman." Bunu da tüm samimiyetiyle söylemişti.

Tessa usulca karanlık koridora çıktı. Fakat adımları istediğinden daha yavaş kalmış, sonunda kızının odasının önünde durmuştu. Şimdi içeri girip mışıl mışıl uyuyan çocuğunu uyandırmak bencilce olurdu. Açık kapının ağzında durup içeri bakmakla yetinmek zorundaydı. Loş odaya, gözleri alışana kadar dikkatle baktı ve nihayet kızının yeşil renkli yastığına dağılmış saçlarını görebildi.

Sophie karanlıkta rahat edemediği için odada iki gece lambası vardı. Kollarının arasında da Sophie'nin adını Gertrude koyduğu, iplikten kahverengi saçlı, düğmeden siyah gözlü bebeği duruyordu. Brian öldükten sonra Gertrude'un göğsünde bir yara bandı belirmişti. Kalbi acıdığı için demişti Sophie. Tessa da anlayışla başını sallamıştı.

İki yıl önceki yaraların izlerini taşıyan bir tek Sophie değildi. Tessa ne zaman işe, koşuya ya da alışverişe gitmek için kapıdan dışarı çıksa, kızından ayrılmanın acısını adeta bedeninde hissediyor, kalbinin ortadan ikiye ayrıldığını ve eve dönene kadar da birleşmeyeceğini biliyordu. Ara sıra da olsa hâlâ rüyasında kar ve kan görüyor, yere düşen kocasına çaresizce uzanmaya çalışıyordu. Fakat rüyalarında bazen de kendini, elinde silah, tetiği çekerken görüyordu.

Koridorun sonuna ilerledi. Mutfakta durup çabucak bir not karalayarak kızının sandalyesine bıraktı. Notta, *Seni seviyorum. Yakında döneceğim...* yazıyordu.

Sonra derin bir nefes alıp dışarı çıktı.

*

Tessa büyüyünce polis olmayı hayal eden çocuklardan biri değildi. Babası mahallenin araba tamircisi, kızından çok Jack Daniel's'ı seven, mavi yakalı bir adamdı. Annesiyse yatak odasından nadiren çıkan, gölge bir şahsiyet olarak kalmıştı. Kadın erken yaşta ölmüş, Tessa'ya varlığından çok matemini miras bırakmıştı.

Hayatta neredeyse bir başına kalan Tessa zaman içinde sonu yalnızlık, hamilelik ve sefaletle biten kararlar vermişti ve de bu kararlarıyla büyümüştü. Kendine ne yaparsa yapsın önemi yoktu ama çocuğuyla ilgili hiçbir hataya yer yoktu. İlk işi, doğru düzgün bir lise diploması bile olmayan yalnız annelere yakışacak bir kariyer yolu seçmek oldu ve bu da onu polis akademisinin kapısına kadar götürdü. Orada geçirdiği altı aylık eğitimde ateş etmeyi, dövüşmeyi ve strateji geliştirmeyi öğrendi. Üçüne de eğilimi olduğunu göstererek kendini bile şaşırtmıştı.

Dahası, bunu sevmişti de. İşini, üniformasını, teşkilattaki dostlukları... Dört yıl, Massachusetts'in otoyollarında devriye gezdi, sarhoşları karakola aldı, kavgaları ayırdı, aile içi anlaşmazlıklarda aracılık yaptı. Dört koca yıl boyunca bir amacı olmuş, hayatta bir fark yaratabildiğini hissetmişti. Mutluydu.

Şimdi de Boston'ın merkezinde, park edecek bir yer ararken ve olay mahalliyle ilgili analizlerine başlarken, aldığı o eğitimlere ve tecrübeye güveniyordu. Denbe ailesi Boston'ın en zengin muhitlerinden biri olan Back Bay'de oturuyordu. Yüz milyon dolarlık bir şirketin sahibine de bu yakışırdı. Civardaki bütün sokaklar sıra sıra görkemli villalarla doluydu. Evler aslında öyle dip dibelerdi ki insan ilk bakışta, *mutlaka birileri bir şeyler duymuş olmalı*, diye düşünüyordu. Fakat bunlar zengin insanlardı; kendilerini şehir ha-

yatının azgın denizinin ortasındaki ıssız bir adada yaşıyormuş gibi hissetmek için her türlü yalıtıma para dökerlerdi elbette.

Tessa etrafta ne bir adli tıp aracı ne de bir mobil iletişim merkezi gördü, ama ihbar basit bir hırsızlık vakası şeklinde geldiği için buna şaşırmadı. Ancak kapının önündeki altı devriye arabası ve onlar kadar dikkat çekmeyen birkaç dedektif aracı düşündürücüydü. Basit bir hırsızlık vakası için bunlar çok fazlaydı. Belli ki polis, gelen ihbarın önem derecesiyle yetinmemişti.

Marlborough Sokağı'nın köşesinden dönüp, Back Bay sakinlerinin daha çok park etmek için kullandıkları bir arka sokağa saptı, boş bir yer bulup hemen park etti. Yaptığı şey büsbütün yasadışıydı ama sokakta başka dedektif araçlarının da olduğunu görünce bu fırsatı kaçırmak istememişti. Üzerinde *Özel Soruşturma* yazan levhayı çıkarıp Lexus'unun önüne yerleştirdi. Muhtemelen gıcıklığıma ceza yazacaklardı ama artık yapacak bir şey yoktu.

Tessa arabadan inip çikolata renkli, uzun, yün paltosunu üzerine geçirdi ama sonra bir kez daha tereddütte kaldığım fark etti.

İçgüdüleri ona Glock'u torpido gözüne bırakmasını söylüyordu. Bir sürü Boston dedektifinin arasına silahla girecek olursa insanlara malzeme olabilirdi.

Fakat sonra böyle düşündüğü için kendine kızdı. Polisliğin temel kuralı: Korktuğunu asla belli etme.

Nihayet çene yukarıda, omuzlar geride, ruhsatlı tabancası kılıfında, arabanın kapısını kapattı. Güneş çıkmaya başlamış; kırmızı tuğlalı, krem duvarlı villalar altın rengine bürünmüştü. Marlborough Sokağı'na döndüğünde, ön verandaları Şükran Günü dolayısıyla kurutulmuş mısır püsküllleri ve çeşitli hasat ürünleriyle süslenmiş evleri hayranlıkla seyrederek, kırmızı taşlı kaldırımda

Denbe'lerin villasına doğru yürümeye koyuldu. Çoğu evin önünde, etrafı siyah dökme demirden, süslemeli çitlerle çevrili küçük bahçeler vardı. Yılın bu mevsiminde bitkiler genelde minyatür şimşir ağaçları ve yapraklı, yeşil fundalardan ibaretti. Güneş yüzünü göstermişti, galiba hava bugün o kadar da soğuk olmayacaktı. Ancak güneş her geçen gün daha alçaktan geçecek, gündüzler kısalacak, aralık ayıyla birlikte sabah ayazı ısırmaya başlayacaktı.

Üniformalı genç bir memur, tek başına Denbe'lerin evinin önünde duruyordu. Genç adam belki ısınmak belki de uyanık kalmak için bir o ayağının üstüne, bir bu ayağının üstüne basıyordu. Bu mesafeden bakıldığında, evde bir trajedi yaşandığına dair herhangi bir iz görülmüyordu. Ön basamakların etrafına olay mahalli kordonu çekilmemiş, kaldırıma bir adli tıp sedyesi getirilmemişti. Mekânın böyle nispeten sakin olması insana, *Boston polisi ne gizlemeye çalışıyor acaba*, diye düşündürüyordu.

Tessa'nın, patronundan öğrendiği kadarıyla Denbe ailesinin hizmetçisi polisi ilk olarak saat 5.30 gibi aramıştı. Kadın eve birilerinin girmiş olabileceğini söylemiş, polis departmanı da olay yerine bir dedektif göndermişti. Dedektif içeri girdiğinde bunun sıradan bir hırsızlıktan ibaret olmadığını görmüş, telefonlar edilmiş, sonunda Justin Denbe'nin şirketi de Tessa'nın patronuna haber vermişti.

Patronu telefon açıp olanları anlattığında, Tessa'nın ilk düşüncesi vakanın dağınıklığı olmuştu. Şimdiyse evin siyah, ceviz ağacından kapısına bakarken o dağınıklığı bir tık yükseltip karmaşıklık seviyesine çıkarmaya karar verdi. Hatta çok karmaşığa.

Genç memura doğru dimdik yürüyüp özel dedektif rozetini gösterdi. Tahmin edilebileceği üzere adam başını salladı.

"Özel vaka," dedi genç adam. "Yalnızca üniformalılar girebilir."

Tessa, "Benim davetim de özel," diye karşılık verdi. "Hem de direkt Denbe İnşaat'tan. Denbe İnşaat yüz milyon dolarlık bir şirket. Çoğunlukla eyalet senatörleri ve üst düzey Washington bürokratları aracılığıyla aldıkları inşaat ihaleleri yapıyorlar. Senin benim gibi insanların kızdırmaya cesaret edemeyecekleri tipler yani."

Memur ona ters ters bakıp, "Hangi bürokratlarmış bunlar?" diye sordu.

"Justin Denbe'yi başkanın bütün resepsiyonlarına davet ettiren güç simsarları. Öyle adamlar işte." Galiba biraz abartmıştı ama olsun, sonuçta mesajı yerine ulaşmıştı.

Memur ağırlığını sol ayağından sağ ayağına verdi. Politik bağlantılarla ilgili hikâyeyi tam manasıyla yutmamıştı ama vakanın Back Bay gibi zengin bir muhitte gerçekleşmiş olması, duyduklarını tamamen hasıraltı etmesine de engel oluyordu.

"Etrafına bir bak," diye devam etti Tessa, "aileyi düşün, muhiti düşün. Bizim burada ne işimiz olur ki, değil mi? Denbe'nin şirketi bizim şirketimizi de bunun için tuttu. Özel meseleleriyle özel bir şirket ilgilensin diye. Bu doğrudur demiyorum. Hoşuna gitmek zorunda da değil, ama sen de ben de biliyoruz ki bu insanların dünyası başka türlü işliyor."

Başarmak üzere olduğunu görebiliyordu. Ta ki Boston Dedektifi Çavuş D.D. Warren sahneye çıkana dek.

Sert görünümlü sarışın kadın ön kapıda belirdi, lateks eldivenlerini çıkardı ve Tessa'yı fark ettiği anda bariz bir şekilde burun kıvırdı.

Cinayet dedektifi, "Duyduğuma göre kiralık polis olmuşsun," diye seslendi. Sabah güneşinde parlayan kısa, sarışın bukle-

lerini savura savura basamaklardan indi. Moda zevkiyle tanınan bir müfettiş olan D.D. altına koyu renk taşlama bir kot pantolon, üstüne de açık mavi, düğmeli bir gömlek ile karamel rengi bir deri ceket giymişti. Ayağındaki sekiz santimlik topuklu ayakkabıları da hepsiyle uyumluydu şüphesiz.

"Sen de anne olmuşsun diye duydum."

"Evlendim bir de." Dedektif bunu söyledikten sonra ışıl ışıl, mavi renkli bilekliğini gösterdi. Sonra gelip üniformalı memurun hemen dibinde durdu. Bir ona, bir buna bakan genç adam kaçmaya yer arıyor gibiydi.

D.D. ve Tessa birbirlerini en son iki yıl önce, bir hastane odasında görmüşlerdi. D.D. ve eyaletten ortağı Bobby Dodge, Tessa'yı, kocasının ve diğer iki kişinin vurulmasıyla ilgili olarak sorgulamaya gelmişti. Tessa, D.D.'nin sorularından hoşlanmamıştı. D.D. de Tessa'mn sorularından hoşlanmamıştı. Şimdi de anlaşılan, o günden bu yana değişen pek bir şey olmamıştı.

D.D. çenesiyle Tessa'nın önü açık paltosundaki şişkinliği işaret ederek, "Senin silah taşımana izin veriyorlar mıydı ki?" dedi.

"Bir insan mahkemece aklandığında böyle oluyor işte. Hani diyorlar ya, kanun önünde herkes masumdur falan."

D.D. gözlerini devirdi. Bu hikâyeyi iki yıl önce de yutmamıştı. "Burada ne işin var?" diye sordu sertçe.

"Vakayı senden almaya geldim."

"Alamazsın ki."

Tessa sessizliğin en iyi güç göstergesi oluşuna güvenip bir şey demedi.

"Ciddiyim," diye devam etti D.D. "Vakayı benden alamazsın çünkü vaka zaten benim değil."

Tessa elinde olmadan, "Ne?" diye atıldı. D.D.'nin Boston emniyetindeki süper polis statüsü düşünüldüğünde, bu son derece şaşırtıcı bir haberdi.

D.D. bunun üzerine kafasıyla evin ön kapısını işaret etti. "Vakanın sorumlu dedektifi Neil Cap. Derdini ona anlatırsın artık."

Tessa bir süre hafızasını taradıktan sonra, "Bir saniye," dedi. "Şu kızıl saçlı çocuk mu? Sürekli adli tıpta takılan? O Neil mı?"

D.D. böbürlenerek, "Nasıl yetiştirmişim anla yani," dedi. "Bu arada aklında olsun, çocuk dediğin adam senden beş yaş büyük. Vakasına salça olmak istiyorsan daha terbiyeli davranmanda fayda var bence."

"Terbiyeli olmak zorunda değilim çünkü evin sahiplerinden özel iznim var." Şaşırma sırası bu kez D.D.'deydi. Parlak, mavi gözleri kurnazca kısıldı. "Aileden mi izin aldın? Onlarla konuştun mu ki? Bizim de konuşmamız gerektiği için soruyorum. Hem de hemen."

"Konuştuğum kişiler aileden değiller. Anlaşılan, çoğu zengin gibi Justin Denbe de evi şirketin üstüne yapmış."

İş arkadaşları arasında zekiliğiyle tanınan Dedektif Warren, "Lanet olsun," diyerek homurdandı.

"Bu sabah altı itibarıyla," diye devam etti Tessa, "Denbe İnşaat bu mülkiyetle ilgili bütün meseleler için Northledge Soruşturma'yı görevlendirmiş bulunmakta. Dolayısıyla benim de eve girip olay mahallini incelemeye ve bağımsız bir soruşturma yürütmeye yetkim bulunuyor. Şimdi, istersen burada böylece dikilip faksın sizinkilere ulaşmasını bekleyebiliriz ya da hemen işe girişmeme izin verirsiniz. Az önce bu memur arkadaşa da anla-

tıyordum, Denbe ailesinin çevresi biraz geniş. Yani şimdi fazla tantana çıkarmazsanız sonradan da başınız ağrımaz."

D.D. bir şey söylemeden kafasını sallamakla yetindi. Başı önünde kaldırım taşlarını incelerken, büyük ihtimalle bir sonraki karşı hamlesini düşünüyordu.

"Teşkilatta kaç yıl hizmetin var, Tessa?" diye sordu nihayet. "Dört mü, beş mi?"

"Dört yıl."

Kurt dedektif kafasını kaldırıp ona baktı. Yüzünde alaydan uzak, samimi bir ifade vardı. "Böyle vakalar için yeterince deneyimli değilsin," dedi sonra. "Hayatında delil araştırmamışsın, beş katlı bir olay mahalline girmemişsindir bile. Böyle büyük bir sorumluluğu nasıl üstleneceksin, anlamıyorum. Burada motorlu araçlarla köşe kapmaca oynamaktan ya da sarhoş sürücülere alkol testi yapmaktan değil, gencecik kızları da dahil koca bir ailenin yok edilmesinden söz ediyoruz."

Tessa ona duygusuz bir ifadeyle bakıp, "Biliyorum," dedi.

Boston dedektifi aniden, "Sophie nasıl?" diye sordu.

"Gayet iyi, sorduğun için teşekkürler."

"Benim oğlumun adı da Jack."

"Kaç yaşında?"

"On bir aylık."

Tessa kendini tutamayıp gülümsedi. "Önce onu, ömrün boyunca kimseyi sevmediğin kadar çok sevdiğini fark ediyorsun. Ertesi sabah bir kalkıyorsun, aa, meğer sandığından daha da çok seviyormuşsun."

"Evet," dedi D.D. gözlerini kaçırmadan.

"Sana söylemiştim."

"Hatırlıyorum, Tessa. Ama sana başka bir şey daha söyleyeyim mi? Ben hâlâ yanıldığını düşünüyorum. Bence aşılmaması gereken çizgiler var. Sen bunu bir polis olarak herkesten daha iyi biliyordun ama yine de bir insanı soğukkanlılıkla vurabildin. İster sevgiden olsun, isterse nefretten, cinayet hiçbir şekilde haklı çıkarılamaz."

Tessa sakince, "İddia edilen buydu," diye karşılık verdi. "Bir insanı soğukkanlılıkla vurduğum *iddia* edilmişti."

D.D.'nin keyfi biraz kaçmış gibiydi. Alçak sesle devam etti. "Ama ne bileyim... sonuçta kızını kurtardın. Bazı günler, tıpkı senin dediğin gibi, oğluma baktığım zaman... bilemiyorum. Başı belaya girecek olsa, canı tehlikede olsa... neyse, sanırım yaptığını hâlâ onaylamıyorum ama artık daha iyi anlıyorum."

Tessa hareketsiz durmaya devam ediyordu. D.D. Warren'dan özür namına alabileceği tek şey buydu.

"Bak şimdi," diye devam etti dedektif, "mademki izni sana evin *sahibi* vermiş, içeri girmene ya da *bağımsız* bir soruşturma yürütmene engel olamam. Ancak sen de bizim çalışmamıza saygı göster, olur mu? Neil sıkı bir dedektiftir, arkasında da sağlam bir ekibi var. Kaldı ki, biz burada delil toplama adına bir işe giriştik ve olayın içyüzü sandığımız gibiyse bu ailenin kaderi biraz da birlikte çalışmamıza bağlı olacak. Nokta."

Tessa kısacık bir an bekledikten sonra, "Bu tatlı dedektif tavırlarını sana yakıştıramadım," dedi.

"Bir aptallık yapacak olursan ben de sana onu yakıştıramam."

"Doğru dedin."

"Anlaştık mı peki?"

Güneş iyice yükselmiş, taş kaldırımı ısıtmaya, krem renkli

duvarları aydınlatmaya başlatmıştı. *Böylesine korkunç bir suçun*, diye düşündü Tessa, *bu kadar güzel bir sokakta ne işi var?* Ancak böyle şeyler kapalı kapılar ardında, dışarıdan mutlu görünen bir yuvada, hatta Boston'm zengin bir muhitinde bile olabilirdi ve bunu herhalde Tessa'dan daha iyi kimse bilemezdi.

Öne doğru ilk adımını attı. "Sizin delillerinize dokunmam."

"Az önce de dediğim gibi..."

"Ben sadece bilgisayarları istiyorum."

"Neden bilgisayarlar?"

"Onu da bulduktan sonra söylerim. Neyse, bir an önce harekete geçelim artık. Dediğin gibi saat işliyor. Yeni ailen için de tebrikler, D.D."

Dedektif yana çekilerek, "Şey, sağ ol, sana da yeni işin için tebrikler," dedi. "Söylesene, sen şimdi para içinde yüzüyorsundur."

"Aynen."

"Çalışma saatlerin falan da kötüdür."

"Yoo, her akşam evde oluyorum."

"Ama yine de özlüyorsundur bizi, öyle değil mi?"

"Ah, hem de her zaman."

3. Bölüm

Beyaz kargo minibüsü, Storrow Yolu'ndan Eyaletler Arası 93'e, oradan da 95'e geçerek, anayollardan ayrılmadan kuzeye doğru ilerliyordu. Saat gecenin biriydi; zaman kazanmak için otoyolları kullanmakta fayda vardı.

Endişelenmek yersizdi. Sonuçta Massachusetts'te hız limitinin yaklaşık on kilometre kadar üstünde seyreden basit, beyaz bir minibüstü. Aracın şoförü ileride iki devriye arabası görünce normal olarak hafifçe frene bastı, yanlarından geçip gittikten sonra da eski hızına geri döndü.

Minibüs ilk kez gece üç gibi, yıllar önce kapanmış bir yol kenarı restoranında durdu. Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerin ortasında yapayalnız kalmış olan restoran, kamyoncuların biraz uyumak için ya da çalıları sulamak için duracağı yerlerden biri gibi görünüyordu. Daha da önemlisi, gerçekten kimsenin fark etmeyeceği bir yerdi çünkü böylesine uzak bu yerde ilgi çekici hiçbir şey yoktu.

Ekibin en genci olan Radar dedikleri çocuğu, işini yapsın diye arka tarafa gönderdiler. Çocuk paketleri kontrol etmek için

gidip arka kapıyı açtı. Kız ve kadın hareketsiz duruyordu ama adamda bir kıpırdanma vardı. Adam tek gözünü açıp Radar'a bir bakış attı, sonra kendinden küçük gördüğü bir hedefe saldırmaya niyetlenmiş gibi öne doğru bir hareket yaptı. Ancak verdikleri sakinleştiricinin etkisi hâlâ geçmemiş olacak ki boylu boyunca, yüzüstü yere kapaklanarak hareketsiz kaldı. Radar omuz silkip adamın nabzına baktı, sonra gayet sakin bir şekilde alet setini açıp içinden hazır bir şırınga çıkardı ve adamın koluna sapladı. Bu onu bir süre daha idare ederdi.

Son olarak üçünün bilek bağlarını kontrol etti ve ağızlarındaki bantlar açılmış mı diye baktı.

Şu ana kadar her şey yolunda görünüyordu. Alet setini toplamış, kapıyı örtmeye hazırlanırken durdu. Neden durduğunu o da anlamamıştı. Belki de işinde gerçekten çok iyi oluşundandı; yıllarca, ülkelerce, birimlerce öncesinde çıktığı ilk saha deneyiminde bile anlaşılan ve Radar lakabını almasını sağlayan altıncı hissi yüzündendi. Sebebi ne olursa olsun, Z'nin şoför koltuğundan, acele et, diye bağırmasına aldırmayıp alet setini bıraktı ve paketleri bir kez daha teker teker kontrol etti.

Ceptelefonları, araba anahtarları, cüzdanlar, cep çakıları, iPod'lar, iPad'ler; kısacası bir insanın ihtiyaç duyabileceği her şeyi Boston'daki evin mutfağında bırakmışlardı. Radar, hedefleri sıradan siviller olduğu için bu kadar önlemi fazla bulmuştu ama Z'nin talimatları açıktı. Şu anda arkada yatmakta olan adamın bazı becerileri olduğunu biliyorlardı. Elbette onlar kadar becerikli değildi ama olsun, başının çaresine bakabilen bir tipti. Hafife almak aptal işi olduğu için onlar da hafife almadılar.

Fakat yine de... Radar işe kızla başladı. Kız, üstü aranıp yok-

lanırken inledi; Radar da bir çocuğu, özellikle de böyle genç ve güzel bir kızı elediği için kendini sapık gibi hissetti, yüzü kızardı. İçinden *paket, paket, paket* diye geçirdi. Onlarınki gibi bir işte yabancılaşma esastı. Kızdan sonra sırada kadın vardı. Bu kez de aynı şekilde utandı, rahatsız oldu ama kadınları Mick'in değil de onun aramasının daha iyi olduğunu düşünerek kendini avuttu. O esnada, arka koltuktaki iriyarı sarışın adam sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi döndü ve o parlak, masmavi gözleriyle Radar'a ters ters baktı. Mick'in gözleri şişip kanlanmıştı ve bu durumdan rahatsız olduğu her halinden belliydi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye kükredi Mick. "Bunları bağlıyor musun, elliyor musun?"

"Ters bir durum var," diye mırıldandı Radar.

"Neymiş ters olan?" Şoför koltuğundaki Z aniden dikilmiş, sonra vakit kaybetmeden kapıyı açıp aşağı inmişti.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Radar bir kez daha. Bir yandan ellemeye, yoklamaya, dürtmeye devam ediyordu. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

Mick susup arkasını döndü. Radar sarışının ondan oldum olası hoşlanmadığını biliyordu ama ekibin kalanı, beraber çalıştıkları yıllar içinde Radar'm içgüdülerini sorgulamamayı öğrenmişti. Radar bir terslik olduğunu söylüyorsa vardır. Asıl mesele o tersliği bulmaktı.

Z arabanın arkasından dolanıp yanına gelmişti bile. Cüssesine göre oldukça hızlı bir adamdı ve şimdi tepeden tırnağa siyahlar içindeki haliyle, karanlık gecede tekinsiz bir gölge gibiydi.

Gelip yanında dikilerek, "Ne oluyor?" diye buyurdu. Radar, onu huzursuz eden şeyi arkadaki adamı yeniden kontrol ederken

fark etti. Göreve başlayalı altı saat olmuştu ve onlara epey pahalıya patlayacak olan ilk hatalarını yapmışlardı. Orada öylece durmuş, ihtimalleri değerlendirirken Z'nin aniden hareketlendiğini hissetti.

İrikıyım adamın elinde göz açıp kapayıncaya kadar bir bıçak belirdi. O öne doğru bir hamle yaparken Radar da ayağının altından çekildi ve içgüdüsel olarak gözlerini kaçırdı.

Tek bir bıçak darbesi, üç kesik; ne daha az ne daha fazla. Z'nin işi tamamdı. Yaptığına bir kez daha baktıktan sonra memnuniyetle homurdandı, ardından işin kalanını Radar'a bıraktı ve çekip gitti.

Yalnız başına kalan Radar mecburen işe girişti. Mekân olarak terk edilmiş bir lokantayı seçmekle iyi yapmıştı. Etrafın karanlık olmasıysa daha da iyiydi; böylece yapacaklarını doğru düzgün kendi bile göremeyecekti.

Nihayet işini bitirdikten sonra alet çantasını toplayıp eline aldı. *Yabancılaşma*, diye geçirdi içinden bir kez daha. İşin sırrı. Son bir defa bakayım demeden arka kapıyı kapattı.

Otuz saniye sonra minibüse binmiş, Mick'in yanına sıkışmıştı bile.

Hepsi birlikte zifiri karanlık gecede yola koyuldular. Beyaz minibüs kuzeye doğru ilerliyordu.

4. Bölüm

Tessa, Denbe'lerin evine girerken içinde biraz korku, biraz da merak vardı. Evde bir çocukla karşılaşma olasılığından dolayı gergin, multi milyoner bir Boston'lının malikânesinde dolaşacağı için de meraklıydı. Şehrin bu muhitindeki restore edilmiş villalar başlı başına birer efsaneydiler ve görünüşe göre Denbe ailesinin evi de farklı değildi. Özenle cilalanmış ahşap döşemeleri, üç metrelik tavanları, en az on santim kalınlığındaki otantik pervaz ve korniş oymalarıyla burası da efsaneye ihanet etmemişti.

Çoğu Boston kır evi gibi bunun da girişi dar ama uzundu. Ancak sonrasında çıkılan iki katlı geniş hol, Tessa'nın Venedik işi olduğunu tahmin ettiği, üfleme camdan devasa avizesi ve önünde uzanan zarif merdiveniyle muhteşem görünüyordu. Holün hemen arkasında ise, gayet şık bir şekilde restore edilmiş tarihi şöminesiyle büyük bir salon duruyordu. Biraz ileri baktığında, salondan evin arkasına doğru bir mutfağın açıldığını gördü; zihninde granit tezgâhlı, çift kapı soğutuculu, özel sipariş dolaplı geniş bir alan canlandı. Burası ne çok süslü ne de aşırı modern bir yerdi. Sağda solda, beklenmedik renk patlamalarıyla vurgulanmış sıcak, pastel

bir atmosfer. Antika oldukları her hallerinden belli olan mobilyaların arasına serpilmiş çağdaş sanat eserleri; gelen misafirlerini ezmeden büyülemek isteyen, zengin eşi dostu da mahallenin çocuklarını da aynı sıcaklıkla ağırlayabilecek bir yuva.

Holdeki manzaranın rahatsız ediciliği biraz da bundandı aslında.

Kusmuk. Giriş kapısından iki metre içeride, sağ duvarın önünde büyükçe bir havuz. Konfetiler; her birinin üstünde, ateşleyen şok tabancasının seri numarası yazılı milyon tane, yeşil ve küçük parça. *Bunların temizlenmesi tam bir ölüm*, diye düşündü Tessa. Akademide bu tabancalarla vurup vurularak geçen zamanlarını hatırlamıştı. Kalçasındaki ve ayak bileğindeki yanık izleri hâlâ duruyordu.

Bütün olay yeri sarı renkli delil etiketleriyle kaplanmıştı. Kimi konfetileri, kimi kusmuğu, kimi de birinin ayakkabı tabanından kalmış sürtme izlerini işaret ediyordu. Tessa eğilip önce konfetileri, sonra da ayak izlerini inceledi. Konfetilerden büyük ihtimalle bir şey çıkmayacaktı. Üzerlerindeki seri numaraları, tıpkı ateşli silahların kovanlarında olduğu gibi söz konusu şok tabancasını tespit etmek içindi. Ancak Massachusetts'te şok tabancalarının sivil kullanımı yasak olduğu için bu silah karaborsadan alınmış, hatta sahte evrak düzenlenmiş olmalıydı.

Dolayısıyla Tessa daha çok diğer izlerle ilgilendi. Yerdeki izler ayakkabının marka ve modelini anlayacak kadar yeterli değildi ama görünüşe bakılırsa, siyah tabanlı bir spor ayakkabıdan ya da bir işçi botundan geliyor gibiydiler. Justin Denbe'ye mi aitti, yoksa saldırgana mı? Sorular zihninde arka arkaya sıralanırken gerginliği de katlanarak büyüyordu.

Tessa bir an hayallere daldı. İşte şimdi kendi mutfağındaydı, devriyeden yeni dönmüştü, üniforması hâlâ üstündeydi, polis şapkasını burnuna kadar çekmişti. Sig Sauer marka tabancasına uzanıp yavaşça kılıfından çıkarıyordu. Sonra da kocasıyla arasında bir yerde tutup... *Kimi daha çok seviyorsun?*

D.D. aniden, "Evin son teknoloji bir güvenlik sistemi var," dedi. "Hizmetçi kadının dediğine göre, sabah beş buçukta geldiğinde alarm kapalıymış. Bu arada kadın ön kapıdan değil, arkadaki garaj kısmından giriyormuş. Justin Denbe güvenlik konusunda çok titizmiş. Öyle ki, dışarıdaki garaj kapısını açmak için bir şifre giriliyor, sonra garajdan bodrum kata geçmek için de ayrı bir şifre giriliyormuş. Sabah geldiğinde garaj kapısı kapalıymış ama bodrum kapısı açıkmış. Yukarı çıktığındaysa ilk olarak mutfaktaki manzarayla karşılaşmış."

D.D. yerdeki kusmuk birikintisine ve konfetilere basmamak için duvara tutunup evin sol tarafına yöneldi. Tessa da delilleri mahvetmemek için D.D.'nin adımlarını takip ederek peşine düştü.

Tessa'nın o malum sabah içinde olduğu kendi evi, Boston'ın mütevazı bir muhitinde, üç yüz bin dolarlık müstakil bir evdi. Ancak o sabah o sade evde yaşananların yanında bugün bu büyük salonda yaşananlar...

Şiddet karşısında herkes eşitti. Şiddet ne para, ne sınıf, ne de meslek seçiyordu. Bir gün gelip seni de buluveriyordu.

Evin arka tarafına kadar uzanan mutfak ilk bakışta ucu bucağı yokmuş gibi görünüyordu. İçerisi tertemizdi; temiz olduğu kadar da boştu. Tessa, D.D.'ye hızlı bir bakış attı. Dışarıda park etmiş yarım düzine dedektif aracı vardı ama evin içinde şimdiye kadar bir tek D.D.'yi gördüğünü fark etmişti.

O anda, giriş katında gördüğü bir dedektifi hatırlayıp bu tespitini düzeltti. Hol bu haldeyken içeride bir dedektif bıraktıklarına göre yukarının durumunun nasıl olduğunu merak etti. Dışarıdaki araba sayısından hesaplanacak olursa, üst katta beş tane daha Boston dedektifi çalışıyor olmalıydı.

D.D. dosdoğru ileriyi işaret ederek, "Bak," dedi.

Mutfağın ortasında ada şeklinde kocaman bir tezgâh vardı. Yeşil-altın rengi, içinden gri damarlar geçen, en az iki buçuk metre uzunluğunda granitten bir ada. Tezgâhın ışıl ışıl parlayan yüzeyinin tam ortasında, karışık halde bir öbek eşya duruyordu.

Tessa tezgâha yavaşça yaklaşıp paltosunun cebinden bir çift lateks eldiven çıkardı.

Yığının arasında bir tane el çantası gördü. Kaliteli, kahverengi deriden, muhtemelen İtalyan işiydi. Bir tane akıllı telefon. iPod. Erkek cüzdanı. Bir akıllı telefon daha. Bir tanesi bir Range Rover'a, diğeri bir Mercedes-Benz'e ait iki araba anahtarı. İki tane iPad. Bir tane kırmızı renkli İsviçre cep çakısı. Ayrıca pamuk şeker pembesi bir dudak parlatıcı, bir deste para ve iki tane de sakız.

Çanta büyük ihtimalle kadına aitti. Cüzdan, çakı ve telefonlardan en az biri de adama. İki araba anahtarından biri adamın, diğeri de kadınındı herhalde. Geri kalanlarsa Ashlyn'in olmalıydı. Elektronik aletler, akıllı telefon, dudak parlatıcı, para, sakız. Zamane gençlerinin olmazsa olmazlarıydı bunlar.

Tessa aileye ait eşyaları incelerken, farkında olmadan hepsini bir sunağın üzerindeki adaklar gibi tezgâha dizmişti.

Nihayet kafasını kaldırıp baktığında D.D.'nin de onu incelemekte olduğunu fark etti.

"İki tane mi ceptelefonu var?" diye sordu Tessa.

"Üç tane var. Üçüncüsü çantanın içinde; Libby'nin telefonu. Operatörle temasa geçtik, son kırk sekiz saat içinde yapılan bütün görüşmelerin ve mesajların dökümünü gönderecekler. Fakat aldığımız önbilgiye göre, dün akşam saat ondan itibaren aileden kimse dışarıyı aramamış. Genç kıza, yani Ashlyn'e, çeşitli arkadaşlarından, her seferinde daha da çok endişelendiklerini belli eden bir dizi mesaj gelmiş ama kız hiçbirine cevap yazmamış. Ashlyn son mesajım 9.48'de göndermiş. Acilen cevap yazmasını söyleyen son mesaj ise gece yarısını biraz geçe, Lindsay Edmiston adında bir arkadaşından gelmiş."

Tessa kafasındaki senaryoyu düşünürken, "O zaman fail, aileye baskın yapmış," dedi. "Yarıda kalan bir mesajlaşma ya da görüşme olmaması bu yüzden. Holdeki konfetilere bakılırsa, saldırgan onları bir şok tabancası kullanarak etkisiz hale getirmiş. Sonra da hepsini bağlayıp özel eşyalarını toplamış."

D.D. meydan okurcasına bir ses tonuyla, "Soygun gibi," dedi. Tessa hızla, "Soygun değil," diye karşı çıktı. "Akıllı telefonlar, çanta, cüzdan. Bunlar bir soyguncunun arkada bırakacağı şeyler değil, ilk alacağı şeyler."

Tessa şimdi de bütün bunlar olurken ailenin bilinci yerinde miydi diye düşünmeye başlamıştı. Büyük ihtimalle öyleydi. Şok tabancası çok acı veriyordu ama insanı sadece kısa bir süreliğine etkisiz hale getirebiliyordu. Saldırgan tetiği çeker çekmez kurbanın vücudundan bir elektrik akımı geçiyor, her bir sinir ateşlenip büyük bir acıyla can buluyordu. Tetik bırakıldığı andaysa akım duruyor, acı geçiyor, kurban zangır zangır titrer halde ama uyanık kalıyordu.

Çoğu polis memurunun şok tabancasını biber gazına tercih etmesinin nedeni de buydu. Biber gazının sonrasında karşı taraf acı içinde, perişan halde bir külçeye dönüyor, memurun onu devriye arabasına bindirmesi çok güç oluyordu. Oysaki şok tabancasını yiyen bir suçlu, o acıya bir daha maruz kalmamak için arabaya kendi ayaklarıyla tıpış tıpış giriyordu.

Evet, bütün bunlar olurken aile muhtemelen uyanık ve kendindeydi. Bağlanıp etkisiz hale getirildikten sonra fail ceplerini karıştırıp özel eşyalarını toplamış, ardından hepsini mutfak tezgâhının üstüne yığmış olmalıydı. En azından anneyle baba neler olup bittiğini anlamış olmalıydı.

Bu bir soygun değildi.

Tanım gereği bu bir soygun değil, daha özel bir şeydi. Çok daha kötü bir şey.

"Madem oraya buraya elini sürmeden bakmakla yetiniyorsun," dedi D.D., "küçük bir sırrı duymayı hak ettin."

Tessa durup bekledi. D.D. tezgâhın üzerindeki yığını işaret etti.

"Bu elektronik eşyaların altından ailenin mücevherleri de çıktı. Alyanslar, bilezikler, elmas yüzükler, iki tane kolye, bir tane Rolex falan. Kabaca bir tahminle, en az yüz bin dolar ederler."

Tessa elinde olmadan, "Lanet olsun," dedi.

"Aynen. Ne soygun ama."

"Tamam, tamam. Bana biraz da güvenlik sisteminden bahset."

"Sistem elektronik. Denbe'nin şirketi, zamanında bir sürü cezaevi inşa etmiş, adam da kendi evine, hapishane hücrelerinde kullanılana benzer bir sistem kurmuş. Bütün kapıların birden fazla çelik sürgüsü var ve hepsi bir ana kumandadan kontrol edi-

liyor. Bir şifre giriyorsun, sistem otomatik olarak bütün giriş ve çıkışları kapatıyor. İkinci bir şifre girdiğinde sistem otomatikman devreden çıkıyor ve bütün kapılar açılıyor. Fakat eminim başka şeyler için de şifreler vardır. Böyle bir sistem benim evden daha pahalıya gelen bir şey olduğu için tam olarak nasıl çalıştığını bilemiyorum. Büyük ihtimalle, en ufak bir zorlamada direkt güvenlik şirketine falan bilgi gidiyordur."

"Ve sistem saat beş buçukta, yani hizmetçi kadın geldiğinde açıkmış, öyle mi?"

"Doğru, bu da çok tuhaf. Justin Denbe, evde biri olsun ya da olmasın, sistemin her an devrede kalmasını istiyormuş."

Tessa soğukkanlılıkla, "Şehir hayatının olmazsa olmazları," şeklinde bir yorumda bulundu. "Peki şifreleri kimler biliyormuş?"

"Aile üyeleri, hizmetçi kadın ve güvenlik şirketi."

"Şifreler ne sıklıkla değiştiriliyormuş?"

"Ayda bir."

"Peki elle bir ayarlama yapılmış olabilir mi? Kabloları kesme ya da onun gibi şeyler?"

"Güvenlik şirketine bakılırsa, kablolarda en ufak bir oynama olduğunda sistem alarm veriyormuş. Şöyle bir zorluk daha var. Kablolar iki türlü: bir fiber optik olanlar var, bir de bakır telliler. Ben bu işten pek bir halt anlamadım ama belli ki Justin Denbe anlıyormuş. Yangın falan gibi acil durumlarda güvenlik şirketinin de haberi oluyormuş ama bu akşam onlara öyle bir bilgi gelmemiş. Yani içeri kim girdiyse işini biliyormuş."

Tessa dönüp dedektife baktı. "Hizmetçi garajdan giriyormuş, değil mi? Peki aile nereden giriyormuş?"

"Yayan geldiklerinde tıpkı bizim gibi ön kapıdan giriyorlarmış. Libby arabayla geldiğindeyse alttaki garaj girişini kullanıyormuş. Fakat hizmetçinin dediğine göre, Justin'le Libby bu akşam yemeğe çıkmışlar ve böyle durumlarda arabayı genelde adam kullanırmış."

"Ama adam arabayı garaja koymamış."

"Adam anladığım kadarıyla garajı komple kadına bırakmış. Arka tarafta bir park yeri daha var ama orayı da hizmetçi kullanıyormuş. Adam sürekli dışarılarda olduğu için garaja girip çıkmaya gerek duymuyordu bence. Eve geldiği zamanlarda da biz fakirlerin yaptığı gibi sokağa park ediyordu herhalde." D.D. bu son cümleyi gözlerini devirerek söylemişti.

"Peki ya kız? Ashlyn? O neredeymiş?"

"Anne baba dışarıdayken o evde kalmış."

Tessa bunu biraz düşündükten sonra söze girdi. "O halde genç kız evde. Anneyle baba dönüyor. İçeri ön kapıdan giriyorlar... o sırada saldırgan içeride bekliyor ve Justin'le Libby'yi gördüğü anda üstlerine çullanıyor."

"Saldırgan mı, saldırganlar mı?"

"Saldırganlar olması daha muhtemel aslında. Bir kişi tek başına bütün aileyi şok tabancasıyla etkisiz hale getiremez. Patronumun dediğine göre Justin güçlü kuvvetli bir adammış. İriyarı, formda biriymiş."

"Evet, iriyarı," diye onayladı D.D. "Çok da formda."

"Gelelim saldırganlara. En az bir iki tanesi holde bekliyordu herhalde. Anneyle babaya baskın yapmak için. Bu durumda geriye bir tek kız kalıyor."

"Peki sen olsan ilk kimi hallederdin? Anne babayı mı, çocuğu mu?"

"Çocuğu," dedi Tessa hiç düşünmeden. "Çocuğu ele geçirirsen anneyle babayı da ele geçirmişsin demektir."

"Aynen. Ve adamlar ilk hatalarını da orada yapmışlar. Kızın odası üçüncü katta. Gel benimle."

5. Bölüm

Babam on birinci yaş günümün olduğu hafta öldü. Bugün bile onu ne zaman düşünsem, üzeri kremalı, gökkuşağı renginde şekerlerle kaplı pastamın tadı gelir ağzıma. Sarı renkli yuvarlak pastanın üzerine saplanmış, bir sayısı şeklindeki iki mumun kokusunu alırım. Sonra müzik sesi gelir kulağıma. "İyi ki doğdun" şarkısı. Kendi aileme hiç söylemediğim, hiçbir zaman da söylemeyeceğim o şarkı.

Motosiklet kazasıymış. Öyle dediler. Babamın başında kaskı yokmuş.

Annem Darwin kanunları diye mırıldanmasına karşın o mavi gözleri küçülmüş, yüzüne hüzünlü bir ifade çökmüştü. Bir erkekten hem nefret edip hem de delicesine özlenebildiğini ilk o zaman görmüştüm.

Anne babadan birini kaybetmenin ekonomik olarak da bir etkisi olmuştu. Elektrik işleriyle uğraşan bir baba ve bir kuru temizlemecide yarızamanlı çalışan bir anne... Bundan daha mavi yaka bir hayatımız olamazdı herhalde. Boston'm bir işçi sınıfı mahallesinde, küçücük ama sevimli bir dairede oturuyorduk. An-

nemin eski püskü bir arabası, babamın da hafta sonları bindiği bir motoru vardı. Giysilerimizi J.C. Penney'den ya da bazı özel günlerde T.J. Maxx'ten alıyorduk. Masadan yemek, tepemizden çatı eksik olmuyordu. Mahalledeki herkes işçi sınıfından olduğu için varlık içinde miyiz yokluk içinde miyiz, anlamazdık.

Fakat maalesef, zaten kıt kanaat geçinen bir ailenin kenara köşeye biraz para koyması, hatta hayat sigortası yaptırması bile mümkün değildi.

Durum böyle olunca, babam öldükten sonra gelirlerimizin yüzde yetmişini kaybetmiş olduk. Sosyal Güvenlik bir miktar tazminat ödedi, ama o da halihazırdaki açığı kapatmamıza yetmedi. Annem ilk önce yarızamanlıdan tamzamanlı bir işe geçti. O yetmeyince ekstradan temizlik işleri yapmaya başladı. Haftada iki kez ben de onunla birlikte giderdim. Masaya bir kap yemek koymak için gerekli olan süpürme, toz alma, yıkama gibi yeteneklerimi o zamanlar geliştirdim.

Sonra, güle güle küçük ama sevimli evimiz. Merhaba bir artı bir fakirhane. Yeni evimiz, geceleri silah seslerinin eksik olmadığı, bir insana bin hamamböceğinin düştüğü, ucu bucağı görünmeyen, ruhsuz bir sitedeydi. Cuma akşamları annem gaz ocağını açar, ben de elimde böcek öldürücü spreyle beklerdim. Bir seferde yirmi beş-otuz hamamböceğini öldürdükten sonra bunu kutlamak için küçük, siyah-beyaz televizyonumuzun karşısına geçip "Seinfeld" izlerdik.

Bunlar, yeni dünya düzeninin güzel zamanlarıydı.

Şanslıydım. Annem canla başla savaştı ve hiçbir zaman umutsuzluğa kapılmadı. En azından benim önümde böyle bir şey yapmadı. Fakat evimizin duvarları incecikti ve ben çoğu geceler an-

nemin ağlama sesleriyle uyanırdım. Keder vardı o hıçkırıklarında. Yorgunluk. Stres. Kadın bütün bunları hissetmekte haklıydı ve ben sabah olduğunda hiçbir şey demezdim ona. Gözlerimizi açıp yataktan kalkar, yaşam mücadelemize kaldığımız yerden devam ederdik.

Resme yeteneğim olduğunu lisede keşfettim. Bayan Scribner adında harika bir hocamız vardı. Kadın parlak renkli basma etekler giyer, kollarına gümüş ve altın bilezikler takardı. Öyle ki, onu görenler Boston sokaklarında kaybolmuş bir çingene olduğunu zannederdi. Öğrenciler arkasından demediklerini bırakmazlardı ama onun sınıfına adım attığınız anda ister istemez başka bir dünyaya ışınlanmış gibi oluyordunuz. Kadın, sınıfın kemik beyazı duvarlarını Monet'nin nilüferleriyle, Van Gogh'un ayçiçekleriyle, Pollock'm renk cümbüşleriyle, Dali'nin eriyen saatleriyle doldurmuştu. Renkler, çiçekler, şekiller, desenler. O sınıfa girer girmez fakir bir lisenin karanlık koridorları, eski püskü dolapları, damlayan tavanları uçup giderdi. Onun dersleri bizim için bir sığınak olmuştu; onun kılavuzluğunda güzelliği bulmaya çalışıyorduk. Çoğumuz için sert ve zorlu bir dünyada, çoğumuz için pek de uzun sürmeyecek bir hayatta güzel şeyler de olduğunu keşfetmeye çalışıyorduk.

Anneme üniversitede resim okumak istediğimi söylediğimde, bir an bir alev topu olup üzerime yağacak sandım. Güzel sanatlar mı? Ne işe yarardı ki güzel sanatlar diploması? Tanrı aşkına, muhasebe gibi daha geçerli bir şey oku bari. Başka nasıl ileride iş sahibi olup bizi bu bataktan çıkaracaksın? Ya da ille de yaratıcı bir şeyler yapmak istiyorum diyorsan pazarlama falan oku mesela. Öyle ya da böyle, faydalı bir şeyler oku ki her gün masaya ne koyacağım diye düşünüp durmayayım.

Neyse ki Bayan Scribner onu ikna etti. İşlenmesi gereken bir yeteneğim veya peşinde koşmam gereken hayallerim olduğunu söyleyerek değil, benim gibi gençler için bir sürü burs imkânı olduğunu hatırlatarak yaptı bunu. Para o sıralar annem için en önemli şeydi. Böylece okumaya başladım. Resimler, heykeller yaptım, türlü sanat biçimlerini denedim. Nihayet bir gün, gümüş içerikli killer üzerine bir şey okuduktan sonra heykelle mücevher tasarımını bir araya getirebileceğimi fark ettim. Bu fikrim annemin bile hoşuna gitti. Ne de olsa mücevherler elle tutulur, iyi paraya satılabilir şeylerdi. Hatta gerekirse temizliğe gittiği evlerde bile satabilirdi.

Ben okula başlar başlamaz anneme akciğer kanseri teşhisi kondu. Yine Darwinizm diye homurdandığını hatırlıyorum, sigara paketine hasretle bakarken. Yapabileceği şeyler vardı ama hiç kimseye doğru düzgün kulak asmadı. Sanırım hâlâ babamı özlüyordu. Aradan geçen yedi yıla rağmen onu bir kez daha görmek istiyordu.

Annemi okulun ikinci yılında toprağa verdim. Böylece, yirminci yaşımda hayatta yapayalnız kalmıştım. Bir üniversite bursu ve bir şeyler yaratma arzusundan başka bir şeyim yoktu.

Fakat iyi idare ettim. Ailem beni doğru yetiştirmişti. Hatırlıyorum da, Justin dirayetime ve hassasiyetime hayran kalmıştı. Çok çalışıyordum ama onun desteklerini de geri çevirmiyordum. O benim stüdyoda tek başıma, değerli metaller yedirilmiş kille çalışmama ses etmediği sürece ben de ona, neden haftada yüz saat çalışıyorsun, diye sormadım. Kimsenin beni kurtarmasını, beyaz atlı prensimi falan beklemiyordum. Onunla ilk tanıştığımızda, işte sonsuza kadar mutlu mesut yaşayacağım, beni sonsuza kadar rahat ettirecek adam, diye düşünmedim yani.

Ama yine de ona fena tutulmuştum. Tüm kalbimle, tutkuyla âşık olmuştum. Madem güçlü kuvvetli, yakışıklı ve inanılmaz çalışkan bu adam dünyayı ayaklarımın altına sermek istiyordu, ben kim oluyordum da buna itiraz edecektim?

Aramızda bir denge var, diye düşünüyordum. Aşkımız, karşılıklı saygımız ve tutkumuz vardı. Çok geçmeden bunlara Boston'daki ev, arabalar, pahalı giysiler, kısacası hayal bile edemeyeceğim bir hayat eklendi.

Bir de Ashlyn tabii.

Doğrusu kızıma duyduğum aşk, kocama duyduğumdan kat kat fazla oldu. Hayatım boyunca o anı beklemiştim sanki. O küçük varlık benim en güzel eserim, en büyük başarım olmuştu.

Doğumun akşamı onu göğsüme bastırıp tombul yanağını okşarken dünyaları vaat ettim ona. Hiçbir şeye muhtaç olmayacaktı. Yiyecek, giyecek, güvenlik, huzur... Her şeyi olacaktı. Doğum günü pastasının tadına ya da eriyen mumların kokusuna hiçbir zaman hasret kalmayacaktı. Dışarıda silahlar atılırken uyumayacak, annesinin hıçkırıklarıyla uyanmayacaktı.

Onun için gökyüzü sürekli parlak, ufuk her zaman sonsuz, yıldızlar hep uzanacağı bir yerde olacaktı. Annesiyle babası sonsuza kadar yaşayacaktı. Ne isterse olacaktı bu hayatta.

Onlar, kocamla birbirimize hâlâ âşık olduğumuz, birlikte her şeyin üstesinden geleceğimize inandığımız günlerdi.

6. Bölüm

Kıvrılarak uzanan merdivenler, ikinci katta genişçe bir alana açılıyordu ama D.D. orada durmayıp üçüncü kata doğru devam etti.

Tessa ortalıkta hâlâ dedektif göremiyordu. Bol bol sarı işaretler vardı ve onlar da çoğunlukla siyah ayak izlerini gösteriyordu. Bunlar saldırganlardan başkasına ait olamazdı. İyi bir hizmetçi etrafı böyle kirli bırakmazdı ve iyi bir ev hanımı kirli botların kapıda bırakılmasını isterdi.

"Bir de asansör var," dedi D.D.

"Cidden mi?"

"Evet. Bodrumdaki garajdan dördüncü kattaki terasa çıkıyor. Her katta ahşap kaplamalı, çift kanat kapılar göreceksin. İşte onların arkasında asansör girişleri var. Kanadı sağa ittiğinde karşına düğme çıkıyor. Eminim hanımefendi yogadan döndüğünde yukarı asansörle çıkıyordur."

Tessa bir şey demedi. Yüz milyon dolarlık bir inşaat şirketiniz varsa, elbette böyle lükslériniz de olurdu.

"Ayrıca bodrumda," diye devam etti D.D., "bir şarap mahzeni, duvara gömme bir silah dolabı ve çocuk bakıcısı için bir oda

var. Mahzen ve silah dolabı kilitli, el sürülmemiş gibi görünüyor. Bakıcı odasının kapısı kilitli değildi ama oraya da girilmemiş."

"Bakıcıları var mı ki?"

"Artık yok. Muhtemelen Ashlyn küçükken vardı. Şu anda evde sadece hizmetçileri Dina Johnson çalışıyor ve o da burada kalmıyor."

"Üç kişi için fazlasıyla büyük bir ev," dedi Tessa. "Nedir yani, kişi başına bin metrekare falan mı düşüyor? İçeride birbirlerini kaybederler."

D.D. omuz silkti. "Böyle bir sürü aile var ama."

"Sophie sık sık yatağıma geliyor, koyun koyuna uyuyoruz," dedi Tessa.

"Gerçekten mi? Keşke Jack de uyusa. Herifin aklı hep oyunda."

"Merak etme. Anaokuluna başladığı zaman onun gazını alırlar. Çocuklar bütün gün birbirlerini kovalayıp duruyorlar. Sonra bir bakıyorsun ki saat yedi oldu mu sızmış."

"Aman ne güzel. İki yıl daha çekeceğiz desene."

"Başka çocuk yapmayacaksan tabii."

"Bu yaşta çocuk yapmak bile başarıydı benim için. Artık bundan sonra o mesele kapanmıştır. Sen benden gençsin, yap bir tane daha, senden alayım."

Üçüncü kata geldiklerinde, sağda solda küçük koridorların uzandığı bir açıklıkla karşılaştılar. Tessa bu kez, delil işaretlerine ek olarak bir de dedektif gördü. Uzun boylu, havuç kafalı bir adam duvara sırtını dayamış, etrafı inceliyordu.

D.D. adama, "Neil," diye seslendi. "Sana bir misafir getirdim."

Neil kafasını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak onlara baktı. Tessa onu şöyle bir süzdüğünde hâlâ on altı yaşındaymış gibi gö-

ründüğünü düşündü ama sonra, adam onu tanımak için gözlerini kıstığında, mavi gözlerinin etrafındaki kazayaklarını fark etti.

"Ne dedin?"

Tessa öne doğru birkaç adım atıp elini uzattı. "Tessa Leoni. Northledge'dan geliyorum. Mülkün sahibi olan Denbe İnşaat, bağımsız bir soruşturma için beni görevlendirdi."

"Sahibi mi? Denbe İnşaat mı? Bir saniye. Tessa Leoni mi dedin sen? *Bizim* Tessa Leoni mi?"

Aradan sadece iki yıl geçmiş olduğu için olay hâlâ sıcak denebilirdi. Tessa sabırla bekledi.

Neil bu kez D.D.'ye dönmüştü. "Onu sen mi içeri aldın? Hem de bana sormadan? Aynısını ben sana yapmış olsam paslı bir bıçakla derimi yüzer, üzerine de tuz dökerdin."

D.D. sakince, "Hiçbir şeye dokunmayacağına dair söz aldım," dedi.

Tessa, "Ben sadece bilgisayarları istiyorum," diye araya girdi. "El koyacak da değilim hatta. Önce bir şeye bakmam gerekiyor. İsterseniz siz de durun başımda. Ancak..." dedi ve durdu, D.D.'ye bir bakış attı, "siz de bir şeye dokunmayacaksınız."

Neil ikisine de öfkeyle baktı. "Burada zamana karşı yarışıyoruz."

"Doğru."

"Çok karmaşık bir olay yeriyle karşı karşıya olduğumuzu da söylememe gerek yok herhalde."

"Sence kaç tane fail var?" diye sordu Tessa ona.

"En az iki. Şok tabancalı adam. Botlu adam. Dur biraz. Benim seninle bilgi paylaşma zorunluluğum yok."

"O da doğru ama Denbe İnşaat yapacağınız işbirliğinden

memnun kalırsa, ileride kendi bilgilerini sizinle paylaşmaya sıcak bakabilir."

Neil bir kez daha burun kıvırdıktan sonra dudaklarını büzüp düşünmeye koyuldu. Tessa hiçbir şeye dokunmayacağına söz vermişti ve zamanı geldiğinde Justin'in inşaat şirketinden destek almaları gerekecekti. Her iyi dedektif gibi onun da şirketin bazı finansal raporlarına ve personel dosyalarına bakması gerekecekti.

Neil öncekine göre daha uysal bir ses tonuyla, "Bana kalırsa işin içinde üç ya da dört fail var," dedi. "Ama nedenini tam olarak anlayabilmiş değilim. Siz geldiğinizde de onu yapıyordum. Duvarlara bakıp benimle konuşmalarını bekliyordum."

Tessa onu gayet iyi anlıyordu. Polislik biraz böyle bir şeydi ve duvarlar bazen konuşurdu da. En azından delillerle.

Kafasını yere çevirip bir sıra delil işaretine baktı. Yerde ıslak bir çizgi uzanıyordu. "Ne dökülmüş buraya?"

Koridorun sonundaki bir kapıyı işaret eden Neil, "İdrar," dedi. "Kızın banyosu şurada. Anlaşılan, onu oradayken yakalamışlar. Ses falan çıkarmış olabilir, bilemiyorum ama adamlar geldiğinde işiyormuş, orası açık. Klozette de idrara rastladık. Tuvalet kâğıdı yoktu."

"Adamlardan biri işemiş olamaz mı?" diye sordu D.D.

"Tahlile göndereceğiz herhalde, o kadar da aptal değiliz," dedi Neil gücenmiş bir şekilde. "Fakat en mantıklı senaryo şöyle: Ashlyn Denbe tuvaletteydi. Adamlar gürültü yapıp kızı korkuttular. Kız korktu, şaşırdı, irkildi falan. Öyle ya da böyle, sifonu çekmeden kalkıp saç spreyini kaptığı gibi karşı atağa geçti."

"Gerçekten mi?" Tessa meraklanmıştı. "Görebilir miyim?"

"Bak ama dokunmak yok."

Tessa bunu evet kabul edip koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. D.D. de peşinden geliyordu. Büyük bir yatak odasının çift kanatlı kapısının önünden geçtikten sonra, bir çalışma odasına açılan tek kanatlı küçük bir kapının önünde durdu. İçeride yaşlıca bir dedektif, onun bakmak istediği bilgisayarın başında oturuyordu. Yürümeye devam edince solda, pembe duvarları rock yıldızlarının posterleriyle kaplı, tipik bir kız odasına geldi. Her yere elbiseler saçılmış odanın ortasında duran üç dedektif etrafı inceliyordu. Muhtemelen o anda neleri delil olarak ayırmaları gerektiğini düşünüyorlardı.

Nihayet gelip banyonun kapısında durdu. Burası da evin geri kalanı gibi lüks ve görkemliydi. Tessa'nm ilk dikkatini çekenler iki lavabo, toprak renginde İtalyan malı fayanslar, cam kapılı büyük bir duş ve televizyon reklamlarında gördüğü, nikel kaplamalı, pırıl pırıl armatürler oldu. Aklında yanlış kalmadıysa, sadece bu duş armatürleri bile küçük bir araba parası ediyordu.

Tessa ne kadar büyülenmiş olursa olsun, belli ki bütün bunlar Ashlyn Denbe'nin pek de umurunda değildi. Kız o altın damarlı, muhteşem granit tezgâhın üstünü kozmetik malzemeleriyle doldurmuştu. Saç tokaları, fırçalar, losyonlar, spreyler, makyaj setleri, sivilce solüsyonları. O çift lavabolu, büyük tezgâhın üzerinde ne ararsan vardı.

Tessa bakışlarını nihayet kozmetik malzemelerin üzerinden ayırdığında, tezgâhın hemen yanındaki tuvaleti fark etti. Önce tezgâha, sonra tuvalete baktı, ardından kapıya doğru döndü.

"Işık açık mıymış, kapalı mı?" diye sordu Neil'a.

"Teknik olarak mı?"

"Adı her neyse artık," diye karşılık verdi Tessa. *Teknik olarak* diyerek neyi kastettiğini anlamamıştı.

"Teknik olarak," diye tekrar etti Neil, "saldırganlar ana elektrik panosunu kurcalamışlar. Bu da alt katın komple karanlıkta kaldığını gösteriyor. Giriş holündeki bir ışık düğmesinin açık olduğunu gördük ama onu da büyük ihtimalle anne baba eve geldiklerinde denemiştir. Sonuçta insanlar eve girer girmez ışığı açmak isterler."

Bu, Tessa'nm da aklma yatmıştı. Birincisi, Denbe'ler eve girdiklerinde içeriyi aydınlatmak istemiş olmalıydı. İkincisi de, saldırganlar böyle son teknoloji bir güvenlik sistemini devredışı bırakacak kadar zekiyse, ışıkları kapatmanın da bir yolunu bulmuş olmalılardı. "Peki ya bu kat?" diye sordu Tessa.

"Bu katın elektriği vardı. Kızın yukarıda olduğunu anlayıp ışıkları kapatarak ürkütmek istememiş olabilirler."

"Anladım. O halde bu kattaki koridor ışığı açıktı."

"Evet."

"Peki ya banyonun ışığı?"

"O kapalıydı."

"Olaya bir kızın gözünden bakalım," dedi Tessa. "Ashlyn kapıyı kapatmamıştı çünkü evde yalnızdı, annesi babası dışarıdaydı. Günlerden cuma, saat de henüz on olduğu için büyük ihtimalle uyumamıştı. Üstünde pijamaları, odasında takılıyordu. Sonra tuvaleti geldi. Banyoya gidip klozete oturdu. O anda kapıda saldırgan belirdi. İşte onu korkutan buydu. Düşünsenize, oturmuş çişini yaparken kafasını bir kaldırıyor, kapıda bir adam."

"Çok korkmuş olmalı," diye mırıldandı D.D.

"Kız bunun üzerine saç spreyini kaptı," diye devam etti Tessa.

"Bakın, tezgâhın üzerinde bir boşluk var. Tam burada duruyor olmalı. Ashlyn spreyi aldığı gibi ayağa fırladı, spreyi sıkmaya başladı. Saldırgan, ki büyük ihtimalle yetişkin bir adam, bir çocuktan böyle bir hareket beklemediği için hazırlıksız yakalandı ve spreyi yüzüne yedi. Adam sarsılıp geri çekilince de kız koşmaya başladı."

Neil, Tessa'ya bakarken başını düşünceli düşünceli sallayıp, "Büyük yatak odasına koşmuş," diye mırıldandı.

Tessa o anda boğazının düğümlendiğini hissetti, durup yutkundu. On beş yaşında, korkudan aklını oynatacak hale gelmiş bir çocuk tabii ki otomatik olarak annesiyle babasına koşardı. Evde olmadıklarını, ona yardım edemeyeceklerini bilse de.

Neil'ın peşinden banyodan çıkıp ebeveyn yatak odasına gittiler. Kızın odası bir mülteci kampına dönmüşken, bej ve çikolata renklerinde döşenmiş ebeveyn odası tam bir vaha gibiydi. Karyola başı birinci kalite deriden, kocaman bir ikiz yatak; camın önünde boydan boya perdeler, İtalyan mermerinden beyaz bir şömine, onun önünde şık bir kanepe.

İçeride bir boğuşma, bir kovalamaca olduğuna dair ilk işaret odanın sol köşesindeki büyük çalışma masasının etrafındaydı. Masanın başındaki patron koltuğu devrilmiş, ağır çalışma lambası yere düşmüştü. Tessa kapının ağzından, çekmecelerden birinin açılıp karıştırılmış olduğunu görebiliyordu.

"Mektup açacağı," dedi Neil. "Kızın hakkını teslim etmek lazım, hızlı düşünmüş. Çekmeceden pirinç mektup açacağını kapıp adamın üzerine yürümüş."

"Kan var mı?"

"Biz etrafta kan göremedik ama kız bu sayede adamın elinden kurtulmayı başarmış. Sonra da kendi odasına koşmuş."

Üçü birlikte yeniden koridora çıktılar. Odaya giden yolda idrar izleri olmaması Neil'ın, kızın banyodan çıkıp ilk önce ebeveyn odasına geldiğini nasıl anladığını gösteriyordu. Ashlyn bu noktadan sonra o ilk paniği atlatmış, kurtulma planları yapmaya başlamış olmalıydı.

Tessa koridorda bir an durup düşündükten sonra, "Neden kendi odasına kaçmış? Neden merdivenlere koşmamış?" diye sordu.

"Onu bulduğumuzda sorarız artık," dedi Neil. "Şu an için telefonuna koşmuş olduğunu düşünüyorum."

Tessa başını salladı. "Tabii ki. Bir ergen için olmazsa olmaz. İlk içgüdüsü anne babasının yanına gitmek. İkinci içgüdüyse arkadaşlarını aramak ve o da olmuyorsa mesaj atmak."

Kızın odası tam bir afet bölgesi gibiydi. Etrafı yakından inceleyen Tessa giysilerin yere atılmakla kalmayıp sağa sola fırlatılmış olduğunu görebiliyordu. Kitaplar, masa lambası, alarmlı saat, her şey yerdeydi.

Saldırgan, kızı odaya kadar kovalamış olmalıydı. Kız da ceptelefonuna ulaşana kadar, adam belki takılıp düşer diye her şeyi yere fırlatmıştı.

Tessa dağınık yatağın bir ucunda, kristal saplı pirinç mektup açacağını görünce, *ne kadar zarif bir işçilik*, diye düşündü. Bu, masanın üzerinde güzel durur diye alınmış bir aletti; bir saldırganın boğazına saplamak için değil.

"Kız buraya kadar gelmiş," diye mırıldandı. Sonra hikâyenin geri kalanını toparlamaya çalıştı. Yere düşüp dağılmış lamba, kırık dizüstü bilgisayar, parçalanmış bir kar küresi. "Tanrım, burada epey bir boğuşma olmuş."

"Ama bu boğuşmayı kızın kazandığını düşünmüyorum," dedi Neil.

D.D. alçak sesle, "Ben de bunun kıza nelere mal olduğunu düşünmek istemiyorum," diye ekledi.

Mektup açacağının bıçağı temiz görünüyordu. Ashlyn kendine bir silah bulmuştu ama o silahı istediği gibi kullanamamıştı.

"Bana kalırsa buraya bir değil iki saldırgan gelmiş," dedi Neil. "Birinci adam yardım istemiş olmalı. Hatta siyah botlar da muhtemelen yardıma gelen bu ikinci adamın, çünkü banyoya ya da ebeveyn odasına giden siyah ayak izleri yok. İzler yalnızca merdivenlerde var. Bu da ikinci saldırganın, o izleri yukarı çıkarken yaptığını gösteriyor."

Tessa başını sallayıp onayladı. Ayak izleri kusursuz birer delil sayılmazdı ama ilk bakışta her şey makul ve mantıklı görünüyordu.

Neil, D.D.'ye ters bir bakış atarak konuşmaya başladı. "Pekâlâ, benim saygıdeğer meslektaşım, özel dedektifleri içeri almakla meşgulken, ben de Scampo'yu arıyordum. Hizmetçi kadının söylediğine göre Denbe'ler akşam yemeği için oraya gitmişler. Liberty Otel'in otopark valesinin dediğine göre, Justin Denbe saat on sularında çıkıp arabasının getirilmesini istemiş. Tabii bunu güvenlik kamerasının kayıtlarına bakarak teyit edeceğiz. Denbe'ler oranın müdavimlerindenmiş. Söylemeye gerek yok, Justin iyi bahşiş verdiği için herkes onu tanıyor. Oradan buraya yol beş dakika sürse, eve aşağı yukarı onu çeyrek geçe falan girmiş olmalılar."

"Ashlyn'in telefonundaki cevaplanmamış ilk mesajlardan biri on buçukta gelmiş," diye araya girdi D.D.

"Aynen," dedi Neil başını sallayarak. "Saldırganlar o sırada

evdeydi diye tahmin ediyorum. En azından ikisinin üst katta Ashlyn'i kovalamakta olduğu kesin, ki bu da, en az bir kişinin daha girişte mutlu çifti beklediği anlamına geliyor. Bu şahıs, onlar eve girdiğinde şok tabancasını Justin Denbe'ye yöneltmiş olmalı çünkü en mantıklısı önce ondan başlaması. Kocayı indirdin mi kadın fazla sıkıntı yaratmaz."

Tessa yüzünü buruşturarak, "Adam kusmuş mu o sırada?" diye sordu.

"Hayır, kadın kusmuş."

"Biliyorsunuz yani."

"Yine Scampo'daki garsonun dediğine bakılırsa daha çok adam yemek yemiş. Kadın pek bir şeye elini sürmemiş ama bol bol içmiş. Öyle ki, çıkarlarken ayakta zor duruyormuş. Yerdeki kusmuk göletine dikkatli baktıysanız..."

"Sıvıydı, evet. Kadın akşam yemeğini içkiye yüklediyse öyle olur, doğru," dedi Tessa.

"Senaryo belli oldu o zaman," diye devam etti Neil. "Kocayı şok tabancasıyla etkisiz hale getiriyorlar, kadın kusuyor, yukarıda da genç kız ortalığı birbirine katıyor. Hatta kız öyle zorluk çıkarıyor ki onu zapt etmek için iki kişi gerekiyor."

"İşin içinde en az üç kişi var o halde."

"Ben olsam Justin Denbe'yi indirmek için tek bir kişiye güvenmezdim," dedi D.D.

"Tamam, dört kişi diyelim o zaman," diye karşılık verdi Tessa. "Peki sizce neden bütün aileyi almışlardır?"

Neil da D.D. de dönüp ona baktılar ama bir şey demediler.

"Denbe İnşaat'ı arayan soran olmamış. Haliyle bir fidye talebi de yok ortada," diye devam etti Tessa.

D.D. tek kaşını kaldırdıktan sonra bakışlarını yere çevirdi. O da Neil da bir şey söylememişti hâlâ.

Ancak Tessa ne düşündüklerini anlamıştı. Belki onlar gibi cinayet masası tecrübesi yoktu ama Northledge Soruşturma'nın sponsorluğunda sekiz haftalık, yoğunlaştırılmış bir kriminoloji eğitimine gitmişti ve eğitimin iki günü, hem içeriden hem dışarıdan örneklerin işlendiği kaçırılma konusuna ayrılmıştı. Fidye vakalarının birinci kuralı: Kaçıranlar hemen temasa geçmek ister. Adam kaçırma vakaları karmaşık bir süreçti. Şahıs ya da şahıslar kaçırılır, ardından güvenli bir yere götürülüp saklanırdı. Sonrasındaysa, talepler yerine getirilene kadar orada tutulur, yedirilip içirilirlerdi.

Temelde şahıslar ne kadar uzun süre tutulursa işin lojistik kısmı o kadar önem kazanırdı. Yani süre uzadıkça foyanın ortaya çıkma riski artar, hatta bazı durumlarda kaçırılan şahısların, fidye temin edilmeden önce kaçtığı ya da öldüğü bile olurdu. Bu vakada, bütün aile kaçırıldığı için lojistik doğal olarak çok daha karmaşık bir hal almıştı. İşin içinde yakalanıp nakledilmesi gereken iki yetişkin ve bir de genç kız vardı.

Bunun ucunda fidye talebi varsa, adamlar öyle ya da böyle temas kurmak isteyeceklerdi. Bunun için de ya yazılı bir nota başvuracaklardı ya da Denbe İnşaat'ı arayacaklardı. Bir ihtimal, doğrudan evi de arayabilirlerdi ama dedektifler hâlâ olay yerindeyken buna da kolay kolay yanaşmazlardı.

Tessa saatine baktı; on biri geçiyordu. Denbe ailesi kaçırılalı on iki saatten fazla olmuştu ama hâlâ arayan kimse yoktu.

"Düşündüm de," dedi Tessa sakince, "artık ailenin bilgisayarına bir göz atsam iyi olacak."

7. Bölüm

Beyaz minibüsün içindeki üç adam uyuyordu. İrikıyım olan şoför koltuğunu, diğer cüsseli olan da yolcu koltuğunu arkaya yatırmıştı. Ufak tefek adamsa arkaya kıvrılmış, siyah sırt çantasını kafasının altına yastık yapmıştı. Bunlar hiç de rahat uyku pozisyonları değildi ama çok daha kötü koşullarda da yatmışlıkları vardı. Uzak memleketlerdeki çukurlarda, çöl güneşi gözkapaklarım yakarken, kollarını göğüslerinde çapraz yapıp ceset gibi yattıkları olmuştu. Sık yeşilliklerin arasında, başlarını dizlerinin arasına sokup yapraklardan süzülen yağmur damlaları şapkalarının siperlerini döverken uyumuşlardı. Askeri uçakların yük bölmelerinde, dimdik ayakta, omuz kemerleri göğüslerini keserken, yorgunluktan başları düşüp düşüp kalkmasına rağmen gözlerini bir an olsun açmadan uyudukları olmuştu.

Bunlar söylendiğinde uyuyan, söylendiğinde uyanan adamlardı. Önce görev. Konfor sonra gelir.

Durum böyle olunca, şimdiki bu kısa dinlenme onlara ilaç gibi gelmişti. Emri Z vermişti. Ön hazırlıktı, yolculuktu, operas-

yondu derken otuz altı saattir uyumamışlardı. Dolu dolu, her dakikası önem taşıyan tam otuz altı saat.

Şimdi, operasyonun ilk aşamasını başarıyla tamamlamış bulunmaktaydılar. Nihai hedefe ulaşmaları için gerekli yolun yüzde sekseni bitmiş sayılırdı. Hedef, plan, strateji; her şey istedikleri gibi ilerliyordu. Şu ana kadar kuzey yönünde öyle ilerlemişlerdi ki Massachusetts çok arkalarında kalmış, Kanada sınırına kadar gelmişlerdi. Geçtikleri yüksek dağlarda, yabani ormanlarda onları, insan bir yana, ayılar bile görmemişti. Ne de olsa mevsim kıştı ve epey bir kuzeydeydiler; böyle bir soğukta herhangi bir hayat formuna rastlamaları neredeyse imkânsızdı.

Z bir an Mick'i ya da Radar'ı paketlere göz kulak olsun diye bırakmayı düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Ne de olsa yeni uyuşturucu vermişlerdi; herhangi bir yere kıpırdayacak halde olamazlardı. Aldıkları görev için geçerli bazı parametreler vardı ve bunların ilki, özellikle de nakil sırasında kadının ve kızın görecekleri zararı minimumda tutmaktı.

Gidecekleri yere ulaştıklarında, operasyonun ikinci aşamasıyla ilgili yeni talimatlar alacaklardı.

O noktadan sonra paketlerin başına tam olarak ne geleceğini bilmiyorlardı ama bunu umursadıkları yoktu. Çünkü neden diye sormak onlara düşmezdi.

Sonuçta bu bir işti ve onlar görevlerini olası en yüksek standartta yerine getirmişlerdi. Sonrasında da, en azından bu görev için, çuval yüküyle para alacaklardı. Öyle ki Radar şimdiden, bir daha böyle işlere bulaşmamanın hayallerini kurmaya başlamıştı bile. Bembeyaz kumlu sahiller, tatlı içkiler, koca memeli kadınlar. Onun gelecek hayali buydu. Belki o koca memeli kadınlardan bi-

riyle evlenirdi bile. Birkaç da çocuk yapıp o cennet gibi hayaline iyice yerleşirdi. Bütün gün balık tutar, geceleri de güzel karısıyla sevişirdi. Daha iyi bir gelecek planı olamazdı herhalde.

Minibüsü sık yeşilliklerin arasındaki kuytu, eski bir kamp alanına çektiklerinde Radar yeni bir doz sakinleştirici daha yaptı. Bu kez, balık avlamakla geçen ve koca memeli kadınlarla dolu tembel günlerin hatırına dozu biraz fazla tutmuştu.

Fakat tam alet çantasını toplamış, onu bekleyen üç saatlik uykuya geçmek üzereydi ki içindeki o sensör yine ötmeye başladı. *Kadın*. Kadında bir şey vardı.

Ona iyice yakından bakma fırsatı bulmuş, yüzünün solduğunu, incecik bir ter tabakasıyla parladığını fark etmişti. Gözleri de açık değildi kadının. Sımsıkı yumduğu gözkapakları, hızlanan nefesiyle birlikte titriyordu.

Hiç iyi görünmüyordu. Belki de bu, çok fazla vermemiş olsa da sakinleştiricilerin etkisiydi. Bileğini tutup nabzına bakmış, ateşi var mı diye kontrol etmişti ama oradan da tuhaf bir şey çıkmamıştı. Ancak yine de kadında bir şey vardı; ters bir şey. Acaba araba mı tutmuştu? Grip miydi? Şoktan mıydı?

Nihayet, *belki de rüya görüyordur*, diye düşündü Radar. Nabzına bakılırsa pek hoş bir rüya değildi.

Çok da umurundaydı.

Çantasını yeniden toplayıp öndeki uyku yerine geçti.

Beyaz minibüsün içindeki üç adam uyumaya devam ettiler.

Sonra ilk adam gözlerini açtı, koltukta doğruldu, motoru çalıştırıp dağın içine doğru kıvrılan yola geri döndü.

Cumartesi sabahı saat on birde, beyaz bir minibüs kuzeye doğru ilerliyordu.

8. Bölüm

Son altı aydır, o günden beri, uykudan kaçar oldum. Sanırım ikinci ya da üçüncü ayda, akşamlara neredeyse fobi derecesinde bir korkuyla baktığım bir döneme girdim. Uyanık kalırsam, gözlerimi kapatmayabilirsem, vücudum hep hareket halinde olursa yarını uzak tutabileceğimi düşünüyordum. Yarının gelmesini istemiyordum çünkü. Yarın benim için fazlasıyla ürkütücü bir vaatti. Benden evliliğimle, ailemle, geleceğimle ilgili kararlar almamı isteyen, adı konmamış bir tarihti yarın. Bir de fazlasıyla hüzünlüydü galiba. Yalnızlıktı yarın, kenar mahalle evlerinin fakirliğiydi, çocukken öğrendiğim ve arkamda bırakmaya can attığım, cuma akşamları hamamböceği avlamak gibi şeylerdi yarın.

Yani bir süre uyumadım. Evin içinde dolaşıp durdum. Mesela, elimi mutfaktaki granitin üzerinde gezdirip Justin'le alışverişe gittiğimiz, kendimize tezgâhta kullanmak üzere taş beğendiğimiz günü düşünüyordum. İkimizin aynı anda bu tezgâhı işaret edip aynı rengi sevdiğini ya da aynı takımı tuttuğunu anlayan küçük çocuklar gibi gülüşümüzü hatırlıyordum.

Yolculuğum mutfaktan şarap mahzenine kadar iniyor, Jus-

tin'in ve tabii ki ortaklarının gözüne girmek için titizlikle araştırıp seçtiğim onca şişeyi bir kez daha keşfe çıkıyordum. Bu şarap işine gönül vermiş o kadar çok insan var ki hayret edersiniz. Zenginden fakirine, fabrikatöründen tesisatçısına, kimi ararsanız çıkar karşınıza. Zamanla, yeterince tadım yaptıktan sonra, mesela dengeli bir Oregon Pinot Noir ile hacimli bir İspanyol kırmızı şarabının arasındaki farkı herkes anlayabilir.

O sıralar Justin bodrum katındaki dairede yatıyordu; başkalarının deyimiyle bakıcı süitinde. Oysa bizim hiçbir zaman bir dadımız olmadı. Çocuğumuzu kendimiz yetiştirmeyi tercih ettik. O süit dedikleri yer, şarap mahzeninin ortasından geçen koridorun sonundaydı. Gece gezmelerim sırasında, penceresiz bodrumun derin karanlığında ilerleyip o kapının önünde duruyor, elimi sıcak ahşabın üzerinde dolaştırırken, *acaba Justin duvarın arka tarafında mıdır, şimdi uyuyor mudur*, diye düşünüyordum. Belki de ona geri dönmüştü veya daha da kötüsü, daha da acı verici olan ihtimal, onu buraya getirmişti.

O kapıyı bir kere bile açmadım. Hiç tıklatmadım, arkasında ne olduğuna hiç bakmadım. Öylece durdum sadece. Durup evliliğimizi düşündüm, evliliğimizin neyi ne kadar kaldırabileceğini düşündüm. Orada durup beklersem bunu hissedeceğini, yalnızca varlığımla onu kendime çekebileceğimi umdum. Ta ki kapıyı ardına kadar açıp beni kollarının arasında sımsıkı sarıp iştahla öpene kadar.

On sekiz yıllık evlilik çiftleri ne hale getiriyor. O cazibe alanları nasıl zayıflıyor, çekim yasaları nasıl devre dışı kalıyor. Her gece gidip karanlık bir koridorda, aranızda sadece iki metre

mesafe bırakıp saatlerce dursanız bile kocanız hiçbir şey hissetmeyebiliyor.

Sonrasındaysa mecburen geri dönüyor, bu kez de kızımın odasının kapısında duruyordum. Yine kapıyı çalmadan, içeri girmeden, artık istenmediğim o mahrem bölgeye ayak basmadan tabii. Koridorda yere oturup sırtımı duvara dayayarak içerideki beyaz boyalı rafları gözümde canlandırmaya çalışıyordum. Ardından zihnimde, oraya yerleştirilmiş her bir eşyanın envanterini çıkarıyordum. Onu ilk kez *Fındıkkıran*'a götürdüğümüz gün aldığımız balerinli müzik kutusu. Küçükken en çok sevdiği kitapları, *Kırmızı Eğrelti Otunun Büyüdüğü Yer, Küçük Ev, Zamanda Kıvrılma*. Onların yanındaysa, daha düzenli bir şekilde sıralanmış *Harry Potter*'lar, *Alacakaranlık*'lar.

Alt rafın arka köşesine sıkışmış *Breyer*'ler, kızımın atlara merak saldığı dönemden kalma. Aynı rafa dizilmiş boyalı deniz kabukları ve taşlar ile Cape'teki ikinci evimizden getirilme cam parçaları da kızımın, annesi gibi güzelliğe ve yaratmaya meraklı olduğunun göstergesi.

Şifoniyerinin üstünde iki tane porselen bebek; birini Justin, Paris'ten getirmişti, diğeriniyse ikimiz birlikte bir antikacı dükkânında bulmuştuk. İkisi de pahalı ve zamanında değer verilen parçalardı. Şimdiyse boş bakan mavi gözleri, lüle lüle saçları ve dantelli elbiseleriyle öylece duruyorlardı. Üzerlerine boncuklu bilezikler ve neredeyse unutulmuş altın kolyeler geçirilmiş birer bebek, hepsi o. Çeşit çeşit, ipek saç bantları ve süslü tokalarla yan yana.

Bazen kızımın karmakarışık dünyasına girdiğimde bir kibrit çakıp odayı yakmak istiyordum. Hani ordular ele geçirdikleri yerleri, arkalarında hiçbir şey bırakmamak için yakıp yıkarlar

ya, öyle işte. Bazense, bir bebeğin hayal dünyası, küçük bir kızın takıntıları ve bir ergenin arzularıyla harmanlanmış bu kargaşayı ölümsüzleştirmek için odanın fotoğrafını çekmeyi, resmini çizmeyi istiyordum.

Gecenin karanlığında öylece oturup içimden tekrar tekrar değer verdiğim onca eşyanın, parçanın isimlerini sayıyordum. Bu benim için ibadet gibi bir şey olmuştu. Kendimi geçen on sekiz yılın bir hakkı, bir değeri olduğuna, bunca yıl sevdiğime ve sevildiğime, her şeyin bir yalandan ibaret olmadığına inandırmaya çalışmamın bir yolu olmuştu.

Önümde uzanan günler, haftalar, aylar... O günler, kocası tarafından aldatılıp ergen kızı tarafından bir başına bırakılan; sonunda kişiliksiz ve amaçsız bir gölgeden farkı kalmayan, tipik bir orta yaşlı kadına dönüşmediğime kendimi inandırmaya çalışmakla geçti.

Güçlüydüm ben. Kendi başıma var olabilirdim. Tanrı aşkına, ben bir sanatçıydım.

Böyle zamanlarda yukarıya, çatıdaki verandaya çıkıyordum. Şehir ışıklarının belli belirsiz loşluğunda kollarımı bedenime sımsıkı sarıyor, kendimi tek tek, adım adım o sınıra doğru sürüklenişe bırakıyordum.

Ancak her şeye rağmen bütün gece uyumadan durabildiğim olmuyordu.

Çoğu zaman, en geç sabah beş buçuğa kadar ayakta durabiliyordum. Sonunda kendimi, her seferinde ebeveyn odasındaki ikiz yatağın üzerine kıvrılmış halde buluyordum. Orada öylece şafağın söküşünü seyrediyor, zorla gelen yarını bekliyordum. Ardından gözlerimi kapatıyor, ben istesem de istemesem de yaşanacak olan geleceğe teslim oluyordum.

Bir gece ecza dolabını açıp bir ağrıkesici şişesine bakakaldığımda, bu uykusuzluk döneminin ikinci ayındaydım. Justin'in ilacıydı bu. Önceki yıl sırtını incittiği zaman vermişlerdi ama Vicodin'i bir türlü sevememişti. İşteyken sersem gibi dolaşmaya tahammülü yoktu. Kabızlık da cabası.

Anlaşılan, bütün gece dolaşıp durmak insanı gelecekten korumuyor.

Fakat doğru narkotikler hem sivrilikleri yumuşatıyor hem de güneşten ışığı bile çalabiliyorlar. Ta ki kocanızın hemen altınızdaki bodrumda uyumakta oluşunu ya da ergen kızınızın kendini koridorun hemen sonundaki bir zaman kapsülüne kapatmış olmasını umursamayacak hale gelene dek. Veyahut da bu evin fazlasıyla büyük, bu yatağın fazlasıyla boş ve bu hayatta fazlasıyla yalnız olduğunuzu unutana kadar.

Ağrıkesici demiyorlar mı bunlara? Vaat ettikleri gibi bütün ağrıları ve acıları kesiyorlar işte.

En azmdan bir süreliğine işe yarıyorlardı.

9. Bölüm

Üçüncü kattaki çalışma odasına giren Tessa, D.D.'nin üç kişilik ekibinin sonuncu üyesini görür görmez tanımıştı. Bilgisayarın başında oturan bu yaşlıca şişman adam Phil'di. O malum gün Tessa'nın evine o da gelmişti. Boston emniyetinden gelmeyen kalmış mıydı ki zaten?

Phil de onu hatırlamış olacak ki yüz hatları Tessa'yı görür görmez tecrübeli bir dedektife özgü, öğrenilmiş bir ifadeye büründü.

Tessa sahte bir neşeyle bilgisayara doğru yürüyerek, "Kalk bakalım, sıra bende," dedi.

Phil ise bir şey demeden Neil'a ve D.D.'ye doğru dönmekle yetindi.

Neil vakanın başdedektifi olarak, "Sorun yok," diye atıldı. "Evin sahibi, yani *Denbe İnşaat,* durum değerlendirmesi için onu görevlendirmiş."

Phil'in o anda alnında beliren damarı gören Tessa, Neil'ın sözlerinin doğru adrese gitmiş olduğuna karar verdi. Şayet evin sahibi Denbe İnşaat ise, Boston'lı bu dedektifin izinsiz karıştırdığı bilgisayar da dahil her şey onlara ait demekti.

Phil, Tessa'ya sertçe, "Kayıp şahıs bildirisinde bulunulacak mı?" diye sordu.

"Burada gördüklerimden yola çıkarak, şirketin bir sonraki hamlesinin bu olacağını söyleyebilirim."

Soruşturmalarda rastlanan bir ikilem daha. Polisin bir kayıp vakasına dahil olabilmesi için üçüncü bir kişinin bu yönde bir ihbarda bulunması şarttır. Hatta bu bile yetmez. Söz konusu şahsa en az yirmi dört saattir ulaşılamamış olması gerekir.

Dolayısıyla D.D.'nin ekibi işin bu aşamasında, ortada henüz bir kayıp ihbarı yokken ve aradan yirmi dört saat geçmemişken sıkışıp kalmış haldeydi çünkü şartlar böyleyken bir vakadan söz etmek mümkün değildi.

Phil, "Kurulan bir temas var mı?" diye sordu. Bu kez daha kararsız, daha imalı bir şekilde konuşmuştu.

"Aileyi soruyorsan, hayır."

"Peki ya kaçıranlardan?"

"Onlardan da yok."

Alındaki damarda bir kıpırdanma. Henüz bir temas kurulmamış olmasının iyiye işaret olmadığını Neil ve D.D. gibi Phil de anlamıştı tabii ki. Bunun bir fidye vakası olması için öncelikle canlı rehinelere ihtiyaç vardı. Ucunda para talebi olmayan kaçırılma durumlarında ise...

Tessa hâlâ bilgisayarın başında oturan Phil'e, "İşe yarar bir şey bulabildin mi?" diye sorup başıyla açık ekranı işaret etti.

"İnternet geçmişlerine baktım. Ailece Facebook, Fox News ve *Home and Garden* dergisini seviyorlar gibi görünüyor. Fakat iPad'lerinden daha özel bilgiler çıkarabiliriz diye düşünüyorum.

Anlayacağınız, bu bilgisayarda üç kişilik bir aileye dair fazla bir iz yok. Herkes kendi işini kendi cihazında yapıyordu herhalde."

Gayet mantıklı bir varsayım, diye düşündü Tessa. Ardından bilgisayarı işaret ederek, "Ben de bakabilir miyim?" dedi.

Phil istemeden de olsa kalkıp ona yer açtı. Tessa elini paltosunun iç cebine atıp küçük bir not defteri çıkardı, açtığı ilk sayfaya bilgisayarın markasını ve modelini yazdı. Ardından ekrandaki ikonları tarayıp istediği programı buldu.

Sonra, ikonun üstüne tıklarken, "Justin Denbe'nin yeni bir oyuncağı varmış," dedi. "Çalışma arkadaşları ona sonbaharda, biraz da şakasına hediye etmişler bunu, ama adam oyuncağını sevmiş. Anladığım kadarıyla, yaptıkları inşaatların şantiyeleri – cezaevleri, hastaneler, hidroelektrik santralleri falan– epey büyük oluyormuş ve de Justin işin her aşamasına dahil olan bir patron olduğu için ona sormadan hiçbir şey yapamıyorlarmış. Ancak bu şantiyeler genelde ceptelefonlarının doğru düzgün çekmediği ücra yerlerde olduğundan dolayı elemanlar onu bulmakta epey bir zorluk çekiyorlarmış. İşte bu yüzden de..." Tessa bir an durup ekranda beliren lokasyonlara göz attıktan sonra, "... ona bir mont almışlar," diye devam etti.

D.D. kaşlarını çatarak, "Mont mu almışlar?" diye sordu.

Fakat Neil anlamıştı bile. "GPS montu demek istiyor. Ormanda dolaşırken falan kaybolmayasın diye yapılmış, GPS takip sistemli montlar yani."

"Bravo. Ucuz bir şey de değil bu arada. Bin kâğıt vardır herhalde. Şık da bir mont olduğu için Justin onu giymeyi seviyormuş. Her yerde onu giyiyormuş. Umalım ki dünkü yemeğe giderken de giymiş olsun."

"Scampo epey lüks bir restorandır," diye araya girdi D.D.

"Kolları deriden, lacivert renkli kumaş bir mont bu. Scampo da olsa, başka bir yer de olsa giyilir yani. Kaldı ki, anlattıklarına bakılırsa bu adam işçi botlarını bile çıkarmazmış ayağından. Bunun gibi şık bir montu neden giymesin ki?"

Üç dedektif sessiz bir şekilde Tessa'nın bilgisayarda çalışmasını seyrediyorlardı. "Montun GPS aygıtı sırt kısmına iliştirilmiş," diye devam etti Tessa. "Arka kısmında aygıtı çıkarmak için bir yer var. Pil on beş saatten fazla gitmediği için düzenli olarak şarj edilmesi gerekiyormuş."

"Bu şeyi aktif hale getirmek mi gerekiyor yoksa hep açık mı oluyormuş?" diye sordu D.D.

"Bunu aktif hale getirmek gerekiyormuş. Şimdi burada yazılanlardan anladığım kadarıyla da bunu yapmanın iki yolu var: Ya giyen kişi güne başlamadan önce kendisi elle ayarlıyor ya da uzaktan, ceptelefonuna yüklenen bir programla aktif hale getiriliyor." Tessa bilgisayar ekranını incelerken kendi kendine, "Ne günlere geldik," diye mırıldandı. "Bütün akıllı telefonlar arama kurtarma köpeklerine döndü. Hadi oğlum, bana Justin Denbe'yi bul bakayım."

Ekranda şimdi bir harita belirmişti. Tessa dikkatle baksa da bir şey anlamadı.

"Aktifleştirilmiş mi?" diye sordu D.D. bir kez daha. Haritaya daha yakından bakabilmek için Tessa'nın arkasına geçmişti.

"Birleşik Devletler dahilinde hiçbir iz görünmüyor. Justin aleti açmadı herhalde."

Neil ona bakıp, "Buradan sen aç o zaman," dedi.

"Bunu hiç söylemeyeceksin sanmıştım."

Fareyi mönünün sağ alt köşesindeki yeşil, yuvarlak düğmeye getirdi. Üstünde "Aktivasyon" yazıyordu. Patlatılmayı bekleyen yeşil, yuvarlak bir bomba ya da bir ailenin kurtulmak için tek şansı.

Tessa düğmeye basınca Birleşik Devletler haritası renk değiştirip yakınlaşmaya başladı, nihayet sadece doğu sahilini alacak kadarlık bir kısımda durdu. Ardından sahil şeridinin kuzeyinde bir yerde, kırmızı bir nokta belirdi.

"Vay canına."

Sonra bilgisayar ekranının arkasından gelen bir bip sesine döndü. Kafasını kaldırıp baktığında Phil'in, saatindeki kronometreyi açtığını gördü. Adam ona bakarak, "On beş saat," dedi. "Pil ömrü on beş saat, unutmayın."

"Evet."

D.D., Tessa'nın omzunu dürterek, "Biraz daha yakınlaşsana, hadi yakınlaş," dedi. Tessa bilgisayarın başında olduğu için lokasyonu rahatlıkla görebilmişti ama diğerleri uzakta kaldıklarından anlayamamışlardı.

Tessa yakınlaştırma düğmesine basınca ekranda New England bölgesi büyümeye başladı. Önce Massachusetts, ardından New Hampshire. Nihayet iki eyalet arasındaki sınıra yakın bir yerde durdu. Justin Denbe'nin teknoloji harikası montu şimdi ekrandan onlara göz kırpıyordu. Tessa bilgisayarın başından kalkıp arkasını döndüğünde, D.D.'yle göz göze geldiler. "Anlaşılan Justin Denbe üzerinde o mont varken kaçırılmış ve şu anda Massachusetts eyaletinin dışına çıkmış bulunuyor."

"Ben ta en başından anlamıştım zaten," diye homurdandı D.D.

"Soruşturma sizden çıktı maalesef," dedi Tessa.

Neil ise meseleyi özetlemek istermiş gibi, "Lanet olası federaller," dedi.

Boston dedektifleri oyuncaklarını toplayıp hemen evin yolunu tutmadılar.

Yetki alanlarının yasal prosedürleri vardı. Temelde federal kanunların eyalet kanunlarına kıyasla çok daha sert yaptırımları oluyordu. Özellikle de kaçırılma vakalarında.

Durum böyle olunca Boston'ın Suffolk Bölge Savcılığı, sanıkların adaletin tokadını daha iyi hissetmelerini sağlamak için büyük ihtimalle eyalet sınırlarını aşmış olan bu vakayı Federal Savcılık'ın Massachusetts şubesine bildirecekti. Federal Savcılık da kendi soruşturma birimini, yani FBI'ı görevlendirecekti. Sonrasında Boston bölgesinin FBI ajanları Denbe'lerin malikânesine doluşacaklardı. Arabayla gelirlerse on, yürüyerek yirmi dakika içinde.

Fakat bu federal ajanlar, Boston dedektifinin oyuncaklarını toplayıp eve gitmelerine izin vermezdi. Onun yerine kibar ama açık bir dille, toplanan bütün delillerin –idrar ve kusmuk örneklerinin, şok tabancası konfetilerinin, ayakkabı izlerinin– Boston emniyetinin laboratuvarından kendi federal suç laboratuvarlarına aktarılmasını isteyeceklerdi. Sonrasındaysa birden fazla yetki alanından oluşan bir görev timi oluşturacak, operasyonun idaresini kendileri üstlenip pis işlerini yine Boston polisine yaptıracaklardı.

Neil homurdanırken D.D. ve Phil manalı manalı iç geçirdiler. Tessa'nınsa pek umurunda değildi bunlar. Onun işi Denbe ailesini bulmaktı ve bunun için oyun arkadaşlarını seçecek değildi. Gerçi federallerin ağzı Boston polisinden daha sıkı olurdu ya, neyse.

Tessa nihayet çalışma odasından çıkıp üst kattaki olay yeri düzenine son bir bakış attıktan sonra aşağı indi.

D.D. üniformalı memurlarla konuşmaya dalmış, Phil yerel bağlantıların peşine düşmüş, Neil da ne zamandır ertelediği bir dizi telefon görüşmesine dönmüştü. Tessa fırsat bu fırsat yeniden mutfağa girdi. Ardından aile üyelerinin ceptelefonlarını açıp, çeşitli favori listelerinde karşısına çıkan bağlantıları not etti. Bunu elbette resmi kanallar aracılığıyla da yapabilirdi ama böylesi daha hızlı oluyordu.

Sonra Boston soruşturma ekibi geri dönüp mutfak tezgâhının etrafında toplandı ve o ana kadar yaptıklarını özet geçmeye koyuldular. Doğrusu acemi Başdedektif Neil'ın hakkını vermek gerekirdi; adam soruşturmayı başından beri hızlı ve etkili bir şekilde yürütmüştü.

Polisin mahallede yaptığı ilk araştırmada Denbe ailesinin herhangi bir üyesine rastlanmamıştı. Sonrasında akrabalar, eş dost, iş ortakları aranmış ama yine bir ipucu bulunamamıştı. Civardaki işyerlerinden veya hastanelerden de bir şey çıkmamıştı.

Justin Denbe'nin aracı dört blok aşağıda, boş halde bulunmuştu. Libby Denbe'nin Mercedes'i ise zaten başından beri garajda duruyordu. Bütün kredi kartları, ATM kartları ve nakit paralar mutfaktaki tezgâhın üzerinde yığılmış haldeydi. Bankalardan alman bilgiye bakılırsa, ailenin hesaplarında cuma günü öğleden sonra dörtten beri herhangi bir işlem yapılmamış, o zaman da Copley Meydanı'ndaki bir ATM'den iki yüz elli dolar çekilmişti. (Bankamatiğin video kayıtlarına da bakılacaktı.) Benzer şekilde, aile üyeleri cuma akşamı saat ondan bu yana ne bir yeri aramışlar

ne de ceptelefonlarından bir mesaj göndermişlerdi. (GSM şirketinden kullanım dökümleri istenmişti.)

Denbe ailesinin üç üyesi birden, son on dört saattir kayıptı. Soruşturmadaki tek ipucuysa Justin Denbe'nin, hâlâ New Hampshire'dan GPS sinyalleri gönderen montuydu.

Neil Cap, Tessa'nm beklemediği kadar cüretli bir hamle yapıp telefonunu çıkardı, bir New Hampshire haritası açtı ve kayıp montun GPS koordinatlarım o civardaki bir emniyet birimine bildirdi.

Ardından da FBI'ın resmi açıklamasını beklemeden, belki de bir baş araştırmacı olarak son hamlesini yaparak New Hampshire şerifini aradı ve montun gönderdiği sinyalin peşine düşmelerini istedi. En kısa sürede en çok bilgi toplamaya yönelik hızlı ve etkili bir hareket daha. FBI'm nefretini üstüne çekmek için belki de en hızlı ve en etkili yöntem.

Tessa buna da şahit olduktan sonra çıkma zamanının geldiğini anlamıştı.

Zaten göreceğini görmüştü. Boston polisi ailenin en son bulunduğu olay yerini kontrol altına almıştı. Şimdiden sonra bulunacakları yere de ülkenin epey kuzeyindeki başka polisler bakacaktı. Geriye ise cevaplanması gereken tek bir soru kalıyordu: Denbe ailesini kim kaçırmaya yeltenmiş, aileye kim zarar vermek istemişti?

Artık yeni müşterisi Denbe İnşaat'la ilgili daha fazla bilgi toplamasının zamanı gelmişti.

10. Bölüm

Wyatt Foster aslında hep marangoz olmayı düşlemiş bir polisti. Ya da hep bir polis olmak istemiş bir marangozdu. Hangi biri olduğuna hiçbir zaman kendi de karar verememişti. Ödenek krizlerinin eksik olmadığı böyle bir devirde, New Hampshire'ın güzel insanlarını koruyup kollamak, hem Wyatt hem de diğer meslektaşları için karın doyurmaya yetmiyordu. Bazıları spor hakemliği yapıyordu. Hafta sonları barmenlik yapanlar vardı. Bir de Wyatt vardı tabii.

Wyatt güneşin yüzünü gösterdiği ve bulutların yerini tertemiz bir havaya bıraktığı bu güzel cumartesi günü, komşusunun yüz yıllık ahırından toparladığı bir yığın çam kerestesinin başında durmuş, kafasında rüstik bir kitaplığın planlarını yapıyordu. Belki de oturma yerleri ahşap sıralı bir mutfak masası veya bir şarap dolabı... Şarap dolapları iyi para ediyordu. Bir tane dolap yapardı, olur biterdi.

Tam kararını vermiş, ilk kerestenin başına geçmişti ki çağrı cihazı öttü.

Kırklı yaşlarının başındaki, eskiden koyu kahverengi olan

asker tıraşlı saçlarına aklar düşmeye başlayan Wyatt'ın bölge şerifliğinde en az yirmi yıllık hizmeti vardı. İşe şerif yardımcısı olarak başlamış, sonra dedektifliğe geçmişti. Şimdi de dedektiflik biriminin çavuşluğunu yapıyordu. Çavuşluğun en iyi yanlarından biri de çalışma düzeniydi. Pazartesiden cumaya, sabah sekiz öğleden sonra dört. Esnek olmayan çalışma saatleriyle bilinen bir meslek için bu hiç de fena değildi.

Gerçi her bölge polisi gibi o da haftada birkaç kez gece nöbetine kalıyordu ve evet, New Hampshire'ın ücra ormanlarında bile vukuatlar oluyordu. *Bile* demek doğru değildi galiba; *özellikle de* New Hampshire'ın ücra ormanlarında oluyordu bir şeyler. Uyuşturucu, alkol, aile içi şiddet... Ne ararsanız vardı. Hatta hepsi bir arada, uyuşturucu veya alkol ihtiyacını gidermek için aile içi şiddete başvuranlar bile oluyordu. Son zamanlarda cinayet vakalarında rahatsız edici bir artış vardı. Baltayla adam öldürenler, kovulduğu işyerini elektrikli testereyle basanlar, arabayla işlenen vur kaç cinayet vakaları. Geçenlerde seksen yaşındaki bir kadın seksen beş yaşındaki kocasını ezmiş, ardından bunu kazara yaptığına dair yemin etmişti. Bu arada bu üçüncü defa oluyordu. Adamın karısını, yetmiş yaşındaki komşusuyla aldattığınıysa sonradan öğrenmişlerdi. Kadın da nihayet suçunu üstlenmiş, adamı kırk yıllık karısını "o şıllıkla" aldattığı için üç kere ezmeye çalıştığını itiraf etmişti.

Aslında mesleğinin bu şekilde sıkıcılıktan uzak oluşu Wyatt'ın hoşuna gidiyordu. Doğası gereği sessiz sakin bir adam olan çavuş, böyle bilmeceler olsun da hakkıyla çözsün diye can atıyordu. Dışarıdan bakıldığında bazılarına saçma gelebilirdi ama Wyatt insanları gerçekten seviyordu. Sorguya çektiği, peşine düştüğü,

tutuklayıp içeri attığı insanlar onu hâlâ şaşırtabiliyorlardı. Sabahları bir an önce işinin başına geçmek istiyor, akşam olduğundaysa evine dönmek için sabırsızlanıyordu. Gündüzleri vakalar, boş zamanlarında da şarap dolapları. Onun gözünde hepsi de ayrı ayrı, heyecan verici projelerdi ve hepsi de, zamanı geldiğinde elle tutulur sonuçlar doğuruyordu.

Çağrı cihazına göz atan Wyatt hafifçe iç geçirdi ve koşarak alet kulübesine gitti, çalan ceptelefonunu açtı. Boston'lı bir aile kayıptı. New Hampshire'm altmış kilometre güneyindeki bir noktadan sinyaller gönderen GPS'li bir mont vardı. O civarı avcunun içi gibi biliyordu Wyatt. Ağacı bol, insanı seyrek bir bölgeydi.

Telefonda birkaç soru sorduktan sonra kapatıp kafasında bir plan yaptı.

Şarap dolabı sonraya kalmıştı artık. Onun yerine ekibi toplayıp ormanda insan avına çıkması gerekiyordu.

Wyatt'm ilk işgününde, şerif çalışacağı alanı ona şöyle açıklamıştı: Aslen iki tane New Hampshire vardı. Biri Concord'un güneyinde yer alan New Hampshire, diğeri de Concord'un kuzeyinde kalan New Hampshire. Concord'un güneyindeki New Hampshire, Boston'ın arka bahçesi olup çıkmıştı. Bölgedeki mahalleler ya 1950'lerin işçi sınıfı çiftlik evlerinden ya da 1990'lara özgü, zengin yönetici takımının seri üretim müstakil evlerinden oluşuyordu. Küçük bir alanda sıkışık, iç içe geçmiş halde yaşayan Boston'lılarla dolu bu New Hampshire'ı, her vardiyasında çok sayıda memur çalıştırabilecek bir emniyet kuvveti koruyordu. Gerektiği zaman destek birimlerinin dakikasında yetiştiği, her

departmanın kendi modern adli araştırma araç gerecinin eksik olmadığı, tam teşekküllü bir emniyet kuvveti.

Bir de Concord'un kuzeyini kapsayan New Hampshire vardı tabii. Eyaletin geri kalan üçte ikilik yüzölçümüne tek tük dağılıp yayılmış üçte birlik nüfusuyla Kuzey New Hampshire. Burası genelde kendi emniyet gücü olmasına gerek görülmeyecek kadar küçük yerleşim bölgeleriyle veya varsa da tek bir polis memuruyla yetinmek zorunda olan kasabalarla dolu, geniş bir alandı. Eyaletin bu kısmında memurlar çoğu zaman bütün bir arazide, sık ormanlarda, hatta göl çevrelerinde tek başlarına devriye geziyorlardı. Destek kuvvetin gelmesi için yarım saat veya bir saat beklemek zorunda kaldıkları oluyordu. Hele bir de adli bir araştırma için araç gerece ihtiyaç duyarsanız vay halinize. Şansınız varsa komşu şubeden ödünç alabilirdiniz ama çoğu zaman birkaç şubeden yalvar yakar temin edebiliyordunuz.

Concord'un güneyindeki New Hampshire'ın şehir polisleri vardı. Concord'un kuzeyindeki New Hampshire ise bildiğiniz Vahşi Batı'ydı. Şehir polisleri sürü halinde dolaşırlardı, aralarında meslek hayatı boyunca bir kez olsun silah çekmek zorunda kalmayanlar bile olurdu. Vahşi Batı polisleriyse ara sıra, hem de tek başlarına çatışmalara girer, bellerindeki o silahı sık sık kılıfından çıkarmak zorunda kalırlardı. Wyatt silahını ilk kez çektiğinde, dört saatlik bir devriyenin son dakikalarındaydı. Olay yerine aile içi şiddet ihbarıyla gitmişti. Devriye arabasından iner inmez de eli bıçaklı, kafası dumanlı bir kaçık üstüne çullanmıştı. Wyatt bu ani saldırıya öyle gafil avlanmıştı ki üstündeki şok tabancasını, biber spreyini ve de 35'lik yarı otomatik Sig Sauer P229'u unutup adama tekme tokat girişmişti.

Kafası dumanlı arkadaşsa bana mısın dememişti. Ne de olsa kafası dumanlıydı, acı falan hissetmiyordu. Ancak Wyatt bu arada toparlanmak için zaman kazanmış, silahını çekip adama doğrultmuştu. Burnunun dibinde dolu bir silahın namlusuyla karşı karşıya kalan serseri de saniyesinde ayılıp elindeki et bıçağını yere bırakmıştı.

Destek kuvvet nihayet gelene kadar –ki bu en az bir yarım saat sürmüştü– Wyatt ilk uyuşturucu bağımlısı zanlısını kelepçeleyip arabanın arka koltuğuna tıkmış, hatta evin arka kapısından sıvışmaya yeltenen ikinci bir şahsı daha enselemişti. Bununla da kalmayıp, o iki keşin annesi olan ev sahibesinin tanık ifadesini bile almıştı. Kadın, ciğeri beş para etmez oğullarını bir daha etrafında görmek istemediğini söylemişti. Fakat ona olan yirmi dolar borçlarını nakit ya da sağlam bir paket malla geri verecek olurlarsa affetmeyi düşünebilirdi.

İşte böyle. New Hampshire'ın vahşi dünyasında gürültüsüz patırtısız bir gün geçmiyordu.

Şerif yardımcılığı elbette hızlı silah çekmekten ibaret değildi. Taşra polislerinin kendi arama emirlerini, hatta bazen de tutuklama emirlerini yazmaya yetkileri vardı. En yakın mahkemenin doksan-yüz kilometre uzakta olduğu, dedektifin oraya gidip dönene kadar geçireceği iki saatte zanlının kasaba dışına rahat rahat kaçabileceği düşünülürse, bunun lojistik bir zorunluluk olduğu söylenebilirdi. Yeni şerif yardımcıları, sahip oldukları bu benzersiz polis gücünden dolayı genelde bir süre kendilerine gelemezlerdi. Fakat sonra, yazılması gereken yasal belgeler ve

sıkıcı prosedürler devreye girince neyle karşı karşıya olduklarını anlarlardı. İstediğin mülkü aramak ya da dilediğin zanlıyı tutuklamak için kendi emirlerini kendin yazabiliyorsan senden iyisi yoktu tabii; ama sonradan mahkemeye çağırılırsan ve de hâkim yazdığın emirde hata bulursa vay haline. İşte o zaman topun ağzına bir tek kişi konuyordu ve o da sen oluyordun.

Wyatt bu yüzden marangozluk dergileri kadar adli yayınları da takip etmek zorunda kalıyordu.

Şerifliği diğer emniyet güçlerinden ayıran son şey de görev bölgelerindeki tek yargı yetkisinin onlarda olmasıydı. Mesela, onların bölgelerine devriye göndermek için New Hampshire eyalet polisi bile izin almak zorundaydı. Şeriflerinse böyle bir zorunlulukları yoktu. Wyatt yargı dilini konuşturduğu sürece istediği yere girip çıkarabilir, istediği yerde polislik taslayabilirdi. Gerçi onun görev bölgesinde nüfusun çoğunluğunu ayılar ve geyikler oluşturuyordu ama olsun, neyin ne zaman lazım olacağı belli olmazdı. Wyatt da bundan dolayı, sınırsızmış gibi görünen gücünü doğru kullanmak için kanunları öğrenmişti.

Şimdi de bütün bu bilgilerini yanma almış, şerif karakolunun yolunu tutmuştu. Normalde, özellikle de böyle acil durumlarda her şeyi devriye arabasının içinden idare ediyordu. Fakat aracın GPS'i onu sadece en yakın otoyola kadar götürebilirdi. Bir kaçırılma senaryosu söz konusuyken hedefin anayol dışında, daha ücra yerlerde saklanacağına kesin gözüyle bakılabilirdi. Bu yüzden de GPS aletinin dışında iki dedektif, birkaç tane de üniformalı memur istemişti.

Binadan içeri girdiğinde üniformalı üç erkek ve bir kadın memurun kendisini beklediğini gördü.

Wyatt hemen işe girişip memur arkadaşlarına kısa bir bilgilendirmede bulundu. Boston'lı bir aile dün akşamdan beri kayıptı; evde yasadışı faaliyetlerin izine rastlanmıştı. O an için en güçlü ipucu kocanın montundaki GPS aletiydi ve onun da şarjının bitmesine yaklaşık on üç saat kalmıştı.

Wyatt, GPS koordinatlarını bilgisayarına girerken diğerleri de başına toplanıp beklemeye koyuldular. Tıpkı seri katiller gibi iyi dedektifler de internetin iz sürme gücünü kullanmayı bilmek zorundaydı ve onlardan biri olan Wyatt hedef koordinatların uydu görüntülerine ulaşmakta zorluk çekmedi. Resimleri büyüttüğünde karşısına önce bir köy yolu çıktı, ardından orman kenarında küçük, metruk bir bina ve binanın etrafında genişçe bir otopark alanı belirdi. Hedefin tam koordinatlarıysa ağaçların arasındaki bu otoparkın biraz ilerisinde bir noktaya işaret ediyordu.

"İhtiyar Stanley'nin karavan restoranına benziyor," dedi Wyatt.

Şerif yardımcılığına yeni getirilen Gina da başını hızlıca sallayarak, "Evet efendim, orası," dedi. "Daha birkaç gün önce yanından geçtim. Üzerine tahta çakıp kapatmışlar."

"Rehineleri saklamak için güzel bir yer," diye söze girdi Jeff. Kırk beş yaşında ve iki çocuk babası olan Jeff özellikle mali suçlardaki becerisiyle tanınan bir dedektifti. "Hem ulaşması kolay hem de izole bir yer. Civarda tek bir kişinin bile yaşamadığına eminim."

"İyi ama GPS sinyalinin binadan geliyor olması gerekmez miydi?" diye atıldı Gina. Wyatt kadının değindiği bu noktayı beğenmişti. Yeni bir memurun, özellikle de yeni bir kadın memurun kendini böyle rahat ifade edebilmesi güzeldi. Gina'nın geleceği parlak görünüyordu.

"İz sürücünün hassasiyeti, artı eksi otuz metreyi bulabilir," dedi Jeff. "Yani sinyal binadan da geliyor olabilir."

Bu cevabı makul bulan Gina başını sallayıp başparmaklarını pantolonunun kemerine taktı.

"Madem öyle, mesele şu," dedi Wyatt, "önümüzde üç ihtimal var. Gittiğimizde ya sadece bir mont bulacağız ya montla birlikte kayıp ailenin ölü veya diri üyeleriyle karşılaşacağız ya da hem montu, hem kayıp aileyi, hem de onları kaçıranları bulacağız. Bu arada kaçıran ekip dört kişi bile olabilir. Bu durumda, ailenin üç üyesini de sayarsak, olay yerinde yedi kişiyle karşılaşabiliriz. Bizse beş kişiyiz. Yani biraz da strateji konuşmamız gerekiyor."

Durdu ve şimdiye kadar ağzını açmamış olan diğer Dedektif Kevin'a baktı. Kevin işyerinde şiddet ve rehine müzakereleri konusunda eğitim almıştı. Ona Beyin demelerinin sebebi sadece zayıf ya da kitap kurdu tipli olması değildi; adam oturup dersini çalışmayı seviyordu. Yeni yasal prosedürler mi getirilmiş, yeni adli tıp teknikleri mi çıkmış ya da yeni kriminoloji raporları mı yayımlanmış, Kevin'a sormanız yeterdi. Sadece bunlarla da kalmaz; yıl yıl, takım takım, oyuncu oyuncu bütün hokey istatistiklerini bilirdi. Her şeyi bilirdi bilmesine de bir tek cuma akşamları çıkacağı birini bulmayı bilmiyordu.

"Bir numaralı prosedür," diye girdi söze Kevin. "Sessizce yaklaş, araziyi keşfet. Adamları ürkütüp kaçırmak istemeyiz, öyle değil mi?"

"O halde bir otoparka beş devriye arabasıyla birden dolışmanın manası yok," dedi Wyatt muzipçe gülümseyerek.

"Biz de iki araç alırız," dedi Jeff. "İkişer üçer gideriz."

"O da fazla," diye araya girdi Gina. "Issız bir otoparka aynı anda iki araba birden gitmemiz bile..."

Kevin, "Arabalardan biri otoparka çeker, diğeri durmadan geçer," diye devam etti. "Devam eden araç biraz ileride durur, memurlar olay yerine yürüyerek intikal ederler. Böylece araç orada rasgele durmuş izlenimi verebiliriz. Mesela haritasına bakmak ya da bacaklarını esnetmek isteyen bir şoför gibi. Gina'nın o duran arabada olmasında fayda var. Olay yerine baskına gelmiş polisler gibi değil de gezmeye çıkmış bir çift gibi görünmeliler."

Plan Wyatt'm aklına yatmıştı. Çok geçmeden diğerleri de ona katıldı.

Herkes yeleğini giydi mi diye kontrol etti.

İyi bir ekip olmuşlardı. Her zaman hazırlardı. Daha da önemlisi, harekete geçip iyi bir şeyler yapmaya heveslilerdi.

Wyatt mobil GPS aletini açıp koordinatları girdi.

Ve artık işe koyulmaya hazırlardı.

Wyatt bir zamanlar evliydi; Stacey Kupeski'yle. Güzel kızdı Stacey. Müthiş bir kahkahası vardı. Wyatt'ın ilk dikkatini çeken bu olmuştu. Kalabalık bir barda, uzaklardan bir yerden gelmişti kahkahası ve Wyatt bu kahkahayı daha fazla duymak istediğini o anda anlamıştı. Sonrasında altı ay çıkmışlar, ardından da yüzükleri takmışlardı. Stacey'nin, kadınların önemli gecelerde olmazsa olmaz saydığı türden şık kemerler, ışıltılı büstiyerler ve daha bir dolu simli giysi sattığı sosyetik bir butiği vardı. İşi perakende mağazacılık olduğu için hafta sonları ve tatil günleri de çalışıyordu

ve aynı günlerde nedense yasadışı aktiviteler de tırmanış gösterdiği için bu durum Wyatt'ın çalışma düzenine de uyuyordu.

Fakat sorunun ta kendisi buydu aslında. O çalışıyordu, Wyatt çalışıyordu, yolları ancak pazartesi akşamları kesişiyordu. Stacey dışarı çıkıp "bir şeyler yapmak" için ısrar ederken Wyatt bir tek evde oturup tahta parçalarını cilalamayı, sonra da kurumalarını seyretmeyi istiyordu. Öyle böyle on sekiz ay idare ettiler. Sonra kadın dışarı çıkmaya ve en iyi müşterilerinden birinin kocasıyla "bir şeyler yapmaya" başladı. Bunu duyan müşterisi deliye döndü, gidip Stacey'nin dükkânını aşağı indirdi, kocaya mahkemeden uzaklaştırma emri çıktı, Wyatt'a da boşanma yolu gözüktü. Meslek hayatından eksik olmayan gürültü patırtıyı özel hayatında istemediğini bu sayede anlamış oldu Wyatt.

Üstelik Stacey'ye hiç mi hiç kızgın olmadığını fark etmişti, ki bu da iyi bir şey olmasa gerekti. İnsan karısının bir başkasıyla yatmasını umursamaz mıydı? Neyse ne, Stacey'yle arkadaş kalmayı başarmışlardı. Tabii daha çok Wyatt hâlâ umursamadığı için.

Wyatt'm tek pişmanlığı çocuğu olmamasıydı. Tabii Stacey' den değil, Tanrı korusun, bu tam bir felaket olurdu. Yine de Wyatt da mutlu bir yuvası, iki çocuğu olsun isterdi. Erkek ya da kız fark etmezdi. Yeter ki istediğinde bir ağaç ev yapsın, istediğinde top oynasınlar ama hep beraber olsunlar. Başta küçük bir Wyatt olsun, birkaç bir şey öğretsin, ergenlik çağına geldiğinde de varsın başkaldırıp, "Beni anlamıyorsun!" desin. Bu bile güzel bir şeydi. Çocuklar büyürken böyle oluyordu. Ne de olsa dünya böyle dönüyordu.

Baktı ki bu yaştan sonra olmayacak, eşin dostun çocuklarını ödünç almaya, onlara mücevher kutuları, saatler, korsan sandıkları yapmayı öğretmeye başladı Wyatt. Cumartesi günleri güzel bir

aktivite oluyordu. Küçükler kendi elleriyle bir şeyler yapabildikleri için gururlu ayrılıyor, Wyatt da dedektifliğe giriş dışında bir şeyler öğretebildiği için mutlu oluyordu.

Şu sıralar annesi onun barınaktan bir köpek alması için uğraşıyordu. Mesela artık ihtiyarlamış bir arama kurtarma köpeği alabilirdi. Annesi, sen böyle şeylere yatkınsın, diye bastırıyor, Wyatt da bunu keşiş gibi münzevi bir hayat sürdüğüne yoruyordu.

Zamanı geldiğinde flört de edecekti elbette. Fakat önce şu şarap dolabını bitirmesi gerekiyordu. Bir de Boston'lı kayıp bir aileyi kurtarması.

Terk edilmiş restorana yaklaştıklarında otoparkın önünde durmaya Gina'yla ikisi gönüllü olmuştu. Üzerinde herhangi bir ibare olmamasına rağmen ben polisim diye bağıran devriye arabaları ve resmi üniformalarıyla pek de gizli kapaklı bir operasyon olmayacaktı bu. En azından şapkalarını çıkarmışlardı ve omuzdan yukarısına bakıldığında sivil gibi duruyorlardı.

Wyatt ayağını gazdan kesip sinyal lambasını yaktı. Etrafta kimseler yoktu. Gina'nın dediği gibi, restoranın üstüne tahtalar çakıp kapatmışlardı. Arabayı sol tarafa doğru, yanıp sönen GPS hedefinden uzağa sürdü. Niyeti operasyonu aceleye getirmek değildi. Tek istediği, restoranın arkasına göz atmaktı.

Orada da kimse yoktu. Ne açık bir kapı, ne tahtası kırılmış bir pencere.

Arabanın burnunu yavaşça çevirerek yeniden yola çıkmak istermiş gibi geniş bir daire çizdi.

Kucağında duran GPS aletinden gözlerini ayırmayan Gina, "Kuzey yönünde, on beş metre ileride," diye fısıldadı.

Wyatt da bakışlarını kuzey yönüne çevirdi. Önce etrafı sık

çalılarla çevrili ağaçlar gördü. Ardından da tekerlek izlerini fark etti. İzler tazeydi, ormana yaklaştıkça derinleşiyorlardı. Bunlara neredeyse paralel uzanan diğer izlerse aracın nerede durup beklediğini, oradan da yola ne şekilde geçtiklerini gösteriyordu.

"Lanet olsun," diye homurdandı Wyatt.

Gina kafasını çevirmeden, yan gözle ona baktı.

"Araç buradaymış. Görünüşe göre ormanın dibine kadar gelmişler, sonra da dönüp gitmişler." *Bir şey bırakmak için*, diye düşündü Wyatt. Belki sadece bir mont, belki de üstünde mont olan bir ceset.

Gina uzanıp kepini aldı ve bir şey demeden kafasına taktı. Wyatt da telsizi açıp konumlarını takviye aracına bildirdi. Cevap Kevin'dan geldi; yayan beş dakika mesafedelerdi.

Yeterince yakınlar, diye düşündü Wyatt. Operasyon buraya kadardı. Gördüğü izler kadar sezgileri de aynı şeyi söylüyordu. Etrafta kimseyi bulamayacaklardı. Her şey çok açıktı.

Gina'yla ikisi arabadan aynı anda indiler, her ihtimale karşı bir süreliğine kapılarını açık bıraktılar. Ancak baktılar ki etrafta bir kıpırtı yok, silah sesi duyulmuyor, binadan dışarı fırlayan çıkmıyor, kapıları kapatıp işlerine devam ettiler.

Wyatt dijital kamerayı açmıştı ve Gina da elindeki GPS aletine bakıyordu.

"Etrafı kolaçan et," dedi Wyatt ona. "Ayak izleri falan görürsen üstlerine basma. Federaller yakında damlar, delilleri bozduğumuzu görürlerse canımıza okurlar."

Gina onaylar anlamda başını salladı.

Kızın yüzü durgun, ifadesi sakindi ama Wyatt, GPS aletini tutan elinin hafifçe titrediğini görebiliyordu. Wyatt, *korku değil-*

dir herhalde, diye düşündü ama olabilirdi de. Korku olsun ya da olmasın, damarlarında adrenalin dolaştığı kesindi. Şimdi bir bilinmeyene doğru ilerlerken aynı adrenalinin kendi damarlarına da hücum ettiğini hissedebiliyordu.

O önde, Gina iki adım arkasında, birbirlerinden ayrılmadan yürümeye devam ettiler. Yan yana da durabilirlerdi elbette ama ıssızlığın ortasında iki hedef halinde boy göstermeleri bile yeterince aptalcayken o şekilde tek parça durmaları büyük hata olurdu.

Rüzgâr esti, alçak çalılıklar hışırdadı, ağaçların dalları salınmaya başladı. Güneş ışıldıyordu, etraf aydınlıktı. Sağdan soldan kuş sesleri geliyordu. Yoldan saatte yetmiş beş kilometre hızla bir araç geçip gitti.

"Beş metre," diye fısıldadı Gina.

Elinden geldiğince hazırlıklı olmak isteyen Wyatt elini tabancasının kılıfına götürdü.

"Üç metre."

O anda Gina'ya da GPS aletine de ihtiyacı kalmadı. Apaçık görünüyordu her şey. Seyrek yeşilliklerin ortasında karanlık bir yığın. Neyse ki gördüğü şey ceset değil de dürülüp top yapılmış bir kumaş parçasıydı.

Elini kılıftan çekti, kaşları çatıldı. Bu kez daha hızlı yürümeye başladı. Yerde duran şeyi gören Gina ise GPS aletini indirip diğerlerine de haber vermek için telsizini açtı.

Sonra ikisi birden gidip kumaş yığınının başında durdular.

"Pek bir şeye benzemiyor," dedi Gina. "Mont desen mont değil, ceket desen ceket değil."

Wyatt eldivenlerini takıp yığını dikkatli bir şekilde açmaya koyuldu. Ardından elinde kalan uzunca, ip şeklindeki kumaş

parçasını inceledi. Giyeni hem sıcak hem de kuru tutan, zirvede çektirilen fotoğraflarda da şık görünmesini sağlayan ileri teknoloji ürünü bir kumaştı bu. Zengin bir Boston'lıya yakışacak kadar da pahalı bir şey olmalıydı.

Eldivenleriyle kumaşın altını yoklarken eline düz ve ince bir şey geldi; GPS aleti. Parmaklarını etrafında sürdüğündeyse aletin köşelerinde aşınma olduğunu fark etti.

Olay yerine bir süre daha göz gezdirdikten sonra nihayet, "Kaçıranlar aleti fark etmişler," dedi Gina'ya. Bu esnada Kevin, Jeff ve diğer memur da gelip arabadan inmiş, onlara doğru yürümeye başlamışlardı. "Ya Justin Denbe'nin kendisi itiraf etti ya da adamlar üstünü ararken buldular. Öyle ya da böyle, aletin montun içinde olduğunu anlayınca, tırtıklı olduğunu tahmin ettiğim bir bıçakla kesip buraya atmışlar."

"Peki, neden sadece aleti kesmişler?" diye sordu Gina kaşlarını çatarak. "Neden montu olduğu gibi atmamışlar?"

Wyatt cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Denbe'nin elleri bağlıydı. Yani montu çıkarmaları için önce adamın ellerini çözmeleri gerekirdi. Söylediklerine göre Denbe iriyarı, güçlü kuvvetli bir adammış. Kaçıranlar da başlarına bir şey gelmesini istememiş olmalılar. Aletin kendisini kesip atmak hem daha kolay hem de daha risksiz."

Wyatt'ın düşünceleri böyle zamanlarda harekete geçiyordu işte. Kumaş yığınını altüst edip kan izi aradı. Avcı bıçağı... Belli bir nedeni yoktu ya da belki de doğma büyüme New Hampshire'lı olduğundandı ama gözünün önüne ilk olarak bir avcı bıçağı gelmişti. Kumaşa saplanıp yırtarak delik açan bir avcı bıçağı. Hızlı

ve kolay, tam olması gerektiği gibi. İki tane yukarıdan aşağıya, bir tane de çaprazlamasına bir kesik. Kırt, kırt, kırt.

Geride kalan kumaş parçasında kan lekesi olmamasına bakılırsa, bunlar hem hızlı hem de ne yaptığını bilen ellerdi. Disiplinli eller.

Adamlar hatalarını anlamışlar ama paniğe kapılmamışlardı ve soruna hemen orada hızlı, disiplinli ve zekice bir çözüm bulmuşlardı.

Bu düşünceler Wyatt'ın hiç hoşuna gitmemişti. Dikkatini bu kez de yerdeki izlere çevirdi. Yerli halkın kullanmayı sevdiği büyük SUV araçların tekerlek izleri gibi geniş ya da yakında ortaya çıkacak olan kar lastiklerininkiler gibi derin değildi. Bunlar sıradan tekerlek izleriydi. Fakat yine de üç kişilik aileyle birlikte üç-dört kişilik kaçırma ekibini içine alacak kadar büyük bir araca aittiler. Yani büyükçe bir kargo minibüsüne.

Demek ki gecenin karanlığında bir minibüsle kenara çekmişler, sonra da içinde GPS aletinin olduğu kumaş parçasını çalıların arasına fırlatmışlardı. Peki ama burada neden durmuşlardı? GPS aletinden haberleri var mıydı? Justin Denbe'nin bunu onlara kendi ağzıyla söylemiş olması pek muhtemel görünmüyordu. Çünkü ailesinin kaderi o monta bağlıydı. Belki de durmalarının nedeni mont değildi. Adamlar mola vermek için durmuş olabilirlerdi. Biraz kestirmek ya da işemek için. Ya da belki de bir süre durup etrafa göz gezdirmek, navigasyona veya haritaya bakmak için. Buradan, hem de gecenin bir yarısı, pek gelen geçen olmazdı. Burası kenara çekip aileyi kontrol etmek için, ağızlarını aramak için ya da üstlerini başlarını yoklamak için uygun bir yerdi.

İşin bu kısmı gerçekten de düşündürücüydü. Kafasını kaldırıp Kevin'a baktı.

"Ben burada tek bir iz görüyorum. Ya sen?"

Dedektif işini bırakıp yanına geldi, yere göz attı. "Ben de tek iz görüyorum," dedi sonunda.

"Peki, ayak izleri var mı?"

Hep birlikte yeniden incelemeye koyuldular. Etrafa yayılıp çalıları aramaya başlamışlardı bile. Belki de sadece montu atmamışlardı. Yeterince ararlarsa başka şeyler de bulabilirlerdi. Bir süre sonra Kevin çömeldiği yerden, "Bunlar ayak izi olabilir," diye seslendi. "İzlerin arasındaki toprak burada biraz bozulmuş gibi."

"Aracın yedi kişiyi alacak bir kargo minibüsü olduğunu düşünüyorum," dedi Wyatt.

"Mantıklı. Arabayı ağaçların dibine çekerler, içlerinden en az biri dışarı çıkar, dönüp arka kapıya gelir. Ancak maalesef izleri ayırt edemiyorum. Toprak çok sıkı."

"Adam ya da adamlar minibüsün arkasına gelirler," diye sürdürdü Wyatt. "Arka kapı açılır. Muhtemelen bağlayıp yere yatırdıkları rehinelerini kontrol etmek için." Kevin omuz silkti. Bu noktada bir şeyden emin olmak pek mümkün görünmüyordu.

"Sonra montun içindeki GPS aletini fark ederler," diye devam etti Wyatt ona aldırmadan. "Montu kesip açarlar, aleti de ağaçların arasına atarlar ve nihayet yollarına geri dönerler."

Kevin ayağa kalkıp yola çıkan tekerlek izlerini göstererek, "Kuzeye doğru," diye ekledi.

"Öyle görünüyor." Wyatt'ın aklına bir kez daha o kumaş parçası gelmişti ama üzerinde fazla durmadan bir sonraki soruya geçti. "Peki GPS aletini neden öylece atıp gitsinler ki? Monttan

çıkarmış olmalarına rağmen bu haliyle de çalışıyor. Mesela neden aleti parçalayıp etkisiz hale getirmemişler?"

"Nasıl yapıldığını bilmiyor olamazlar mı?" diye bir öneride bulundu Kevin. "Belki de polisin buraya kadar gelmesini umursamıyorlardı. Bu bölge..." Durdu ve ellerini açarak etraflarındaki ormanlık araziyi gösterdi. "Gittikleri yerin bu bölgeyle alakası yoktur belki."

Wyatt yumuşak bir sesle, "Ama artık biliyoruz ki New Hampshire'dalar," dedi.

"New Hampshire'da *idiler,*" diye düzeltti Kevin. "İstikametleri kuzey. Lanet olsun, şu anda Kanada'ya varmış bile olabilirler. Belki de Maine'e ya da Vermont'a döndüler."

Wyatt ikna olmamıştı, omuz silkti. GPS aletini kırıp parçalamaları gerekirdi. Onların yerinde o olsa böyle yapardı. Çok da zor değildi ya. Bir çekiçle, o da yoksa bir taş parçasıyla bile hallolurdu bu iş. Arkalarında ekmek kırıntısı bırakmaya ne gerek vardı ki? Hem de böyle, işlenen suçun eyalet sınırlarını aştığını gösteren, federallerin de devreye girmesine neden olan bir ekmek kırıntısını. Büyükçe bir taşla otuz saniyede ortadan kaldırılacak bir riski göze almanın nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Montu bu şekilde bırakmaları adamların öngörüsüzlüğüne işaret ediyordu ama Wyatt yine de Boston'ın göbeğinden üç kişilik bir aileyi, tereyağından kıl çeker gibi kaçırabilen bir ekibin böyle aptalca bir hatayı nasıl yaptıklarına akıl sır erdiremiyordu.

Belki de tam tersi geçerliydi. Şüpheliler aptal falan değildi; aksine öyle tecrübelilerdi ki buraya kadarki faaliyetlerinin izinin sürülmesini umursamıyorlardı bile. Planları tıkır tıkır işliyordu ve

bir GPS aletinin, Boston'ın sadece üç saat kuzeyindeki bir noktada polis tarafından bulunması onları yollarından alıkoyacak değildi.

Bu düşünce ve ardındaki soğukkanlılık, bir de o aleti bin dolarlık bir montun içinden kimseye zarar vermeden çıkarıp almalarındaki ustalık Wyatt'ın keyfini kaçırmıştı.

Bir süredir toprağı inceleyen Kevin doğrulup, "Artık kayıp ailenin buradan geçtiğini biliyoruz," dedi. "Ama asıl soru şu anda nerede oldukları."

İkisi birden kuzeye, tekerlek izlerinin silinip gittiği yöne baktılar.

New Hampshire'm kuzey kısmında etraf terk edilmiş yüzlerce kamp yeri, üzerine tahtalar çakılıp kapatılmış kır evleri ve ormanın içlerine dağılmış dağ kulübeleriyle doluydu ve kuzeye doğru ilerledikçe kimselere rastlamama ihtimali de artardı.

Yani Kevin haklıydı. New Hampshire'm ücra bir köşesinde bir kumaş parçası bulunmuş, bulunmamış, adamların umurlarında olmazdı çünkü bu noktadan sonra böylesine kırsal, yabani ve dağlık bir arazide kayıp üç insanı bulmaya çalışmak...

Neyse ki Wyatt'ın yetkileri neredeyse sınırsızdı, mevzuata hâkimiyeti üst düzeydi ve görev alanı uçsuz bucaksızdı.

İki dedektif ve iki şerif yardımcısından oluşan ekibine baktı. Çok kalabalık değillerdi belki ama partiyi hemen şimdi başlatabilirlerdi.

Kendinden emin bir sesle, "Tamam o zaman," dedi. "Kevin, sen medyayla temasa geç, ailenin eşkalini ver. Adamlar yakıtsız ve yiyeceksiz yapamazlar. O yüzden bütün kamyon duraklarını, benzin istasyonlarını, yol kenarı lokantalarını, ayaküstü girip çıkılan her yeri takibe al. Jeff, sen araçla ilgilen, şüpheli bütün kar-

go minibüsleri için arama emri çıkarttır. Hazır o işe girişmişken Portsmouth'taki gişelerden kamera kayıtlarını da iste. Geri kalanlar için de davullara vurup bütün ekipleri uyandırma zamanı. Güneşin batmasına sadece üç saat var. Hadi, şu işi halledelim."

"En azından ailenin hâlâ hayatta olduğunu düşünebiliriz," dedi Gina umutla. "Öyle olmasa kaçıranlar sadece GPS aletini değil cesetleri de bırakırdı."

"Evet, böyle düşünebiliriz," diye mırıldandı Wyatt. "En azından şimdilik."

11. Bölüm

"Uyandır şunu."

"Uyandırmaya çalışıyorum!"

"Ne oldu ki? Uyuşturucuyu fazla mı verdin?"

"Hayır."

"O zaman uyandır şunu!"

"Zaten ben de... ah!"

Acı. Anlık ve keskin bir acı. Az önce dipsiz bir kuyuya doğru yuvarlanırken, şimdi birdenbire midemin kasılmasıyla birlikte kalkıp doğruldum. Kusacaktım. Dönüp yan yatmak istedim ama beceremeyip yığıldım. Ellerim, kollarım, omuzlarım yanıyordu. Hareket edemiyor, olup biten hiçbir şeye anlam veremiyordum. Bulantım geçecek gibi durmuyordu. Bir aracın arka tarafındaydım ve kusmak üzereydim. Kafamı içgüdüsel olarak temiz havaya, minibüsün açık kapısına doğru çevirdim. Olduğum yerden bir tek arka tamponu, siyah spor ayakkabıları ve asfalt yolu görebiliyordum.

Sonra... Bant. Ağzım. Bantla kapatılan ağzım. Tanrım, Tanrım, Tanrım. Kusmakla kalmayacak, kendi kusmuğumda boğulacaktım. Midem kaynayıp dururken paniğe kapıldım ve belki

boğazıma kadar gelen safrayı geri gönderirim diye çenelerimi birbirine geçirdim. Olmayacaktı. Öğürüp duruyordum. Göğsümde inanılmaz bir ağırlık olmuştu.

Sonra bir erkeğin eli yüzüme doğru atılıp bandı köşesinden tuttu ve ağzımın üzerinden *koparark* çekti.

Bense kısa bir çığlığın ardından uzunca bir çizgi halinde kusmaya başladım. Sarı safrayla karışık bayat şampanyadan oluşan kusmuğum, arka tamponu aşarak siyah spor ayakkabıların ve gri asfaltın üstünde son buluyordu. Derken küfürler yağdıran bir erkek sesi duydum. Spor ayakkabılar sıçrayıp geri kaçtı.

"Neden kusuyor bu?"

"Ne bileyim ben. Ayakkabılarımm haline bak. Daha yeni almıştım!"

"Uyuşturucu yüzünden mi?"

"Hayır, o böyle yapmaz. Her türlü sebebi olabilir. Geçirdiği şoktandır. Araba tutmuştur. Egzoz kokusu yapmıştır. Kadın şok cihazıyla vuruldu, uyuşturucu verildi, üstüne üstlük on altı saattir bir minibüsün arkasında yatıyor. Midesinin bulanması garip değil yani."

Sesler durduğu anda ağzımı açtım. Kusmaya devam ederim sanıyordum ama midem boşalmıştı. Son bir kez kuru kuru öğürdükten sonra elim ayağım kesildi, yanlamasına yığılıp kaldım. Altımdaki kauçuk matı ve tepemdeki mavi gökyüzünü de ilk o zaman fark ettim.

Ancak gördüğüm sadece gökyüzü değildi. Dikenli teller de vardı. Ufuk boyunca uzanan, jiletli tel bariyerler.

"Yürü," dedi bir ses.

O anda tepemde bir adam belirdi. Devasa genişlikte omuz-

lar. Tıraşlı, pürüzsüz bir kafa, kafanın üzerinde de yeşil renkte bir kobra dövmesi. Yılanın gövdesi adamın boynunda ve kafatasında dolaştıktan sonra sol gözünün hemen dibinde, çatallı ağzıyla birlikte son buluyordu. Gözümü dikmiş dövmeye bakarken, bir an için yılanın pullarının hareket ettiğini görür gibi olup ürperdim.

Sonra gözümün önüne başka görüntüler gelmeye başladı. Holdeki irikıyım gölge, şok tabancası, kocamın yerde kıvranışı, bacağıma ateş gibi saplanan acı ve kızımın çığlıkları, bize seslenmesi.

Kalkıp oturdum. Dünya dönüyordu ama umurumda değildi. Kızımı bulmam gerekiyordu. Ashlyn, Ashlyn, neredeydi Ashlyn?

Kol bileklerim belimin hizasında bağlanmıştı. Ayak bileklerimin de bağlı olduğunu anladım ama geç kalmıştım; arabanın arkasından kendimi atmamla birlikte yere inmem bir oldu. Düşer düşmez nefesim kesilmiş, midem bir daha kasılmaya başlamıştı. Bu kez kuru öğürtüler geçene kadar yan yatıp bekledim.

"Hâlâ kusuyor. Araba mı tutuyor bunu?" Dövmeli adam. Konuşan o olmalıydı. Böylesine tehditkâr bir ses ancak öyle tehditkâr bir surattan çıkabilirdi.

Etimin üstünden yırtılarak çekilen bandın sesi. Kesik kesik hıçkırıklar. Ardından kızımın cılız, ürkek, tiz sesi. "Şey... genelde tutmaz. Anneciğim?"

Adam harekete geçmişti. Metal burunlu çizmelerinin asfalttaki çınlamasını duyabiliyordum. Başım ağrıyordu. Midem, sırtım, bacaklarım ağrıyordu. Gözlerimi kapatmak istiyordum. Bir bebek gibi kıvrılıp gözlerimi sımsıkı yummak istiyordum. Sanki işe yarayacakmış gibi, sanki öyle yapınca her şey geçecekmiş gibi. Uyandığımda kendimi yatağımda bulacakmışım, kocam

yanımda hafif hafif horlarken, kızım da kendi odasında güvende uyuyor olacakmış gibi.

Çok geçmeden gözlerimi açtım. Kızım için yapmalıydım bunu, toparlanıp kendime gelmeliydim.

Etrafımızda olup bitenleri, nerede olduğumuzu da ilk kez o zaman anlamaya başladım. Dışarıda, üstü kapalı bir park yerindeydik. Birkaç metre ötemde, arka kapıları açık halde, büyükçe beyaz bir minibüs duruyordu. Onun arkasında da çitler. Yüksekti çitler, beş-altı metre varlardı herhalde. Tepelerinde de üst üste, dip dibe yığılmış halde jiletli bariyerler vardı.

Gözlerimi ardına kadar açıp kızıma bakındım. Üç adamın en ufak tefeğinin yanında duruyordu. Omuzlarını öne doğru bükmüş, çenesini göğsüne doğru çekip kapanmıştı. Buğday sarısı uzun saçlarıysa onu korumak istermişçesine, bir perde gibi yüzüne inmişti. Ayakları çıplaktı ve üstünde o çok sevdiği, petek örgülü, uzun kollu bluzu, altındaysa renkli dondurma desenli pijaması vardı. Bir an ayakları buz kesmiştir diye endişelendim. Ardından omuz kısmından aşağı inen koyu renkli lekeyi fark ettim. Kan? Kan mıydı o? Kızımın canını mı yakmışlardı?

Peki ya Justin? O neredeydi? Çılgınlar gibi etrafıma bakındım ve çok geçmeden minibüsün arkasından sarkan, kablo bağıyla bağlanmış botlarını fark ettim.

Üstünde siyah komando kıyafetleri olan dövmeli çam yarması, kızımın yanındaki genç adama döndü.

Beni işaret ederek, "Gözünü ondan ayırma," dedi. Sanki ellerim ayaklarım bağlı değilmiş gibi, sanki minibüsün içinde değil de dışarıdayım diye kaçıp kurtulmanın sihirli bir yolunu bulabilirmişim gibi.

Ufak tefek olan adam minibüsün arkasına geçti, hemen ardından ikinci adam da yanına geldi. O da neredeyse dövmeli kadar iri cüsseli ve korkutucu görünüyordu ama onun kafası sıfıra vurulmamıştı ve saçları sarı-siyah bir dama tahtası gibi boyanmıştı. İkisi iki yandan girişip Justin'in bağlı bedenini dışarı çıkarttıktan sonra ayaklarının üstünde durmasını sağladılar ve Justin ayakları yere değer değmez debelenmeye başladı.

Kobra dövmeli adamsa hemen dibinde bitip ağzının üzerindeki bandı yırtarak çıkardı.

Kocamın dudaklarından acı dolu bir çığlık yerine bir kükreme yükseldi. Ardından, en yakınındaki rakibine kafa atmak için var gücüyle ileri doğru fırladı.

Dövmeli adamsa karşılık olarak bir adım geri çekildi, şok tabancasını kılıfından çıkardı ve tetiğe bastı. Justin külçe gibi yere yığılıp montunu savurarak kıvranmaya başladı. Artık kükremiyor, onun yerine kenetlenen dişlerinin arasından bir şeyler gevelemeye çalışıyordu.

Kocamı o halde görmeye dayanamayıp kafamı çevirdim.

Ashlyn hemen karşımda ağlıyordu.

Dövmeli adam tetiği birkaç kez daha çekip yeterli olduğuna kanaat getirdikten sonra başıyla işaret etti ve ikinci adam Justin'i, üstünden kablolar sarkar halde ayağa kaldırdı.

Dövmeli adam, "Şimdi, olay şöyle," diye başlayınca Ashlyn korkuyla sıçrayıp yeniden ağlamaya başladı. Elleri belinde bağlanmış, dişleri dudaklarına saplanmıştı.

Ne kocamın çektiği acıya ne de kızımın gözyaşlarına tanık olmak istiyordum. Gözlerimi kapatıp zihnimde renkler, çiçekler, eriyen saatler canlandırdım.

Burnuma portakal kokusu, ağzıma sarı doğum günü pastasının tadı geldi.

"Bana Z diyebilirsiniz. Yeni patronunuz benim. Konuş dediğimde konuşacak, ye dediğimde yiyeceksiniz ve ben istediğim sürece hayatta kalacaksınız. Evet, neymiş adım?"

Sessizlik. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra gözlerimi açtım ve adamın tam karşımda dikildiğini gördüm. Bana bakarak, "Adım ne dedim!" diye gürledi.

"Z." Sesim cılız çıkmıştı. *Bir daha mı denesem*, diye düşünürken önümden çekildiğini gördüm.

Sonra kızımın dikkatini çekmeye çalıştım. Bir hevesle, gözlerimizi birbirimizden ayırmazsak bütün bunlara katlanmak daha kolay olur diye umuyordum.

Dövmeli adam, dama saçlıyı göstererek, "Bu Mick," dedi. "Bu da Radar." Kızımın yanında duran ufak tefek, genç adamı işaret ediyordu. Üstünde komando kıyafetleri değil, kot pantolon ve kusmuk lekeli siyah spor ayakkabıları olanı. Genç adam bizimle tanıştığına memnun olduğunu belirtmek istermiş gibi hafifçe başını salladı. Sonra utanıp kızardı.

"Ve burası da..." dedi Z, dönüp abartılı bir hareketle işaret ederek, "... yeni eviniz." Bu yaptığı hoşuna gitmiş gibi otuz iki diş sırıttı. Bense her yeri ağrıyan bedenimi zorlayıp daha önce bakmaya fırsat bulamadığım binaya döndüm. Ancak gördüğüm tek bir binadan çok, geniş bir alana yayılmış bir kompleksti. Bir çeşit enstitü gibiydi. Küçücük pencereli, etrafları dikenli tellerle çevrili, dört katlı binalardı.

Neden pencereleri bu kadar küçük, onca dikenli tele ne ge-

rek var diye düşünürken bir anda kafama dank etti. Burası bir hapishaneydi.

Bu adamlar bizi evimizden kaçırıp bir hapishaneye getirmişti ama etraf ürkütücü bir şekilde sessizdi. Belli ki içeride mahkûmlar yoktu. Belki de terk edilmiş bir yerdi.

"Size para veririm," dedi Justin gür bir sesle. "Ne kadar isterseniz. Size ne kadar veriyorlarsa iki katını, üç katını veririm."

Z karşılık olarak şok tabancasının tetiğine asılmakla yetindi ve kocam bir kez daha iki büklüm oldu. Dudakları bir kez daha ayrılırken yüzünde yine o ürkütücü ifade belirdi.

Fakat bu sefer gıkını çıkarmadı. Acıyı sessizce kabul etti.

Z parmağını tetikten nihayet çektiğinde Justin'in bedeni boşaldı. Diğer adam tutmasaydı çuval gibi yere yığılacaktı.

"Ben konuş demeden konuşamazsın," diye tekrar etti Z. Ardından yerde bir paçavra gibi duran Justin'e bakarak, "Ne zaman konuşamazmışsın?" dedi.

Kocam kafasını kaldırıp ona baktı. Gözleri öfkeyle yanıyordu. Çenesinde bir kasın gerildiğini gördüm. Nasıl da inatçı bir adamdı. İlk zamanlar onda görüp de hayran olduğum şeylerden biriydi bu. Çökse de pes etmeyen, ezilse de kırılmayan bir adam. Bense içimden vazgeçmesini diliyordum. Çenesini tutmasını. Tek bir söz daha etmemesini...

"Babacığım," dedi Ashlyn yalvaran bir sesle.

Ve o anda Justin'in bakışları değişti. Z kızımıza yöneldiğinde kocamın gözlerindeki öfke, yerini paniğe bırakmaya başlamıştı.

"Hayır," dedim yüksek sesle ama sesim bir hırıltı halinde çıkmıştı. İleri doğru yuvarlanmak, bir şeyler yapmak istiyordum.

Justin'in de homurdandığını duydum. O da debeleniyor, ellerinden kurtulmak için çaresizce çabalıyor olmalıydı.

Oysa artık çok geçti ve hatasını kızım da fark etmişti. Z'nin hızlı adımlarla ona doğru geldiğini görünce hıçkırıkları tiz iniltilere dönüştü, kendini korumak için bağlı ellerini yüzüne götürdü.

Genç adam o anda bir adım atıp Z'nin önüne çıktı.

"Hey," dedi, "devriye arabası değil mi şu?"

Parmağıyla orayı gösterir göstermez hepsi birden harekete geçtiler.

"Derhal içeri giriyoruz," diye gürledi Z. "Sen kadınları getir, sen de Denbe'yi."

Damalı Kafa, onu duyar duymaz kocaman bir bıçak çıkarıp Justin'in bacaklarını tek harekette serbest bıraktı, ardından minibüsün öndeki kapılarına doğru sürüklemeye koyuldu.

Radar ise bir süre kızımın bağlarıyla uğraştıktan sonra yanıma gelip ayak bileklerimi çözerek ayağa kalkmama yardım etti. Ashlyn için yaptığının farkında olduğumu anlasın diye minnettar bir bakış atmak istedim ama adam benimle göz teması kurmadı. Onun yerine bir eliyle kızımın, bir eliyle de benim koluma girip ikimizi birden arka kapıya doğru götürdü.

Çok geçmeden minibüsün motorunun çalıştığını duydum. Herhalde aracı saklamaya çalışıyorlardı. Ona uygun bir yer ayarladıktan sonra bizi de içeri tıkacaklardı; böylece orada olduğumuzu kimsenin ruhu bile duymayacaktı.

Arkamızdan kapılar kapandı. Önce bir kanat, sonra diğer kanat.

Genç adam ve ikinci komando bizi içeride bir yere, genişçe ve boş bir alana götürdüler. İçinde bulunduğumuz bina bir hapishaneyse, burası da kabul yeri olmalıydı. Beyaz briket duvarları,

yerdeki kirli sarı muşamba döşemeyi ve biraz ileride duran, etrafı kalın pencerelerle çevrili komuta merkezini görebiliyordum.

Salon loştu, tepedeki ışıkların bir kısmı açıktı. O an, bunun bizim için avantaj olduğunu düşündüm. Bütün lambalar açık olsaydı, bembeyaz duvarlardan yansıyan ışık gözlerimize zarar verebilirdi.

Yan gözle kızıma bakmaya çalıştım. Radar'ın diğer tarafında duruyordu. Boynu büküktü, saçları önüne inmişti, omuzları titriyordu. Z ortalıkta yoktu ama ben hâlâ konuşmaya cesaret edemiyordum. Ashlyn'in kulağında her zamanki altın küpelerinin olmadığını ilk kez fark ettim. Boynunda Justin'in ona on üçüncü yaş gününde aldığı elmas kolyesi de yoktu.

Ardından akıl edip kendi elime baktım ve nişan yüzüğümle alyansımın da yerinde olmadığını fark ettim. O an, *lanet olası hırsızlar*, diye düşündüm. Sanki tek yaptıkları buymuş, bizi uyutup sadece mücevherlerimizi çalmışlar gibi.

Kocamın bileğine baktığımda onun da saatinin kayıp olduğunu gördüm. Sonra bakışlarım yukarı kaydı ve onunla göz göze geldik. Yüzünde hüzün dolu bir ifadeyle bana ve Ashlyn'e bakıyordu.

Yapabilsem elimi uzatıp ona dokunurdum.

Kocama altı aydır ilk kez dokunmuş olurdum ve de bunu isteyerek yapmış olurdum.

Fakat o an için yapabildiğimiz tek şey, öylece durup konuşmadan başımıza gelecekleri beklemek oldu.

Z çok geçmeden, salonun diğer tarafından çıkageldi. O yokken yardakçıları tek söz etmemişlerdi ve anladığım kadarıyla

usulleri böyleydi. Emirleri Z veriyor, diğerleri de eksiksiz yerine getiriyordu.

Kot pantolonlu, spor ayakkabılı genç beni rahatsız etmiyordu. Sürekli, orada bulunmaktan utanç duyuyormuş gibi, kafası önünde ve omuzları çökük halde duruyordu.

Beni asıl endişelendiren diğeriydi; damalı saçlı olan. Adamın neon mavisi gözlerinde, uyuşturucu bağımlılarına ya da delilere özgü tuhaf bir pırıltı vardı. Justin'in kolunu var gücüyle sıkmış, gözlerini gözlerine dikmiş, sıkıysa karşı gel dermiş gibi bakıyordu. Kavgaya her an hazır bir zorba gibiydi.

Genç adamsa Ashlyn'le ikimizin koluna girmişti ve bizi ortağından olabildiğince uzak tutmaya çalışıyor gibiydi. Bir şey daha dikkatimi çekmişti; Justin de aradaki mesafeyi kapatmak için bir çaba harcamıyordu.

Z ortaya çıktığında, hem genç hem de dama kafalı komando yeni emirleri bekler halde hazır ola geçtiler. O anda kendi içime kapanıp gücümün son damlalarını toplamak istedim. Oysa içimde güç namına bir şey kalmamıştı.

Midem ağrıyor, başım çatlayacak gibi zonkluyordu.

Keşke çantam yanımda olsaydı.

Tanrı aşkına, ilaçlarıma ihtiyacım vardı.

"Bir tura çıkmaya ne dersiniz?" Z'nin sesinde alaycı bir tını vardı. Konuşun demediği için hiçbirimiz bir şey söylemedik.

"Burası bin iki yüz yataklı, orta seviyeli bir tesis," diye devam etti Z neşeyle. "Her şey son teknoloji. İnşası geçen yıl bitmiş ama şansımıza, halihazırda kızağa çekilmiş durumda."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etmiş olacak ki açıklamaya girişti: "Vergilerinizle neler yapıyor-

lar, görün işte. Hapishaneyi inşa eden başka, açıp işletecek olan başka. Temelde sermaye harcamaları ödenek bilançolarına girerken, işletme giderleri hükümetin yıllık bütçesinde yer alır. Tabii devlet bütçesi her zamanki gibi açık verdiği için bu hapishane hiçbir zaman açılamadı. Burada böyle, New Hampshire'ın dağlarının ortasında, pahalı ama işe yaramaz bir mücevher gibi duruyor. Bu bizim için mükemmel bir şey."

Topuklarının üstünde dönüp geldiği yönde yürümeye başlayınca, komandoları bizi de arkasından sürüklemeye girişti.

Z, omzunun üzerinden, "Biliyor musunuz," diyerek konuşmaya devam etti. "Hapishane firarlarının yüzde sekseni, mahkûm hücresinin dışındayken gerçekleşiyor. Rutin görevlerinden birini yaparken ya da revirdeyken falan, çünkü modern bir hapishane hücresinden kimse ama *hiç kimse* kaçamaz. Duvarlar santimetre kareye üç yüz elli kilo ağırlığında, otuz santim kalınlığında. Pencerelerde her biri iki buçuk santimetre kalınlığında, testereyle kesilmeye karşı dayanıklı çelik parmaklıklar var ve camlar da balistik sınıfı. Bu da demektir ki..." durup bana bir bakış attı, "düşük kalibreli bir tabancayla camın hemen dibinden ateş etseniz bile örümcek ağı gibi çatlar ama kırılmaz.

Kapılar on iki birim çelikten, iki buçuk santimlik kilitler de taş gibi sağlam. Bütün kilitler elektronik olarak çalışıyor, ki bu da sistemi elle açamazsınız demektir. Sizinle dış dünya arasında yedi ayrı kilit olduğunu söylemiyorum bile. İlk kilit kendi hücrenizin kapısındaki. Onu aşarsanız kendinizi ancak kapalı bir faaliyet salonunda bulursunuz. Oradan çift kilitli bir güvenli alana çıkılıyor ve sistem her seferinde sadece tek bir kilidin açılmasına izin veriyor. Bunların arkasında kapalı bir koridor, koridorun arkasında

ana bina girişi, onun da arkasında çıkış kapısı yer alıyor. Yani iki kapı ve iki kilit daha.

Olur da hapishanenin dışına bir şekilde çıkmayı başardınız... bu kez de etraftaki çitlerle karşı karşıya kalırsınız. Çitler tamamen elektriklidir ve her biri beş metre yüksekliğinde, aralarında yedi sıra jiletli tel bariyerin yer aldığı, sekiz metrelik boş bir alanın olduğu iki aşama halindedir. Elektrikli çitlerin üstesinden gelip ilk beş metrelik aşamayı geçseniz bile, diğer beş metrelik aşamaya ulaşana kadar yedi sıra jiletli bariyeri de alt etmeniz gerekecektir. Orayı da geçtikten sonra kendinizi altı yüz dekarlık, kuzey bölgesinin olup olabilecek en yabani arazilerinden birinde bulursunuz. Geceleri sıcaklıklar sıfırın altına kadar iniyor. Unutmadan, bu bölge ayılarıyla ve vahşi kedileriyle meşhur."

Z yürümeyi bırakıp durdu. Onunla birlikte biz de aniden durduk.

Dönüp kocama baktı. "Atladığım bir yer oldu mu?"

Justin cevap vermedi. Ben de hayretler içinde baktım ona. Z'yle ikisi, bir çeşit gözleri kaçırmama oyunu oynuyor gibiydiler.

Z, gözlerini Justin'den ayırmadan, "Hapishaneden ayrılmak için bir neden yok zaten," diye devam etti. "İnşaat taahhüdü gereği bütün kompleksin her ihtiyacı stoklanmış durumda. Hücre yatakları, etkinlik masaları, son teknoloji tıbbi teçhizat, son teknoloji dişçi malzemeleri. İki kafeteryası ve laktoz, glüten ve fıstık içermeyen yiyeceklerin hazırlanmasında kullanılmak üzere özel tasarlanmış bir mutfağı bile var. Mahkûmların gıda alerjisinden ölmesini kimse istemez, öyle değil mi? Bu arada bütün tesiste 'çift yakıt', yani hem doğalgaz hem de fuel-oil kullanılıyor. Şu anda da depolarda iki yüz bin litre fuel-oil bulunuyor. Ayrıca,

kendi su kulesi, kanalizasyon sistemi ve bir de hizmet binası var. Anlayacağınız, tamamen bağımsız bir işletme söz konusu. Fazlası var, eksiği yok. Hizmetleri dondurmak, suyu kesmek, kanalizasyonu durdurmak imkânsız. Burada yıllarca dursak kimselerin haberi olmaz."

Z hâlâ Justin'e bakıyor, Justin de hâlâ konuşmuyordu.

Radar'm öbür yanında duran kızım titremeye başladı.

"Ben sekiz yıl asker olarak hizmet verdim," dedi Z aniden. "Ama burada yatacak olan mahkûmların süreceği sefayı bir gün olsun yaşamamışımdır."

Kocam, "Ben burayı inşa ettiysem sebebi..." diyecek oldu.

"Ben sana konuş demedim," diyerek sözünü kesti Z.

"Madem öyle bana laf atıp durma."

"Yine canını yakacağım."

"Yak o zaman. Yeter ki ne bok istiyorsan söyle ve de ailemi korkutmayı bırak!"

Ashlyn'le ikimiz, olduğu yerde taş gibi kalakalmış olan genç adamın arkasına saklandık.

Z kıpırdamadı. Kocama kafasında bir şeyleri tartıyormuş gibi bakıyordu. Yüzünün ifadesi bu kez sert değil soğuktu. Rakibini dişine kestirmeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı. Öyle ya da böyle kocamın canını yakacaktı. Hatta hepimizin canını yakacaktı. Bunu sadece kitabına uydurmak istiyordu.

"Lütfen," dedim, fısıldar gibi bir sesle. "Paramız var..."

"Parayla ilgisi yok."

Justin, Z'nin bu cevabına burun kıvırarak karşılık verdi. "Her zaman parayla ilgisi vardır." Sonra gözlerini Z'nin elemanlarına, genç adama ve neon mavi gözlü Dama Kafa'ya çevirdi. "Size de

para lazım değil mi? Benim yüz milyon dolarlık bir şirketim var. O size ne kadar ödüyorsa ben daha iyisini verebilirim herhalde."

Ben de, "En azından kızımızı bırakın," diye ekledim sessizce.

Genç adam hâlâ hareket etmiyordu. Dama Kafa'nın yüzünde pis bir tebessüm belirmişti.

Ashlyn yine titredi.

"Kız kalıyor," dedi Z kararlılıkla. "Sen kalıyorsun." Bana bakıyordu. Sonra Justin'e dönerek, "Sen de kalıyorsun," diye ekledi. "Ayrıca bunun nedenini ve ne kadar kalacağınızı size açıklamak zorunda değilim çünkü seni gayet iyi tanıyorum, Justin. Kafanın ne yöne çalıştığını biliyorum. Sen doğuştan sorun çözücüsün. Şu anda bile paniğe kapılmış değilsin; sadece sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorsun çünkü senin işinde bilmek güç demek. Bilgi sayesinde parçalıyor, kontrol ediyor, çözüyorsun.

Sana diz çöktürmek de işte bu yüzden enteresan olacak. Anlayacağın, eğlence daha yeni başlıyor."

Z önünde durduğu kapıyı iterek açınca, ortaya rafları turuncu renkli malzemelerle dolu bir oda çıktı.

"Yeni gardırobunuz," diyerek ilan etti Z. "Şimdi üstünüzü değiştirin. Bundan sonra bizim mahkûmlarımızsınız ve burası da yeni eviniz."

12. Bölüm

Boston'lı dedektifler ya da FBI ajanları gibi kanun kuvvetleri, genelde doğruca kaynağın kendisine giderler. Söz konusu hedef bir şirketse ani bir baskınla üstüne çöker, resepsiyon ya da güvenlik dinlemeden içeri dalıp toplayacakları bütün bilgiyi son damlasına kadar sağmaktan çekinmezler.

Fakat Tessa artık polis olmadığı için işini bir özel dedektif gibi yapmak zorundaydı. Justin Denbe'nin sağ kolunun kim olduğunu öğrenmiş, sonra da adama şahsi telefonundan ulaşıp yirmi dakika içinde, Denbe İnşaat'ın şehir merkezindeki binasından en az birkaç kilometre ötedeki bir kafede buluşmak istediğini söylemişti.

Bu sağ kolu, Justin'in hem özel hem de profesyonel hayatına dair en çok şeyi o bilir diye seçmişti. Onu ofis dışına çekmesinin nedeni de tepesinde meslektaşları ve ortakları yokken daha rahat konuşacağını düşünmesiydi elbette.

İnşaat Müdürü Chris Lopez, Starbucks'a ondan önce gelmiş, bekliyordu. Tessa onu tanımakta hiç güçlük çekmedi. Kıyafetleri ve duruşu, ben inşaatçıyım, diye bağırıyordu. Giyilmekten aşınmış bir kot pantolon, kolları katlanmış, kırmızı ekose bir gömlek,

gömleğin içinde beyaz tişört, kalm tabanları kirle kaplanmış iş botları. Adamın siyah saçları kısa kesilmişti ve gömlek yakasının içinden lacivert renkli bir dövmenin uzantısı görünüyordu.

Eski asker olduğu her halinden okunuyordu. Saç tıraşı, kaslı pazıları, geniş omuzları, ahşap sandalyeye kurulup öne doğru kaykılmış kot pantolonlu bacakları...

Tessa onu nasıl incelediyse, şimdi o da Tessa'yı inceliyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Üniforma üniformayı çekerdi her zaman. Tessa nasıl onun eski asker olduğunu anladıysa, o da Tessa'nm eski polis olduğunu sezmiş olmalıydı. Kafalarının içindeki bir radar sistemi devreye girmiş, hatta frekanslar bile tespit edilmişti.

Tessa içeri girdikten sonra adamın yanına gitmekte acele etmedi. Güneşli, pırıl pırıl bir cumartesi öğleden sonrasında, Starbucks tıklım tıklım doluydu. İnsanlar akşam yemeğinden önce son kahvelerini içiyordu. Lopez'i ilk kez ceptelefonundan aradığında büyük ihtimalle şantiyedeydi. Şimdiyse, bir cuma gecesi sonrası yataktan ya da belki de birilerinin yatağından kalkıp gelmiş gibi duruyordu. Ne de olsa askerler ve inşaatçılar sıkı çalışır, sıkı da eğlenirlerdi.

Tessa ona yaklaştıkça, geceyi başka birinin yatağında geçirmiş olma ihtimalinin güçlendiğini fark etti. Üzerinde hâlâ iş giysilerinin ve botlarının olması bundandı herhalde.

Adam, Tessa kendisine yaklaşırken direkt olarak ona baktı. Bir süre sonra da dudaklarımn kenarlarında hafif bir tebessüm belirdi. Üstünde bir başka kadının parfümü varken böyle gülücükler dağıtıyorsa çapkın da bir adam olmalıydı.

Gerçi Tessa'nm da gururu okşanmamış değildi tabii. Kala-

balık bir mekâna girdiğinde bütün bakışların kendisine çevrilmesine alışkın değildi. Kendini bildi bileli sert görünen, bilinmeyen tehditlere karşı her an tetikte bulunan bir kadın olmuştu ve bu duruşu yabancılardan gelecek hoşluklara karşı bir kalkan oluşturuyordu. Kaldı ki, iki yıl önce yaşadıklarından sonra... Aynadaki halini tanıyamadığı sabahlar oluyordu. Son zamanlarda mavi gözleri donuklaşmış, yüzü ciddileşmişti.

Sokaktaki ya da metrodaki insanların onu görünce yanaşmamaları iyi bir şeydi belki ama bunun canını sıktığı zamanlar da oluyordu.

Kocası öldürüldüğünden beri bir ada gibi yaşamaya başlamıştı. Sophie'nin karşılıksız sevgisi olmasa tam bir yalnızlığa bile bürünebilirdi. Bu durum, kızına verdiği değeri elbette artırıyordu ama tek arkadaşının sekiz yaşında bir kız çocuğu olması ikisi için de pek sağlıklı değildi. Sophie'nin bir an önce büyüyüp ondan uzaklaşması gerekiyordu.

Tessa'nın da buna izin vermesi.

İki kişilik masaya geldiğinde üstündeki uzun paltosunu çıkardı. İçerisi güneşten sımsıcak olmuştu. Silahını da arabanın torpido gözünde bırakmıştı. Paltosunu acele etmeden, yavaşça sandalyenin arkasına yerleştirdikten sonra nihayet kendi de oturdu.

Birbirlerine bir süre konuşmadan bakarlarken Chris Lopez'in tebessümü büyüdükçe büyüdü.

"Ee," dedi Tessa nihayet, "kadının adı neydi?"

Tebessüm bir anda kayboldu. "Ne?"

"Adı dedim. Dün geceki kadının adı. Yoksa isim alışverişine ihtiyaç duymadınız mı?"

Adam kaşlarını çatarak baktı ona.

Tessa da elini uzatarak, "Ben Tessa Leoni," dedi. "Denbe ailesinin adına çalışıyorum."

Lopez biraz donuk bir şekilde, "Sen şu polissin," dedi. Tessa'nm uzattığı elini sıkmasına karşın az önceki keyfi kalmamış gibiydi. "Kocasını vurup öldüren eyalet polisi."

"Öldürdüğü iddia edilen," diye düzeltti Tessa onu. İşte hayatının özeti.

"En çok neyi özlüyorsun? Üniformayı mı, silahı mı, yoksa dandik arabaları mı?"

"En çok park yeri bulmakta zorlanmamayı özlüyorum. Pekâlâ, bana Denbe İnşaat'taki görevinden bahset biraz."

Telefonda temel bazı şeyleri konuşmuşlardı. Justin Denbe ve ailesi kayıptı ve bundan Lopez'in de haberi vardı. Ya şirkette söylemişlerdi ya da soruşturmanın ilk aşamasında Boston polisi arayıp bilgilendirmişti. Lopez, Justin'i en son cuma günü öğleden sonra saat üçte, şirket merkezindeki toplantıda görmüştü. O zamandan sonra da ne konuşmuş ne de görüşmüşlerdi. Lopez ayrıca Justin'in Boston'daki evine en son aylar önce gitmiş, aileyle o zaman karşılaşmıştı. Güney'deki yeni şantiyelerinin işlerinden onları ziyaret etmeye vakit bulamamıştı.

Tessa bu görüşmeyi, Chris Lopez onu Denbe ailesine götürür diye değil, kayıp şahıs soruşturma süreçlerinin bir sonraki adımı olan mağdur profilini oluşturmak için yapıyordu. Justin Denbe kimdi? Onun gibi bir adamın ortadan kaybolması kimlere ne kazandırır, kimlere ne kaybettirirdi?

"İnşaat işlerini bilir misin?" diye sordu Lopez ona.

Tessa kafasını hayır anlamında salladıktan sonra telefonunu

çıkarıp ona gösterdi. Lopez gönülsüzce de olsa başıyla onayladı ve Tessa'ysa ses kaydını açıp telefonu masanın ortasına bıraktı.

"Denbe İnşaat sektörün önde gelen oyuncularından biri. On milyon dolardan aşağı ihalelere girmeyiz. Hatta aldığımız işler çoğu zaman yüzlerce milyonluktur. Hapishane inşaatları, bakımevleri, askeri karargâhlar falan. Para büyük, teslim vadeleri sıkıdır. Anlayacağın, bunlar ya yaparsın ya batarsın tarzında işler."

Tessa onu dinlerken işin temelini de öğrenmesi gerektiğine karar verdi. Çantasından bir not defteri çıkarıp yatay konumda masaya koydu. Bu numarayı polis akademisinde değil, şirket güvenliği okulunda öğrenmişti.

"Bir organizasyon şeması alayım," dedi Lopez'e. "Büyük oyuncularla başlayalım."

Lopez gözlerini devirse de defteri önüne çekip, sayfanın tepesine ilk kutucuğu çizdi. Justin Denbe, CEO. *Doğru bir başlangıç,* diye düşündü Tessa. Ardından Denbe'nin altında üç kutucuk belirdi. Mali İşler Müdürü Ruth Chan, COC* Chris Lopez ve Operasyon Müdürü Anita Bennett. Bennett ismi yabancı değildi; olayı Tessa'nm patronuna bildiren o olmuştu. Lopez, Anita Bennett'ın isminin altına iki küçük kutucuk daha çizdi: Bilişim Müdürü Tom Wilkins ve Ofis Müdürü Letitia Lee.

Lopez, içinde ismi yazan kutucuğu göstererek, "COC, inşaat genel müdürü anlamına geliyor," diye açıklamaya girişti. "Anita Bennett ve ben, bir nevi işletme eşbaşkanı gibiyiz. O, şirket işlerini hallediyor, ben de inşaat kısmına bakıyorum. Ofis müdürü ona bağlı, satış ekibi bana."

* *(İng.) Chief of Construction. (e. n.)*

Lopez başka kutu çizmeden defteri Tessa'ya uzattı, Tessa da kaşlarını çatarak sayfaya baktı.

"Yüz milyon dolarlık bir şirket için bu biraz küçük bir kadro değil mi?" dedi sonra.

Lopez ise omuz silkti. "İnşaat işlerinin ilk kuralı: Her şey taşeronlarda biter. Özellikle bizimkiler gibi büyük projelerde kendi işgücüne sahip olup bu işgücünü idare etmek hem çok maliyetli hem de neredeyse imkânsız. Dolayısıyla biz de iş ortaklıklarına gideriz. Denbe İnşaat'ı bir kırkayağın başı olarak düşünebilirsin. Biz RFP'leri oluştururuz..."

"RFP ne?"

"*Request for proposal*, yani teklif talebi. Bilhassa hükümet destekli projelerin ilk adımı. Öncelikle söz konusu birimin..."

"Birim derken?"

Lopez iç geçirip öne doğru eğildi ve kollarını küçük masaya dayayarak Tessa'ya baktı. "Şöyle anlatayım. Diyelim ki donanma adına yüz milyon dolarlık bir kışla inşaatının ihalesine girdik. Bu teklif talebinin geldiği yer elbette askeri birimler olacaktır. Hastane işleri özel sektörden de gelebilir, devlet kurumlarından da. Cezaevleriyle ilgili ihaleler Cezaevi Bürosu'ndan gelir ve bu ihalelerin kapsamı ilçe, eyalet ya da federal tesise göre değişir."

"Daha çok devlet işleri yapıyor gibisiniz."

"Doğru. Mesela büyük otel projelerinde, konferans merkezlerinde, gazino falan gibi işlerde uzmanlaşmış şirketler de var. İkram sektöründe yani. Bir karşılaştırma yapacak olursak biz spektrumun öteki tarafında, yani tesis sektörü kısmında yer alıyoruz."

"Neden peki?"

"Çünkü devlet işleri bağlantılara bakar ve Justin'in de yete-

rince bağlantısı var. Onun güçlü yanlarından biri bu. Adam kulis faaliyetlerinde çok iyi. Yüz milyonlarca dolarlık bir ihalede bir düzine şirkete karşı yarışıyorsanız bütçe komisyonunun başındaki senatörü şahsen tanıyor olmak ya da mesela Cezaevi Bürosu'nun başkanını akşam yemeğine evinize davet edebilmek epey bir fark yaratır. Bazı şirketlerin özel lobici elemanları bile vardır. Biz de bazı konferanslara katılıp büyük oyuncularla tanışıyoruz. Gerisini Justin hallediyor."

"Yani bu büyük projeler için ihale açan kilit insanları tanıyorsunuz. New England'dakileri mi?"

"Bizim işlerimiz ülke çapında projeler."

"Tamam, ülke çapında projeler diyelim. İyi ama bunlar yüzlerce milyon dolarlık projeler. Tamamlanması herhalde yıllar alıyordur."

"Sadece şantiye işiyse birkaç yıl sürüyor," diye karşılık verdi Lopez. "Ama mesela, daha yeni tamamladığımız bir hapishane projesi baştan sona tam on yıl sürdü. Bizim müşterimizin devlet olduğunu unutmamak lazım. Eh, devletin de pek acelesi olmuyor."

"Anladım. Evet, yüzlerce milyonluk ihaleler alıyorsunuz ama bunların tamamlanması da on yıla kadar uzayabiliyor. Az önce de dediğin gibi, büyük para büyük risk. Fakat Denbe ikinci kuşak bir şirket, öyle değil mi? Kurucusu Justin'in babası. Yani aslında bu işte oldukça eskisiniz."

"Evet, mahallenin yeni veletleri değiliz," dedi Lopez. "Ama sermayenin üstüne yatanlardan da değiliz. Justin, şirketi babasının ölümünden sonra devraldığında işi büyütmek için azmetmiş, çalışmış. O sıralar sektörün bir dönüm noktasında olduğunu, büyüklerin daha çok büyüyüp küçüklerin daha çok küçüleceğini

görmüş ve küçülenlerden olmak istememiş. İnşaat işinde önemli olan, masrafları büyütmeden büyüyebilmektir. Bu sürekli patlayıp sönen bir sektör. Patlama sırasında eleman sayımızı artıracağız diye masrafları da artırırsak sönme zamanı geldiğinde ayakta kalamayız. Justin'in kırkayak modeli de buna dayanıyor. Denbe İnşaat, projenin her bölümü için lider kadrolar tedarik ediyor. En iyi proje müdürleri, en iyi satın almacılar, en iyi bakım hizmetleri falan. Anlayacağın, biz generalleri bir araya getiriyoruz, asker toplama işini de onlar hallediyor. Bu da Denbe'nin, kadrosunu şişirmeden sektör lideri kalabilmesini sağlıyor."

"Uzmanlar konusunda uzmansınız da denebilir yani, öyle mi?" diye sordu Tessa. "En iyinin en iyisi biziz diyorsanız en iyinin en iyisi kimdir, onu da biliyor olmanız gerekir."

"Açıkçası, ben o kadar da zeki ve inatçı değilim. İstersen bu işleri sana daha süslü cümlelerle de anlatabilirim ama temelde büyük ölçekli inşaat işleri büyük ölçekli karın ağrıları demektir. Her şeyden önce, ortaya eli yüzü düzgün bir proje çıkarabilmek için onlarca taşeronu idare etmem gerekiyor. Bir ihale teklifi oluşturmak siyasi kampanyalara çok benziyor. Bütün taşeronlar, siz onları ekibinize alasınız diye türlü şaklabanlıklar, türlü dalavereler yapıyorlar. Mesela bir ısıtma ve havalandırma sistemleri şirketi, işi almak için uğraşırken anlaşmadaki bütün maddeleri okumamış olabiliyor. Ya da örneğin yetmişi yedi okuyup uçuk bir teklif verebiliyor. İş işten geçtikten sonra da hatalarından dönebilmek için yan çizmeye başlıyorlar. Benim işim de, inşaat başladıktan sonra karşılaştığımız bu tip sorunları çözmek. Bazı zamanlar bu taşeronlara on binlerce dolarlık hatalarını yedirmek zorunda kalabiliyorum; ihale bedeli toplamda elli milyon falansa bu halledi-

lebiliyor. Ancak bu hatalar bazen de on milyon dolarlık olabiliyor ve benim o şirketin her ne pahasına olursa olsun işi bırakmasına engel olmam gerekiyor. İhaleler yasal bağlayıcılığı olan sözleşmelerdir ve çekip gitmek yargılanmalara, hatta ölümlere yol açabilir. Yani oluyor böyle şeyler."

Tessa, Lopez'in bu sözlerinden etkilenmişti. "Şirketin kötü polisi sensin yani. Justin de iyi polis mi oluyor bu durumda?"

"Aşağı yukarı. Justin strateji yapmayı bilir. Bir taşeron, şantiyeye yirmi adam gönderiyorsa, ama bizim o proje için kırk adama ihtiyacımız varsa meseleyi Justin çözüyor. Elektrik tesisatını alan taşeron, sözleşmenin dört maddesini ihlal etmeye kalkıyorsa Justin telefona sarılıp ikna ediyor. Bir ihale komitede takılıp kaldıysa adamların ağzından girip burnundan çıkıyor ve sonunda o işi kapıyor. Justin sadece zeki değil, *faydalı* zeki bir adam. Sadece işleri yola koymakla kalmıyor, karşı tarafın o işi hallettiği için kendini mutlu hissetmesini sağlayabiliyor. Bu benim gibi adamlar için takdire şayan bir şey."

"Senin gibi adamlar derken?"

"Asker emeklisi olanlar için yani," dedi Lopez omuz silkerek.

"Kadroda eski asker olan çok adam var mı?"

"Aynen öyle." Elini uzatıp Tessa'dan not defterini aldı, sonra da kendi isminin altına dört tane kutucuk çizdi: Tasarım Müdürü, Şantiye Mühendisi, İş Güvenliği Şefi, Kalite Mühendisi.

"Çekirdek inşaat kadrosu bu," diye açıklamaya başladı. "Tasarım müdürü, mimarları idare eder. Bizde bu işlere Dave bakıyor ve aramızda gençliğini Sam Amca sponsorluğunda heba etmeyen bir tek o. Şantiye mühendisi Jenkins ise Hava Kuvvetleri'nden. Planlar kademe kademe onun elinden geçer. Detaylara ben de

meraklıyımdır ama Jenkins planlarla yatıp kalkar. Asosyal orospu çocuğunun teki aslında. Bence Asperger'i falan da var ama adam inanılmaz zeki ve eline bir kırk beşlik verdiğinizde öcü görmüş gibi olmuyor. Biz de bunların hatırına diğer günahlarını affediyoruz. Sırada kim var? Hah, Güvenlik Şefi Paulie. Şimdi, güvenlik sistemleri iki bileşenden oluşur: elektronik ve mekanik. Paulie bu ikisinden de anlar ve görüp görebileceğin en kaçık adamlardan biridir. Eski Donanma SEAL ekibinden diyeyim, sen anla. Justin'in onun sabıkalarını nasıl temizlediğini inan bilmiyorum. Özellikle de son vukuatından sonra. Herif iki barda olay çıkarmakla kalmayıp bütün emniyet teşkilatının altını üstüne getirdi ama sadece mahkeme kararlı öfke kontrolü kurslarıyla yırtmayı başardı. Bakma, aslında o kadar da kötü biri değil. Alkole yaklaştırma yeter. Bu da benim işim. Bir de Justin'in tabii. Son olarak kalite mühendisimiz Bacon'dan da bahsedeyim. Gerçek adı Barry ama ona Barry dersen çekeceğin var. O da eski donanmacı. Boynunda bir kaşık asılıdır, bununla adam öldürdüm diye övünür. Biz de pek üstüne gitmeyiz zaten." Lopez, Tessa'nın gözlerinin içine bakarken sesine bir ciddiyet geldi. "Justin'le en çok mesaisi olan ekip biziz. Hep dirsek temasındayızdır ve işimizi iyi yaparız. Justin'in arkasını da kollarız."

"İlginç bir arkadaş çevresi var."

Lopez omuz silkti. "Bizimkiler korkakların altından kalkabileceği projeler değil. Zor işler bunlar, takibini yapmak için bütün ülkeyi dolaşırsın. Gerektiğinde karavanda yaşar, kovaya işersin. Yine de bizim gibi eski askerler için kolay, ne de olsa alışkınız. Tesisat falan aramayız biz. Bir kova, biraz kum yeter bize. Maaşın da ona göre iyi olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Justin

bize iyi bakar. İyi para verir, bize saygı duyar. İnşaat işleri boktan işler artık. Şirketler kapanıp duruyor. Oysa Justin her şeye rağmen kepenk kapatmadı, hatta maaşları bir gün bile aksatmadı. Benim gibi kalın kafalı bir herif bile bunun kıymetini bilir."

"İyi bir patronmuş demek ki," diye araya girdi Tessa.

"Aynen. Biz de hayal edebileceğin en korkunç ekibiz. Saygısız, terbiyesiz, ayyaş, ukala tipleriz yani. Adamın ne kadar iyi bir patron olduğunu anla diye söylüyorum."

"Justin'in sizin şu eski SEAL'cinin sabıkasını temizlediğini söyledin ya, sizin ekip sürekli güvenlik taramalarından geçmek zorunda kalıyor mu?"

"Bildiğin sabıka kaydı taramaları bunlar," diye karşılık verdi Lopez. "Vukuatın var mı, tutuklaman var mı diye bakıyorlar. Gerçi yeni ve boş binalar için ona da bakmıyorlar artık. Zaten bu sektörde pek fazla temiz adam yoktur ve bunu devlet de biliyor. Güvenlik standartlarını yüksek tutarlarsa çalışacak adam bulamayacaklarının farkındalar."

"Kavga dövüşle dolu bir sektörün kavgacı dövüşçü elemanları, öyle mi?"

Lopez kendinden emin bir şekilde, "Ama kızlara iyi vakit geçirtmeyi de biliriz," dedi. Baştaki gülümsemesi geri gelmişti.

Tessa vites değiştirmeye karar verdi. "Denbe İnşaat çalışanları Justin'i bu kadar seviyor da hiç mi ondan nefret eden yok?"

"İhaleleri ona kaptıran rakipleri var. İş yaptırdığımız ama yasal zorunlulukları yerine getiremediği için çuvallayan taşeronlar var. Yetmiş parça malzemeyi yedi okuyanlar demiştim ya, onlar işte. Şantiyeyi basıp tantana çıkarmaya çalışan taşeroncular hiç eksik olmaz zaten. Eh, biz de posta koyulacak adamlar değiliz

tabii. Biz derken Justin de dahil bu arada. Haftada bir kez bizimle atışa gelir, bizim gibi o da attığını vurur."

Tessa gözlerini kırpıştırdı. "Siz gerçekten de çılgın bir ekipsiniz."

"Tanrım, bu çılgın bir sektör. Boş sayfan varsa sana bir düşman listesi çıkarayım."

Tessa'nın Lopez'le konuşması bir saat daha sürmüştü. Ne de olsa özelde Justin'e ya da genel olarak Denbe İnşaat'a kin besleyen rakiplerin ve taşeronların sayısı azımsanacak gibi değildi. Listeyi karmaşıklaştıran bir başka şey de sektördeki şirket hareketlerinin girift dinamikleriydi. Taşeronlarını ve rakiplerini alıp satan büyük şirketler, bugün kapanıp yarın başka bir isimle yeniden piyasaya çıkan vur kaççılar. Lopez özellikle, Denbe'nin ezeli rakipleri sayılabilecek iki şirketten bahsetmişti: ASP Şirketi ve Pimm Kardeşler. Bu Pimm Kardeşler, babalarını bırakıp kendi şirketlerini kurmuş iki kardeşti. Kendi kanatlarıyla uçmaya karar verdiklerinde Justin'in, babalarının şirketini bırakıp onlarla iş yapmasını beklemişler. Öyle olmayınca da onu asla affetmemişler.

Tessa, Lopez'i dinlerken, *mafyada bile böyle pembe dizi tadında entrikalar olmaz*, diye düşünmüştü.

Pembe dizi demişken, liste bittikten sonra sıra Justin Denbe'nin özel hayatına da gelmişti elbette. Fakat inşaat sektörüne dair her türlü yalan dolanı bilen Lopez, konu Justin'in evliliğine geldiğinde birdenbire aptallaşıvermişti.

Tessa'nın anlayabildiği kadarıyla Justin, Bayan Denbe'ye

saygıda kusur etmiyordu, kızları Ashlyn'eyse ciddi bir zaafı vardı. Bu arada, Justin'in kızı ekibin elinde büyümüştü. Adam onu üç yaşından beri şantiyelere getiriyor, etraftaki alet edevatla oynamasına izin veriyordu. Hatta şirketi bir gün kızına bırakacağını böbürlenerek söylüyordu. Lopez omuz silkip, neden olmasın, demişti. Kızda iş var gibiydi.

Öyle ya da böyle, Lopez ailenin kendi isteğiyle ortadan kaybolmak istemesi için bir neden göremiyordu. Şirketin mali yapısı biraz sallantıdaydı belki ama bu durum onların sektörde normaldi. Ve de hayır, Justin son zamanlarda, öyle bariz bir şekilde stresli, öfkeli ya da tahammülsüz değildi. Eski bir nükleer santralin tamiriyle ilgili büyük bir ihaleye çalışıyorlardı ve Justin hep olduğu gibi kolları sıvamış, hevesle işe girişmişti. Ve evet, karıkocanın cuma akşamı çıkacaklarını duymuştu Lopez. Scampo'daydı, değil mi? Fiyakalı mekândı orası; hanımefendinin başını döndürdüğü kesindi.

Koca aileyi kimin kaçırmış olabileceğine gelirsek...

Konu buraya gelince Lopez gözle görülür bir şekilde gerilmişti. Oturduğu yerde doğrulmuş, ellerini de kucağında kavuşturmuştu. Tessa'nın anladığı kadarıyla Lopez'i endişelendiren Justin'in değil, karısıyla kızının kaçırılmasıydı. Çünkü birilerinin onlara zarar verme ihtimalini düşündükçe ifrit oluyordu.

Ve Tessa ona hak veriyordu.

"Ben biraz sorup soruşturacağım," dedi Lopez nihayet. "Yani bence Denbe'de çalışıp da aileye garezi olabilecek birileri yoktur ama olsun, benim gözüm yine de ekibin üstünde olacak. Kulağıma bir şeyler gelirse sana haber veririm. Bir akşam buluşur, yemekte konuşuruz."

Tessa, "Ben iş üstündeyken randevuya çıkmıyorum," diye karşılık verdi.

"Niye ki? Artık polis de değilsin. Kim yazıyor bu kuralları?"

"Profesyonelliğe ters de o yüzden. Ayrıca kendi kurallarımı kendim yazabilirim."

"Sert kadın," dedi Lopez.

"Kendi kocamı vurduğumun iddia edildiğini hatırlatırım."

Lopez'in buna cevabı bir kahkaha oldu. Bir cinayet zanlısının onu daha çok gaza getirdiği belli oluyordu.

Tessa, *bu inşaat işlerinde hep enteresan tipler varmış*, diye düşündü.

Konuşmaları bitmişti ki telefonu çaldı.

Kafeden çıkana kadar yanıt vermedi. Arayanın Sophie olduğunu düşünmüş, ona telefon etmeyi unuttuğu için suçluluk duymuştu. Arayan kişinin D. D. Warren olduğunu gördüğündeyse hem şaşırdı hem de rahatladı.

"Kartal kondu," diyerek açtı telefonu Warren. Tessa bunun, FBI devreye girdi, demek olduğunu anlamıştı.

"Sizin kanatlarınızı da kırdı mı?"

"Hem de nasıl," diye karşılık verdi D.D. duygusuz bir sesle. "Ama gel gör ki son gülen Neil oldu. Pası New Hampshire'daki bir şerife atmış; adam şimdi topla son sürat koşuyor."

"Top dediğin GPS'tir herhalde," dedi Tessa umutla.

"Ama sadece GPS aletini bulmuşlar. Kaçıranlar montun GPS özelliğini keşfetmiş olmalılar ki terk edilmiş bir karavan restoranın oraya çekip aleti monttan çıkarmışlar, ağaçların arasına fırlattıktan sonra da kuzeye doğru yollarına devam etmişler."

Tessa, New Hampshire haritasını kafasında canlandırmaya çalışırken kaşları çatıldı. "Biz ilk geldiğimizde Boston'ın üç saat

kuzeyindeydiler zaten. Kuzey derken daha ne kadar kuzey olabilir ki?"

"Kanada'ya iki saat mesafede diyeyim. Ancak bir yandan da Maine sınırına yirmi dakika mesafedeler, ki bu da bir noktadan sonra doğuya sapmış olabileceklerini gösteriyor. Anlayacağın, yabani ormanlar, terk edilmiş kamp yerleri ve mevsim dolayısıyla gidilmeyen yazlıklarla dolu yüzlerce kilometrekarelik bir alandan söz ediyoruz. Yine de..."

"Lanet olsun," dedi Tessa altdudağını çiğnerken. "Hiç haber yok mu peki?"

"Yok. FBI, Davranış Analiz Birimi'nden, uzmanlık alanı kayıp şahıslar olan bir ajan getirmiş. Ona soracak olursan, şayet bu bir fidye vakasıysa gün sonuna kadar bir ses çıkması lazım. Çıkmazsa durum kötü."

"Bu bir fidye vakası değil. Daha çok... kişisel bir mesele."

"FBI uzmanının o konuda da bir teorisi var," diye devam etti D.D.

"Neymiş?"

"İntikam vakalarında failler göze göz, dişe diş şeklinde düşünürmüş. Yani karşı taraftan ne kadar zarar gördüyse o kadar zarar vermek isterlermiş. Bu teoriye göre, Justin yüzünden kendinin ya da itibarının zarar gördüğünü düşünen biri intikamını *yalnızca* Justin'den alma yoluna gidermiş."

"İyi ama," diye araya girdi Tessa sakince, "saldırıya uğrayan bir tek Justin değildi. Karısını ve kızını da kaçırdılar."

"Bu da şu demektir ki –tabii kaçırmanın amacı fidye *çıkmazsa*– bu operasyonun başındaki şahıs, Justin Denbe'nin zamanında bütün ailesine zarar verdiğini, mesela karısını ve çocuklarını onun yüzünden kaybettiğini düşünüyor olabilir."

"Bütün bunların işle ilgisi yok gibi," dedi Tessa da. "Bana daha çok şahsi bir meseleymiş gibi geliyor."

"Düşündürücü," diye katıldı D.D. ona. Bir anlık sessizliğin ardından da ekledi: "Öyle ya da böyle, federaller artık işbaşında olduklarına göre ve de işbaşında mucizeler yarattıklarına göre..."

Tessa, "Ve sen de içeriden bilgi almayı umduğuna göre," diyerek araya girdi. Aslında merak ettiği, bir zamanlar rakibi olan bu kadının şimdi ona neden yardım etmek istediğiydi.

D.D. onun aklını okuyormuş gibi devam etti: "Bütün Boston emniyeti adına konuşacak olursam, Denbe ailesini kimin bulacağı umurumuzda değil. Bu insanların sağ salim kurtarıldıklarını bilelim yeter bize. Fakat aileyi kurtaran, gelip bizim olay mahallimize çöreklenen o gıcık federaller değil de yerel bir dedektif olursa, yeme de yanında yat."

D.D. bunları söyledikten sonra telefonu kapatınca, Tessa da otoparkta bir an durup dedektifin verdiği bu yeni bilgileri düşündü. Denbe ailesinin kaçırılması para için değilse ne olacaktı? FBI uzmanının dediği gibi, profesyonel amaçlı değil kişisel nedenlerden kaynaklanan bir girişimse?

Ucunda fidye değil intikam varsa?

Tessa saate baktı, ardından Denbe'lerin telefonlarından aldığı sık arananlar listesine göz attı. Sonra Justin'in sağ kolunun, patronunun özel hayatı hakkında fazla bir şey söylemediğini düşündü. Peki Libby Denbe'nin çevresinden bir şeyler çıkmaz mıydı? Bir kız kardeş, bir yakın arkadaş, bir sırdaş?

Eskinin eyalet polisi, şimdinin özel dedektifi Tessa Leoni bir sonraki hedefini seçmişti bile.

13. Bölüm

İnsan artık âşık olmadığını nasıl anlar?

Sırf âşık olmaya dair şarkılar, şiirler, kartpostallar var. Kalabalık bir yerdeki o ilk bakışmanın gücü. İlk öpüşmeden önceki o an. Yüzyıllardır süregelen bu davete kapılıp dudaklarını yaklaştırırken, acaba buna o da karşılık verecek mi, türünden endişeler...

İlk uçarı günler, ondan başka bir şey düşünemediğin haftalar. Onun dokunuşu, onun tadı, onun hissi. Daha iyi iç çamaşırlarına yatırım yaparsın, saçma başına daha çok dikkat edersin. Vücudunu saran bir bluz alırsın mesela; sırf o yumuşak kumaşın üzerinde dolaşan elleri hayal edebildiğin için. Ve o eller başka yerlerinde de dolaşsın istersin, hem de her şeyden çok.

Çalan telefona onun sesini duyacaksın diye sarılırsın. Öğle tatili gelsin de zaman dolmadan ofisine gidip gelebilesin diye hesaplar yaparsın. Üstünde bir pardösü, altın çıplak mesela.

Akşamki yemek planları, bir bakmışsın onun ikiz yatağında yenen omletlere dönüşüvermiş. Yeni bluzun sihrini göstermiş olmalı ki kapıdan dışarı adım atmak istememişsiniz. O üstünde *boxer*'ıyla ortalıkta dolanır, sen de onun gömleğiyle. Sonra onun

çıplak, kaslı göğsüne bakıp sert pazılarını incelerken kendi kendine şöyle dersin: Tanrım, ne kadar şanslıyım!

Bakışları derinleşirken sana doğru uzanır ve o an bir kez daha başka hiçbir şey düşünemez olursun.

Justin'e âşık olduğum an anlamıştım bunu. Hani derler ya şimşekler çaktı diye, işte öyle.

Ve delillerle karşısına çıktığım o gün, yüzünün önce sararmasını, sonra donup kalışını seyrederken de ona olan aşkımın ilk günkü gibi şimşeklerle yok olup gittiğini hissetmiştim. Ardından nefesim kesilmiş, midem karşı konulması zor bir bulantıya yenik düşmüştü.

Gözlerimin içine bakarak, tüm sükûnetiyle, "Evet, onunla bir süredir yatıyorum," dediğindeyse...

Ona bağırmıştım. Elimin altında ne varsa fırlatmaya başlamıştım. Gittikçe şiddetlenen bir histeriyle öfkeden köpürmüş, çığlıklar atmaya devam etmiştim. Hatta Ashlyn yukarıdan koşarak gelmişti ama Justin kızcağıza dönüp, ondan daha önce duymadığım kadar sert bir sesle, *derhal* odasına dönmesini emretmişti. Ashlyn de parmaklarının ucunda dönüp, gerisingeri odasına, iPod'unun güvenli kucağına koşmuştu.

Bana sakinleşmemi söylemişti. Bunu hatırlıyorum.

Yatağın başındaki abajurla üstüne koşmam da o zaman oldu sanırım. Fakat Justin abajuru elimden kapıp bir zamanlar sevdiğim o güçlü kollarıyla beni ters çevirmiş; sırtım göğsüne dayalı, kollarım iki yanımda sabit, ona artık istesem de zarar veremeyeceğim bir şekilde kıstırmıştı beni ve beni öylece tutarken kafamın üstünden üzgün olduğunu fısıldamıştı. Çok üzgün olduğunu. Gerçekten ama gerçekten çok üzgün olduğunu. Hemen ardından saçlarıma

düşen o damlaları hissetmiştim. Kocam gözyaşlarına boğulmuştu.

Sonra öfke benden çıkıp gitti.

Yığılıp kendimi ona bıraktım.

Beni ayakta tutmuş, kollarının arasında sımsıkı sarmıştı. Gözyaşlarımız birbirine karışırken bir süre öylece durmuştuk. Ben mutlu evliliğimi kaybettiğim için ağlıyordum. Bu adama güvendiğim için; o anda hissettiğim, ihanetten öte acizlik için. Çünkü kocamı tüm varlığımla sevmiştim ama yine de yeterli olmamıştı.

Peki ya Justin? Kafama damlayan gözyaşları? Utançtan mıydı onlar? Bana acı verdiği için duyduğu acıdan mıydı? Yoksa sonunda yakalandığı için kapıldığı pişmanlıktan mı?

Ondan nefret ettim o an. Tüm hücrelerimle hem de.

Fakat ona olan aşkım tam manasıyla bitmedi sanırım. Sadece bitmesini diledim, o kadar.

Sonrasında onu evden kovdum. Hiç itiraz etmeden, tek söz etmeden çantasını topladı. Ona bir daha dönmemesini söyledim. İğrenç bir insansın dedim, beni çok yaraladın dedim, hangi erkek ailesini böyle paramparça eder dedim, hangi baba öz kızını yüzüstü bırakır dedim. Hemen ardından, incinmişliğin ve kinin etkisiyle ipe sapa gelmez bir sürü laf da ettim. O da öylece durup bütün laflarımı dinledi. Elinde siyah çantası, karşımda dikilip ondan nefret etmeme izin verdi.

Sonunda söyleyecek sözüm kalmamıştı. Yatak odamızın sessizliğinde birbirimize baktık.

"Aptallık ettim," dedi.

Bir gürültü çıkardım. Sevimsiz bir ses.

"Bu benim suçum, benim hatam."

Bir ses daha.

"Seni arayabilir miyim?" diyerek bir denemede daha bulundu. "Birkaç gün sonra mesela, biraz sakinleştikten sonra. O zaman bir daha konuşuruz. Ne dersin?"

Ona katıksız, sarsılmaz bir öfkeyle baktım.

"Haklısın, Libby," dedi alçak sesle. "Hangi erkek karısını incitir, ailesini dağıtır ki? Ben o erkek olmak istemiyorum işte. Şey gibi olmak istemedim..."

Bir anlık duraksamasından ne demek istediğini anladım. Babası gibi olmak istemediğini söylemeye çalışıyordu.

Bunun nasıl bir fark yaratacağını bilmiyordum. Justin'in babası, artık efsane olmuş sadakatsizliğiyle karısını alkolikliğe sürükleyen ama oğluna da neredeyse tapan, 1950'lerin tipik sert mizaçlı, kadın düşmanı erkeklerinden biriyse bana ne? Armut dibine düşmüşse bana ne? Justin'in o an yarım kalan sözleri bana bundan fazlasını ifade edemezdi.

Ancak bu bana başka şeyler de hatırlatmıştı. İlk çıktığımız zamanlarda yapılan samimi itirafları, alevimiz söndükten sonra, yatakta çırılçıplak yatarken yapılan türde sohbetlerimizi. Justin'in kolumu okşarken, hem hayran olduğu hem de tiksindiği adam için ettiği sözleri. Bir baba olarak severken, koca olarak sessiz ve derinden düştüğü dehşeti.

Justin babasının işadamı aklının kendinde de olmasını istiyordu ama daha iyi bir baba ve erkek olacağına daha o zamanlarda yemin etmişti.

Tıpkı benim kendi annemi babamı hatırlayıp asla sigara içmemeye ve her zaman kask takmaya yemin ettiğim gibi.

Sorun burada işte. Âşık olmak kolay, aşkı yitirmekse çok daha karmaşık, çünkü bunu o anda göremeyebiliyorsun, çünkü

bu adamla on sekiz yıllık hatıralarım, gençlik günlerimiz, birlikte büyütüp beslediğimiz umutlarımız ve hayallerimiz vardı. Kendimizi henüz annemizin babamızın yerine koyamadığımız için onlardan sihirli bir şekilde daha iyisini yapabileceğimize inanıyorduk. Eli yüzü düzgün bir evliliğin bile ne kadar karmaşık ve ne kadar umutsuz olabileceğinin farkında değildik.

"Seni kaybetmek istemiyorum," demişti kocam o gün. "Elimden geleni yapmaya hazırım. Bundan daha iyisini yapmak istiyorum. Libby... seni seviyorum."

O an gitmesini söyleyen de benim, beni aramasına izin veren de. Daha sonra, biz evliliğimizin "üzerinde uğraşıyoruz" aşamasına resmen girdiğimizde, gelip bodrumdaki odaya yerleşti. Bu aşamayla kasıt, yine eskisi kadar seyahat etmesine rağmen bana daha fazla çiçek getirmesiydi. Benimse ona en sevdiği yemekleri yaparken her gün kendi içime daha da çok çekilmem demekti. İkimiz de evliliğimizin sihirli bir şekilde normal haline dönmesini bekliyorduk.

Zaman bütün yaraları sarar, öyle değil mi? Sarmazsa da sarmaz, olsun, altı ay sonra ilk günkü gibi randevulara çıkmayı deneyebilirsiniz.

Ben kendime hep bu evliliği Ashlyn için sürdürdüğümü söyledim. On sekiz yıl birlikte yaşadıktan sonra öylece çekip gidemezsin, dedim kendime.

Peki ya asıl gerçek?

Onu hâlâ seviyordum. Kocam beni aldatmıştı. Kocam bana yalan söylemişti. Başka bir kadına, hem de sadece bana ait olduğunu sandığım sevgi sözcükleriyle mesajlar atmıştı. Onunla yatmıştı. Yattıktan sonraysa, bir araya getirebildiğim ipuçlarından anladığım kadarıyla, eve dönmüş ve kimi zaman benimle de sevişmişti.

Yine de ne zaman karşıma çıksa kalbim hâlâ hopluyordu. Kahkahası ta içimdeki bir boşluğu dolduruyordu. Uzun ve güçlü parmakları beni titretebilme kudretini koruyordu.

Ve ben bundan dolayı nefret ediyordum ondan. Beni incittiği ve sonra açık açık itiraf ettiği için. Ondan istediğim, iyi kalpli ya da nazik veya pişman olması değildi. Aksine, kötü adam olsun istiyordum çünkü o zaman terk edebilirdim onu. Kapıların kilitlerini değiştirir, bir daha da arkama bakmazdım ama lanet olsun ki deniyordu. O ilişkisini bitirdi. Yatak odamızdan çıkıp bodruma taşındı. Bir evlilik danışmanına gitmemizi önerdi ama sonunda dirayetli çıkan ben oldum. Peki sonra ne yaptı? Bir sürü küçük jest ve hoşluklar yaparak beni sevdiğini, pişman olduğunu ve beni gerçekten geri istediğini ispatlamak için denemeye devam etti. Ancak kendimi daha iyi hissetmem bir yana, yaptığı her şey mutsuzluğumu artırmaktan başka işe yaramadı.

Ona da arkadan sarılıp kendine çekmiş midir diye merak ettim. Ona da portakal yedirmiş miydi? O en sevdiği gömleğini giydirip yatağın etrafında o şekilde dolaşmasını seyretmiş miydi? Zamanında benimle paylaştığı en mahrem rüyalarını onun kulağına da fısıldamış mıydı?

Buna izin veremezdim. O kadın, o güzel genç yaratık, evliliğimize bir şekilde girmişti ve ben onu dışarı çıkarmak için ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Böylece o portakal rengi şişeyi açıp içindeki haplardan önce iki tane, sonra dörder dörder yutmaya başladım; arkasından da altı tane beyaz hap... Kafamın içinde cirit atan, sonu gelmez görüntüleri durdurmak için.

Fakat haplarla uyuşturmaya çalıştığım şeyin, o günün hatı-

rası olmadığının o zamanlar bile farkındaydım. Kovmaya çalıştığım his ihanet acısı da değildi.

Silinip gitsin diye didinip durduğum şey, kocama olan aşkımdan başkası değildi.

Çünkü onu daha az sevebilirsem daha çok affedebilirim diye düşünüyordum.

Ve bunun için kaç hap gerektiğini görmek beni bile şaşırtıyordu.

Ashlyn'in tuvalete gitmesi gerekiyordu. Bunu kulağıma, tekli hücremize sokulduğumuz sırada bana sımsıkı yapışmış halde titrerken fısıldadı. Bense arkamızdan çarpılarak kapatılan çelik kapının tangırtısından sesini güçlükle duyup başımı salladım.

Portakal renkli tek tip cezaevi tulumlarının içinde, acınacak haldeki üçlü bir ekip olarak bir aradaydık. Ashlyn'e verdikleri en küçük boy tulum bile bol geliyordu; paçalarını kıvırıp belini çekiştirmesine rağmen, üstünde hâlâ çuval gibi duruyordu. Tulumların kısa kollu olması beni düşündürüyordu. Hücrenin içi sıcak olsa da, bütün bir kanadın havası ağır ve basık olduğu için üşürüz diye endişeleniyordum.

Z termostatın yirmi dört dereceye ayarlandığını söylemişti. Kış, ilkbahar, yaz, sonbahar; bunların hapishanede önemi yoktu. Benzer şekilde ışıklar da 7/24 açıktı. Sabah, öğlen ya da akşam; parmaklıkların ardındaki hayatta böyle bir ayrım da yoktu.

Duvarları beyaz briketten hücrenin iki yanına krem rengine boyanmış, çelik ranzalar dizilmişti ve yatakların tepesinde de Şirinler mavisi diyebileceğim bir renkte, üç-beş santim genişliğinde,

köpükten arkalıklar vardı. Hücrenin sonunda, tek bir parmaklıkla ikiye bölünmüş, uzun ve dar bir pencere duruyordu. On iki birim çelikten yapılmış kapıda da, muhtemelen gardiyanların mahkûmları kontrol etmek için kullandıkları ince bir gözetleme yeri vardı. Karşı duvardaki pencere çıplak, kahverengi bir toprak parçasına, kapının penceresiyse hücre bloğunun mağara gibi geniş faaliyet salonuna bakıyordu. Mahkûmların sağlam metal masalarda oturup sosyalleştiği ya da açık duşlarda temizlenirmiş gibi yaptığı bu geniş faaliyet salonunun ortasında, bir ıslah memurunun iki katlı hücre bloğunu denetlediği bir komuta istasyonu yer alıyordu.

Etrafta Z, Radar ve Mick dedikleri adam var mı diye bakındım ama görebildiğim kadarıyla üçü de ortadan kaybolmuştu. Faaliyet salonunda in cin top oynuyordu. Özgürlükle aramıza giren yedi kilitli bir kapının arkasında yalnız kalmıştık.

Ashlyn'in sıkıntısını Justin'e söylediğimde bana gözlerinde eşit derecede öfke ve çaresizlik karışımı bir ifadeyle bakıp başını salladı. Kızımıza döndüğündeyse yüzü yumuşayıp neredeyse normal diyebileceğim bir ifadeye büründü.

"Bak şimdi, mahkûm hayatının ilk gerçeği şu," dedi tuhaf ve heyecan verici yeni bir macerayı tarif ediyormuş gibi. "Tek tuvalet, tek lavabo, herkes bunu paylaşmak..."

"Babacığım..."

"Bunu yaz kampı gibi düşüne..."

"Olmaz..."

"Ashlyn, yapma böyle. Güçlü olman lazım. Üstesinden geleceğiz."

Kızımın altdudağı titremeye başladı, gözleri doldu.

Uzanıp onu kollarımın arasına almak istesem de yapmadım.

Ne diyecektim ki ona? Ağlama canım, her şey yoluna girecek mi?

Üç deli adam bizi kendi evimizden alıp kaçırmıştı. Ayaklarımızda terlik, üstümüzde portakal rengi incecik tulumlarla, ayakta durmaya bile zar zor yer kalan ve oturmak için üstlerine dünyanın en ince plastik döşeklerinin serildiği hapishane yataklarından başka şansının olmadığı, iki buçuğa üç metre boyunda bir hücreye tıkılmıştık. Hiçbir şey yoluna girecekmiş gibi durmuyordu. Her şey ters gidiyordu, hem de çok ters ve muhtemelen bundan sonra işimiz daha da zorlaşacaktı.

Justin gidip uzaktaki pencerenin önünde durdu, tuvalete sırtını çevirip geniş omuzlarıyla pencerenin önünü kapadı. Ben de kapı penceresinin dibinde durup sırtımı kızıma döndürdüm. Mahremiyetin ne olduğunu henüz sekiz yaşında öğrenmiş ve şimdi on beş yaşma gelmiş bir genç kız olarak, insan bedeniyle ilgili her şeyi utanç verici bulma çağındaydı.

O anki sessizlik dayanılmazdı. Ashlyn'in üstüne bol gelen tulumu açıp çıkarmaya çalışırkenki hışırtılarından başka ses duyulmuyordu.

Ben önce mırıldanmaya başladım. Justin'in az önce söylediklerini düşünüp bu sadece bir kamp macerasıymış gibi hayal ederken, kendimi şarkı söylerken buldum: *Yemek yemeyi seviyorum, sekiz elma bir muz istiyorum.* Sonra bana detone sesiyle Justin de katıldı: *Yomok yomoyi sovüyorum, sokuz olma bur muz ustuyorum.*

O bir kıta, ben bir kıta söyleyerek şarkıyı bitirdik. Sonra hemen arkamdan Ashlyn'in sarsılarak hıçkırıklara boğulduğunu duydum. Bakmak için döndüğümdeyse kızım yere yığılır gibi olup

bana tutundu. Justin de pencerenin önünden gelip kocaman kollarını ikimize doladı ve birlikte tek söz etmeden öylece durduk.

Bu, aylardır birbirimizle paylaştığımız ilk kucaklaşmaydı.

Kızımla birlikte ben de ağlamak istiyordum ama ağlamadım.

Nihayet Ashlyn'i ranzaların alt yataklarından birine yatırdım. Ne üstünü örtecek bir battaniyem ne de onu teselli edecek bir sözüm vardı. O an tek yapabildiğim, gıcırdayan mavi plastiğin ucuna oturup saçlarını okşamak oldu.

Justin volta atıp duruyordu. Küçücük hücrenin içinde kafese tıkılmış bir hayvan gibi, parmaklarını yatakların köşelerinde gezdirerek turluyordu. Derken karşı duvardaki pencereyi, kapıyı, lavaboyla tuvaleti oluşturan tuhaf çelik düzeneği incelemeye koyuldu.

O, ihtiyacını rahat gidersin diye sırtımı çevirdim. Yıllarca aynı ebeveyn banyosunu paylaşmanın avantajı; ona şarkı söylemek zorunda değildim. İşi bittiğinde gidip ben de çişimi yaptım, sonra da lavaboda bir yudum su alıp ağzımı çalkaladım. Ağzıma hâlâ safra ve pas tadı geliyordu. O an bir diş fırçası ve diş macunu için neler vermezdim ama anlaşılan, bizi esir alanlar görgü kurallarını pek umursamıyorlardı.

Benim de işim bittiğinde Justin karşı pencereden gelip sırtını kapıya çevirerek Ashlyn'in karşısındaki yatağa oturdu. Bana da aynısını yapmamı işaret edince gidip Ashlyn'in yanına yerleştim ve kapıya dönüp küçük pencereye bakmaya başladım.

Justin bu harika bir habermiş gibi, "Böcek yok," dedi. Ben ona boş boş bakarken devam etti: "Ki bu da bizi görebildiklerini ama duyamadıklarını gösterir. Tamam, her yerde video kameralar

var ama sırtımızı o elektronik gözlere çevirdiğimiz sürece aramızda rahatlıkla konuşabiliriz."

Böyle ince hesaplara dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen, cesaretleneceği varsa cesaretlensin diye başımı salladım.

"Burası bir eyalet tesisi. Hücre kapımız elektronik olarak denetleme odasından açılıp kapatılıyor. Yalnız, kötü haber şu ki, sistemi elimizle zorlayamayız ve buradan birilerinin anahtarlarını çalarak da kaçamayız. Bizi buradan almaları için ayrılmaları gerekecek. Hücremizin kapısına biri ya da ikisi gelse bile üçüncünün ayarları yapmak için denetleme odasında kalması gerekiyor."

Kafamı çevirip ona baktım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

O da bana dönüp tuhaf bir bakış attı. "Libby, geçen sene New Hampshire'da bir proje üstüne çalışıyoruz demiştim ya. Cezaeviydi hani. İşte orası burası."

Hayretle gözlerimi kırpıştırdım. Justin'in şirketinin yıllar içinde New Hampshire'da, Batı Virginia'da, Georgia'da pek çok cezaevi inşa ettiğini bilsem de onlardan birinin burası olacağı aklıma gelmemişti.

"O halde sen bu tesisi biliyorsun. Bütün tesisi. Bizi çıkarabilirsin yani!"

Justin hemen cevap vermedi. Bir süre yüzünde ciddi bir ifadeyle durduktan sonra, "Tesisi tabii ki biliyorum, tatlım. Fakat buradan neden çıkamayacağımızı da biliyorum. Z doğru söylüyordu. Bu hapishane tam bir teknoloji harikası; bu tulumları giyen insanların, hücrelerden dışarı adım atamamaları için teknolojinin bütün nimetlerinden faydalanılarak inşa edilmiş bir yer."

Omuzlarım çöktü. Üst ranzayı tutan metal direğe yaslandım. Ellerim titriyordu. Kucağımda birbirinden ayrı iki varlık gibi du-

ran, solgun, kuru, benden başka kimseye ait olmayan pençe gibi parmaklarımın titrediklerini görebiliyordum.

"Ashlyn," dedim fısıldayarak. Hemen her şeyi anlatan tek bir sözcük.

Justin dişlerini sıktı, yüzüne o çok iyi bildiğim öfkeli ifadesi geldi ve on sekiz yıldır evli olduğumuz için, bebeğimizi ilk kez kollarına aldığı zamanki bakışlarını gördüğüm için, kızımız yürümeyi öğrenirken küçük parmaklarım sabırla avuçlarının içine alışını seyrettiğim için, gecenin geç vakti kapısında durup onu kontrol ettiğini bildiğim için, o öfkenin arkasında ne kadar acı olduğunu da tahmin edebiliyordum.

"Bizden para isteyecekler," diye girdi söze. "Z'nin gözümüzü korkutmak için söyledikleri umurumda değil. Bu sadece para meselesi. Er ya da geç bir fidye talebinde bulunacaklar. Denbe istediklerini ödeyecek, biz de evimize döneceğiz. Hep birlikte."

"Peki, bizi neden buraya getirdiler?" diye sordum. "Mesele sadece paraysa kuzeyde bir yerlere götürüp kapatır, sonra da..."

"Koca bir aileyi saklamak için daha iyi bir yer olabilir mi? Burası şu an için boş. Devlet genel olarak giderleri kısmanın derdine düştüğünden, yeni bir cezaevinin işletme masraflarını karşılama konusunda kararsız. Duyduğum kadarıyla tesisi devraldıktan sonra kullanımını durdurdular. Burası gözlerden uzak, ücra bir bina; elli-altmış kilometre boyunca tek bir yerleşim yeri bile yok. Yerel polis ara sıra gelip bir çevre kontrolü yapıyordur ama o kadar, sonra yollarına devam ediyorlardır."

"Işıkları görürler ama," dedim bir umutla. "Işıkları görürlerse bakmak isterler."

Justin kafasını salladı. "Bütün arazi harekete duyarlı sensör-

lerle çevrili. Buraya ne zaman bir polis yanaşsa bütün tesis Dört Temmuz kutlamalarındaymış gibi aydınlanıyordur. Hiçbir şeyden işkillenmezler yani."

"Adamlar üç kişi," dedim fısıltıyla. "Komando timi gibiler. Şok tabancaları var, silahları var, ayrıca belli ki bütün bunları planlamak için uzun uzadıya kafa patlatmışlar. Mesele paraysa epey bir şey isteyecekler demektir. Yarın günlerden pazar, şirket fidyeyi ödemek istese bile..."

Justin dudaklarını ısırıp, "Burada birkaç gün kalacakmışız gibi düşünmeliyiz," dedi.

Kızımın saçlarını okşadım. Yaşadığı onca şok ve yorgunluk üstüne çökmüş olmalı ki hâlâ hiç kıpırdamadan uyuyordu. "Biz ortadan kaybolalı ne kadar oldu?" diye sordum. "On altı saat olmuş mudur? Bize ne yiyecek ne de su verdiler."

"Lavabonun suyu akıyor. Yiyecekse sorun değil, birkaç gün idare ederiz."

Ellerim yeniden titremeye başlamıştı. Midem bulanıyor, başımdaki ağrı artıyordu. Bunları belki ona da söylemeliydim ama yapmadım çünkü evet, birlikte on sekiz yıl geçirmiştik ama buna son altı ay da dahildi ve bu pek çok şeyi değiştirmişti.

Konuyu yeniden Ashlyn'e getirerek, "Kızımızı bizden almalarını istemiyorum," dedim.

Justin endişelerimi gidermek için omuz silkti. "Üçümüzü de aynı hücreye koydular. Doğrusu ben bu kadar nazik olacaklarını sanmıyordum."

Haklıydı. Üç ayrı hücre çok daha kötü olurdu. Her birimiz başka kafeslere tıkılmış, birbirimize yardım etmekten aciz. O senaryoya göre düşünürsek, adamlar Ashlyn'i almaya geldikle-

rinde... Justin o zaman ne yapabilirdi ki? Ben ne yapabilirdim? Kızımızı götürürlerken çaresiz arkalarından bakakalırdık.

"Her ne olursa olsun," diye başladım yeniden. Artık düşüncelerim de benden kaçıp kurtulmak istiyorlardı. "Ashlyn'in onlarla yalnız kalmasını istemiyorum. Özellikle de şu damalı saçları olanla... Mick miydi neydi, işte onunla. Adamın gözlerini gördün mü? Deli deli bakıyor."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Sahi mi? Olmayacak mı gerçekten? Sanki duruma çok hâkimiz de. Bilmem fark ettin mi ama onlar avcı, bizse avız. Hangi av kaderini seçebilmiş ki biz seçelim?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, söylediğime pişman oldum. Sesim histerinin sınırlarında dolaşmaya başlamıştı. Kucağımda duran ellerimi yumruk yaptım ve yaklaşan paniği uzak tutmak için işe yarayacakmış gibi altdudağımı ısırdım.

"Libby." Justin'in sesi ciddiydi. Kafamı kaldırıp baktığımda beni incelemekte olduğunu gördüm. Söze hemen girmeyip bir süre baktı. Yüzünde yıllardır görmediğim ama gayet iyi hatırladığım o sert ifade vardı.

"Şu anda zor bir durumda olduğumuzun farkındayım. Senin kalbini kırdığımı da biliyorum. Keşke zamanı geri alabilseydim..." Bir an durup omuzlarını dikleştirdi. "Ama senden şunu bilmeni istiyorum Libby, öyle ya da böyle, bir yolunu bulup seni ve Ashlyn'i koruyacağım. Kimse aileme zarar veremeyecek. Bana bu konuda güvenebilirsin."

Ona inanıyordum çünkü kocam böyle biriydi. Sık sık kullandığım tabirle, modern mağara adamı. Kızının en sevdiği yemeği bilmez ama onu korumak için hayatını hiçe sayar. Karısına sadık

kalamamış olsa da gerektiğinde onun için ejderhalarla boğuşur.

İşin tuhaf yanıysa, bunun bir zamanlar onda cazip bulduğum şeylerden biri olması.

Justin elini uzattı. Nasırlı avuç içi kocamandı. Tırnakları kısa, derisi kaba sabaydı. Hayatımın büyük bir bölümünü bu ellere hayran olarak geçirmiştim. Parmaklarımı onun parmaklarına takıp dilek tutmak kolayıma gelmişti.

"Kızımı koru, Justin. Tek istediğim bu. Ashlyn'i koru."

Parmakları parmaklarıma geçti, kafasını öne doğru uzattı. Ciddi ve kararlı gözlerini görebiliyordum. Sonra o kafasını eğdi, ben kafamı kaldırdım ve...

Çelik kapıdan gelen tangırtıyla ikimiz birden irkilerek geri çekildik, sonra dönüp kapıya baktık.

O deli mavi gözlü, pencerenin önünde durmuş içeri bakıyordu. Belli ki bir süredir oradaydı. Belli ki gördükleri hoşuna gitmişti.

O an elimde olmadan eğilip kızıma sarıldım. Sanki kollarımı vücuduna dolayarak onu koruyabilecekmişim gibi.

"Kalkın," diye havladı Mick kapının ardından. "Tatile mi geldiniz? Hadi bakayım, işbaşına."

14. Bölüm

Wyatt federalleri aramadı. Partiye katılmak istiyorlarsa nasıl olsa onu nerede bulacaklarını biliyorlardı. Bu esnada o ve ekibi işlerine bakabilirdi.

Haritalar. Haritaları severdi. Bu tip şeyler artık bilgisayarda da bulunuyordu ama New Hampshire'ın dağlık arazisini gösteren, renk kodlu kocaman bir haritayı açmak gibisi yoktu. Gölleri gösteren onlarca mavi leke, kıvrılarak uzayan yüzlerce köy yolunun iç içe geçmiş çizgileri.

New Hampshire komik bir eyaletti. Tepesi uzun ve ince, dibi daha genişti. Vermont'la, uzun zamandır görüşmemiş iki arkadaş gibi birleştiği yerde, yapbozun kayıp parçası olarak oturuyordu. Fakat New Hampshire onun kadar büyük bir eyalet değildi. Kararlı bir şoför güneydeki Massachusetts sınırından kuzeydeki Kanada sınırına arabayla üç buçuk, bilemedin dört saatte gidebilirdi. Yatay bir rota çizmeye kalktığındaysa, White Mountains yüzünden iş epey değişiyordu. Kırık dişler gibi iç içe geçmiş dağlar eyaleti ortasından ısırıyor, doğu-batı yönündeki yolları zikzaklar çizmeye mecbur ediyordu. Yöre sakinleri bu yüzden bir yaban-

cıya yol tarif etmeye kalktıklarında, her seferinde durup bir kez daha düşünmek zorunda kalıyorlardı.

Bütün bu dinamikleri göz önüne alan Wyatt, şüphelilerin kuzeye doğru devam ettiklerini tahmin ediyordu. New Hampshire'da herkes öyle yapardı zaten. Ya yukarı çıkar ya aşağı inerlerdi, sağdan soldan gitmek hep zahmetli olurdu.

Wyatt, yardımcısı Gina'yı eski lokantanın kuzeyine göndermiş, temel arama tarama prosedürlerini uygulamasını söylemişti. Bir sürücünün mola vermek için durabileceği tarzda taşra tesislerini ya da terk edilmiş kamp alanlarını not et. Bir grup haydudun yiyecek, içecek ya da benzin ikmali yapmak için girip çıkabileceği izole benzin istasyonlarında ya da kalabalıktan uzak marketlerde dur. Kayıp ailenin eşkalini de verip sorular sor, yöre halkını bir nevi alarma geçir.

Aynı zamanda isterse önemli sapakları ya da yerel emniyet teşkilatlarının hüküm sürdüğü büyükçe kasabaları da not alabilirdi ama Wyatt, şüphelilerin böyle yerlerden geçmemek için ellerinden geleni yapacaklarını düşünüyordu. Koca bir aileyi saklamak kolay iş değildi. Kuzey Eyaletleri'nde gizlenmek için onca güvenli liman varken kalabalık yerleşim yerlerinde durmanın ne anlamı olabilirdi ki?

Wyatt şüphelilere samimiyetle saygı duyuyordu. New Hampshire'ın yaban alanlarına yönelmekle doğru bir seçim yapmışlardı.

Haritanın üstüne eğilmiş, 16. Karayolu'ndan eyaletin doğusuna kadar uzanan bir rotayı incelerken federaller içeri daldılar.

Gelenlerin onlar olduğunu anlaması için kafasını kaldırıp bakmasına gerek yoktu. Alçak topuklu ve siyah, cilalı ve kahverengi erkek ayakkabıların tıkırtısını duymuştu bir kere. Arazinin bu

tarafında böyle ayakkabıları bir tek avukatlar giyerdi ve onlar da bir cumartesi akşamüzeri şerifin odasını nadiren ziyarete gelirlerdi.

Önce kadın konuştu. "Wyatt," dediğini duyunca içten içe homurdandı Wyatt.

Bu sesi tanıyordu. Lanet olsun.

Wyatt kalkıp doğruldu, parmağını haritanın üzerinden çekti. Yaklaşan şeytana karşı hazırlıklı olmalıydı.

Nicole Adams, namıdiğer Nicky. Bu lakabı en son kullandığında, kadın Wyatt'ın yatağında yatıyordu ve Wyatt'ın içinden bir ses, bu lakabı bir daha kullanamayacağını söylüyordu ya da her şey olduğu gibi kalacak, o erkekliğini, kadın da kadınlığını bilecek diye düşünüyordu.

Wyatt en güvenlisi bu diye düşünüp, "Özel Ajan Adams," diye karşıladı onu.

Kadın gülümsedi ama bu tebessüm soğuk mavi gözlerine kadar çıkamadan bitti.

Üzerinde koyu renkli bir kalem etek, onun rengine uygun bir ceket, yüksek yakalı gümüşümsü ipek bir bluz vardı. Zaten uzun boyluyken bir de sarı saçlarını yukarı doğru toplayarak tam bir buzlar kraliçesine dönmüştü. Yamnda getirdiği siyah, kalm deriden bilgisayar çantasını gürültüyle yere bıraktı.

"Çavuş Wyatt Foster, bu, Özel Ajan Edward Hawkes," diyerek partnerini tanıttı.

Wyatt başını salladı, iki adam tokalaştılar. Özel Ajan Hawkes'ın da yanında ağır bir çantası vardı. Anlaşılan o ki, öylesine bir ziyarete gelmemişlerdi.

"Öğrendiğimiz kadarıyla kayıp adamın montunu bulmuşsunuz," diye devam etti Nicole.

"Bir delil torbasının içinde özenle katlanmış halde sizi bekliyor."

"Geleceğimizi biliyordun yani."

"Bekliyordum."

"Ama bizi bilgilendirmek için bir çabada bulunmadın."

"Bilgilendirme için gelişme gerekir ve ben henüz bir gelişme kaydettiğimize emin değilim." Haritayı gösterdi. "Elimizde bir sürü adresten ve işe yaramaz ipuçlarından başka bir şey yok."

Federaller bunu kabullenmiş görünüyordu. Wyatt'ın haritayı yaydığı masaya gidip yakından bakmaya başladılar.

"Bizi bilgilendir," diye buyurdu Nicole. "Şu an neye bakıyoruz?"

Wyatt iç geçirmesine son anda engel olup önlerindeki işe döndü. Kanun kuvvetlerinden birileriyle ilişki yaşamadan önce içgüdülerini dinlese böyle olmazdı. Fakat o sırada, Concord'daki bir mahkeme salonunda ifadesi dinlenmek üzere bekliyordu ve koridorda bu güzel sarışınla karşılaştığında tüm sağduyusunu yitirmişti. Mesela, keşke onu çeken şeyin kadının kahkahası olduğunu söyleyebilseydi ama bunu yapamazdı çünkü Nicole Adams'ın bir kez olsun kıkırdadığını bile duymamıştı. O ya da bu sebepten, kadınla tanışmayı kafasına takmıştı. Sonra bir şeyler içmeye gitmiş, ardından soluğu bir otel odasında almışlardı. Sonrasındaysa ikisini birden şaşırtan bir şey olmuş, ilişkileri gelgitli de olsa birkaç ay daha sürmüştü.

Ta ki bir gün Wyatt gelgitlerin git kısmının daha çok hoşuna gittiğini fark edene dek. Gerçi bunun onunla ilgisi de yoktu. Kadın tepeden tırnağa federal ajandı: sürekli hareket halinde, gerektiğinde güçlerini kullanmaktan çekinmeyen, yüksek disiplinli.

Wyatt ayrılık aşamasında durumu ona anlatmaya çalışırken, bu özelliklerinin hiçbirinin kendinde bulunmadığını fark etmişti.

Şimdi dönüp baktığında, *keşke bir hafta daha bekleseydim*, diye düşünüyordu. Muhtemelen ona kalmadan kadın onu terk edecekti. O zaman da şu an yaşadığı bu durum, onu derin dondurucuya atılmış gibi titretmektense katıla katıla güldürecekti.

Eliyle haritanın üzerinde bir noktayı işaret etti. Burası eyaletin ortasında, Maine'e yakın bir yerde, doğru bir başlangıç olduğuna inandığı bir noktaydı. "Mont burada bulundu. Terk edilmiş bir yol kenarı lokantasında. Civarında herhangi bir işyeri ya da yerleşim bulunmayan bir yerde."

"Tanık var mı?" diyerek atıldı Hawkes.

"Etrafta tanık olacak kimse de yok. Kuzey Eyaletleri'ne hoş geldiniz. Her neyse, yolda gördüğümüz tekerlek izleri, aracın yoluna kuzeye doğru devam ettiğini gösteriyordu." Eyaletin kuzey ucunu büyükçe bir daire içine aldı. "Ve bu da bizi yüzlerce kilometrekarelik ıssız bir bölgeye götürüyor. Başka bir deyişle, bir grup şüphelinin saklanabileceği en ideal yere."

Nicole kaşlarını çatarak haritaya baktı. "Kuzeye doğru devam ettiklerini varsayıyorsun."

"Evet, hanımefendi." Wyatt bu düşüncesinin arkasındaki nedeni, dağların doğu-batı çizgisi üzerindeki her türlü güzergâhı nasıl imkânsız hale getirdiğini anlatmaya koyuldu. Montun bırakıldığı yere bakılırsa adamlar New Hampshire'a 95. Karayolu'ndan girip sola sapmış, eyaletin doğu kıyısı boyunca uzanan 16. Karayolu'ndan devam etmişlerdi. Bu fikri belki çılgıncaydı ama minibüslerinin arkasında üç kişilik bir aile saklayan bir çete için en doğrusu, mümkün olan en düz rotayı seçmek olurdu, ki bu da

onların kabaca Kuzey New Hampshire'da bir yerlerde olduklarını gösteriyordu. Burası hem rehineleri gizlemek için ideal, ücra bir yerdi hem de zamanı geldiğinde fidye alımı, rehine değiştokuşu gibi işlemleri rahatlıkla yapabilecekleri Boston'a sadece üç-dört saat mesafedeydi.

Özel Ajan Nicole Adams onun mantığını beğenmişe benziyordu.

Kadın, parmağını haritanın gölgeli alanlarında gezdirirken, "Arama tarama için çok geniş bir bölge," diye bir yorumda bulundu.

"Evet, öyle. Ben de burası bir taşra şerifliği olduğundan, elimizde yeterince eleman olmadığı için destek istedim."

"Destek mi?" diyerek araya girdi Hawkes. Adamda bir aksan vardı, ama neydi acaba? Maine'di galiba. Wyatt hâlâ bulmaya çalışıyordu.

"Birleşik Devletler Orman Hizmetleri, Avcılar ve Balıkçılar Derneği falan. Orman hizmetlerinden müfettiş Marty Finch vardır, bilir misiniz?"

İki ajan da başını sallayarak onayladılar. Finch, Vermont dışında çalışıyor olsa da bu federal ajanın görev bölgesine New Hampshire'la Maine de dahildi. Birleşik Devletler Orman Hizmetleri'nin yetki sahasına giren topraklar uyuşturucu operasyonlarına da ev sahipliği yaptığından, Wyatt birkaç vakada Finch'le birlikte çalışmıştı. Şimdi de aynı şekilde Concord dışında görevli FBI ajanlarının da onu tanıyor olabileceğini düşünmüştü.

"Ona telefon ettim," diye devam etti Wyatt. "Şu anda karşı karşıya olduğumuz alanın en geniş kısmı yedi yüz elli dönümle White Mountains Milli Ormam'na ait ve oralar da Finch'in gö-

rev bölgesi. Talebim üzerine kendisi orman korucularını harekete geçiriyor. Korucular muhtelif karavan parklarını ve kamp alanlarını tarayıp olası ulaşım araçlarını tespit etmeye çalışacaklar. Bu arada, yolda gördüğümüz tekerlek izlerinden ve yedi kişilik yolcu listesinden yola çıkarak, söz konusu aracın bir minibüs olduğunu tahmin ediyoruz. Fakat korucular sadece araçlarla kalmayıp kampçı kulübelerini ve dinlenme tesislerini de kontrol edecekler. Siz de fazla dikkat çekmek istemiyorsanız çeşitli eyalet parklarında ya da ulusal vahşi yaşam alanlarında saklanmayı düşünebilirsiniz."

Nicole sert bir şekilde, "Korucular ne aradıklarını bilecek kadar deneyimliler mi?" diye sordu.

Wyatt ise gözlerini devirerek, "Yapma lütfen," diye karşılık verdi. "New Hampshire'da hepimiz aynı eğitim akademisine gidiyoruz. Şerifi, eyalet polisi, taşra polisi, avcısı, balıkçısı; hepimiz aynı yerde yetişiyoruz, ki bu da ne kadar parlak insanlar olduğumuzu gösterir."

Nicole ona tek kaşını kaldırarak baktı ama bir şey demedi. Kıymetli FBI Akademisi'nin en az bir basamak yukarıda olduğunu söylemeye gerek yoktu herhalde.

"Peki ya gişeler?" diye atıldı Nicole bu kez. "Video görüntülerini talep ettiniz mi? Adamların eyaletler arası doksan beş üzerinden on altıya geçtikleriyle ilgili varsayımın doğruysa, dört ana gişeden geçmiş olmaları gerekir."

Wyatt omuz silkti. "Bir dedektifimiz o işle ilgileniyor. Fakat şimdilik şu kadarını söyleyeyim, mahremiyet söz konusu olduğu için o görüntüleri almak çok kolay olmayacaktır."

"Kavgada geri adım atmayı sana yakıştıramadım."

"Buna geri adım atmak değil de kaynakları stratejik olarak

kullanmak diyelim. Elimde iki dedektif, dört de yardımcı var. Haliyle bu kadar güçle kovuşturabileceğimiz noktalar da kısıtlı oluyor ve durumun aciliyeti göz önüne alındığında elemanlarımı akıllıca kullanmam gerekiyor. Bu benim kitabımda yerel, eyalet içi ve federal bölgelerdeki bütün dinlenme alanlarını ve kamp yerlerini aramak anlamına geliyor. Paylaşma sırası sizde şimdi."

Nicole pek gönüllü görünmeyince iş Hawkes'a düştü.

"Boston Emniyeti şok tabancasının izlerini araştırıp tabancanın Chicago'daki bir bayiden alındığını tespit etti. Seri numarası takip edildiğinde, bayinin ellilik bir paketi New Jersey'deki bir silah fuarında başka bir bayiye sattığı ortaya çıktı. O bayi de elli tabancanın hepsinin aynı fuarda satılmış olduğunu söylüyor. Bireysel alıcıların şok tabancaları için ruhsat alıp almamaları satıcının sorunu değil."

"Ne tür bir fuarmış bu?"

"Halka açık. Kıyamet günü senaryosu meraklılarından tut, eski asker güruha kadar geniş bir kitlenin katılımı söz konusu."

Nicole, "Biz aileyi kaçıranların profesyonel olduklarını düşünüyoruz," diyerek araya girdi.

Bu söylediği Wyatt'm dikkatini çekmişti. "Neden?"

"Son teknoloji güvenlik sistemli bir eve girip iki yetişkini ve bir yeniyetmeyi komşuları uyandırmadan ele geçirmeyi başardılar. Dahası Justin Denbe ateşli silahlar konusunda deneyimli, kendini ve ailesini koruyabilecek kapasitede bir adam. Hatta delillere bakılırsa yeniyetme kız bile epey sağlam bir direniş göstermiş. Ancak şüpheliler onu etkisiz hale getirmekle kalmayıp anneyle babayı da baskın yaparak ele geçirmişler. Hem de bütün bunları tek bir damla kan dökmeden yapmışlar. Böyle kontrollü bir ope-

rasyonu yürütmek disiplin ister. Deneyimlerini ve sahip oldukları imkânları saymıyorum bile."

Wyatt kaşlarını çatarak, "Peki ya fidye?" diye sordu.

"Henüz bir talep yok."

"Ama her an gelir herhalde?"

"Şu an için eylemin nedeniyle ilgili bir teorimiz yok."

Wyatt anlıyordu. Özellikle de işin içinde profesyoneller varsa ödeme için kimlerin muhatap alınacağını biliyordu. "Ailenin fidyeyi ödemek için gücü var mı?"

"Denbe İnşaat bir aile şirketi ve her şeye hazırlar. Sorarsın diye söyleyeyim, şirket yetkilileri yerel emniyet teşkilatıyla irtibata geçerek gerekli her türlü miktarın karşılanacağını belirtmişler."

"Ancak pazartesiye kadar yüklü miktarda para temin edilemez."

"Doğru."

"Bu da demektir ki, adamlar bu işi önceden planladıysa üç kişilik bir aileyi en azından birkaç gün boyunca saklamaları gerektiğini de hesap etmişlerdir."

"Şüphelilerin profesyoneller olduğuna dair teorimizi destekleyen kanıtlardan biri de bu. Söz konusu olan, aceleye getirilmiş bir operasyon değil. Kaçırma senaryosu için epey kafa yorulmuş ve plan yapılmış olmalı. Dolayısıyla rehineleri uzun süreli saklayabilecekleri bir yer de düşünmüşlerdir. Kendilerini hazır hissettiklerinde talepte bulunurlar. Fakat o zamana kadar bir ses çıkacağını sanmıyorum. Şu anda bile bir nevi emir komuta oluşturulmakta. Yani sonuçta emirleri veren onlar, komutalarını harfiyen yerine getiren de biz olacağız."

İşin bu kısmı Wyatt'ın hoşuna gitmemişti. Haritasına dönüp böyle bir operasyonun lojistik kapsamını düşünmeye koyuldu.

Sonra da White Mountains Milli Orman bölgesini göstererek, "Buradalar," dedi. "Lojistik olarak kusursuz bir alan. Gözden uzak olmak için yeterince uzak ama gidip ödemeyi almaları için de yeterince yakın bir yer. Kırsal alan ama o kadar da kırsal değil. Yabani ama o kadar da yabani değil. İşte bizim samanlığımız burası. Şimdi gidip o iğneyi bulmamız gerekiyor."

"O zaman samanlık senin işin. Biz Boston'a gidip ilk sorgulara başlayacağız. Justin Denbe'nin babadan kalma büyük bir inşaat şirketi var ve bu da çok parayla birlikte çok fazla düşman da kazandığını gösterir. Bizim böyle bir liste hazırlamamız gerekiyor."

Wyatt mesajı gayet iyi almıştı: Soruşturmayı federaller yürütüyordu ama ona da gidip ormanda oynaması için izin vermiş oluyorlardı.

"Harika," dedi ajanlara. "Ben de dedektiflerimden biriyle Boston'a gelip sorgularınızda yardım edeyim o zaman. Bize otuz dakika verin, ondan sonra yola çıkabiliriz."

Nicole ödül olarak buz gibi bir bakış attı ona.

O da şöyle bir gülümsedikten sonra şapkasına uzanıp, "Ah, ben de hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi.

15. Bölüm

Tessa deneyimlerine dayanarak, bir kadının hayatında neler olup bittiğini öğrenmek için baş sırdaşının peşine düşmesi gerektiğini biliyordu ve bu, vakaların yüzde sekseninde kadının kuaförü olurdu. Libby Denbe'nin telefonundan aldığı listeye şöyle bir baktığında Beacon Hill'deki Farias & Rocha salonunun ismini görmekte zorlanmadı. Tessa oraya kimliğini gizlemeden, kendisi olarak gitti ve bu ona, şimdiye kadar gördüğü en güzel erkeklerden biri olan James Farias'la yüz yüze görüşme imkânını verdi. Meçli sarı saçlar, keskin çene hatları, muntazaman kesilmiş kısa sakallar, delici mavi bakışlar, bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi biçimli omuzlar ve kollar... Bütün bunlar Hollywood dünyasının dışında nadiren görülen şeylerdi.

Fakat maalesef içinden bir ses, James'in dikkatini çekmek için yeterli malzemeye sahip olmadığını söylüyordu. Sophie'nin tek çocuk olarak kalacağının bir başka garantisi daha.

Ayrıca James'in, asıl soruşturması gereken davanın, kendi saçlarına karşı işlediği suç olduğunu görmesi için şöyle bir bakması yeterli olmuştu. Bu kahverengi tonunun -ki maalesef kendi

saç rengi oluyordu– çok sıkıcı olduğunun, bütün yüz hatlarını silikleştirdiğinin farkında değil miydi? Hele ki uzun saçlarını arkadan tek bir tokayla toplaması yüzüne yapılmış büyük bir hakaret sayılırdı. Ona yumuşaklık lazımdı, sıcaklık kazımdı, ani bir müdahale lazımdı. Daha da söz etmeye gerek yoktu, randevusunu alıp ilk fırsatta soluğu orada almalıydı. Fakat bu altı ay sonrasına kadar mümkün görünmüyordu.

Ancak Tessa bunu bir görev bilip randevu aldı ve Farias da bunun karşılığında Libby Denbe'yle ilgili sorularım cevaplamayı kabul etti.

James, Tessa'yı üstünde "Uzman Harici Giremez" yazan bir odaya götürürken, "Ne yaptıysa hep o kocası yaptı," diye söze girdi. Uzman onların dilinde "çalışan" anlamına geliyor olmalıydı. "Sen bana inan, tatlım. Justin pat diye çıkar ortaya, küçük sevimli kızları Ashlyn'i de bulurlar. Fakat Libby'yi bir daha gören olmaz. Sen hiç gazete okumuyor musun? Bu işler hep böyle oluyor, güzelim. Mangolu narlı çay?"

"Ee hayır, teşekkür ederim."

"Korkma öldürmez. Senin gibi acar müfettişlere bol antioksidan lazım."

Tessa baktı ki adam bunu gerçekten önemsiyor gibi duruyor, onu kırmayıp teklifini kabul etti. Adam belki de onun bakımsız saçlarıyla ilgilenememenin ezikliğini vitamin ve mineral takviyesi yaparak gidermeye çalışıyordu.

Farias şık bir kutudan iki tane poşet çıkarırken Tessa, "Libby kocasını seviyor muydu?" diye sordu.

"Adam bütün bunlara değmezdi," diye karşılık verdi James.

"Neden acaba?"

"Eve doğru düzgün uğradığı yoktu ki. Varsa yoksa işi, ekibi, inşaatları. Lütfen *yaaaani.* Libby dışında herkese kapısı açıktı herifin. Zavallı Libby'ye de evi çekip çevirmek, kusursuz bir çocuk yetiştirmek, adamı cuma akşamları yüzünde gülümsemeyle karşılamak kalıyordu. Ona en başından beri söyledim. Bak dedim, bu kadar verici olma. İnan bana tatlım, erkekler kadınların gönülden verdiklerinin kıymetini bilmezler. Evrimleşeli bin yıl olmuş ama hâlâ av peşindeler." James fincanlara uzanırken bir anlığına durdu. "Böyle bir kuaför salonunda kaç tane Libby var biliyor musun sen? Hepsi de güzel, yetenekli kadınlar. Ve bunlar zengin, kendini beğenmiş kocacıklarının dediği her şeyi yapıyorlar, sonra ne oluyor? Günü geliyor ve o zengin, kendini beğenmiş kocacıklar daha genç, daha körpe mankencikler uğruna bunların kıçlarına tekmeyi basıyor. Bu neye benziyor biliyor musun? Bir araba kazasının yanından geçip gitmeye benziyor. Her gün kaç tane kaza olursa olsun, yarın başka birinin de başına geleceğini biliyorsun."

"Peki bu daha genç, daha körpe mankenciklerden Justin'de de var mıydı?"

"Olmaz mı? Herif bununla Libby uyanana kadar aylarca takılmış. Kadıncağız öğrendiğinde hayatı kararmış. Bildiğin kararmış yani. Ben dedim ki buna, git hemen boşanma davası aç. En sağlam avukatı bulup üstüne yürü, bırak kanunlar çarpışsın ama yok. Neymiş, bir kızları varmış, bir evlilikleri varmış, hayatları varmış falan. Bak sana ne diyeceğim, herif bence karısı öğrendikten sonra o sürtükle takılmaya devam etti. Yani bilemiyorum, belki kadına da söylemiştir bunu ama bana sorarsan insan kolay kolay değişmiyor, tatlım."

"Kimmiş peki bu kadın?" diye sordu Tessa kaşlarını çatarak.

O sırada elinde mis kokulu çaylarla gelen James fincanları bırakıp işaretparmağıyla Tessa'nın alnına dokundu. "Yapma şunu. Annen sana hiç söylemedi mi? Sonra bir bakmışsın, yüzün böyle kalmış. Daha fazla çatık kaşa falan ihtiyacın yok ki senin. Yüzün zaten yeterince asık."

"Müfettişim ya ondandır belki."

"Şüphelileri filan yakalıyorsundur da asıl erkeğini nasıl yakalayacaksın bakalım?"

"Doğru diyorsun. Ee, Libby şu sürtüğü biliyor muymuş?"

"Kız seyahat acentesinde çalışıyormuş. Justin sürekli yollarda. Şirketi de seyahat organizasyonlarını yaptırmak için onlarla aynı binadaki bir acenteyi kullanıyormuş ve zamanla bu iş *tam teşekküllü* bir hizmete dönüşmüş."

"Libby kadını tanıyor muymuş?"

"Pardon ama kadın değil *kız* diyelim bence." James, Tessa'nın karşısına bir sandalye çekip ona doğru eğilerek devam etti. "Libby bir gün onu görmeye gitmiş. Kızla konuşmak ya da yaklaşmak için değil ama. Sadece rakibim kimmiş diye bakmaya gitmiş yani. Bana demesi şu ki, acentenin kapısından içeri girip şöyle bir bakış atmasıyla çıkması bir olmuş. Kız yirmi bir yaşında ya var ya yokmuş. Justin'in her dediğine inanan, sonra da gidip arkadaşlarıyla bilmem kimin konserine giden, kafası bulutlarda bir çocukmuş yani."

"İsmi?"

"Kate. Christy. Katie. Öyle bir şey işte. Libby onu ciddiye alamamış ki. Hatta onun için üzülmüş bile. Evli bir adamla ilişkiye giren genç bir kız sonuçta. Libby'nin gözünde, Justin'in faydalandığı bir kız."

"Ne kadar iyi niyetli yaklaşmış," diye bir yorumda bulundu Tessa.

"Ah, işte Libby böyle bir kadın. İçinde zerre kötülük bulamazsın, buraya gelip giden hatunlara hiç benzemez o."

"Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Ah tatlım, benden böyle bir bilgi isteme işte. Sonra ne yapacaksın? Yaşımı falan mı tahmin edeceksin?"

"Tamam o zaman. Uzun zamandır müşterin diyelim mi?"

"Kesinlikle. Kadının ta en başından beri yardıma ihtiyacı varmış bu arada. Varoşta büyümüş. Zor bir çocukluk geçirmiş, Küçük Yetim Annie misali. İnsanlar Back Bay'i Boston'm arka sokakları olarak görmüyorlar, ama inan bana aşkım, oraların da kendince zorlukları var."

"Öyle zengin bir muhite uyum sağlayamamış mı?"

"Kocası inşaat işinde çalışıyor. İşe resmen amele botlarıyla falan gidiyor. Anla artık."

"Tamam da iş dediğin yüz milyon dolarlık bir şirket..."

"Zaten bu duyulunca herkes yumuşadı buna karşı. Ayrıca Libby muhteşem bir sanatçıdır."

"Mücevher tasarımı mı?"

"Aynen. Birlikte yemeğe çıktıkları kadınlar buna bayıldılar. Libby belki doğma büyüme Back Bay'li değildi ama aldığı güzel sanatlar eğitimi ona bir artı puan kazandırıyordu. Evinin ne kadar muhteşem olduğunu söylemiyorum bile. Evi gördün mü bu arada? Ben birkaç kere gittim. Şu girişteki avizenin dışında tek bir şeyin yerini kıpırdatmazdım."

"Peki, Libby birlikte yemek yediği kadınları seviyor muydu?" diye sordu Tessa. "Yakın bir arkadaş çevresi var mıydı yani?"

Farias başından beri ilk kez duraksadı. Boşluğu doldurmak için çayından bir yudum aldı. "Libby şeydir... iyi yüreklidir. Ağzından kimse hakkında kötü söz duymamışımdır mesela. Sosyal çevrelere falan da bazı insanların baktığı gibi bakmaz. Yani tamam, ara sıra benim de olduğum, komşuları da çağırdığı akşam yemekleri düzenliyordu ama sadece bizi değil, Justin'in inşaat ekibini de çağırıyordu." James bir an durup ürperir gibi yaptı. "Tatlı adamlar bu arada, hem de her biri. Hatta bazen hayatıma dair endişe duymamı sağlamış olsalar bile."

"Libby uyumlu muydu peki? Herkesi seven, herkes tarafından sevilen bir tip miydi?"

"Libby sahicidir." James bu sözünü beğenmiş olacak ki durup bir kez daha tekrarladı. "Buralarda sık rastlayacağın bir şey değil bu. Ayrıca birkaç ay öncesine kadar sorsan, mutlu olduğunu da söyleyebilirim. Justin'in ne işini gücünü ne de yokluğunu takıyordu. Kızını çok seviyordu, mücevher işleri vardı. Justin yokken dışarı da çıkıyordu. Bazı kadınlarla sinemalara, öğlen yemeklerine falan gittiklerini söylüyordu ama..." Durup fincanı avuçlarının içine aldı. "Libby biraz ada gibiydi. Başka türlü nasıl söylenir bilemedim. Komşular, organizasyonlar, mahalle hiyerarşisi falan... ne bileyim, sanki bütün bunları pek de umursamıyor gibiydi. Onun bütün dünyası Justin'le Ashlyn'di. Onlar mutlu olduğu sürece o da mutlu oluyordu. Tabii bu onların da işine geliyordu."

"Ta ki Justin şu yan projeyi kabul edene kadar. Bu onu yıkmış olmalı."

"Ah, hayır, Libby yıkılmaz. Sadece içine kapanır. Son birkaç görüşmemizde..." James durup ağır ağır iç geçirdi. "İnan bana tatlım, dünyada kırık bir kalbi telafi edebilecek kadar iyi bir saç

modeli yoktur. Bana söylediğine göre, Justin'le meselesini yoluna koymaya çalışıyordu. Vazgeçmedim diyordu. Fakat bak ne diyeceğim biliyor musun, saçları ve teni öyle demiyordu. Kadın enkaz halindeydi. Eh, aldatan koca da o halde geri kazanılmaz tabii."

"Dedikodulara bakılırsa cuma akşamları o ikisinin randevu akşamıymış."

James burun kıvırdı. "Ya, ne demezsin. İleri gitmek için hep geçmişe bakacaksın bir de, değil mi? Onlar gibi bir çifti düşünüyorum da... aranızda güven meselesi var, belirsizlik var, herifin gerçek aile hatıralarına dair bütün umutları düzenli olarak dümdüz eden bir aile işi var. Bütün bunları hangi akşam yemeği düzeltebilir ki?"

"Şey, tabii, böyle düşününce olmuyor," diye mırıldandı Tessa. Çayı nihayet bir yudum alacak kadar soğumuştu. Çayın meyveli aromasını sevmişti.

Farias, "Nasıl buldun bakalım?" diye sordu.

"Antioksidanların içimde cirit atmaya başladıklarını hissedebiliyorum," diye karşılık verdi Tessa.

"Hımm, günde iki üç fincan içmeni tavsiye ederim. Ayrıca kaş çatmak da yok. Yoksa sana bir-iki seneye botoks yolu görünüyor."

"Söylediğin iyi oldu. Biraz da Ashlyn'den söz etsene."

"Güzel kız," diye atıldı James fazla düşünmeden. "Tam annesinin kızı yani."

"Onun saçlarını da yapıyor muydun?"

"*Herhalde*. Çok güzel, ipek gibi yumuşacık saçları vardır kızın. Seninkiler daha kaba. Böyle dediğime bakma, kaba saçla çalışmak daha kolaydır. Senin saçlarınla yapamayacağım şey yok benim." Gözlerini ayırmadan Tessa'nın saçlarına bakıyordu.

"Ashlyn'in saçını da mümkün oldukça düz ve bakımlı tutmaya çalışıyorduk."

"Nasıl bir kız bu Ashlyn? Sessiz mi, dışadönük mü, atletik mi, sanatçı tipli mi, nedir?"

"Sessiz. Sanatçı tipli. Çok güzel bir gülümsemesi vardır. Mona Lisa gibi diyeyim sana. Ancak o gülümsemeyi koparmak için uğraşmak gerekir. Diyelim ki başardın, bu sefer de kısacık sürer. Gerçekten gülümsedi mi, yoksa bana mı öyle geldi dersin. Tatlı çocuktur. Okulda birkaç oyunda rol almıştı, annesinin mücevher tasarımlarına da meraklıydı, bu tip şeyler işte. Bana saç kesimiyle, kuaför salonu işletmekle ilgili sorular sormayı severdi. Her zaman kibar ama bir yandan da meraklı. Sanırım saç ve moda tasarımı gibi şeyler ilgisini çekiyordu ama onun tarzı daha çok, nasıl desem... biraz ondan, biraz bundandı. Öyle ciyak ciyak isyankâr bir kız ya da şımarık bir çocuk değildi ama yaşı daha on beş. Bir de büyüyünce görmek lazım."

"Evdeki sorunlardan haberi var mıydı?"

James durup bir an düşündü. "Ona ne kadarını söylediler bilmiyorum ama Ashlyn duyarlı bir çocuk. O evde annesiyle birlikte yaşarken kadının o hallerini görüp de annesiyle babasının arasının iyi olduğuna inanması pek mümkün görünmüyor."

"Libby'nin ona karşı tavırları korumacı mıydı?"

"Ke-sin-lik-le! Libby babasız büyümüş. Al sana o sinsi, kaypak kocayı elde tutmaya çalışması için bir neden daha. Sırf onun yaşadıklarını kendi evladı da yaşamasın diye."

"Justin'in Ashlyn'i aile işine alıştırmaya çalıştığını duydum."

"Ah, evet ya. Kıza on beşinci doğum gününde pembe renkli bir alet takımı almış. Bu hangi ergenin hoşuna gitmez ki canım?"

Tessa, James'in yarım ağızla söylediği bu son lafını düşünüyordu. Adamın her halinden gizli bir alay akıyordu. "Neden öyle söyledin ki? Ashlyn aletleri beğenmemiş mi? Yoksa Libby mi tasvip etmemiş?"

"Ah, o kadarını bilemiyorum artık. Muhtemelen ikisi de değildir. Bana biraz aptalca geldi de ondan galiba. Yani insan biraz daha düşünceli olmaz mı? Bir oğlu olmaması, kızına penis takmaya çalışmasını haklı gösterir mi?"

Tessa o anda, tanığının da babasıyla sorunları olabileceğini düşündü. İşin içinde, oğlunun saç bakımı gibi şeylerin peşinden gitmesini istemeyen bir baba olabilirdi mesela.

"Justin'in saçını kestin mi hiç?"

"Hayır. Berberci o. Kesin öyle. Ya da ekibiyle hep birlikte oturup birbirlerinin saçlarını tıraş ediyor, sonra da bitlerini falan ayıklıyorlardır herhalde."

"Libby'yi ya da Ashlyn'i en son ne zaman gördün?"

"Üç hafta önce. Hatta birlikte geldiler. Kız kıza takılmaca."

"Nasıl görünüyorlardı?"

"Her zamanki gibi. Libby biraz solgundu, geceleri hâlâ doğru düzgün uyumadığını düşünmüştüm. Saçlarını da kırık içinde görünce daha fazla balıkyağı tüketmesini söyledim. Ancak kadın metanetini kaybetmemişti, kızıyla ara sıra şakalaşıyordu bile. Çoğu insan onları öyle görse, aman ne güzel vakit geçiriyorlar falan der. İşaretleri okuyabilmek için onları iyi tanımak gerekir."

"Ne gibi işaretler bunlar?"

"Libby'nin gözlerinin altındaki halkalar mesela. Ayrıca Ashlyn de iPod'unu bir saniye elinden bırakmadı. O, kulaklıklarını taktıkça Libby çekip çıkarıyordu. Konuş biraz, diyordu kıza. Bir

şeyler paylaş. Yoksa ne diye çıktık dışarı? Ashlyn'i hiç o kadar sessiz görmemiştim bu arada. Sanki bazı durumlardan kaçınmaya çalışıyor gibiydi."

"Peki Libby evliliğine dair bir şeyler anlattı mı?"

"Tabii ki hayır. Kızı dibinde otururken nasıl anlatsın? Bu arada yanlarında alışveriş torbaları falan vardı, hatta bir tanesi Victoria's Secret mıydı neydi. Bir kadının, kocasının onu aldattığından haberi olup olmadığını yeni iç çamaşırlarından anlarsın." Farias ani bir hareketle atılıp parmaklarını Tessa'nın ensesinde toplanmış saçlarının arasında gezdirmeye başladı. "Bari şu kırıklarına falan baksaydık."

"Kusura bakma," diye karşılık verdi Tessa fincanım masaya bırakırken. "Bugünkü takvimim biraz dolu. Biliyorsun, daha kayıp bir aileyi bulacağım ama yine gelirim." Bunları söyledikten sonra ayaklandı.

Farias ise gözlerini üzerinden ayırmadan, "Hayır, gelmezsin sen," dedi.

"Gelirim, gelirim. Yirmi mayıs, saat iki buçuk. Hatırlatma kartlarım var. Ona bile yazarım, merak etme sen."

"Yazmazsın. Yine işe güce dalacak, çocuğunla hikâyeden ilgileneceksin, kariyerine takılıp kalacaksın. Sonra gün gelecek, bildiğim o güzel, gururlu kadın nereye gitti diyeceksin ama nafile." Sesi yumuşadı. "İyi bir saç kesiminin saçla falan ilgisi yoktur, tatlım. Mesele onun altındaki kadındır. Şimdi onu kandıracak olursan, sonradan aynısını başkaları yaptığında suçlamaya yüzün olmaz."

Tessa gülümsedi çünkü gerçekten de o hatırlatma kartını atacak, randevuyu ise unutup gidecekti. Öyle hemen olmayacaktı

ama birkaç hafta içinde; mesela Sophie'ye bir şey lazım olduğunda, yeni görevine hazırlanırken...

Libby'nin buraya neden geldiğini, kızını neden getirdiğini anlamaya başlamıştı. James Farias, burada kendince yan iş olarak kayıp ruhları doyuruyordu.

"Yine geleceğim," diye söz verdi bir kez daha.

Farias ise *hıh* demekle yetindi.

Ardından aniden, "Libby'mi mutlaka bul," dedi. "Başlarına ne gelirse gelsin, nereye gitmiş olurlarsa olsun... o iyi bir insan ve bugünlerde onlardan fazla kalmadı."

"Şu akşam yemekleri var ya," dedi Tessa, "o yemeklere başka kimler katılıyordu?"

James iç geçirip bir liste hazırladı.

Tessa listeyi alıp çıktığında saat dört olmuştu. Kasımın ortasındaydılar ve güneş batmaya başlamıştı bile. Artık sıcaklıklar da düşüyordu. Sokakta arabasına doğru yürürken soğuğa karşı korunmak için içgüdüsel olarak omuzlarını yukarı kaldırdı.

Bir yandan da Denbe ailesini düşünüyordu. Şu anda nerede olduklarını, gündüz geceye akarken neler yaptıklarını merak ediyordu. Yiyecekleri, kafalarını sokacakları bir delikleri, kalın giyecekleri ya da battaniyeleri var mıydı? Elbette bütün bunlar, onları kaçıran adamların bu işten ne beklediklerine bağlıydı.

Meselenin kişisel ya da profesyonel olması fark etmezdi, eninde sonunda her şey ortaya çıkacaktı.

Peki ama Denbe ailesinin kaçırılmasının arkasında intikam gibi bir neden olabilir miydi? Örneğin büyük bir ihaleyi Denbe İnşaat'a kaptıran rakip bir firma ya da Justin'in ilişkisiyle bağlantılı bir mesele... Erkeğini ailesine kaptıran kıskanç bir eski

sevgilinin geri dönüşü? En kurnaz ve enteresan teori ise bütün bu kaçırılma işini, artık ondan iyice uzaklaşmış olan karısını öldürmeye bir kılıf uydurmak için Justin'in kendi tezgâhlamış olabileceğiydi, çünkü boşanmanın, kişisel servetinin yanında aile şirketini de tehdit ettiği düşünüldüğünde, Libby'nin başına herhangi bir şey gelmesi halinde ilk akla gelen şüpheli Justin olurdu. Tabii bütün aile bir saldırıya uğramazsa, sonunda o ve kızı mucize eseri hayatta kalmayı başarırsa...

Bu durumda geriye tek bir soru kalıyordu: Neden şimdi? Altı ay sonra, Denbe'lerin, Justin'in ihanetini az hasarla atlatmış göründükleri bir zamanda? Saç stilistine bakılırsa, Libby evliliğini kurtarmak için elinden geleni yapıyordu. Henüz çok başarılı olamamıştı belki ama hâlâ uğraştığı da kesindi.

Tessa kafasını salladı. Denbe'lerin iyiliği için bunun altından profesyonel bir sebep çıkmasını umuyordu çünkü adamlar onları fidye amacıyla kaçırdıysa, rahat ettirmek için de yeterince sebepleri var demekti. Oysaki Denbe'lerin tanıdıklarını sandıkları ve kendilerine yakın buldukları insanlar...

Tessa zihninden geçen düşüncelere engel olamıyordu: İki yıl öncesine, kocasının yüzündeki o ifadeye gitti. Patlayan Sig Sauer'in yarattığı şoka gitti. Donmuş parmaklarına değen bembeyaz karların hissini hatırladı. Kızının boş odasını hatırladı.

İnsanı yabancılar incitmiyordu ki. Sevdiğin insanlar o işte herkesten daha ustaydılar.

Libby Denbe bunun en iyi örneğiydi.

16. Bölüm

O deli mavi gözlü komando, hücreden önce Ashlyn'in çıkmasını istiyordu.

"Olmaz," dedi Justin.

Ashlyn uyanmış, alttaki ranzada oturuyordu. Uyku mahmuru gözleri önce babasına, sonra çelik kapıya gitti, ardından yine babasına döndü. Ben de sanki adam onu göremezse orada olduğunu unutacakmış gibi kızımın önünde durmuştum.

"Kız hemen şimdi kalkıp buraya geliyor," diye tekrarladı Mick. "Bileklerini açıklıktan çıkarıyor, ben ellerini bağladıktan sonra hücreden çıkıyor. Talimat böyle."

"Olmaz," dedi Justin bir kez daha. Omuzları gerilmiş, iki yanına sarkıttığı ellerini yumruk yapmıştı. "Önce ben çıkıyorum. Sonra kızım. Sonra karım."

Mick siyah renkli şok tabancasını kaldırıp kapının penceresinden gösterdi.

"Kız hemen buraya geliyor," dedi yeniden. Bu kez her sözcüğün arkasına tehditkâr imalar eklemişti.

Bakışlarım kocamdan komandoya çevrilirken kafam hâlâ

karışıktı ama sonra meseleyi anladım. Justin bir senaryodan kaçınmaya çalışıyordu: Ashlyn hücreden çıkarsa Mick kapıyı yüzümüze çarpıp kapatabilirdi. Bizi içeride, Ashlyn'i de dışarıda yalnız bırakmış olurdu.

Öne doğru bir adım atıp omzumu Justin'inkilere dayayarak durdum. Cesur ve kararlı olmak istiyordum ama midemin kasılmasına engel olamıyordum. Alnımda soğuk terler belirmiş, tırnaklarımı avuç içlerime batırmış, bekliyordum.

Mick dışarıdan metal bir kapağı indirip hücre kapısının ortasındaki açıklığı araladı. Şok tabancasını oradan içeri sokup Justin'e nişan alırken yüzünde duygusuz bir ifade vardı.

Bir kere daha, "Kız hemen..." diyecek oldu.

"Canın cehenneme!" diye kükredi Justin.

"Giderim ben."

İki adam birden durup gözlerini kırpıştırdıktan sonra ranzadan kalkan Ashlyn'e baktılar.

"Yapma." Kız bunu Mick'e değil babasına söylüyordu. "Ne yapacaksın baba? Beni koruyacak mısın? Her şey yolundaymış gibi mi yapacaksın? Aman ha kıymetli küçük prensesinin başına kötü bir şey gelmesin. Peki ama bunun için sence de biraz geç kalmadın mı?"

Sesindeki keskinlik beni hazırlıksız yakalamıştı. Onun adına utanıp bakışlarımı yere çevirdim. Kocamın o esnada ne kadar incinmiş olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Ashlyn..."

"Yapma. Kes artık şunu. Bizi ta en başından bırakıp gitmen gerekirdi. Şu yeni sevgiline taşınıp kendine yeni bir hayat kurman gerekirdi. Üstesinden gelirdik biz ama olmaz, ille de evde olacak-

tın ki bizi hâlâ seviyormuş gibi, bizi hâlâ umursuyormuş gibi yapabilesin. Yaptığın hataymış da, çok pişmanmışsın da. Sana ikinci bir şans daha verseymişiz de, ühü ühü ühü. Hem o olsun, hem bu bir kenarda kalsın, öyle mi?"

Ashlyn, babasının yanından sertçe geçip ellerini açıklıktan dışarı çıkardı. Justin onu durdurmaya kalkışmadan arkasından bakakaldı.

Hücre kapısının öteki tarafında Mick'ten bir kahkaha geldi.

Cebinden kablo bağı çıkarırken, "Cesur şey seni!" diye seslendi.

Kızımız, "Sen de siktir git!" deyince gözlerim ikinci kez fal taşı gibi açıldı. Ashlyn'den daha önce böyle laflar hiç duymamıştım. Dahası şeyi de bilmiyordum... Son birkaç aydır yaşananlara bu kadar kızgın olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Mick yine bir kahkaha patlattı.

Ailemizin bir arada durması gerekirken, hapis hayatına başlayalı bir saat olmadan kopmaya başlamıştık bile.

Komando, Ashlyn'in bileklerini bağladıktan sonra kısa bir cızırtı duyuldu, ardından kapı açıldı. Mick şok tabancasını Justin'in göğsüne doğrultmuş halde, aralıkta duruyordu.

Bense, *üstüne atılmalıyım*, diye düşünüyordum. Justin'e o kadar kilitlenmişti ki hızla koşup elli kiloluk vücudumla komandonun doksan kiloluk vücuduna bindirebilirdim. Dizlerini tutturabilirsem yere düşerdi, sonra Justin fırlayıp üstüne atılır, sonra da...

Sonra da özgürlüğümüzle aramıza elektronik olarak kontrol edilen altı kapı daha girerdi. Hücreyi bırakıp faaliyet alanını seçmiş olurduk. Üstüne üstlük silahlı üç adamı kızdırmış olurduk.

İçim ürperirken bir cızırtı daha duyuldu. Ağır çelik kapı kızı-

mızı öteki tarafta, psikopat komandonun yanında bırakıp kapandı. Ashlyn korkmuş gibi durmuyordu. Gözlerini babasına dikmiş, ondan daha fazla nefret edemezmiş gibi bakıyordu.

"Ben pisliğin tekiyim," diye fısıldadı Justin.

İtiraz etmeyip öne çıktım ve açıklıktan bileklerimi uzattım.

Mick bizi önünde sıraya dizdi. Diğer iki komandonun ortalıkta olmayışına bakılırsa, elleri bağlı üç mahkûmu faaliyet alanından ıssız koridorlara çıkarma işini ona vermişlerdi. Ancak adam endişeliden çok, gergin duruyordu. Şok tabancasını bel hizasında tutmuş, ileri doğrultmuştu. Birimiz yanlış yapacak olursak tetiği hiç düşünmeden çekerdi.

Yürümeye başladığımız anda ilk düşenin ben olacağımı anlamıştım. Bacaklarımın titremesine söz geçiremiyordum, attığım her adım bir öncekinden daha çok güç istiyordu. Sanki atmosfer ağırlaşmıştı da dizimi kaldırmak, ayağımı yerden koparmak neredeyse imkânsız bir hal almıştı. Ağır çekimde ilerleyen bir film kahramanı gibiydim.

Önce sallandım, sonra sendeledim.

Mick tetiği çekmeyip beni kolumdan yakalayarak ileri doğru itti.

Justin'le Ashlyn'in birkaç adım ileride kaldığını, grubumuzda aranın açıldığını fark ettim. Beni kontrol etmek için dönüp bakmadılar.

Güvenlik kapısına geldik. İlk kapılar cızırdayarak açılırken Büyük Birader orada bir yerde bizi izliyor olmalıydı. Mick ilerlememizi işaret etti. Ara bölmede toplandığımızda ilk kapı arkamızdan kapandı, hemen ardından ikinci bir kapı kenara çekilip açıldı.

Justin yukarıya ve sağına bakıyordu. Bakışlarını takip ettiğimde, bir köşede duran elektronik gözü ben de fark ettim. Bir an, *kameraya el sallasak mı,* diye düşündüm, sonra çocukça bulup vazgeçtim.

Güvenlik kapısından, uzunca ve yüksek, beyaz bir koridora çıktık. Burası en az iki katlı bir bina yüksekliğinde, metal kirişlerin tepemizde V'ler yaptığı bir alandı. Her yerde hapishanelere özgü o ruhsuzluk hâkimdi; gri çimento zemin, parlak beyaz boyalı duvarlar, yukarıda karanlık çerçeveli pencereler. Duvarın sağ tarafı boyunca belli aralıklarla, ikinci kata çıkan beton merdivenler dizilmişti.

"Hücre bloklarının arkasındayız şimdi," diye mırıldandı Justin. Dönüp Mick'e baktığında, gözlerinde hâlâ o meydan okuyan hava vardı. "Burası yangın durumunda çıkışların yapıldığı koridor. Baksana birader, nereye gittiğimizi bilmiyorsan söyle de ben götüreyim."

"Yürü," diye emretti Mick.

Justin'le Ashlyn yine önden gidiyordu. Bense kendimi bir kez daha arkada kalmış hissettim. Bacaklarımı hâlâ yerçekimine karşı koymaya zorluyordum. Kollarımı yavaşça öne doğru savurup, dizlerimi olabildiğince kaldırıyor ve her seferinde aynı hareketleri tekrarlıyordum. Gereğinden parlak ışıklar sert ve beyaz zeminin her yerinden yansıyordu. Başımdaki ağrı ve midemdeki kasılmalar artarken serin ve karanlık bir köşeye kıvrılıp yatmaya can atıyordum. Yüzümü ellerimle örtüp kendimi dipsiz karanlığa bırakırdım, olur biterdi.

"Sallanma."

Mick'in eli koluma sarılıp bir kere daha itti. Ben sendeledim, o beni düzeltmeye çalıştı, ben yine sendeledim.

Justin'in ve Ashlyn'in önümde olduklarını hayal meyal seçebiliyordum. Justin kolunu kızımın omzuna atmıştı. Başı önündeydi. Kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

O an dikkati dağıtma rolünün bana verildiğini anladım. Mick'in başımdan ayrılmaması gerekiyordu. İkimiz güçsüz düşmüş, koordinasyonunu kaybetmiş bacaklarımı doğrultmaya çalışırken, Justin de kızımızı buradan çıkarmanın yollarını arıyordu. Nerede olduğunu biliyordu, hücre bloklarının arkasındayız demişti ve kilitli üç kapıyı arkamızda bırakmıştık bile.

Ayaklarım birbirine dolandı, düşecek gibi oldum. Mick kolumun üstünden yakalayıp ayağa kaldırdı, sonra da kendine doğru çevirdi. Göğüs göğüse, yüz yüzeydik şimdi. Deli mavi gözlerine, onlardan da deli sarı-siyah damalı saçlarına bakıyordum.

"Yürüsene be! Hareket edeceksin, söyleneni yapacaksın. Yoksa o geri zekâlı beynini kendi ellerimle dağıtırım."

Keşke kocamın cesareti bende de olsaydı. Kızımın aksiliğine de razıydım. Oysa bunların yerine kaçık komandoya gülümseyip gözlerinin hayretle büyümesini seyrettim.

Sol eli kolumu acıtıyordu. Sağ elini ve şok tabancasını unutup bir yanma sarkıtmıştı.

"Şşşt," diye fısıldadım ona.

"Ne var..."

"Şşşt."

Sonra kendimden beklemediğim bir hızla hareket edip şok tabancasını bağlanmış ellerimle kaptım ve aramıza sokup tetiği çektim.

Dedikleri doğru: Ne kadar büyüksen düşüşün de o kadar büyük olur.

Orada durup anın tadını çıkarmak isterdim ama ileriden kızımın çığlığını duyunca kafamı kaldırıp oraya baktım.

Z koridorda göründü. Büyük Birader sürekli takipte.

Onun da bir şok tabancası vardı, gelip tabancayı Justin'e dayadı ve tetiği çekti. Justin yerde kıvranırken, Ashlyn yalvaran gözlerle babasının yanında duruyordu.

Z koridorun o tarafından, "Siz ne yaparsanız ben iki katını yaparım," dedi.

Tam o noktada şok tabancasının ucundan kovanı boşalttıktan sonra dönüp kızımın açıktaki koluna kurusıkı bir atış yaptı.

Ashlyn artık bağırmıyor, acı acı ciyaklıyordu.

Derisi yanıyordu tabii. Biliyordum çünkü benim bacağımın üstünde de benzer bir iz vardı.

Elimdeki şok tabancasını atıp Mick'in yerde kıvranan vücudundan uzaklaştım. Kendimle Z'nin yerdeki yoldaşının arasına bir mesafe koymak istiyordum.

Z şok tabancasını kızımın solgun teninden çok daha yavaşça çekti. Şimdi benden beş-altı metre ötede durmuş, tabancayı da bir silahşor gibi bana doğrultmuş bekliyordu. O an dudaklarını büzüp namlunun ucundaki dumanı üflese şaşırmazdım.

Ashlyn ağlıyordu. Bağlı elleri önünde, sanki acıdan o şekilde kurtulabilecekmiş gibi parmaklarının ucunda sıçrayıp duruyordu. Bu esnada Justin'in kıvranışları bitmişti ama hemen ayağa kalkmadı. Kocam bu son yirmi dört saat içinde kaç kere vurulmuştu? Geriye kavrulmamış kaç beyin hücresi kalmıştı acaba?

Z gözlerini üzerimden ayırmadan, "Seninle ilgili raporlarda

sorun çıkarmayacağın yazıyordu. Bu enteresan oldu," dedi.

Çenemi havaya kaldırıp karşısına dikilmek istiyordum. Evladıma zarar verdiği, kocama işkence ettiği için bağırmak istiyordum. Fakat o ağırlık, içimden bir yerden gelen o uyuşukluk yeniden devreye girmişti. Ayaklarımın üstünde durmaya çalışıyor, sallanmama engel olamıyordum.

"Ashlyn..." dedim fısıltıyla.

Ancak Mick tam o anda kulak zarlarımı delen bir kükremeyle ayağa fırladı. Yumruklarım sıkmıştı, yüzü hiddetle kızarmıştı. Yarım saniye sonra gözleri beni buldu, bakışları kilitlendi ve sonra üstüme atıldı.

Yere yığıldım, üstünden boğa geçen bir yonca gibi eziliyordum. O kükrüyordu, Ashlyn çığlıklar atıyordu ama benim kulağıma başka bir ses daha geliyordu. Muhtemelen Z'ydi ve bir şeyler söylüyordu ama benim o sırada tek yaptığım, başımı bağlı ellerimin arasına almaya çalışmaktı. Mick beni saçlarımdan yakalayıp kafamı ve omuzlarımı kaldırdıktan sonra gerisingeri betona çarptı.

Bir çatırtı. Kaburgalarımdan biriydi belki. Hatta kafatasımdı belki de.

Yine çığlıklar, yine bağrışmalar, ardından bir cızırtı ve bir yanık kokusu. Mick'in üstümden inip bir kez daha yere yığıldığını, yine delice kıvranmaya başladığını fark ettim. Ancak bu kez tepesinde durup tetiği çeken Z ve ürkütücü kobra dövmeli kafasıydı.

"Kendine. Çekidüzen. Ver," dedi Z tetiği bırakırken. Mick'in hırlamalarını duyunca da, "Anladın mı beni?" diye tekrar etti.

"E-evet."

"Evet ne?"

"Evet efendim."

"Duyamıyorum."

"Evet efendim! Evet efendim, evet efendim, evet efendim!"

"Hah şöyle. Şimdi kıçını kaldır, denetleme odasına git. Bundan sonrası bende."

Mick ayağa kalktı, bir an sendeledikten sonra koridorun yolunu tuttu.

O, koridorun sonuna varmadan Ashlyn yanıma koşup dizlerinin üstüne çöktü.

"Anne iyi misin? Anne? Lütfen bir şey söyle."

Uzun saçlarının yanağıma değdiğini hissettim. Sonra parmakları benim saçlarıma girdi, yüzümü daha iyi görebilmek için alnımı açtı.

"Birazdan... toparlanırım."

Z konuşmadan öylece duruyordu. Birkaç dakika sonra Ashlyn'in yardımıyla oturup doğruldum. Aynısını bir şekilde Justin de yapmış, sırtını duvara vermiş, bacaklarını öne doğru uzatıp oturmuştu.

Bu bizim ilk isyan denememizdi. Kaburgalarım acıyordu, kafam acıyordu, bacağım yanıyordu. Ashlyn'in kolunda kırmızı bir leke vardı. Justin hâlâ ayağa kalkamamıştı. Denbe ailesi şeytan komandolara kafa tutmuş, kazanan şeytan komandolar olmuştu.

Z kafasını eğip bana baktı ve aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Bunu bir daha deneyecek olursan sonuçlarına kızın katlanır," dedi sertçe. "Herhangi birimize ne kadar acı çektirirsen, iki katma o maruz kalacak. Anlıyor musun?"

İçi zonklayıp duran kafatasıma rağmen yavaşça başımı salladım.

Ashlyn sesindeki ciddiyetle beni bir kez daha şaşırtarak,

"Sen ona aldırma, anne," dedi. Sözleriyle onu rahatsız edebilecekmiş gibi, Z'ye, "Ne dediğin umurumda değil, senden nefret ediyorum," diye püskürdü. "Senden nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum!"

"Parayı falan unutun," dedi Justin arkamızdan. "Bu yaptıkların yüzünden geberdiğini görmeden rahat yok bana. Er ya da geç bir gün kafana kurşunu yiyeceksin ve o kurşunu oraya saplayan ben olacağım."

Z bu söylenenlere burun kıvırarak baktı.

"Lütfen," dedi sonra kalkmamızı işaret ederek. "Mick sizin için mezar yeri beğendi, ayrıca Radar iyi para verirsen öz annesini bile öldürür. Anlayacağınız, burada benden iyi dostunuz yok. Ayağa kalkın şimdi. Daha yapacağınız çok iş var."

17. Bölüm

Tessa, Denbe İnşaat'ın operasyon müdürüyle bir randevu ayarlamak için Anita Bennett'ı aradı. Oyunun bu noktasında, şirketin tepe kadrosunu yakından tanımanın zamanı gelmişti. Olur da fidye talebinde bulunulursa bu işlerle onlar ilgilenecekti.

Tessa hazır Denbe'lerin karargâhlarına gidiyorken, çelik ve krom konstrüksiyonlu, yüksek katlı ofis binasının ana lobisinde yer alan seyahat acentesini de ziyaret etmeye karar verdi. Kuaförün dediği gibi Kate, Christy ya da Katie; adı neyse onu görmeye.

Çift camlı kapıya bakan resepsiyon kısmında, masasının üstünde Kathryn Chapman yazan, temiz yüzlü, esmer bir kız oturuyordu. Tessa onu görünce, *Katie Holmes'un gençliği*, diye düşündü ve ürktü; Katie Holmes da pek yaşlı sayılmazdı ki.

Kız yirmi, yirmi bir yaşlarındaydı. Hiç değilse pürüzsüz cildi, sıcak kahverengi gözleri ve samimi, pozitif gülümsemesi böyle söylüyordu.

Tessa saatine baktı. Anita Bennett'la on ikinci kattaki ofisinde görüşmeye on beş dakikası daha vardı. Resepsiyona yanaştı.

Kathryn Chapman onu, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyerek karşıladı.

"Umarım olursunuz. Ben Denbe İnşaat adına çalışıyorum ve anladığım kadarıyla onların seyahat planlarını sizin şirketiniz koordine ediyor."

"Kesinlikle. Yeni mi başladınız?"

"Öyle de denebilir. İlk görevim büyük patron Justin Denbe'nin izini sürmek. Kendisinin nereye seyahate gittiğini biliyor olabilir misiniz? Bu hafta sonu evinde yoktu da."

Kızın gülümsemesi Justin'in adını duyunca da değişmedi. Işığı biraz söndü o kadar. Masasında duran bilgisayar ekranına dönüp klavyeyle bir şeyler yazdı. "Anladım. Adınız neydi?"

"Tessa Leoni."

"Benimki de Kate. Tanıştığımıza memnun oldum Tessa. Vaktin varsa doldurman için basit bir seyahat formumuz var. Yasal ismin, doğum tarihin, sıkça uçtuğun rotalar, koltuk tercihlerin vesaire. Bütün bu bilgileri kayda geçtikten sonra seyahat organizasyonlarında daha iyi yardımcı olabiliriz."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

Kate kaşlarını hafifçe çatıp arkasını döndü. "Bay Denbe'nin bu hafta sonu seyahatte olduğuna dair bir bilgi göremiyorum. Belki de özel bir gezidedir."

"Siz sadece iş seyahatlerine mi bakıyorsunuz?"

"Biz zaten şirket acentesiyiz."

"Hımm. Peki Denbe'de çalışan diğer insanlara da yardım ediyor musunuz? Yani ne bileyim, internete girip bakmak yerine size mi geliyoruz mesela?"

"Denbe'nin bu konuda özel bir prosedürü var mıdır bilmiyo-

rum ama evet, seyahat organizasyonlarının çoğuyla biz ilgileniyoruz. Şimdi burada interneti karalamak istemem ama bir şeyler ters gittiğinde arayacak birilerinin olması iyidir ve o arayacak birileri de biz oluyoruz."

"Peki sizi özel seyahatlerimiz için de kullanabiliyor muyuz, yoksa sadece iş için mi?"

"Denbe çalışanlarımn çoğu, bizi ikisi için de kullanır."

"Bir tek Justin hariç, öyle mi? Bu hafta sonu kendi planını kendi yapmıştır mı diyorsun?"

"Şey... bilemiyorum."

"Ona yardım eden hep sen mi oluyorsun? Yoksa başkaları da var mı?"

"Kişiye özel temsilcilerimiz yok, sorduğunuz buysa. Kim boştaysa o ilgileniyor."

Kız geri çekilmeye başlamıştı. Bariz bir kabalaşma yoktu; yani henüz yoktu. Fakat gülümsemesi birkaç numara ufalmıştı. Lacivert renkli ceketinin içindeki omuzları inmeye, vücudu öne doğru eğilmeye başlamıştı.

Belli ki Justin Denbe hakkında konuşmak ona acı veriyordu ve de henüz daha çocuk olduğu için bu acıyı saklamayı tam manasıyla öğrenememişti.

"Belki de karısıyla birlikte romantik bir kaçamak yapmaya gitmişlerdir," dedi Tessa. "Şirketin dedikodu makinesinden öğrendiğim kadarıyla cuma geceleri bunların randevu gecesi oluyormuş. Kim bilir kaç yıldır evliler, hâlâ böyle şeyler yapmaları çok hoş bence."

Kathryn nazikçe, "Sizin kaydınızı da alalım mı şimdi?" diye sordu.

"Kathryn... Kate?"

"Evet?"

"Justin Denbe kayıp. Karısı ve kızı da."

Kızın kaşları bir anda kalktı. "Ne?"

"Ben Denbe İnşaat için çalışıyorum. Şirket güvenliği için. Aile dün geceden beri kayıp. Biz de onları bulmaya çalışıyoruz."

"Anlıyorum."

"Bay Denbe'yi ne kadar süredir tanıyorsun?"

"Sadece, bilirsin, burada çalışmaya başladığımdan beri. Dokuz ay olmuştur."

"Duyduğum kadarıyla Justin'le aranız bayağı iyiymiş."

Kızın yanakları kızardı, bakışlarını masaya çevirdi. "Yanlış bilgi vermişler," dedi alçak sesle.

"Kate. Şimdi zamanı değil. Burada kişisel itibardan, iş garantisinden ya da Justin'in evliliğinin durumundan bahsetmiyoruz. Asıl mesele, kayıp bir aileyi hayattalarken bulmak."

Kız hemen konuşmadı. Önündeki gri klavyeye uzunca bir süre baktıktan sonra, "Dışarı çıkalım mı?" dedi.

"Olur."

Kate bunun üzerine ayağa kalkıp masanın etrafından dolanarak çift kanatlı kapıya doğru yürümeye başladı. Tessa gibi o da 1.65 boylarındaydı ama onun esnek vücudunda, olması gereken her türlü kıvrım ve biçim mevcuttu. Muhtemelen erkek müşteriler, Kathryn Chapman'la çalışmaya can atıyorlardı. Justin'in de bu güruha ait olması, hatta hepsini geride bırakmayı başarması Tessa'yı şaşırtmamıştı.

Pislik diye geçirdi içinden, ama sonra üzüldü çünkü Justin Denbe onun gibi bir kadının bir gün bulmayı umduğu tarzda güç-

lü ve başarılı erkek tipiydi. Ancak bunun karısının başına ne işler açtığı da ortadaydı.

Kate dışarı çıkar çıkmaz bir sigara yaktı. Binanın arka kapısından çıkıp sigara içenler için ayrılmış son sığınağa gelmişlerdi. Kız sigarasından nefes çekerken Tessa, sessizliğin sihrini konuşturmasını bekledi.

"Onunla ilişkiye girmek gibi bir niyetim yoktu benim," diye başladı kız birdenbire. "Ben yuva yıkan biri değilim ama ne bileyim, onunla tanıştın mı?"

Tessa kafasını salladı.

"Yakışıklıdır. Onun yaşında bir adam için bile epey yakışıklıdır ve ben... sanırım benim de kendimden yaşlı erkeklere bir zaafım var. Baba figürüyle ilgili bir şey herhalde, ha?" Kate'in dudakları büküldü, sigarasından bir nefes daha çekti. "Bir gün uçak biletiyle bir sıkıntı olmuş, çözmek için bizzat bize geldi. Masamda otururken kafamı kaldırıp bir baktım... karşımda duruyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, ayaklarında işçi botu. Tanrım. Boston'm göbeğindeki bir şirket binasında, böyle giyimine kuşamına kadar samimi bir adamla kolay kolay karşılaşılmıyor. Ben de... ilk görüşte istedim onu.

Yani aslında, beni yanlış anlama. Adam müşterimizdi ve konu işti haliyle. Parmağındaki alyansı gördüm, biletinde değişiklik yapmak istiyordu çünkü perşembe akşamı dönüp ailesiyle üç günlük bir hafta sonu geçirmeyi planlıyordu. Sonra karısıyla kızını anlatmaya başladı. Onlardan söz ederken resmen gözleri parlıyordu... onları ne kadar sevdiğini görebiliyordum. Ben de elimde olmadan şey diye düşündüm..." Tessa kızın sesinde has-

rctin izini duydu. "Tanrım diye düşündüm, ben neden böyle bir erkek bulamıyorum?"

Tessa bir şey demeyince Kate kafasını kaldırıp ona baktı. "Evli misin?" diye sordu sonra.

"Hayır."

"Kulüplere falan gidiyor musun? Yani iki tek atayım, biraz dans edeyim, yakışıklı bir adamla tanışayım diye falan?"

"Pek değil."

"Gitme de zaten. Kulüpler, barlar... hepsi öküz dolu. Sabah olduğunda ismini bile hatırlamayan, kendini beğenmiş, lüzumsuz sarhoşlarla dolu. Bana bu konuda güvenebilirsin."

"Tamam."

"Ama Justin... o diğerlerinden farklıydı. İyi bir adamdı. Konuşurken dinliyordu seni. Sürekli göğüslerime bakacağına gözlerimin içine bakarak dinliyordu."

"Sonra?"

"Sonra öğlen yemeği," dedi Kate fısıltıyla. "Her şey bir öğlen yemeğinde başladı. Binadan çıkarken ona rastladım. O, yemek yiyelim mi gibi bir şey söyledi, ben de olur dedim. Her şey çok masum görünüyordu ama ben anlamıştım. Hem de bir bakışta anlamıştım ama istiyordum onu. Hatta kendi kendime onu hak ettiğimi falan söylüyordum. Benim ona karısından ve çocuğundan daha çok ihtiyacım vardı."

"Nereye gittiniz?"

"The Four Seasons'a." Yüzü kızardı. "Şey, o, resepsiyona gidip bir oda ayarladı, birlikte yukarı çıktık. Oda servisini çağırırız demişti ama öyle bir şey yapmadık."

"Profesyonelce," dedi Tessa duygusuz bir şekilde.

"Hayır, hayır! Yani o dedi ki... dedi ki bunu ilk defa yapıyormuş. Karısını daha önce hiç aldatmamış, ama bende bir şey bulmuş..."

"Seni özel bulmuştur."

"Aynen."

Tessa gözlerini kıza dikip uzun uzun baktı. Kate bir süre sonra yeniden kızardı, bakışlarını kaçırdı.

"Evet, tamam, muhtemelen başkaları da olmuştu," dedi ve sigarasının külünü döktü. "İşin saçmalığı, ben böyle zırvalıkları barlarda duymaya alışkındım. Yani sana yazacaklarını bildiğin için gardım hiçbir zaman indirmezsin. Fakat bu farklıydı. Otelden işe dönüp masama oturduğumda... evet, beni tam anlamıyla oltaya getirmişti. Söylediği her şeye inanmıştım çünkü bunun özel bir şey olmasını umuyordum. Yollu seyahat temsilcisi kız, büyük patronu öğlen yemeği kaçamaklarında ayartıyor tarzı bir şey olmasını istemiyordum."

Kızın sesi şimdi buruk bir tona bürünmüştü. Sigarasını küllükte bırakıp kollarını vücuduna sardı. Belli ki gardını almaya çalışıyordu ama bunun için çok geçti artık.

"Peki ne kadar sürdü bu?"

"Birkaç ay."

"Bitti mi?"

"Karısı öğrendi. Biz o sıralar mesajlaşmaya başlamıştık. Adam sürekli seyahat halindeydi. Haftada dört-beş gün. Bir de ailesi vardı tabii. Buluşmamız kolay olmuyordu yani. Karısı büyük ihtimalle, adamın işinden geriye kalan zamanda gösterdiği ilgi kırıntılarından şikâyet ediyordu. Bense ondan bile bir basamak

aşağıdaydım. Yani bana kırıntıların kırıntıları kalıyordu. Sonuçta bu... yani bu ilişki... sandığım gibi olmamıştı."

"O seyahatlerine seni de götürdüğü oldu mu?"

"Şey, ee, birkaç kez belki."

"Birkaç derken kaç?"

"Beş ya da altı kez. O da başlarda."

"Bu durumda kırıntıların bir basamak üstündeymişsin."

Kate kızarıp bakışlarım kaçırdı yine. "Sadece ilk ay. Henüz tazeyken."

"O halde ilişkiniz soğumaya, onu daha az görmeye ve daha sık mesaj atmaya başladın."

"Mesaj yazmamdan hoşlanmıyordu. Karısı onu endişelendiriyordu. 'İnsanlar böyle böyle yakalanıyorlar,' diyordu ama sonlara doğru..." Kafasını kaldırıp havaya baktı. "Onun yakalanmasını istemeye başladım! Her şey ortaya çıksın istiyordum. Şöyle düşünüyordum..." Durup yutkundu, gözleri doldu. "Sandım ki, ah şu aptal kafam, sandım ki beni seçer. Karısı öğrendikten sonra bunun kıçına tekmeyi vurur, o da koşa koşa bana gelir. *Bana* yani."

Tessa bir süre kızın sakinleşmesini bekleyip öyle konuştu. "Bu işler böyle oluyor işte."

"Sonra beni terk etti. Arayıp korkunç bir hata yaptığını, karısını sevdiğini, ilişkimizin bittiğini falan söyledi. Onunla bir daha görüşmeyecekmişim. Hepsi bu. Bense bekledim. Dedim ki birkaç güne arar ya da mesaj atar. Hatta kapımda biter. Fakat hiçbiri olmadı. Seyahat planlarını sekreterine yaptırmaya başladı. Hepsi bu. Onu sevdim biliyor musun? Aptallık ettim, saflık ettim ama... sevdim onu. Belki o da beni sevmiştir diye düşündüm."

"Evine gittin mi hiç?"

Kafasını salladı.

"Karısıyla karşılaştın mı?"

"Hayır. Birkaç kez lobide gördüm, o kadar. Güzel bir kadındı. Üstünde sanatçı tarzı bir eteği ve turkuvaz renkli şık bir bluzu vardı. Bende kendine bakan bir tip izlenimi bıraktı. İnsanlara sorduğumda iyi biri olduğunu söylediler ama o kadar. Çok da merak etmedim."

"Peki onun hakkında Justin ne söylüyordu?"

"Hiçbir şey söylemiyordu. Birlikteyken aramıza başka kimseyi sokmuyorduk. Justin böyle olmasını istiyordu."

"Ona hiçbir şey sormadın mı? Neden onunla değil de seninle yemeğe çıktığını falan?"

Kızın yüzü bir kez daha kızardı. "Uzun zamandır evli olduklarım söylüyordu. O iyi bir anne diyordu, ona saygı duyduğunu söylüyordu."

"Sahi mi?"

"Ama, ee, anlarsın ya, sonra beni görmüş ve o anda sihirli bir şeyler..."

"Ah, yapma lütfen." Tessa dudağını ısırdı, bunu söylediğine pişman olmuştu. Karşındakini konuşturmak her zaman daha iyidir.

Fakat Kate de onunla aynı fikirde olacak ki başını sallıyordu. "Biliyorum, biliyorum. Geri dönüp baktığımda ne büyük aptallık ettiğimi gayet iyi görebiliyorum. Aslında bunu galiba o zamanlar da anlamıştım ama adam çok çekiciydi, kendince bir tarzı vardı. Bana kendimi özel hissettiriyordu. Üzerinde fazla düşünmediğim zamanlarda tabii. Öyle anlar yaşıyorduk ki..."

"Sana hediyeler alıyor muydu?"

"Bir bilezik almıştı. Onu geri vereyim diyorum ama bir türlü fırsat olmadı."

"Karısı biliyor muydu? Bileziği yani?"

"Bilmem."

"Gelip seni buldu mu hiç?"

Kafasını salladı. "Böyle bir şeye kalkışırsa ne yaparım diye az düşünmedim. Telefon ederse, daha kötüsü işyerine gelirse diye. Bu durumda ona ne cevap veririm diye de düşündüm... ne bileyim, sen olsan ne derdin?"

"Kadın gelmiş. Seni görmüş. Hatta seni çok genç bulmuş ve de Justin'in karşısında bir şansın olmadığını anlamış."

Kızın ışığı iyice sönmüştü artık. *Kız haklı*, diye düşündü Tessa. Eski bir eş tarafından nefret edilmek başkaydı, o eşin sana acıdığını bilmek başka.

Kate, "Gerçekten kayıplar mı?" diye sordu.

"Evet."

"Benim bu konuda en ufak bir bilgim yok. Yani Justin'i haftalardır görmüyorum ve karısıyla da hiç konuşmadım. Evliliklerini yoluna koymaya çalışıyorlardır diye düşünmüştüm. Yani Justin ilişkimizi bitirdiğinde, tam anlamıyla *bitirmişti*. Öylece kesip atmıştı. Karısını seviyordu ve bana dönmeyeceği çok açıktı."

"Sen de onun bırakıp gitmesine izin mi verdin?" diye bastırdı Tessa. "Arabasının sileceğine notlar sıkıştırmalar, özel telefonunu aramalar, işyerine baskınlar falan olmadı mı?"

"Ah, aradım onu. Hatta üçüncü arayışımda açtı bile. Bana kesin bir dille... benimle bir *baba* gibi konuşup onu bir daha rahatsız etmememi söyledi. Kararını verdiğini, ailesinin her şeyden önce geldiğini söyledi. Bencillik ettiğinin farkında olduğunu ve

şimdi de sevgili karısında açtığı korkunç yarayı iyileştirmeye çalıştığını söyledi. Falan filan."

Kız biraz gaddarca konuştuğunu fark edince sustu. Sonra öncekinden daha ateşli bir şekilde ekledi: "Bir de ne dedi biliyor musun, ilişkimizin bitmesini kabullenmekte bu kadar zorlanıyorsam kendime yeni bir iş arayabilirmişim. Mesajı aldım tabii. Beni resmen kovdurmakla tehdit ediyordu! Hâlâ okuyorum. Buradan ayrılırsam ne kadar uzun süre işsiz kalırım biliyor musun? Anlayacağın, bu işe ihtiyacım var. Onun mesajı böyle açık ve seçik olunca yakasını bıraktım."

Tessa genç seyahat temsilcisini incelemeye koyuldu. Kız yeterince samimi görünüyordu. Fakat hatırladıkları sadece *anladığını* sandıklarından ibaretti. Justin'in onu istediğini anlamıştı. Onu kovdurmak istediğini anlamıştı. Tessa yirmi bir yaşındaki bir kızın *anladıklarına* ne kadar güvenmesi gerektiğini kestiremiyordu. Özellikle de hayat derslerini en zor yollardan öğrenen böyle birine.

"Son bir soru," dedi Tessa. "İkiniz birlikteyken Justin ailesinden hiç söz etmedi. Peki ya işten de mi hiç bahsetmedi? Kafasına takılan bir inşaat projesi, bir taslak, bir ihale falan?"

Kate kafasını salladı. "Dediğim gibi, fazla zamanımız olmuyordu. Olanı da konuşarak harcamak istemiyorduk."

"Biliyor musun, bence onsuz daha iyisin."

"Ben de kendime hep bunu söyleyip duruyorum." Sigarasını yere atıp ayağıyla söndürdü. "İzninle gideyim ben. Dedim ya, bu işe ihtiyacım var."

Tessa başını sallayıp saatine göz attı. Konuşmaları tahmin ettiğinden uzun sürmüştü. Kate'in yokluğunu şimdiye kadar fark

etmiş olmaları gerekirdi. Ayrıca Tessa da Denbe İnşaat'la ilk görüşmesine beş dakika gecikmiş bulunuyordu.

Ofis binasının arka kapısına vardığında, tam içeri girecekken aklına bir şey geldi: Kitaptaki en eski numara, anlatmayarak yalan söylemektir.

Dönüp genç seyahat temsilcisine dikkatle baktıktan sonra, "Hey Kate," dedi, "Justin'in karısıyla hiç karşılaşmadık dedin ya, kızıyla da mı hiç karşılaşmadın?"

18. Bölüm

Hapishanenin mutfağı içi üst üste fırınlar, büyük ölçekli karıştırıcılar ve sonu gelmez çelik tezgâhlarla dolu devasa, sanayi tipi bir mutfaktı. Kalabalık bir kantinde yüzlerce kişiye hizmet vermek için tasarlanmış mutfaklar gibiydi. Etraf tencere, tava, yemek malzemeleri, karıştırma araç gereci, ölçüm kabı gibi sayısız malzemeyle doluydu ama gördüğüm kadarıyla Z ve ekibi bütün keskin aletleri plastik çatal bıçaklarla değiştirmişti.

İlk sınavınız demişti takım lideri. Yemek yemek istiyorsanız, kendi yemeğinizi kendiniz yapacaksınız. Altı kişiye de yetecek kadar. Z bileklerimizi bağlayan plastik kılçıkları kesip üçümüzü bir araya toplayınca, bu bela başladığından beri ilk kez, elimiz kolumuz serbest halde buluşmuş olduk. Bıçaklar kaldırılmış olsa da dökme demirden tavalar, rendeler, soyucular ve merdaneler duruyordu. Şiddete başvurmak istersek seçeneğimiz çoktu yani; tabii kendimizde o isteği görüyorsak.

Z emirlerini bizden sadece birkaç adım ötede, paslanmaz çelikten, döner bir tezgâha dayanarak saydırmıştı. Şok tabancası belindeki deri bir kılıfın içindeydi. Onun dışında, kemerine takılı

siyah deri gözlerin içinde başka nesneler de görünüyordu. İçimden bir ses hiçbirimizin, o gözlerin içinde ne olduğunu öğrenmek istemeyeceğini söylüyordu.

Z'nin koyu yeşil, yılanlı dövmesinin, konuşurken kafasının etrafında dalgalandığını fark ettim. Yılanın pulları tepemizdeki parlak ışıkların altında sinsice kıpırdanıyordu. Kobra avına yaklaşıyormuş gibi. Kobranın bir sonraki hedefi bizmişiz gibi.

Mick gözünü kırpmadan öldürürdü bizi. Z ise ölmek için yalvartacak kadar acı çektirmeyi tercih ederdi.

Z dostane hatırlatmasını yaptıktan sonra, sorun çıkarmaya kalkarsak cezamızın hemen verileceğini ve bunun yanında, mahkûmiyetinizin kalan süresi boyunca yiyecek haklarımızdan da mahrum bırakılacağımızı eklemişti.

Aynen bu sözcükleri kullanmıştı: *Mahkûmiyetimizin kalan süresi boyunca*. Sanki oraya ağırlaştırılmış müebbet hapis cezamızı çekmeye gelmiştik.

Onu dinlerken gülesim gelmişti ama gülmedim.

Komandolar yemeklik malzemeleri gösterdiklerinde şöyle bir göz attım. Bunlar taze sebzeler değildi –yine müebbet hapis yattığımızdan mıydı acaba?– ama konserve yiyecek, paket paket mercimek ve de kuru bakliyat namına ne ararsan vardı. Dörde dörtlük kiler boyunca uzanan rafları dolduracak kadar malzeme. Kilerde dolaşıp eli yüzü düzgün bir yemek için gerekli malzemeleri toplarken orada ne kadar yiyecek olduğunu, bunların bizi ne kadar süre idare edeceğini ve bunun, adamların planları hakkında ne anlattığını düşünmemeye çalıştım.

Gurme tarzı hapishane yemeklerimizin ilk akşamında domates soslu makarna yapmaya giriştim. Nasıl olsa elimizde bol bol

domates konservesi, zeytinyağı, baharat ve sarmısak vardı. Paslanmaz çelikten tezgâhta duran malzemelere daha sonra bir kavanoz zeytin, bir kavanoz arpacıksoğam, konserve havuç ve minik mısırlardan ekledim. Taze sebzemiz olmadığı için işlenmiş olanlarından başka seçeneğimiz yoktu ve onların da hem tadı berbattı hem de içerdikleri sodyum yüzünden neredeyse ölümcül oluyorlardı. Tuzla ilgili yapabileceğim fazla bir şey yoktu, ama domatesli sarmısaklı makarna sosuna en azından biraz havuç ve mısır ekleyerek beslenme değerlerini elimden geldiğince yukarı çekebilirdim. Zeytinler ve arpacıksoğanları da lezzete lezzet katacak; ortaya bir Michelin yıldızı kazandıracak kadar olmasa da bir devlet hapishanesinde madalyayı hak edecek kadar nefis bir sos çıkacaktı.

Z böyle şeylerden anlamamı enteresan bulmuştu. Benimse ona annemle varoşlarda geçen hayatımızı anlatmak içimden gelmiyordu. Sadece konserveden yemek yapmakla kalmayıp kolayla tuvalet temizleyebildiğimi, çamaşır suyu ve sodayla harç kalıntılarını çıkarabildiğimi de öğrenmesine gerek yoktu.

Bu sırada Justin'in görevi de bir kilo makarnayı haşlamak oldu. Kocam yemek yapmayı bilirdi. Hem de çok iyi bilirdi; tabii işin içinde bir mangal ve bolca bonfile varsa. Fakat şimdi makarnanın başında duruyordu, Ashlyn de sos için malzemeleri hazırlıyordu. Kızım işe konserveleri açarak başladı, ardından da plastik bir bıçakla cıvık havuçları ve kaygan soğanları doğramaya koyuldu. Zeytinleri kesmek için ben de plastik bir bıçak kullandım. Özellikle de böyle konserve sebzeler söz konusu olduğunda keskin bir bıçağa pek ihtiyaç kalmıyordu.

Bir süre hiçbirimiz konuşmadık. İşimize baktık, çalışmanın tadını çıkardık. Yeniden bir amaca, bir hedefe ve bir yönelime

sahip olmanın tadını çıkardık. Kaynayan makarnaların kokusu havayı doldurunca Ashlyn'in karnı guruldamaya başladı. Yirmi saattir bir şey yemiyorduk. Biraz hesap yapmaya çalıştım ama kafam pek kaldırmadı. Ben de doğramaya, karıştırmaya, baharatlarla oynamaya devam ettim. Yemek pişirmek ömrüm boyunca yaptığım bir şey olduğu için bütün hareketlerimi otomatik pilota bağlayabiliyordum.

Sorun Justin'in benden bir kaşık istemesiyle başladı.

Pişen makarnaların kıvamına bakmak istiyordu. Ona bir kaşık uzatabilir miydim?

İçi haşlanmış domatesle dolu tavanın önünde dururken dönüp ona baktım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım kaşığın ne olduğunu hatırlayamadım. Kaşık mı? O neydi ki?

"Libby," dedi Justin.

Ona gittikçe artan bir merakla bakmaya devam ettim.

"Hey, hey, hey. Bu ocak çok sıcak." Elini uzatıp ateşi kıstı. Bunu anlayabilmiştim. Ocağın düğmeleri ateşi, ateş de sıcağı kontrol ediyordu ve ben sosumun yanmasını istemiyordum.

Ancak Justin bir kez daha kaşık isteyerek o anın büyüsünü bozdu. Dönüp ona bir daha, ama bu kez neredeyse hiddetle baktım.

"Kışık yok bende," dedim ona. Daha doğrusu dediğimi duydum.

"Ne yok?"

"Kışık."

Bir terslik vardı. Kaşlarımı çattım. Ashlyn durmuş bana bakıyordu. Z de öyle. Başıma bir ağrı girmişti. Elimi alnıma götürdüğümde ayaklarım yere basmıyormuş gibi hissettim.

Z yanıma geldi.

"Bana adını söyle," diye buyurdu.

"Kathryn Chapman," dedim bıkkın bir şekilde.

Kocamın renginin attığını gördüm ama nedenini anlayamadım.

"Anne?"

Z bana dokununca elimde olmadan ürktüm. Yine elimde olmadan kobraya, dişlerine ve parlak pullarına bakıyordum.

Sırtımın fokur fokur kaynayan sos tenceresine değdiğini hissettim.

"Libby!"

Justin beni tutup ocaktan uzaklaştırdı. Sonra Z parmaklarını gözümün etrafına bastırıp gözkapaklarımı çekerek açmaya başladı.

Sanırım hafifçe inledim. Biri inledi en azından.

"O orospu çocuğu sana çok mu sert vurdu?" diye sordu Z. "Ona kadar say."

Adama boş boş bakarken tek istediğim, kolunu destek olmak için omzuma atmış, yanımda sapasağlam duran kocamda kaybolmaktı. Keşke ona dönüşebilseydim. İlk çıkmaya başladığımız zamanlarda ona sokulmaya, yumuşak bedenimi onun sert hatlarına dayamaya bayılırdım. İkimiz bir yapbozun bir araya gelen iki parçasıydık. O zamanlar kendimi güvende hissetmemi sağlardı ve şimdi, o güvende olma hissinin birazına bile razıydım.

Kocam parmaklarıyla omzumu kavramış, içimi rahatlatmak için de hafifçe sıkmıştı. O anda aklıma önceden verdiği söz geldi. Ashlyn'i ve beni koruyacaktı. Yemin etmişti.

"Bir, iki..." diye başladı Z.

"Sekiz?" diye fısıldadım.

"Lanet olsun." Z benden bir adım uzaklaşıp Justin'e baktı. "Bence karın beyin sarsıntısı geçiriyor."

"Bence bunu ona senin şu sapık yaptı. Adamlarına hâkim olamıyor musun sen?"

"Senin ailene hâkim olamamandan daha kötü değildir herhalde. Önemi yok. Radar doktor gibidir. Halleder şimdi."

Z tavandaki kameraya eliyle bir işaret yaptı. Zihnim fırıl fırıl dönüp benden uzaklaşırken, *bir yılanın gözüne de elektronik bir göz yakışır*, diye düşündüm. Justin beni bir tabureye oturtup Ashlyn'den sosu karıştırmasını rica etti. Sonra beni orada bırakıp gitti. Bir kez daha tek başıma kalmış, tepemizdeki ışıkların kilometrelerce uzanan paslanmaz çelikteki yansımalarını seyre dalmıştım. Birazdan kusacaktım herhalde ama ne kusacaktım bilmiyordum. Son yirmi dört saat içinde yiyip içtiklerimden daha fazlasını çıkarmıştım. Ben bunları kaynayan, burulan mideme anlatmaya çalışırken kocam ağır makarna tenceresini ocaktan alıp lavaboya götürdü ve bir süzgece boşaltmaya başladı. Sonra Ashlyn yapmacık bir sesle sosun hazır olduğunu söyledi ama bu esnada sosa değil bana bakıyordu ve gözlerinde gördüğüm endişe, öfke ve korku başımın ağrısını daha da şiddetlendiriyordu. Evladımın endişelenmesini, öfkelenmesini ve korkmasını istemiyordum. Şu anda ona kol kanat germem gerekiyordu. Gerekmiyor muydu ama?

Justin ve ben bütün dünyaya karşı.

Justin ocağı kapattığında Radar mutfak kapısından içeri girdi.

Beni tepeden tırnağa süzüp özellikle de gözlerimi inceledikten sonra başını salladı.

"Yürüyebiliyor musun?"

"Kışık," dedim ona.

"Harika. Seni oraya götüreyim bari."

Justin, "Hepimiz birlikte gideceğiz," diye atıldı.

"Sen olduğun yerde kalıyorsun," diye buyurdu Z sertçe. "Kızın da kalıyor. Yemeğinizi yiyorsunuz. Bu belki de son fırsatınız. Radar, gerisiyle sen ilgileniyorsun."

Çocuk omzunu koltuk altıma dayayıp ayağa kalkmama yardım etti. Ayakta şöyle bir kez sallandıktan sonra dünya nihayet durmaya karar verdi. Artık yürümek o kadar da zor değildi. Düşünmeye gerek yoktu; her adımını bir öncekinin önüne attığın sürece gidiyordun.

Ancak her adımım beni ailemden uzağa taşıyordu. Bir şey söylemem gerekiyordu. Onlara biraz umut vermem, içlerini biraz olsun rahatlatmam gerekiyordu. Belki biraz da sevgi göstermem. Bu ne kadar zor olabilirdi ki? Hayatlarımız paramparça olmanın eşiğindeyken boşluğa doğru sizi seviyorum, üzgünüm, sizi seviyorum diyemeyecek miydim?

Beni affedin.

Kocamı ve kızımı paslanmaz çelikten tezgâhın başında bırakıp gittim.

Ve de bu günlerde alışkın olduğumuz üzere, hiçbirimiz bir şey söylemedik.

Devletin askıya almaya karar verdiği bu cezaevinin mutfağı ne kadar gelişmiş ve etkileyici bir yerse reviri de aynı derecede teknoloji harikası bir yerdi. Radar beni doğrudan bir muayene odasına götürdü. Burası, paslanmaz çelikten lavabosu ve içleri her türlü ilginç cihazla dolu çekmeceleriyle, tam teşekküllü bir hastaneden farksızdı. Yatak yere monte edilmiş gibi duruyordu. Uçup gitmeyesiniz diyeydi herhalde.

Radar nabzıma ve tansiyonuma baktıktan sonra gözbebeklerime ışık tuttu. Bu sırada acıyla bağırmamak için altdudağımı ısırmak zorunda kaldım. Sonra parmaklarını dağınık ve taranmamış, kirli sarı saçlarımın arasına sokup kafatasımı yokladı. Parmakları kulağımın arkasındaki bir yere geldiğinde, o zamanki utanç duygum acı dolu bir çığlığa dönüştü, o da hızla çekti ellerini.

"Beyin sarsıntısı olabilir," diye mırıldandı sonra. "Ezilme olabilir, çatlak olabilir. Glasgow Koma Çizelgesi'nin ne olduğunu bilir misin?"

Cevap vermedim. Zaten kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Bu çizelgeye göre on puan verirdim, ki sekizden iyidir. Yine de... aslında beyin tomografisi çekmek gerekiyor ama burada o kadar cafcaflı oyuncaklar yok. Onun yerine röntgenle başlayabiliriz diye düşünüyorum."

Yeni bir odaya geçtik. Yürümekte hâlâ zorlanıyordum. Bir yandan da terliyordum. Zorlandıkça kalbimin atışının hızlandığını hissedebiliyordum. Acı vardı, endişe vardı, üzüntü vardı.

Keşke, diye düşündüm... *Keşke Justin burada olsaydı da koluyla omuzlarımı sarsaydı.*

Röntgen cihazı. Bir masanın üstüne yatmam gerekiyordu. Radar göğsüme ağır bir tabaka koydu, ardından gözlerimi kapattı, sonra da cihazı kafamın üstüne getirdi.

"Gözlerini kapat şimdi ve de kıpırdama."

Bırakıp gitti. Bir cızırtı oldu, sonra bir ışık parladı.

Radar geri döndü.

"Sistem dijital," dedi sanki çok anlayacakmışım gibi. "Ama biraz bekleyeceğiz."

Zor olsa da elimi kaldırıp makineleri göstererek, "Bunca şeyi... nereden öğrendin?" diye sordum.

İfadesiz bir şekilde bakarak, "Okulda," dedi. "Bu işlere fena sarmıştım."

"Doktor musun? Tıp mı okudun yani?"

"Doktorların hepsi hanım evladı. Ben saha sıhhiyecisiyim. Bizim yeteneklerimiz gerçektir."

"Askerde mi öğrendin? Orduda mıydın?"

Çocuk bir şey söylemeden gözlerini bana dikti.

"Adm ne senin?" diye sordu biraz bekledikten sonra.

Ağzımı açtım ama ses çıkmayınca kapattım yine. Sonrasında ağzımdan çıkan ilk laf, "O beni öldürmek istedi," oldu.

Radar bana bakıp gözlerini devirdi. "Seninki de tam aptallıkmış yalnız. Onun gibi iriyarı bir adama şok tabancası sıkılır mı? Kusura bakma ama hayatta kalma yeteneklerinin üzerinde epey çalışman gerekiyor."

"Ne kadar büyüksen düşüşün de o kadar büyük olur," diye mırıldandım.

"Tabii canım, kafanı da o kadar hızlı kırarlar."

"Siz arkadaş mısınız?"

Omuz silkip oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Tanışıyoruz diyelim."

"O adamın bir sorunu var bence."

Radar yine omuz silkti. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Beni öldürecekti. Sonra kocamı, sonra da kızımı."

"Z onu durdurdu."

"Patron o mu?"

"İşin içinde birden fazla insan varsa bir patron mutlaka olur."

"Mick'e sözünü geçirebiliyor mu ki?"

"Z mi?" dedi Radar gülerek. "Z bütün dünyaya söz geçirebilir. Yeter ki istesin."

"Galiba kusacağım."

"Bak şimdi, bunu bir doktora söylesen kaçacak delik arardı. Bense torbamı bile hazırladım."

Çocuk plastik bir market torbasını açıp önüme uzattı. Hafifçe yan yatıp su gibi berrak bir şey çıkardım. Sonra kuru kuru öğürdüm, ardından gerisingeri yatıp ağrıyan karnımı tuttum. Radar pek etkilenmiş gibi durmuyordu. "Su içmen gerekiyor," dedi. "Cildinin haline baksana." Elimin üstünü çimdikleyip çektikten sonra düşünceli düşünceli kafasını salladı. "Çok susuz kalmışsın. Buraya tekne turu yapmaya gelmediniz. Zor şartlarda kaldığında ilk kural, sağlığına dikkat etmektir. Bol sıvı tüketeceksin ve yemeyi ihmal etmeyeceksin."

"Çantam burada mı?" Bunu düşünmeden, bir fısıltı şeklinde söylemiştim.

"Olmaz," dedi çocuk sakince. "Böyle sarsıntı geçirirken Vicodin içemezsin."

"Sen nereden..."

"Bazı insanlar kendilerini beş duyularıyla sınırlayarak yaşamayı seçer. Bir de benim gibiler vardır. Reçeteli ağrıkesiciler alıyorsun demek. Back Bay'lisin ya, kocan zengin ya, uyuşturucudan uzak durursun. Oysa Percocet'leri, oksikodonları, doktorunun yazdığı hapları şekerleme gibi yutarsın, öyle mi? Yirmi dört saattir bir tane bile hap yutmadın, değil mi? Şimdi eminim yorgunluktan ölüyorsundur. Gözlerin kapandı kapanacak. Dünya seni dibe çeken bir okyanus gibi. Kendine gelmen gerektiğini, ai-

len için kafayı toparlaman gerektiğini biliyorsun ama elinde değil tabii. Şu anda depresyon var, karın ağrıları var, anksiyete var, kabızlık var, mide bulantısı var. Kafana yediğin darbe de cabası. Yine de bunları saymazsak turp gibisin."

Ben bir şey söylemeyince ellerini iki yana açarak devam etti. "Hiç lafı dolandırmayıp her şeyi anlatsan iyi edersin. Burada biz bizeyiz ve halinden anladığım kadarıyla epey bir süre de biz bize kalacağız. Bana ne kadar çok şey anlatırsan sana o kadar yardımım dokunur çünkü şu anda epey bitik bir durumdasın. Benden söylemesi."

"Su," dedim.

Kalkıp lavaboya gitti, plastik bir bardağın içine biraz su doldurdu. İlk yudumla ağzımı çalkalayıp az önceki torbaya tükürdüm.

Radar'm aynı şu dizideki adaşı gibi olduğunu düşündüm. Yaşı genç ama lafları bilgece. Temiz yüzlü bir çocuk. Fakat sonra aklıma Z ve Mick geldi. İşte o zaman, *bunun gibi adamlarla takıldığına göre pek de masum olamaz*, diye düşündüm.

"On," dedim ona. "Kendimi günde on taneyle sınırlamaya çalışıyorum." On beş miydi yoksa?

"Oksikodon mu, Percocet mi?"

"Hidrokodon. Boynum için." Bunları yüzüme herhangi bir ifade vermeden söyledim, o da beni düzeltme ihtiyacı hissetmedi.

"Doz?"

"On miligram."

"Bu resmen uyuşturucu dozu. Demek ki içtiğin her hapla birlikte en az beş yüz miligram da asetaminofen alıyorsun. Bunu sekizle çarparsak... ne kadar zamandır böyle?"

"Birkaç aydır."

"Mide kanaması oldu mu?"

"Ağrı oluyor."

"Alkol aldığında?"

"Daha çok ağrıyor."

Radar bana bakıyordu. "Sen de bir hap daha içiyorsun tabii."

"Şimdi de içebilseydim keşke... çantamdalar."

Kafasını iki yana salladı. "Öyle bir evde yaşıyorsun. Bir kocan, güzel bir kızın var. Cidden, neden kaçıyorsun böyle? Gidip bir süre batakhanelerde yaşamadan anlayamazsın. Ya da askere göndermek lazım seni. İşte o zaman aklın başına gelir."

Kalkıp odadan çıktı. Muhtemelen röntgene bakmaya gitti ya da bana daha fazla dayanamamıştı. Onu düzeltmeye, bir zamanlar benim de şehrin öteki yakasında yaşadığımı, hayatımın bu yeni ve düzgün evresinin getirdiği imtiyazların farkında olduğumu söylemeye gerek duymadım.

Halbuki ben biraz romantiktim. Öyle büyük bir evimiz, Back Bay'de bir adresimiz olmasını hiç istemedim ki. Kocam bana yeterdi.

Fakat gerçek elbette bundan ibaret değildi. O ilk hapı aldığımdan beri...

Babamı yıllar önce kaybettim, üzerinden çok geçmeden de annemi. Fakat ben bunun içine doğmuştum, güçlüydüm. Ta ki o güne kadar. Kocamı kaybetmek üzere olduğumu hissederken ve başka bir kadınla olan ilişkisini ezile büzüle anlatışını dinlerken, bu ailenin kaderinin de kendi kendini yok etmek olduğunu anlamıştım.

İçimde hep devasa bir boşluğun olduğunu da o zaman anladım. Bu öyle dipsiz, karanlık ve çirkin bir boşluktu ki şu hayatta kaybettiklerim beni içten içe kemirip yok ediyordu ve öyle bir

zaman geldi ki rüzgâr beni uçurup götürür diye korktuğumdan dışarı adım atamadığım günler oldu.

O haplar da benim çapam olup çıktılar. Bazen bir şeyin doğru olmadığını bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyor. İnsan neyse odur. Neye ihtiyacı varsa onu istiyor. Ne yapıyorsa bunun için yapıyor.

Ara sıra, Justin'in o kızla seks yaparken benzer şeyler düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Sonrasında o da benim gibi suçluluk hissediyor muydu, bunu bir daha yapacağını bile bile pişman oluyor muydu? Sonra bir daha yapacağını. Sonra bir daha.

Aşk bizi daha iyi insanlar yapar sanmıştım. Yanılmışım.

Mideme giren kramplar şiddetlenince yattığım yerde kıvrılıp tortop oldum, başımın ağrısını dindirmek için de gözlerimi sımsıkı yumdum.

Kapı açıldı. Gözlerimi aralamadım, Radar'ın söyleyeceklerini bekledim. Hastamız yaşayacak mıydı, yoksa ölecek miydi?

Onun yerine hırıltılı bir ses kulağıma, "Beni duyuyor musun beyaz sürtük?" diye fısıldadı. "Seni öldüreceğim ama önce kızını bir güzel becereceğim. Burada istediğin kadar saklan. Bende vakit bol. Sabırla beklerim. Bu koca hapishanede arkasından çıkıp *böö,* diye bağırabileceğim üç yüz kırk iki yer var."

Hiç hareket etmeden uyuyormuş gibi yaptım. Mick diyeceğini dedikten sonra çıkıp gitti. Radar geri dönüp beyin sarsıntısı geçirdiğimi söyledi. Dinlenmem gerekiyormuş, bol bol sıvı tüketip beynin yapıtaşlarından olan omega 3'lere yüklenmem gerekiyormuş. Elime iki tane balıkyağı kapsülü tutuşturduktan sonra beni aileme götüreceğini, gece beni onların kontrol edeceğini söyledi.

Bense bir şey demeden kapsülleri aldım, sonra onun des-

teğiyle ayağa kalktım ve koridorda yavaşça yürümeye başladık. Mutfağa yaklaştığımızı kokudan anladım.

Radar ne demişti? Hayatta kalmanın ilk kuralı sağlığına dikkat etmektir.

"Biraz bir şeyler yiyebilir miyim?"

Radar bana şüphe dolu bir bakış attı.

"Sade makarna olabilir. Sossuz."

Sonra da dediklerimi yapmazsan sonuçlarına kendin katlanırsın der gibi omuz silkti.

Ona katılıyordum. Katlanmam gereken daha çok sonuç olacak gibi duruyordu. Fakat şimdi toparlanmak zorundaydım. Boğulmayı bırakıp yüzmeye başlamanın bir yolunu bulmalı, kocamı ve kızımı düşünmeliydim.

Justin, Ashlyn'le beni koruyacağına yemin etmişti. Ancak ben Mick gibi profesyonel eğitim almış bir sapıkla başa çıkabileceğinden şüphe etmeye başlamıştım bile. Artık birlik olmalıydık; sadece o, ben ve Ashlyn vardı. Birbirimizden daha az nefret etmeli, birbirimizi daha çok sevmeliydik.

Ailemiz Boston'ın en lüks evlerinden birinde yaşarken dağılıp parçalanmıştı. Şimdiyse, bu beton hapishane duvarlarının arasında kendimizi yeniden bulmak zorundaydık.

Çünkü Mick bana, boş tehditler savuran bir katil tipi gibi gelmemişti. Bu hapishanenin içinde kapana kısılmış haldeyken, bütün bunlardan kurtulabilecek gibi durmuyorduk. O avcıydı, bizse av ve kaçacak bir yerimiz kalmamıştı.

19. Bölüm

Yetki alanlarının birbirine karıştığı bir soruşturmaya katılmak dans etmek gibi bir şeydi ve maalesef Wyatt dans etmekten pek hoşlanmazdı. Hiç hoşlanmamıştı. Hiçbir zaman da hoşlanmayacaktı.

O anda Kevin'la arabadaydı, yolcu koltuğunda oturuyordu. Federallerle oynarken yanında zeki bir adam bulundurmakta her zaman fayda vardı ve Kevin da Kuzey Eyaletleri'nin yetiştirdiği en zeki adamlardan biriydi.

Özel Ajanlar Adams ve Hawkes'la, Denbe İnşaat'ın Boston'daki merkez binasında buluşacaklardı. Günlerden cumartesi olmasına rağmen, FBI şirketin üst düzey yetkilileriyle ve diğer elemanlarıyla görüşmek için izin almıştı. Söz konusu olan kayıp birileriyse zaman büyük önem arz ederdi, buna kimse itiraz etmemişti. Nicole yanlarında bir de özel dedektif olabileceğinden söz etmişti; Denbe İnşaat'ın özel bir soruşturma için tuttuğu bir güvenlik uzmanı.

İşler de tam bu noktada karmaşıklaşıyordu. Soruşturmaya ille de gruplar arası bir rekabet girmek zorunda değildi ama ara

sıra öyle şeyler de oluyordu. Neticede herkesin, Denbe ailesinin sağ salim kurtarılmasını istediğini söylemek meseleyi biraz basitleştirmek gibi oluyordu. Denbe İnşaat ailenin en etkin şekilde (mesela en az masraflı bir şekilde) bulunmasını istiyordu. FBI ailenin, hem büronun varlığını vurgulayacak hem de Nicole'le partnerlerinin başarısını ayrı ayrı öne çıkaracak şekilde bulunmasını istiyordu. Wyatt ise... sonuçta biraz parıltının kimseye bir zararı olmazdı. Kaldı ki böyle arama operasyonları, bütçelerini epey bir zorluyordu. Bu işten alnının akıyla çıkmasında fayda vardı yani. Diğer herkes gibi bir şeriflik departmanının da ödenek için savaşması gerekiyordu. Yüksek seviyeli bir başarı, en az bir yıl daha para sıkıntısı çekmeyecekleri anlamına geliyordu.

Başka bir deyişle, aynı mutfakta bir sürü aşçı vardı. Bu da ya müthiş bir işbirliğine ya da muazzam bir hezimete yol açacaktı.

Wyatt'ın işi hep böyle sıkıcılıktan uzaktı işte.

93. Karayolu'ndan Boston'a saptılar. Güneş batalı epey olmuştu ve şehrin ışıkları cumartesi gecesi ateşiyle yanıyordu. Wyatt gençliğinde Boston'a konserler için ya da mesela Red Sox maçları için az gelmemişti. Şimdiyse kırkını geçmiş pek çok New Hampshire'lı gibi o da mümkün mertebe uzak duruyordu şehirden. Onca yol, onca trafik, park yeri aramalar, insan kalabalığı...

Evet, Wyatt yaşlanmıştı ve bu durum çoğunlukla hoşuna gidiyordu.

Navigasyon sisteminde artık bir sürü kırmızı ok belirmeye başlamıştı. Bunlar aslında girip çıkmaları gereken sokakları gösteriyorlardı ama işlerini zorlaştırmaktan başka bir işe de yaramıyorlardı. Wyatt yol bulma işini hepten Kevin'a bırakmıştı. Ne de olsa tam bir buz hokeyi manyağı olan çocuk, Bruins'in

maçları yüzünden Boston'a sık sık geliyordu. Biraz onun biraz da Wyatt'm katkısıyla Denbe İnşaat'ın merkezini buldular. Otoparkı yeraltına yapmaları iyi olmuştu, dolanmak zorunda kalmadılar. Biletlerini alıp arabalarını park ettiler, sonra inip tutulmuş bacaklarını salladılar. Üniformaları üstlerindeydi: Yanları koyu kahverengi çizgili bej pantolon. Koyu kahverengi gömlek, açık kahverengi kravat, bölge armaları ve rütbelerini belirten altın rengi rozetler. Tam teşekküllü kemer, özenle cilalanmış çizmeler, kısa siperli şapkalar.

Federaller diğer takım elbiselilerin arasında kaybolup gidecekti ama Wyatt'la Kevin bütün dikkatleri üzerlerine toplayacaklardı.

Binanın lobisi cam, çelik ve koyu gri renkli arduvazlardan ibaretti. Wyatt'ın gördükçe taşralı olduğu için tekrar gurur duymasını sağlayan bir mimari tarz. Lobinin bir köşesinde bir kafe, başka bir köşede de bir seyahat acentesinin yeri vardı. Bunların dışında boş bir resepsiyon masası, binanın sakinlerinin isimlerinin yazılı olduğu yüksek bir duvar, onun yanında da asansörler yer alıyordu.

Kevin listeden Denbe İnşaat'ın yerini buldu, on ikinci kattaydı. Girip düğmeye bastılar, asansör itaat edip onları yukarı taşımaya koyuldu.

İndiklerinde karşılarına dar bir koridor ve yine bir sürü cam çıktı. Koskoca, camdan bir duvar ve ortasına şık bir şekilde yerleştirilmiş camdan bir kapı. Her şey o kadar şeffaftı ki Wyatt yolunu bulmak için elini cama sürterek ilerlemek zorunda kaldı. Cam kapı kilitliydi. Hemen karşısında duran kiraz ağacından resepsiyon masasını ve onun üstündeki duvarda kalın metalik harflerle

boy gösteren Denbe İnşaat yazısını görebiliyorlardı. Doğru yere geldikleri kesindi, bir de içeri girebilselerdi daha iyi olacaktı.

Kevin nihayet bir diyafon bulup düğmesine bastı.

Otuz saniye sonra, kısa kesilmiş gümüş saçlı, altında koyu gri pantolon, üstünde beyaz ipek, uzun kollu bir bluz olan yaşlıca bir kadın kapıda belirdi. Kadında, büyük stres altında olmasına rağmen ayakta kalmayı başaran, güçlü kadın tipi vardı.

Üniformalarına şöyle bir baktıktan sonra kapıyı açtı.

"Anita Bennett," dedi onlara canlı bir şekilde. "Denbe İnşaat'ın operasyon müdürüyüm. Ya siz?"

Wyatt kendini tanıtırken kadının parlak mavi gözlerinin boşlukları doldurduğunu gördü.

"Justin'in montunu siz bulmuştunuz, değil mi? Şimdi de aramanın New Hampshire ayağına destek veriyorsunuz," dedi kadın onları içeri buyur ederken.

Wyatt *destek verme* kısmına takılmıştı ama fazla üzerinde durmadı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Bennett..."

"Anita. Lütfen bana Anita deyin. Herkes toplantı odasında. Kahve ve meşrubatlar şuradaki masada. Tuvaletler koridorun sonunda. Benim ilgilenmem gereken son birkaç ayrıntı var. Bütün gün böyle... hepimiz şaşkın haldeyiz. Başımıza daha önce böyle bir şey gelmemişti."

Wyatt'la Kevin onu anladıklarını göstermek için kibarca başlarını salladı. Anita onları boydan boya cam pencereleri Boston'm şehir merkezine bakan, beklenmedik derecede büyük bir toplantı odasına aldı. Wyatt her bir ihalenin onlarca milyon dolar ettiği bir endüstride imajın ne kadar önemli olduğunu tahmin edebiliyordu çünkü odada ucuz denebilecek tek bir parça eşya

yoktu. Tam ortada duran, huş ağacından yapılmış devasa masa. Düzinelerce pofuduk deri koltuk. Duvarda koca posterler. Wyatt, Denbe ailesinin evindeki olay mahallini henüz ziyaret etmemişti ama Justin Denbe'nin evini merak etmesi için işyerini görmesi yeterli olmuştu.

Deri koltukların yarısı doluydu. İki federal, Nicole Adams ve Ed Hawkes, sırtlarını Boston manzarasına verecek şekilde oturmuştu. Nicole'ün yanında kırmızı ekose gömleğinin kollarını kıvırıp boynuna kadar tırmanan dövmelerini gözler önüne sermiş, asker tıraşı siyah saçlı, tıknazca bir adam oturuyordu. Hemen yanında duran kargo pantolonlu, işçi botlu üç adam gibi o da Denbe firmasından olmalıydı. Hiçbiri iriyarı tipler değildi ama bu, yıllar boyunca girdikleri bar kavgalarından galip çıkmanın verdiği kasıntılı hallerini sergilemelerine engel olmuyordu. Wyatt adamların eski asker olduklarına adı gibi emindi, ki bu ona biraz ilginç gelmişti. Denbe'nin bu kadar çok asker tipli adamı, mesela bir şok tabancasının tetiğini gözünü kırpmadan çekecek tipte adamı şirketine doluşturmuş olduğunu bilmiyordu. Adamlar belli ki kendilerine besin zincirinin tepelerinde yerler bulmuşlardı ve kendileri gibi enteresan asker tiplerle de türlü ilişkiler kurmuş olmalılardı.

O, Denbe takımına dair incelemesini tamamladığında onlar da Wyatt'ı incelemeyi bitirmişlerdi. Wyatt'ı pek önemsemiş gibi durmuyorlardı ama ilk adam, Bay Asker Tıraş, Nicole'den oldukça etkilenmiş gibiydi. Wyatt ona iyi şanslar dilemek istedi ama bir şey söylemedi.

Masanın karşısında tek başına oturanı gördüğündeyse ilk sürprizini yaşadı.

Kalp şeklinde yuvarlak yüzlü, masmavi gözlü bir kadın. Bu

yüz ilk bakışta çok genç göründüğü için kalbini hoplatmıştı ama sonra o gözleri gördüğünde... Kadının gözlerinin içine baktı, kadın da ona açık yüreklilikle karşılık verdi.

Kadın da kesinlikle eskiden bir *şeydi*. Şimdi üniformalı değildi belki ama bir zamanlar öyle olduğu kesindi. Gözü bir yerden ısırıyordu bu yüzü. Bir çeşit dejavuya kapıldı, onu daha önce de görmüştü ama nerede?

"Tessa Leoni," diye söze girdi kadın. "Northledge Soruşturma'dan. Kayıp vakasını bağımsız bir şekilde incelemem için Denbe İnşaat tarafından görevlendirildim."

Ah, bağımsız dedektifmiş.

Gidip hemen yanındaki deri koltuğu çekti ve oturdu. Kevin da onun yanına oturdu.

Kendini tanıtma sırası Wyatt'taydı. "Wyatt Foster, çavuşum. Bu da Dedektif Kevin Santos. Montu bulan biziz."

"Şu arama hattını da siz devreye sokmuşsunuz," dedi Tessa.

Wyatt mütevazı bir şekilde başını salladı. "Kimseye söylemeyin ama ben halkımızı seviyorum. Onlardan çoğu zaman faydalı şeyler öğreniyorum. Tabii çatlakları ayıkladıktan sonra. Baktım ki elimizde çok az ipucu ve çok az bilgi var, nereden malumat gelirse iyidir diye düşündüm."

"Peki bir şey geldi mi oradan?" diye söze girdi Nicole Adams masanın karşısından.

"I-ıh. Ailenin eşkalini de dağıttığımız için adamların üç rehineyle birlikte ortalıkta dolaşacağını sanmıyorum. Bize oradan, daha çok araçla ilgili bilgi çıkar."

Nicole başını sertçe salladı. "Ajanlarımız hâlâ bölgeyi tarıyor. Fakat şu anda elimizde ipucundan çok varsayım var."

Wyatt tam o varsayımları sormaya hazırlanıyordu ki Anita Bennett içeri girdi.

Partinin ev sahibesi olarak spiral sırtlı bir deste fotokopi getirmişti. Wyatt bunların şirketin mali bilgileri olduğunu fark etti. Kadın, Denbe İnşaat'm sunum çizelgelerini dağıttıktan sonra herkes işine gömüldü.

Önce tanışma faslı. Justin kaybolduğu için koordinasyonun başına operasyon müdürü Anita Bennett'ı getirmişlerdi. (Wyatt o noktada zihnine şunu not etti: Denbe ailesinin kaybından kazanç çıkarabilecek ilk şahıs Anita Bennett.) Sıradaki yetkili, tıknaz ve çapkın, inşaat müdürü Chris Lopez. Unvanını üstüne basa basa söylerken gözlerini Özel Ajan Nicole Adams'ın pek soğuk ve duygusuz açık mavi gözlerinden ayırmayan Chris Lopez. Ondan sonra, Wyatt'ın dakikasında üç yardakçı adını taktığı şahıslar: Jenkins, Paulie ve ciddi ciddi Bacon dedikleri diğer adam. Lopez'in tabiriyle kemik ekip. Bu adamların hepsi Justin'le çalışıyor, Justin'i tanıyor, Justin'e tam destek veriyordu. Fakat bir şey olduğunda kafa kırıp unvan kaldırmaya kalkışacaklar da onlardı.

Eski havacı, şimdinin yapı mühendisi Jenkins parmaklarını çıtlatıp duruyordu ve bu haliyle bile, boynuna taktığı deri bir kordona bağlı küçük, kaba yontma metal bir kaşığı okşayıp duran Bacon karakterinden daha sofistike bir duruşu vardı.

Wyatt bu "kemik ekip" tabirini zihninde "çete"yle değiştirmekte pek zorluk çekmemişti. Justin Denbe'nin basbayağı çetesiydi bunlar. Ayrıca Wyatt'ın şimdiye kadar gördüğü en tehlikeli, en dengesiz eski asker tiplerine sahiplerdi. Bu da hem kendinin hem de diğer kanun kuvvetlerinin elde edilen bilgileri dikkatlı değerlendirmeleri gerektiğini gösteriyordu. Aksi halde şiddeti en

yakın arkadaşları ve ilk çare olarak gören bu gibi adamları zapt etmekte zorlanabilirlerdi.

İkinci zihinsel not: Çeteyi izole et, her biriyle ayrı ayrı görüş ve geçmişlerine dair sağlam bir araştırma yap. Bu adamların bildiği şeyler, tanıdığı insanlar olmalıydı ve muhtemelen bunların arasından, üç kişilik bir aileyi tereyağından kıl çeker gibi kaçırabilecek tipte insanlar da çıkardı.

İnşaat ekibinin dördüncü üyesi olan mimar, Kaliforniya'daki bir şantiyede olduğu için toplantıya katılamamıştı. Sabah ilk iş bir uçağa atlayıp gelecek, pazar günü beşte her türlü soruya cevap vermek üzere hazır bulunacaktı. Onun dışında, Muhasebe Müdürü Ruth Chan da Bahamalar'da tatildeydi. Anita Bennett'ın tabiriyle "mevcut durumu" ona bildirmek için ulaşmaya çalışıyorlardı.

"İşte böyle," dedi Bennett sonunda. "Burada sizin için toplandık. Eminim soracağınız sorular vardır ve biz de elimizden geldiğince yanıtlamaya hazırız. Gördüğünüz üzere sizin için son çeyreğin mali tablolarının birer kopyasını çıkardım. Bu arada İnsan Kaynakları bölümümüz de emrinize amadedir. Hangi çalışanımızla görüşmek istiyorsanız söyleyin, sizi onlarla buluşturacaklar. Şu anda burada bulunan bizler Justin'le en yakın temasta olanlarız ve sanırım onunla çalışmanın büyük bir ayrıcalık ve onur olduğunu söylersem buna hiçbirimizin itirazı olmaz. Bizim için şu an birinci öncelik onun ve elbette ki ailesinin güvenliğidir."

Nicole baş ajanlık rolünü hatırlayarak, "Bugün Justin'den ya da Denbe ailesinin diğer fertlerinden bir haber almadınız, öyle değil mi?" diye sordu.

Bu başta saçma bir soru gibi geliyordu ama Wyatt daha önce çalıştığı soruşturmalarda birilerinin çıkıp, bir saniye, beni

otuz dakika önce aradığını söylememiş miydim, dediğine az şahit olmamıştı. Fakat bugünkü, o soruşturmalardan değildi. Masanın etrafındaki herkes kafasını hayır anlamında sallamakla yetindi.

"Peki Bay Denbe herhangi birinize özel planlarından, mesela hafta sonunu ailesiyle birlikte geçirmek istediğinden bahsetti mi?"

"Justin genelde kendi seyahat planlarını kendi yapardı. Haddimi aşarak da olsa bilgisayarına baktım ama takviminde öyle bir şeye rastlamadım," dedi Bennett.

"Devam eden bir projeyle ya da şirketin gidişatıyla ilgili endişeleri var mıydı?"

Bu kez daha uzun bir sessizlik oldu, ardından Denbe ekibinin üyeleri teker teker kafalarını salladılar. Wyatt henüz bunda heyecanlanacak bir şey göremiyordu. Grup cevapları, her türlü şüpheye açık olurdu. Başlangıç için iyi sayılabilirlerdi ama asıl kayda değer bilgiler tekli konuşmalardan, insanların, yanlarındaki meslektaşlarından çekinmeden konuşabildikleri özel görüşmelerden çıkardı.

Wyatt, Nicole'den rol çalmayı göze alarak, "Mali durumunuz nasıl?" diye sordu. "Kâr zarar durumları?"

"Kâr ediyoruz," dedi Bennett biraz gergin bir şekilde, "ama nakit akışında zorluk çekiyoruz."

Wyatt içinde o karıncalanma hissinin geri geldiğini fark etti. Anita Bennett'ın açıkladığı kadarıyla, Denbe'nin son büyük inşaatında bütçe bir miktar aşılmıştı ve bu durum şirketi biraz sarsmıştı. O projedeki net kaybı nakit stoklarıyla karşılayabilmişlerdi ama bu, halihazırdaki işleri olan, Virginia'daki hastane inşaatına çıplak girmelerine neden olmuş ve nakit akışındaki ilk krizde mali yapının sarsılmasına yol açmıştı.

Ancak büyük resim hâlâ iyi görünüyor, diye devam etti Bennett. Hastane inşaatından beş milyon dolar kâr etmeyi öngörüyorlardı. Son çeyrekte epey dara düşmüşlerdi ama Justin darda kalmayı seviyordu. Aslında bankaları, tedarikçileri ve taşeronları idare etmek anlamına gelen para idaresi onun gözünde büyük projelerin eğlenceli taraflarından biriydi. Şartları müzakere etmek kadar sevdiği bir şey varsa o da şartları yeniden müzakere etmekti. Kısacası Justin, kavgadan kaçacak bir adam değildi.

Wyatt bu hikâyeyi epey ilginç bulmuştu. Hemen not aldı: Yolsuzluk? Kara para aklama? Çünkü yanlış anlamadıysa, dolarların böyle havada uçuştuğu bir sektör her türlü fırsata imkân sağlıyor olmalıydı. Yani Justin'in sayılarla arası iyiyse, başka birilerinin para tırtıklama operasyonuna kurban gittiğini anlamış olabilirdi ve bu da ortadan kaybolmasını gerekli kılardı.

Bennett'ın kendince iyi haber olarak gördüğü bir şey daha vardı. Denbe İnşaat, zamanında Justin üzerinden sigorta yaptırmıştı ve bu da epey yüklü bir poliçeydi. Ölümü durumunda on milyon, kaçırılması halindeyse iki milyon dolar. Daha da iyisi, kaçırılma durumu aile fertlerini de kapsıyordu. Eşi için bir milyon. Her bir çocuk için bir milyon.

Nicole bir kez daha atıldı: "Yani bu poliçe, muhtemel fidye parasına karşılık dört milyon dolara kadar bir finansman sağlamayı mı vaat ediyor?"

Bennett gülümseyerek, "Evet," diye karşılık verdi.

"Sigorta şirketini bundan haberdar ettiniz mi?"

"Henüz değil çünkü bize hâlâ bir fidye talebi gelmedi."

"Peki sigorta şirketi böyle bir parayı ne kadar zamanda temin edebilir?" diye sordu Nicole.

Bennett'ın az önceki heyecanı birdenbire sönmüştü. "Bilmiyorum. Daha önce hiç denemedik tabii."

Wyatt işin içinde eksik bir halka olduğunu fark etmişti. "Affedersiniz ama bu poliçenin varlığından kaç kişinin haberi var?" diye sordu. "Denbe ailesini kaçırmanın en az dört milyon dolar edeceğinden yani? Çünkü yanlış anlamadıysam, şirketin Justin'i geri alacak kadar parası yok ama bu poliçe her türlü masrafı karşılayabilir."

Odada bir sessizlik oldu. Denbe çalışanları birbirlerine baktılar, sonra hemen bakışlarını kaçırdılar. "Çoğumuz biliyordu herhalde," dedi Bennett nihayet.

"Justin bununla ilgili şakalar yapmaktan hoşlanıyordu," diye araya girdi İnşaat Müdürü Lopez. "Sadece öldüğünde değil, yaşarken de iyi para ettiğini unutmamamızı söylerdi. Fakat sırası gelmişken söyleyeyim. Sözleşmede aileyle ilgili de bir madde olduğunu ben bilmiyordum. Sadece Justin sigortalı sanıyordum. Yani sonuçta şirketin sahibi o ve söz konusu olan, çok büyük finansal ihalelere giren ciddi bir şirket. Bana öyle geliyor ki Denbe İnşaat'a dair biraz bir şey biliyorsanız, şirketinin sahibi olan Justin Denbe'nin de boş olmadığını, ister sigorta vaadi, isterse şahsi hesabı olsun, her türlü parası olduğunu tahmin edebilirsiniz. Yani öyle ya da böyle, Justin Denbe gibi bir adamı kaçırmanın kolay para anlamına geldiğini bilirsiniz."

Çetenin diğer üyeleri de başlarını sallayarak ona katıldılar.

"Bir şey hariç tabii," diye devam etti Lopez. "İşin içinde Justin varsa hiçbir şey kolay olamaz. Biz işte bunu da gayet iyi biliyoruz. Bize öyle manalı manalı bakmayı bırakın yani." Durdu ve parmağını bilhassa Nicole'e doğru salladı. "Justin'le haftada en

az bir kez atışa gideriz. Başının çaresine gayet iyi bakabileceğini oradan biliyorum. Ayrıca adamın düğününde biz vardık, yeri geldi Ashlyn'in altını biz değiştirdik. O bizden biri, ailesi de bizim ailemiz. Burada sorun biz değiliz. Gidip başka yerleri koklayın."

Lopez söyleyeceğini söylemiş olacak ki arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Adamları da başlarını sallayıp durdular.

Çeteye artı bir puan, diye düşündü Wyatt.

"Sanırım hepimiz bir konuda hemfikiriz," diye söz aldı Bennett. "Justin'in, Libby'nin ve Ashlyn'in durumu hepimizi endişelendiriyor. Şimdi, bu soruşturmayı yürüten sizsiniz. Bize söyleyeceğiniz bir şey yok mu?"

"Başlangıç mahiyetinde bazı ipuçları var," diye karşılık verdi Nicole. "Mesela şok tabancasının konfetileri olay yerinde toplanıp incelemeye gönderildi. Oradan saldırı esnasında kullanılan silahın izini bulabiliriz."

"Faydasız," diye atıldı Bacon dedikleri adam.

Bütün gözler anında ona çevrildi. "Massachusetts'te kullanımı yasak." Konuşmayı pek sevmediğinden durup omuz silkti. "Yani o şok tabancası büyük ihtimalle ruhsatlı değildir. Bu da konfetinin üstündeki seri numarasının sizi kayıtlı bir tabancaya götüremeyeceği anlamına geliyor."

Nicole'ün dudaklarını ısırdığını gören Wyatt bunu onun da bildiğini anladı. Yine de elinizde ipucu olmadığını *bilmek* ipucunuzun olmadığını *kabullenmekle* aynı anlama gelmek zorunda değildir.

Wyatt, "Komşular hiçbir şey görmemiş mi, duymamış mı?" diye sordu.

"Hayır. Fakat bazen negatif görünen bir şey aslında pozitif de olabilir."

Güzel laf. İşte bu yüzden Nicole'ün FBI'daki kariyeri almış başını giderken Wyatt hâlâ yarızamanlı marangozluk yapıyordu.

"Örneğin," diye devam etti kadın, "hem üç kişilik bir aileyi hem de onları kaçıran birden çok kişiyi bir yerden bir yere götürmek için ya bir minibüs ya da bir SUV gerekir. Adamların, elleri ve ağızları bağlanmış üç şahsı evlerinden şüphe uyandırmadan kaçırabilmeleri için araçlarını yakın bir yere park etmiş olmaları gerekir. Denbe'lerin garajı iyi bir seçenek olabilir ama komşulardan garaj kapısının o gece açılıp kapandığını gören, duyan olmamış. Libby'nin garajda duran aracının sokağa çıkarılmadığını söylemiyorum bile. Bu durumda kaçıranlar öyle büyük bir aracı evin hemen yakınına hiç şüphe uyandırmadan nasıl park etmiş olabilirler?"

"Teslimat aracıysa olabilir," diye araya girdi Tessa Leoni. İlk defa konuşuyordu ve sesi gayet sakin çıkmıştı. Wyatt'ın anladığı kadarıyla kadın bu masada daha önce bilmediği pek çok şey öğrenecekti.

Dışarıdan birinin ondan önce davranmasından açıkça rahatsız olan Nicole kaşlarını çattı. "Bizim de şu anki teorimiz bu, evet. Aracın bir yemek şirketinin teslimat aracıymış gibi gösterildiğini varsayıyoruz. Böyle bir aracın orası gibi bir muhitte fazla dikkat çekmeyeceğini düşünüyoruz. Denbe'lerin evinin arka tarafında, sokağın garaj kapısına bakan noktada yasal bir park yerleri var. İşte adamlar da araçlarını oraya çekip gece karanlığından faydalanarak aileyi kaçırmış olabilirler."

Wyatt, Boston'daki olay yerini en az bilen kişi olarak, "Peki eve nasıl girdiler?" diye sordu.

"Güvenlik sistemini devre dışı bırakmışlar."

"Hayır." Konuşan kişi çeteden Paulie'ydi. "O sistemi bizzat kendim kurdum. Devre dışı bırakılamaz."

Paulie bu konuyla ilgili bilgilerini uzun uzadıya açıklarken Nicole yüzünde şaşkınlıktan çok sabır dolu bir ifadeyle konuşmasına izin verdi.

"Devre dışı bırakılmamış o zaman," dedi nihayet, adam lafını bitirdikten sonra.

"Şifreyi bilmeniz gerekir," dedi Paulie.

"Kesinlikle."

"Yani..."

"Kesinlikle."

Odadaki herkes, idari ekibin bütün üyeleri birbirine bakıyordu şimdi. Belli ki mesaj var gücüyle yerine ulaşmıştı.

Bu iş içeriden yapılmıştı. Denbe ailesi onları tanıyan, güvenlik şifresini bilen ve büyük ihtimalle fidye sigortasından haberdar olan birileri tarafından kaçırılmıştı. Bu organizasyonu bir düşmanın değil bir dostun yaptığı belli olmuştu. O güvenlik sistemini bir Denbe çalışanı kurduğuna göre ve Justin'in sigorta poliçesini Denbe'nin idari ekibi onayladığına göre, o dost yine büyük ihtimalle şu anda masada oturanlardan biriydi.

Tessa Leoni öne doğru eğilip toplantı başladığından beri ilk kez inisiyatifi ele aldı: "Peki Justin'le Libby'nin boşanmaları durumunda Denbe İnşaat'a ne olur?"

Bu sorusu üzerine Denbe takımındakilerden anında bir gü-

rültü yükseldi. Asla, imkânsız, hayatta olmaz, ne cüretle böyle konuşursun...

Wyatt arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve konuşulanları dinlemeye koyuldu. Günlerden cumartesiydi, saat akşamın dokuzu olmuştu ve bu toplantıdan iyi bir şeyler çıkacak gibi görünüyordu.

Evet ya, Wyatt'ın işi gerçekten de sıkıcılıktan uzak bir işti.

20. Bölüm

Yemek işe yaramadı. Hücreye döndükten sonraki ilk birkaç dakika kusup durdum. Ben kafamı paslanmaz çelikten klozete dayarken Ashlyn de saçlarımı tuttu. Sonra ağzımı lavabodan aldığım suyla çalkaladım ve ortalıkta havlu niyetine bir şey olmadığı için yüzümü portakal renkli tulumumun koluna sildim.

"İyi misin?" diye fısıldadı Ashlyn. Benimle aylardır doğru düzgün konuşmayan on beş yaşındaki kızım, şimdi bu hücrenin ana yüreği olup çıkmıştı.

"Biraz dinlenmem gerekiyor, o kadar," dedim. "Sabaha daha iyi olurum."

Aşırı aydınlık bir hapishane hücresinde sabah tuhaf bir kavram olsa da başımı salladı Ashlyn. Saat kaçtı bu arada? Toprak tarlayı gören uzak pencereden dışarı baktım. Hava zifiri karanlıktı. Yılın bu mevsimini düşünürsek akşamın beşinden sabahın beşine kadar herhangi bir saatte olabilirdik. Bana daha çok sekiz-dokuz gibi geliyordu ama bu sadece tahmindi.

Üçümüz küçük bir hücrede tıkılıp kalmış, ne yapacağını bilemez halde oturmuş, birbirimizle bakışıyorduk. Justin bana açık-

ça kaygıyla bakıyordu. Beni de ona bakarken yakalayınca toparlanıp ifadesini düzeltti.

"Notlarımızı karşılaştıralım, bildiklerimizi bir değerlendirelim," dedi canlı bir şekilde. Sonra kapıdan uzaklaşıp sol taraftaki ranzaya yanaştı. Otururken de bize göz kırptı.

İster istemez, "Sen nasılsın?" diye sordum.

Var olan bütün endişeleri elinin tersiyle itip, "İyiyim, iyiyim," diye karşılık verdi.

Onu dikkatle incelediğimde dişlerini sıktığını, gözlerinin köşelerinin kırıştığını fark ettim. Belli ki acı çekiyordu. O şok tabancasıyla kaç kez vurulmuştu? Altı mı, sekiz mi, on iki mi? Kalıcı bir hasar bırakacak kadar çok mu? Belki de Z ve yardakçıları kocamın omuriliğini yakmıştı. Tabancanın değdiği yerde bıraktığı yanık izlerinden Ashlyn'de de bende de vardı ama Justin'de bunlardan en az bir düzine olmalıydı. Aşırı uyarılmış merkezi sinir sistemini saymıyorum. Elbette canı acıyordu.

"Dış kapı kilitliydi," diye söze girdi Ashlyn ciddi bir ifadeyle. Sağdaki ranzanın altında birlikte oturuyorduk. Elimi tutup bana yalvaran gözlerle baktı. "Bak anne, yemeğe giderken babama da söyledim; siz ikiniz evden çıktıktan sonra güvenlik sistemine elimi sürmedim. Bütün akşam odamdaydım. iPad'de oyun oynayıp Lindsay'le mesajlaştım durdum."

Kafamı kaldırıp Justin'e baktım. Dışarı çıkmadan önce sistemi devreye sokan oydu. Bay Güvenlik ve Emniyet olarak hep o yapardı zaten. Hafızamı biraz zorladığımda sistemi nasıl ayarladığını bile hatırlayabiliyordum. Parmaklarının tuşlara hızlı ve kendinden emin bir şekilde dokunuşlarını...

"Peki bir ses duydun mu?" diye sordum alçak sesle. Başım

hâlâ zonkluyordu ama Justin ağrıya dayanabiliyorsa ben de yapabilirdim. Bir de çok haklıydı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu konuşmak zorundaydık.

"Hayır." O anda yüzü kızardı. "Şey ben... banyoya giderken adam birden... kapıda karşıma çıktı. Şu iri olandı, Mick'ti sanırım. O an çok korktum, saç spreyini kapıp üstüne atıldım..."

"Aferin kızım," dedi Justin.

Ashlyn ona baktıktan sonra devam etti: "Sizin odanıza koştum ama orada değildiniz tabii, ben de..."

Sesi solup gitti. İkimize de bakmadığını görünce gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu anladım çünkü bize ihtiyacı olmuş, bizim odamıza koşmuştu ama biz orada değildik. Ailemizin son günlerdeki halinin özetiydi bu.

Kızımın elini sessiz bir özürle tutup sıktım ama elini çekince pek şaşırmadım. Toparlanıp anlatması gereken bir hikâye vardı hâlâ.

"Sonra ortaya genç olan, Radar, çıktı," diye devam etti fısıldayarak. "Aralarında bir şeyler konuşmaya başladılar..." Kafasını kaldırıp Justin'e baktı. "Aşağıdan senin sesinin geldiğini duydum, dış kapıyı açıyordun. Çığlık atmak, bağırmak istedim ama Mick elini ağzıma bastırdı. Denedim... elimden geleni yaptım... ama yapabileceğim bir şey..." Durup omuz silkti ve üstünden dökülen tulumunun içinde kayboldu.

"Önemli değil," dedi Justin onu sakinleştirmek için. "Yapabileceğin bir şey yoktu ki. Bu adamların hepsi eğitimli. Profesyoneller. Ayrıca öncesinde sıkı bir plan yapmışlar."

"Ne istiyorlar peki?" diye sordu Ashlyn ağlamaklı bir şekilde.

"Para."

Aniden kafamı kaldırıp bakınca gözlerimi acıyla yummak zorunda kaldım.

Justin, benim şüphelerimi sezmiş gibi, "Düşünsenize," dedi. "Normal silah değil şok tabancası taşıyorlar. Demek ki amaçları zarar vermek değil, kontrolü sağlamak. Bizi şokladılar, uyuşturdular, ellerimizi bağladılar. Dediğim gibi, bunlar yaralamak için değil hükmetmek için."

"Şu Mick denen herifin, annemin ağzına sıçması hariç," diye mırıldandı Ashlyn.

"Genç hanım," dedi Justin, "senden böyle laflar duymak iste..."

Ashlyn'in gittikçe büyüyen öfkesini paylaşarak, "Haklı ama," diye araya girdim. "Adam gerçekten ağzıma sıçtı."

Justin ikimizin birlik olup isyan etmesine kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Fakat liderleri olan Z hemen devreye girip kendi adamını şokladı, sonra da seni revire gönderdi. Tekrar söylüyorum, niyetleri zarar vermek olsaydı, beyin sarsıntısı ya da başka bir şey geçirmen Z'nin umurunda olmazdı. Neden adamlarından birini seninle ilgilensin diye göndersin ki? Onu da geçtim, karnımızı neden doyursun? Zarar görmeden boyun eğmemizi istiyor da ondan. Çünkü fidye talebinde bulunduğunda bizim hayatta olduğumuzu ispat etmek zorunda."

"İspat mı?" diye sordu Ashlyn.

"Z bizim yaşadığımızı ispat etmeden fidye falan isteyemez. Mick, annene saldırdığında hemen müdahale etmesi de bundan. Yani sadece para istemekle olmaz. Z'nin bizi ellerinde tuttuğunu kanıtlaması gerekir. Yaşıyor olmalıyız ki karşı taraf bizi geri istesin. Annenin komaya girmesine bu yüzden engel oldu."

"Adam kaçırma," diye mırıldandı Ashlyn. "Fidye. İspat." Her bir sözcüğü, hayatının neresine sokacağını bilemiyormuş gibi, tek tek tartarak söylemişti.

Gözlerimi Justin'e çevirerek buna da açıklama getirmesini istermiş gibi, "Mutfağı erzakla doldurmuşlar," dedim. Orada, bu hapishanede haftalarca kalmaya yetecek kadar kuru gıda vardı.

"Fidye vakaları zaman alabilir," diye karşılık verdi Justin hızlıca. "Özellikle de işin içinde bir sigorta şirketi varsa."

Ashlyn'le ikimiz ona boş gözlerle baktık. Bizi öyle görünce Denbe İnşaat'ın onun üzerine hayat sigortası yaptırmakla kalmayıp poliçeye kaçırılma durumlarıyla ilgili de bir madde eklendiğini anlattı. Özellikle de şirket yöneticilerinin Güney Amerika ya da Ortadoğu gibi bölgelere gidip gecenin bir yarısı ortadan kaybolabildiği böyle bir dönemde bu tip sigortalar kaçınılmazdı. Bense, *Justin hiç öyle yerlere gitmiyordu ki*, diye düşündüm. Fakat anlaşılan, kaçırılmaya karşı da sigorta yaptırmıştı ve buna Ashlyn'le beni de dahil etmişti.

Ashlyn'in gözleri açılmıştı. "Annemle ben kaç para ediyoruz?"

Justin bir an duraksadıktan sonra cevap verdi: "Bir milyon. Adam başı."

"Vay be!" Kızım bunu heyecan verici bulmuştu. "Peki sen?"

"Hatırlamıyorum... birkaç milyon vardı herhalde."

Ashlyn bana bakıp gözlerini devirdi. "Neden erkekler daha çok para ediyorsa artık."

Justin ciddi bir ses tonuyla, "Böyle durumlarda birilerinin aklına bir şey getirmemen gerekiyor," diye devam etti. "Sigorta en kötü senaryoya hazırlıklı olmak için yapılır ama sigorta yapı-

lan şahısları –seni, anneni ya da mesela beni– bir hedef haline getirecek kadar yüksek değer biçmemeye özen göstermek gerekir."

Bana baktığında aramızda yine sözsüz bir iletişim geçti. Tek tek kaçırılmış olsaydık üç kişilik bir komando ekibini tatmin edecek kadar para getirmeyecekti, ama aile olarak kaçırılmamız en az dört milyon ediyordu. Hatta adamlar poliçenin sınırlarını zorlamak isterse daha fazlasını da koparabilirlerdi. Örneğin Z, sigortadan dört milyon geldiğine göre Denbe şirketinden iki milyon daha çıkar diye düşünüp fidyeyi altı milyon dolara yükseltebilirdi. Bu da her bir komando için iki milyon demekti.

Justin hâlâ bana bakıyordu ve ben bu mavi gözlerde yapbozun diğer parçasını, neden böyle gergin olduğunu görebiliyordum: Bu operasyonu akıl eden her kimse, hem sigortadan haberdardı hem de bizi iyi tanıyordu. Ashlyn'in dediğine göre, geldiklerinde dış kapı kilitli ve güvenlik sistemi de devredeymiş. Demek ki adamlar güvenlik şifrelerini de biliyordu.

Tanıdığımız birileri. Güvendiğimiz birileri. Dost bildiğimiz birileri bu iş için Z'nin ekibini tutmuş, şahsi planlarımızı araştırmış, Justin'in iş geçmişinden bu terk edilmiş hapishaneyi bulmuş, operasyonun her bir adımını ona göre planlamıştı. Belki de o kişi üç milyon alacak, Z'nin ekibine de adam başı bir milyon kalacaktı. Bu da iyi paraydı.

Bir arkadaşına ihanet edip ailesini tehlikeye atmaya yetecek kadar iyi.

İçime bir titreme geldi. Kendimi bu kadar aldatılmış ve oyuna getirilmiş hissetmemiştim. Tabii kocamın ceptelefonunda başka bir kadının açık seçik mesajlarını okuduğumdan beri.

"Adamlar profesyonel," diye mırıldandım.

Justin başını yavaşça salladı.

"Asker geçmişleri var," diye ekledim. "Revirdeyken Radar'a birkaç soru sormaya çalıştım. Cevapları dikkatliydi ama askerlikten falan bahsetti. Ayrıca görüntülerine ve hareketlerine bakarak..."

"Bu işlerde eski asker çok," dedi Justin bir süre sessiz kaldıktan sonra. Bir çeşit kabuldü bu söylediği. Şu an içinde bulunduğumuz durumun sorumlusu kendi şirketinden biri olmasa da genel anlamda inşaat sektöründen birileri olabilirdi.

Ashlyn bu esnada bizi inceliyor, aramızdaki sözsüz iletişimden bir şeyler yakalamaya çalışıyordu. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," dedi Justin.

"Hadi oradan!"

"Genç hanım..."

"Kes şunu ya! *Kes şunu*!" Ashlyn öfkeyle ayağa fırladı. "Ben on beş yaşındayım, baba. Her türlü küfür biliyorum. Ayrıca nasıl konuşacağımı senden öğrenecek değilim. Şantiyelerinize az gitmedim, orada adamların nasıl konuştuğunu biliyorum. Siz küfür edince sorun yok, bana geldiğinde yakışık almaz, öyle mi?"

"Güzel kızlar böyle çirkin laflar..."

"Güzel olmak istediğimi söyleyen kim? Belki çirkin laflar etmek hoşuma gidiyor. Belki bu aileden birilerinin artık içinden geldiği gibi konuşması gerekiyor. Belki artık annem de mükemmel ve uyumlu olmaya çalışmaktansa küfür etmeye başlasa daha iyi olacak. Ara sıra küfür etseydi senin de başka bir kadın aramana gerek kalmazdı belki. Bence bu da bir düşünce."

Justin'in rengi atmıştı. Bense karşısında oturmuş, hayretler içinde kızıma bakıyordum.

Sonra Justin yavaşça uzanıp parmaklarıyla kızımızın dudaklarını kapattı. "Ağzından küfür çıktığını duymak istemiyorum. Ne şimdi ne de bundan sonra. Sen on beş yaşında olabilirsin ama ben de hâlâ babanım ve bu ailede bazı standartlarımız var."

Ashlyn bir anda ufalıp küçücük kalmıştı. Şoktan mı, utançtan mı anlayamıyordum. Yatakta yanıma çöküp yüzünü bana gömdü ve ağlamaya başladı. Bense onu teselli etmek için, işe nereden başlayacağımı bilemesem de, buğday sarısı saçlarını okşadım.

"Ama haksızlık bu," diye inledi Ashlyn. "Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaptın. Bunun için miydi yani? Bütün erkekler domuz. Bütün erkekler domuz. *Bütün erkekler domuz!*"

Bu sözleri beni ikinci kez irkiltmişti. Bir kadın böyle ateşli ateşli konuşuyorsa, bunu başka bir kadını değil kendini savunmak için yapıyordur.

Gözlerimi kapatıp çocuğun adının ne olduğunu, aralarındaki ilişkinin ne kadardır devam ettiğini ve birbirimizden ne ara bu kadar koptuğumuzu düşündüm. Çok değil dokuz ay önce olsa sağlam bir aile olduğumuzu söylerdim. Evet, Justin'in işi yoğundu ve bu bizi biraz zorluyordu... Fakat soranlara birbirimizi sevdiğimizi, birbirimize güvendiğimizi, birbirimize her şeyimizi anlattığımızı söylerdim.

Bir aile böyle kolay parçalanamaz. İşin içine aldatma girse bile. Demek ki temeli sarsan çatlaklar bundan çok önce başlamıştı. Bense onları görmemiştim ya da görmek istememiştim. Ashlyn bir konuda haklıydı: Gerçekten de ortalıkta ben mükemmelim, ben uyumluyum diye dolaşıyordum. Kocamın mutlu olmasını is-

tiyordum. Kızımın mutlu olmasını istiyordum ve de bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Justin hâlâ konuşmuyordu ama kızımı teselli edişimi seyrederken az önceki öfkesinden geriye pek bir şey kalmadığını görebiliyordum.

"Ona bu kadar çok şey anlatmamalıydm," dedi bana nihayet.

"Anlatmadım ki."

"Kendim anladım," diye araya girdi Ashlyn. "Ben aptal değilim, *baba*."

Kızım sırtını babasına dönüp başını iyice omzuma gömdü. Ben de saçlarını okşamaya devam ettim.

"Artık kavga etmeyi bırakmamız gerekiyor," dedi Justin bir kez daha.

Ashlyn omzumda hıçkırarak ağlıyordu.

"Bizim..." Bir an durup yutkundu, sonra devam etti, "bizim biraz dinlenmemiz gerekiyor. Uzun bir gün oldu ama sükûnetimizi korursak... adamlar fidye isteyecekler. Şirket ödeyecek ve biz de evimize gideceğiz. Yarın pazar olduğu için iş biraz uzayacak. Yine de en fazla iki-üç gün içinde her şey bitmiş olacak. Hep birlikte evimize döneceğiz. Her şey yoluna girecek."

Ashlyn'in başı omzuma gömüldüğü için Justin'in gözlerine ben baktım, onu dinleyen biri olduğunu anlasın diye başımı salladım. Sonra da kocama üzüntüyle gülümsedim çünkü başka türlüsü elimde değildi.

Zavallı Justin. Azmedip babasının şirketini dört kat büyütmüş, milyonlarca dolarlık bir sürü proje bitirmiş, inşaat dünyasının önde gelen isimlerinden biri olmuştu. Tabii ki sözünün kanun

olduğunu düşünecekti, tabii ki aklından geçen her şeyi gerçekleştirebileceğini düşünecekti.

Fakat bazı konularda yanılıyordu. Bu iş öyle birkaç gün içinde falan bitmeyecekti. Kaçırılma olsun ya da olmasın, fidye istensin ya da istenmesin, fark eden bir şey yoktu.

Anladığım kadarıyla ailemizin yıkılışı henüz yeni başlıyordu.

21. Bölüm

Akşam dokuz gibi toplantı odasındaki görüşmeler sona erdi ama evlere dağılmak üzere değil. Böyle geniş kapsamlı bir soruşturmada, Denbe ailesini tanımayan, onlarla hiç çalışmamış olan ve hâlâ Denbe'leri bulma görevi verilmemiş olanlar için uyku bir lükstü.

Kayıp şahıs vakalarında, insanları canlı halde bulma ihtimali ilk kırk sekiz saatle yetmiş iki saat arasında dramatik bir düşüş gösteriyordu. Bu endişe vericiydi çünkü Denbe ailesi yaklaşık yirmi dört saattir kayıptı ve polis henüz aileyle direkt bir temas kuramamış, kaçırılmayla ilgili tanıklıklar tespit edememiş, aileyi gören ya da duyan kimseye rastlamamıştı.

Tessa kızına mesajla iyi geceler diledi. Bütün gün Sophie'yle görüşmemiş olmasına bakılırsa Bayan Ennis çocuğu meşgul etmekte epey başarılı olmuştu ya da Sophie şu anda ciddi ciddi intikam planları yapıyordu. Tessa ihtimalleri yarı yarıya diye hesap ettikten sonra fazla üzerinde durmamaya karar verdi.

Sophie kızgınsa kızgındı, daha sonra bunu konuşurlardı.

Şu anda Denbe ailesinin ona daha çok ihtiyacı vardı.

Tessa sarışın FBI ajanı Nicole'le ve iriyarı çavuş Wyatt Foster'la birlikte bir ekip oluşturmuştu. Önce Anita Bennett'la görüşmek istemişlerdi çünkü Tessa'nın müşterisi olmasının dışında, şirketin operasyon müdürü olarak muhtemel idari skandalları en iyi bilen kişi o olmalıydı.

Anita onları odasına götürdü. Burası açık renk ahşap panel duvarlı, kendine ait deri bir kanepesi ve muhteşem bir Boston manzarası olan bir köşe süitti. Belli ki bu inşaat işlerinde iyi para vardı.

Tessa, Anita'nm bu noktaya gelebilmek için, erkek egemen bir sektörde en üst düzey yönetici olabilmek için ne kadar sıkı çalıştığını merak ediyordu ve içinden bir ses, odası ne kadar lüks görünüyor olursa olsun Anita'nın burada çalışmaktan, çalışmaktan ve biraz daha çalışmaktan başka bir şey yapmadığını söylüyordu.

Tessa çikolata renkli kanepeye kurulurken sarışın FBI ajanı kendini Anita'nm masasının hemen önündeki bir koltukta konumlandırdı. Kuzeyli dedektif ise oturmayıp duvara yaslanmakla yetindi. Elini panelin üstünde gezdirmesine bakılırsa ahşap malzemeye âşık olmuştu.

Adamın cüssesi yerinde, diye düşündü Tessa. Kırklarının ortasında olduğunu tahmin ediyordu ama hâlâ dinç görünüyordu. Konuşmaktan hoşlanmayan ama kendince havası olan bir adamdı. *Düşünmeyi seven bir tip*, dedi içinden. Söylediklerinden çok daha fazlasını bilen biri. Güvenilir adam görünüp pokerde cüzdanını boşaltan tiplerden.

Zihnine, *onunla hiçbir zaman kumar oynama ama bir bira ısmarlamakta sakınca yok*, şeklinde bir not aldı. Biraz samimiyetten sonra incilerini dökmeye başlayabilirdi.

Özel Ajan Nicole Adams temel sorularla başladı. Anita,

Denbe İnşaat'ta çalışmaya ne zaman başlamıştı? Şirket içindeki yükselişi nasıl olmuştu?

Anita gülümsedi ve birbirine kavuşturduğu ellerini masanın üzerine koydu. "İster inanın ister inanmayın ama ben otuz beş yıldır bu şirkette çalışıyorum. Okul biter bitmez başladım. Gözümü burada açtım diyebilirim. Haliyle bu da bana şirketin en eski çalışanı olmak gibi, biraz şüpheli bir ayrıcalık kazandırıyor. Tabii Justin'i saymazsak; o buraya ergenken gelip gitmeye başlamış."

"O halde Justin'in babasıyla da çalıştınız?" diye sordu Tessa.

"Doğru. Dale'in sekreteriydim. İşimiz o zamanlar bu kadar büyük değildi. Yerimiz Waltham'daki eski bir depodaydı. Fakat inşaat işleri böyledir. Her şey ne kadar değişiyor görünürse görünsün aslında hiçbir şey değişmez."

"Sekreterlikten operasyon müdürlüğüne kadar geldiniz, öyle mi?" dedi Özel Ajan Adams. "Enteresan bir yükseliş hikâyesi."

"Ama bu dediğiniz otuz beş yılda oldu..." Anita'nm gülümsemesi şimdi daha düşünceliydi. Eski güzel günleri hatırlar gibiydi. "Dale sert bir adamdı. Dediği dedikti. Justin'in idarecilik tarzı da biraz ondan geliyor: Şantiyeye ilk giden de son çıkan da sen olacaksın. Çalışanlarından çok şey talep edeceksin ama aynı zamanda saygıyla yaklaşmayı da bileceksin. Dale bedava bira cumalarıyla meşhurdu. Adamlar önce haftanın bir değerlendirmesini yapar, sonra depoda altılık biralarla keyiflerine bakarlardı. Şimdi böyle şeyler yapamazsın tabii, sonuçları iyi yerlere varmayabilir. Ancak bedava bira cumaları, ekibi ödüllendirmek için değil, daha çok kaynaşmaları içindi. Çalışanlar kendilerini aileden biri gibi hissetsinler diye. Justin ise bu geleneği kendi tarzında devam ettirdi. O ve Libby ekibe verdikleri yemekli partilerle, pa-

zar akşamı barbeküleriyle meşhurlardır. Justin'in idari ekibinin önemli parçalarından biri olarak şu kadarını söyleyeyim; kendimi *onun için* çalışan biri gibi değil, *onunla birlikte* çalışan biri gibi hissediyorum."

"Büyük bir aile," dedi Özel Ajan Adams. "Büyük bir şirket. Büyük bir aile şirketi."

Anita gülümseyip başını salladı.

Özel Ajan Adams bu kez öne doğru eğilip sakin bir ses tonuyla, "Lütfen zamanımızı boşa harcamayın," dedi.

Operasyon müdürü o anda irkilmişti. Tessa kendi gözlerinin bile kocaman açıldığını fark etti. Dönüp baktığındaysa şerif dedektifinin gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördü.

"Biz hissedar değiliz. Bizi buraya ne Hakem Komitesi gönderdi ne de sizin için potansiyel bir müşteri. Biz buraya Justin, Libby ve Ashlyn Denbe'nin yerini tespit edebilmek için geldik. Daha da açık konuşayım, bu işi halledip bitirmemiz için kabaca yirmi dört saatimiz kaldı. Başaramazsak onları bir daha asla canlı göremeyebilirsiniz. Beni anlıyor musunuz?"

Kadın başını yavaşça salladı.

"O halde, işimizi yapabilmemiz için," diye devam etti Özel Ajan Adams, "bilgiye ihtiyacımız var. Daha doğrusu cilalanıp süslenmemiş bilgiye. İlk olarak şunu sorayım: Sekreterlikten operasyon müdürlüğüne kadar yükselmişsiniz dedim ya, özellikle de bunun gibi erkek egemen bir sektörde böyle bir başarı elde etmenizi neye bağlıyorsunuz?"

Anita'nın yüzü şimdi iyice asılmıştı. FBI ajanının sorusuna en az onun kadar haşin bir ses tonuyla cevap verdi.

"Tabii ki diğer herkesten iki kat daha fazla çalışmama. Ba-

kın, Justin'in babası pek de aklı başında bir adam değildi. Güzel bir memuresi olsun istemişti ve ben otuz beş yıl önceki halimle o isteğini yerine getirmiştim. Fakat aynı zamanda zekiydim de. Dale'in ihtiyacının sadece telefonlara cevap verilmesinden ibaret olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Adam evrak işlerinde tam bir felaketti, sektörde sözleşmeleri kaybetmesiyle nam salmıştı ve muhasebe yönetiminde de vahim durumdaydı. Ben işe takvimini düzenleyerek başlayıp bütün ofis işlerini idare etmeye kadar götürdüm. Aynı zamanda telefonlara cevap veriyor, bize daha hesaplı ofis malzemeleri temin edebilecek satıcılara ulaşıyor, daha uygun şartlarda sağlık sigortası ayarlamak için uğraşıyordum. Dale domuzun teki olsa da bu sayede yılda on binlerce dolar tasarruf ettiğini görebiliyordu. Az önceki sözlerimde samimiydim; Dale gerçekten de elemanlarına saygıyla yaklaşırdı ve ben ne kadar değerli olduğumu gösterdikçe o da beni her fırsatta terfi ettirdi. Öldüğünde ben işin idari kısmını tamamen devralmıştım bile. Sonra Justin şirketi büyütürken işlerimiz de karmaşıklaşmaya başladı ve bir operasyon müdürüne ihtiyaç duyulduğunda ilk akla gelen ben oldum."

"Bize Justin'den bahsedin. Şirketi ne zaman devraldı mesela?"

"Dale öldüğünde o yirmi yedi yaşındaydı..."

"Babası nasıl öldü bu arada?"

"Kalp krizinden. Ofiste yığıldı kaldı. Dale sıkı çalışan ama sıkı da yaşayan bir adamdı ve bu denklemin sıkı yaşayan tarafı, bolca kırmızı et ve sınırsız alkol anlamına geliyordu."

Tessa kanepeden, "Ya kadınlar?" diye sordu.

Operasyon müdürü gözlerini ona çevirdiğinde Tessa bir an kadının soruya cevap vermeyi reddedeceğini sandı ama sonra,

"Dale'in de pek gizleme ihtiyacı duymadığını düşünürsek," dedi Anita, "evet, evliliğin dışında epey *aktif* bir sosyal hayatı vardı."

"Peki bunu Justin'in annesi nasıl karşılıyordu?" diye sordu Tessa merakla.

"İçerek. Çoğunlukla da martini içerek. Ara sıra ofise gelip yeni bir keşfi yüzünden Dale'e avaz avaz bağırırdı. Dale de bu noktada kendini affettirebilmek için ya yeni bir araba, ya bir kürk manto, ya da Bahamalar seyahati gibi şeyler vaat ederdi."

"Çiftin evliliği hakkında çok şey biliyor gibisiniz," dedi Özel Ajan Adams.

Anita yine gülümsedi ama bu keyifli bir gülümseme değildi. "Dediğim gibi, Dale gizli kapaklı iş yapmayı pek beceremezdi. Ayrıca bunun aile şirketlerinin doğasında olduğunu düşünüyorum. Çalışanlar yaptıkları işi bildikleri kadar ailenin işlerini de bilirler."

"Justin de babası gibi midir?" Soruyu soran yine Tessa'ydı.

"Hem evet hem hayır. Sonuçta Justin'i Dale yetiştirdi. Çocuk yürümeye başladığı andan itibaren Denbe İnşaat'ın veliahtı olarak hazırlandı. Diğer yeniyetmeler denize giderken o, şantiyelerde dolaşıyordu. Dale'le çalışmaya başladığım yaz, oğlunu haftada seksen saat çalışılan bir alçıpan firmasında işe sokmuştu. Dale yerinde öğrenmenin önemine yürekten inanıyordu ve yapılan işin her aşamasını bilmenin gerekliliğine. Ne kadar çok şey bilirsen seni o kadar az tokatlarlar, derdi."

"Justin bu durumdan hiç şikâyetçi olmuyor muydu?" Soru bu kez Özel Ajan Adams'tan gelmişti.

"Gördüğümüz kadarıyla halinden çok memnundu. Yani evet, Justin bu açıdan babasına çok benzer. Her zaman işin içinde olan

bir patrondur. Fazlasıyla azimli ve çalışkandır. Hatta ekibi olacak serserilerin sadakatini de bu şekilde kazanıyor."

Anita *serseri* tabirini şefkatle söylemişti. Anlaşılan, bu serseriler de onun saygısını kazanmışlardı.

Wyatt nihayet duvarın dibinden çekilerek, "O halde babasının iş ahlakını devam ettirmiş," diye söze girdi. "Babasına bu açıdan benziyor, öyle mi?"

"Evet."

"Peki hangi açıdan benzemiyor?"

Yine o belli belirsiz tereddüt. Tessa burada tekrar eden bir tavır görüyordu: Denbe çalışanları, mesele iş olunca konuşmaktan hiç çekinmiyorlardı. Chris Lopez'in iş modeline dair anlattıkları ya da Anita'nın şirket geçmişiyle ilgili sözleri bunun göstergesiydi. Fakat konu patronlarının özel hayatına geldiğinde aynı insanlar çenelerini tutmaya gayret gösteriyorlardı. Sadakatten miydi bu, korkudan mı? Yoksa şirket kutsallığını bozmamak için duyulan akıldışı bir ihtiyaçtan mıydı?

"Justin'in annesiyle babasının evlilikleri mutluluktan çok uzaktı," dedi Anita nihayet. "Sonra, Dale öldüğünde ve Mary, adamın şirketi olduğu gibi Justin'e bıraktığını öğrendiğinde... şey, kadın bunu pek hoş karşılamadı. Hatta o günden sonra Justin'le konuşmadı."

"Dale karısını mirastan men mi etti? Her şeyi oğluna mı bıraktı yani?" diye sordu Özel Ajan Adams kaşlarını çatarak.

"Evet ve kadın bunu onur meselesi yaptı. Ancak, mantıklı olanı seçip Dale'den nefret edeceğine öfkesini Justin'den çıkardı. İlk fırsatta Arizona'ya taşınıp oğlunu hayatından tamamen çıkardı. Ne Libby'yi gördü ne de torununu."

Üç dedektif bu yeni bilgiyi hazmetmeye çalışırken içeride bir sessizlik oldu.

"Yani," diye devam etti Anita bir süre sonra, "Justin'in ailesi Libby ve Ashlyn'den ibaret. O bu yüzden... bu yüzden onlara çok değer verdi. Onları kendine baş tacı etti. Kızı Ashlyn... ona adeta tapıyordu. Kızı sık sık ofise getiriyor, iş aletlerinin nasıl kullanıldığını bizzat kendi öğretiyordu. Hatta duyduğuma göre son zamanlarda birlikte atış dersine gitmeye başlamışlardı. Beraber atış poligonuna giden bir baba kız. Gerisini siz hesap edin.

Libby'ye gelince... Justin'in ondan söz ederken gözlerinin parlamadığını görmedim desem yalan olmaz. Evi çekip çevirişiyle, mücevher işlerindeki başarısıyla, verdiği yemekli partilerle, her şeyiyle gurur duyardı... ben her zaman, karısını gerçekten sevdiğini, öyle birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bildiğini düşündüm. Ancak bu elbette hiç hata yapmadığı anlamına gelmiyor."

Anita'nın bakışları Tessa'nın üzerine odaklandı. Tessa ona önceki görüşmelerinde, bir boşanma durumunda şirketin geleceği nasıl olur diye sormuştu; belli ki kadın da bunu hatırlamıştı.

"Adam, Libby'yi aldatmış," diye atıldı Tessa.

"Doğru."

"Siz de biliyor muydunuz?"

"Eninde sonunda hepimiz duyduk. Bahar sonu, yaz başı gibi bir zamandı. Justin işe geç gelmeye, ortalıkta bitkin bitkin dolanmaya başlamıştı. Kokusu çok geçmeden çıktı."

"Peki ne söyledi size?" diye sordu Özel Ajan Adams.

"Bir şey söylemedi. Yani ben onun ağzından herhangi bir... herhangi bir bahane duymadım. Eline yüzüne bulaştırmıştı ve bu-

nun farkındaydı. Öyle bir evliliğin içinde büyümüştü de ondan. Sadakatsizliğin ne tür felaketlere yol açabildiğini ön koltuktan izleme fırsatı olmuştu. Gerçi tabii ki..."

"Evet?" diye bastırdı Özel Ajan Adams.

Anita iç geçirdi ve karşısındaki iki kadın dedektife, en iyi siz anlarsınız demek istermiş gibi baktı. "Hemen sonrasında Libby'ye pırlanta bir kolye gönderdi. Epey büyük ve gösterişli bir kolye. Göz göre göre aptallık işte."

"Peki Libby ne yaptı?" diye sordu Tessa.

"Kadının, bir mücevher tasarımcısı olarak epey bir alet edevatı vardı. Kolyeyi parça parça ayırıp öbek halinde Justin'in arabasının ön koltuğuna bırakmış. Sonrasında Justin'in mesajı aldığını düşünüyorum."

"Evlilik danışmanına gidiyorlar mıydı?" Bunu da Wyatt sormuştu.

"Öyle detayları bilmiyorum ama evliliklerini düzeltmek için çaba gösteriyorlardı. Justin eve geri dönmüştü ve o cuma bütün gün, akşam Scampo'daki randevularından bahsedip durmuştu. Oldukça heyecanlı görünüyordu."

Tessa öne doğru eğilip kadına baktı. Operasyon müdürünün yüz ifadesinde gizli kapaklı bir şey göremiyordu ama yine de...

"Justin karısını aldatmaya ilk ne zaman başladı?"

Anita bir anda kaskatı kesildi. "Nasıl yani?"

"Yapmayın, adam yakışıklı. İşi gereği sürekli yollarda. Ayrıca sizin de dediğiniz gibi, insanın sıkı bir işgününden sonra sıkı bir gece eğlencesini hak ettiğine inanan bir baba tarafından büyütülmüş. Asıl sorumsa şu: Justin karısına sadık olması gerektiğine

gerçekten inanıyor muydu, yoksa iz bırakmamak konusunda babasından daha mı ustaydı?"

"Ben bu tip şeylere karışmayı pek tercih..."

"Muhakkak karışmışsınızdır. Ne de olsa bir aile şirketinin tepe kadrosunda yer alıyorsunuz. Kendiniz söylediniz; işi bildiğimiz kadar aileyi de biliriz dediniz ve bu aile altı ay önce parçalandı. Libby, Justin'in onu giriş kattaki seyahat temsilcisiyle aldattığını öğrendi. Peki başka neler öğrenmişti?"

"Ashlyn'i," dedi operasyon müdürü aniden.

"Ne olmuş Ashlyn'e?"

"Üç ay önce buraya geldi ve Justin'in ilişki kurduğu söylenen kızla yüzleşti. Hatta epey büyük bir olay çıkardı."

Anita gürültüyü duyduğunda binaya yeni giriyordu. Ashlyn Denbe, üstünde yeşil mavi çizgili özel okul üniforması, koyu renk saçlı seyahat temsilcisine bağırıp çağırıyordu.

Seyahat temsilcisi kız şoka girmiş halde öylece dururken, Anita duruma müdahale etmiş, sonrasında Ashlyn'i kolundan tutup sakinleşmesi için kendi odasına çıkarmıştı. Neyse ki Justin iş için şehir dışındaydı. Anita kapısını henüz yeni kapatmıştı ki kız gözyaşlarına boğulmuştu.

Seyahat temsilcilerinden nefret ediyordu kız. Bu binadan nefret ediyordu. Denbe İnşaat'tan nefret ediyordu. Fakat en çok da babasından nefret ediyordu. Yıllardır onur ve sadakat diye vaazlar veren adam gidip Ashlyn'in annesini, yani karısını aldatmıştı. Aileleri darmadağın haldeydi, annesi darmadağın haldeydi ve bütün bunlar babası yüzünden olmuştu. Keşke ölseydi de kurtulsalardı.

Anita durup ağır ağır iç geçirdi. "Ergen kızlar," diye mırıldandı. "Tanrı'ya şükür benimkiler oğlan."

"Peki o anda siz ne yaptınız?" diye sordu Özel Ajan Adams.

"Ona hayatın gerçeklerinden bahsettim. Olan olmuş artık, yapabileceğin bir şey yok dedim. Sonra da evine gidip orada kalmasını söyledim. Bir daha da buraya gelip seyahat temsilcilerine bağırma dedim. Bu onun değil, annesiyle babasının meselesiydi."

"Kız bunu nasıl karşıladı?"

"Bana isyankâr bakışlar attı," dedi Anita gözlerini devirerek. Sonra, "Ergen kızlar işte," diye mırıldandı yeniden.

"Geri geldi mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama gelmiş de olabilir. Seni bir daha burada görürsem annene söylerim diye de uyarmıştım. Libby'nin yeterince derdi vardı ve elbette Ashlyn de bunun farkındaydı. Kız, annesine çok bağlı. Öğrenince hiddetlenmiş tabii, normaldir. Bilirsiniz, babalar hep insanüstü görülür. Özellikle de kızlarını babasının küçük prensesi şeklinde yetiştiren tipler."

Özel Ajan Adams zarf atmak amacıyla, "Bana aile ciddi bir sarsıntı geçirmiş gibi geldi," dedi.

Fakat operasyon müdürü oltayı yutmayıp omuz silkmekle yetindi.

Wyatt'm sorusuysa daha direktti. "Bize boşanmadan bahsetsenize. Şu randevu akşamları işe yaramaz da Libby kendine bir avukat tutmaya karar verirse aile şirketine ne olur?"

Anita bu soru karşısında, başından beri ilk kez şaşırmış gibiydi. "Şey... ben bilemiyorum. Justin tek hisse sahibi. Libby'yle tanıştığında da zengin bir adamdı, yani evlilik öncesi anlaşması yapmış olabilirler. Yapmadılarsa, kadın bütün malvarlığının yüz-

de ellisi üzerinde hak sahibi olabilir ve bu, şirketin yarısını da kapsayacaktır."

"*Aktif* bir sosyal hayat uğruna ödenecek ağır bir bedel," dedi Tessa duygusuzca.

"Kendi etmiş, kendi bulacak," diye karşılık verdi Anita aynı sertlikte.

Wyatt sabırlı ama meraklı bir havada, "Sizce Justin şirketinin yarısını paylaşmaya razı olur mu?" diye üsteledi. "Ben... buna verebileceğim bir cevabım yok."

Tessa bunu hayır şeklinde yorumladı. Anlaşılan o ki patron korumacılık Denbe İnşaat'm standart işletim prosedürlerinden biriydi. Buradan da, soruna cevap vermiyorlarsa duymanı istemedikleri bir şey vardır sonucu çıkarılabilirdi.

"Peki ya ölürse?" diye sordu Wyatt yine sakince. "Yani Justin Denbe canlı bulunamazsa?"

"Bu durumda şirket hayatta kalan aile fertlerine devredilecektir diye tahmin ediyorum. Önce Libby'ye, sonra Ashlyn'e."

"Ya onlar da ölürse?"

Yine aynı bakış. "Justin'in vasiyetinde bununla ilgili bir madde vardır herhalde. Bunu avukatı Austin Ferland'la konuşsanız daha iyi olur. Bilse bilse o bilir."

"Peki ya çalışanlar?" diye araya girdi Özel Ajan Adams bu kez. "Bütün Denbe ailesinin ölmesi durumunda, mesela kemik idari takımının şirketi satın almak gibi bir şansları olabilir mi?"

Anita bakışlarını iyice kaçırmaya başlamıştı.

"Daha önce hisse satın almak istediğiniz oldu mu?" diye bastırdı Wyatt. "Ne de olsa burası yüz milyonluk bir şirket ve

siz onun için otuz beş yılınızı vermişsiniz. Neden bütün kaymağı Justin yesin ki?"

"Biz şirketi bu şekilde ele geçirmeye..."

"Ele geçirmek demeyelim de hisse almak diyelim. Oluyor böyle şeyler. Çalışkan elemanlar bu sayede kâra ortak olabiliyorlar. Justin'e hiç böyle bir fikirle gittiniz mi? Böyle bir konu açtınız mı?"

"Bir kez." Sözcükler kadının ağzından gönülsüzce çıkmıştı. "Şirket nakde sıkışmıştı. Bazılarımız, ben de dahil, hisse karşılığında yatırım yapmayı teklif ettik."

"Kimler bu bazılarınız?" diye atıldı Özel Ajan Adams. Belli ki görüşmenin geldiği bu nokta onu heyecanlandırmıştı.

"Ben, Chris Lopez, Ruth Chan. Bir çeşit kazan-kazan durumuydu aslında. Fakat bunu konuşmaya gerek yok çünkü Justin teklifimizi reddetti. Şirketin böyle ekonomik darboğazları aşacağına inanıyordu, ki öyle de oldu."

"Ve siz de bu yüz milyonluk başarıdan en ufak bir hisse bile alamamış oldunuz."

"Ama o seneki ikramiyelerimiz epey yüklü oldu," diye karşılık verdi Anita kısaca.

Tessa satır aralarını iyiden iyiye okuyabilmeye başlamıştı. İkramiyeyle hissedarlık aynı şeyler değildi. Justin Denbe'nin, oyuncaklarını paylaşmak istemediği çok açıktı. Fakat yine de boşanma durumunda ne yapacağı hâlâ belirsizdi. Şirketini en güvendiği insanlarla bile paylaşmaya yanaşmayan biri, sırt çevirdiği eski karısıyla nasıl paylaşacaktı?

"Bu arada," diye devam etti Anita, "artık istense de yatırım yapmam ben. Sektör son birkaç yıl içinde çok değişti. Biz bir tasarım ve inşaat firmasıyız ve maalesef kurumsal inşaatın geleceği,

tasarım ve inşaatla birlikte *işletme* de yapabilen şirketlere bakıyor. Mesela bir huzurevi tesisinin tasarımını ve inşaatını yapıp devlet adına işletmesini de yürütebilen, yani anahtar teslimi çalışan şirketlere. Justin bu mega modelin sürekli olacağına inanmıyor. Bu tesislerin işletme maliyetlerinin, tıpkı devlet kurumlarına olduğu gibi özel şirketlere de eninde sonunda yük olacağını öngörüyor. Ya da bu biraz kehanet gibi ama ileride bir çeşit skandal yaşanacağını –büyük bir cezaevinde bir firar vakası gibi, bir huzurevinde yaşlılardan birinin ihmal sonucu ölmesi gibi– ve kamuoyundan tepki gelince özel işletmelerin devlet kurumlarına devredileceğini düşünüyor. Ancak bunlar olana kadar, kaybettiğimiz ihalelerin sayısı..." Operasyon müdürü bu noktada susup dudaklarını ısırdı.

Özel Ajan Adams, "Gerginlik had safhada desenize?" diye bastırdı.

Anita, "Gerekli nakit rezervimiz var," şeklinde karşılık verse de Tessa bunu, gerginliğin had safhada olduğuna ve Justin'in yüz milyon dolarlık şirketinin geleceğinin belirsiz olduğuna yordu. Enteresan. Yanlış hatırlamıyorsa, operasyon müdürü daha bir saat önce toplantı odasındayken üstüne basa basa Justin'in şirketle ilgili endişeleri olmadığını ve şirket cephesinde her şeyin yolunda gittiğini söylemişti. Şimdi ne olduysa birdenbire şirketin geleceği kararıvermişti. Justin'in ortadan kayboluşu ya da zamansız vefatı şirketin dümenini ciddi anlamda kırabilir, hatta batmakta olan geminin kurtulmasını sağlayabilirdi. Justin Denbe'nin ölümünden kazançlı çıkanların listesi gittikçe kabarıyor gibiydi.

"Ancak," dedi Anita aniden, sanki Tessa'nın zihnini okumuş gibi, "bu şirket kapansa bile çalışanların çoğu bundan fazla hasar görmeyecektir. Bir benim gibi gençliğini çalışmakla geçirip

küpünü çoktan doldurmuş olan eskiler, bir de Chris ve ekibi gibi gençler var, ama onlar da rakip bir firmada hemen iş bulabilirler. Günün sonunda bu sadece... iş. Anita elini salladı. "İş yüzünden birilerine zarar vermenin manası ne?"

Tessa, *güzel soru*, diye düşündü ama yine de para ve iş anlaşmaları yüzünden öldürülen insanlar hep oluyordu.

"Bu Denbe erkeklerinin en büyük çelişkisini öğrenmek ister misiniz?" diye devam etti Anita.

"Kesinlikle," dedi Tessa.

"Sadık olmasalar da bağlıdırlar. Dale, Mary'yi seviyordu. Görebildiğim kadarıyla Justin de seviyor karısını. Boşanmayı asla düşünmez ve de ailesine zarar verecek bir şeyi asla yapmaz. Özellikle de Ashlyn'e zarar verecek bir şeyi. Tanrım... sadece Libby kaçırılmış olsaydı bazı sorularınız anlamlı olabilirdi ama kime sorarsanız sorun... Justin Denbe kızının kılına zarar gelsin istemez. Bizim açımızdan da şu kadarını söyleyeyim, Ashlyn elimizde büyüdü... ona biz de zarar vermeyiz. Ne oluyorsa oluyor, bilmiyorum... ancak sorunun kaynağı biz değiliz. Justin de değil."

"Kim peki?" diye atıldı Tessa elinde olmadan.

"Ben de bilmiyorum. Bir aileye böyle bir şey yapacak kadar kalpsiz biri... neden yani?"

"Günün sorusu," diye karşılık verdi Tessa. Mesele şahsi mi, profesyonel mi? Fidye için mi, intikam için mi?

"Ama... son bir şey daha var."

Bütün kafalar merakla Anita'ya döndü. "Libby'yi en son birkaç hafta önce gördüm. Birkaç form falan doldurmaya gelmişti ama sanki kafası yerinde değildi. Onu görünce aklıma Mary Denbe'nin dört kadeh martiniyle geçiştirdiği öğle yemekleri geldi. Fakat Libby alkol kokmuyordu."

"Birilerinin etkisi altında kalmış olabilir mi diyorsunuz?" diye bastırdı Özel Ajan Adams.

"Bana daha çok bir şey kullanıyormuş gibi göründü. Acısını dindirecek bir şey. Bunu Justin'e söylemeyi de düşündüm ama sonra zaten dertleri başlarından aşkın diye vazgeçtim. Hepimiz endişeliyiz. Aklınızdan ne geçiyor bilmem ama buradaki herkes evliliklerinin kurtulmasını umuyor. Eskiden ne de güzel bir çiftti-ler. Onlar hatırlamasa da biz hatırlıyoruz."

Anita söyleyecek bir şeyi kalmamış gibi iç geçirdi. Onlar da görüşmeyi noktalayıp binadan çıktılar. Vakit gece yarısını geç-mişti. Diğer memurlar da görüşmelerini tamamlamış olacaklar ki döndüklerinde toplantı odasında kimsecikler yoktu.

Özel Ajan Adams yine de emin olmak için bütün katı dolan-dı, buzlu cam panellerden bakıp diğer odaları kontrol etti.

Sonra, lafı fazla uzatmadan, "Boston dedektifleri, Libby Denbe'nin çantasında bir şişe reçeteli hidrokodon bulmuşlar," dedi. "İki gün önce alınmış olmasına rağmen üçte biri boşmuş."

Bu ipucuna ilk saldıran Wyatt oldu. "Demek ki kadın ağrı-kesicileri abartmış."

"Şişenin üstünde yazan hap sayısına bakılırsa, sadece iki gün içinde yirmi hap..."

"O halde tek bir reçetesi yoktur," diye araya girdi Wyatt. "Bu seviyede bir kullanıcıya tek reçete yetmez yani."

"Buna doktor alışverişi diyorlar," dedi Tessa. "Kadın muhte-melen doktor doktor dolaşıp kendine hayali ağrılar uyduruyordur."

Wyatt, Nicole'e dönüp, "İlaç şişesini kadının çantasında bul-muşlar demiştin, değil mi?" diye sordu.

Özel Ajan başını salladı.

"Demek ki yanma almamış."

"Mantıklı," diye karşılık verdi sarışın. "Bütün özel eşyaları mutfak tezgâhına yığılmıştı."

Wyatt'ın asıl ne demek istediğini anlayan Tessa, "Detoks," diye mırıldandı.

New Hampshire'lı dedektif ona bir bakış atıp onaylamak için başını salladı. "Peki ama nasıl olacak o iş? Adamların bundan haberi var mıydı acaba? Kaçırdıkları kişilerden birinin..." Saatine göz attı. "... şu anda son derece acı verici ve her türlü ilgilenilmesi gereken yoksunluk semptomları göstermeye başladığının farkında mıdırlar?"

Özel Ajan Adams dönüp ona baktı. "Kadının tıbbi müdahaleye bile ihtiyacı olabilir."

"Böylece önümüzde birkaç yol daha açılmış oluyor," dedi Wyatt düşünceli düşünceli. "Tabii adamlar onu yerel bir hastaneye götürmeyi göze alırlarsa. Ben yine de acil servislere Libby Denbe'nin eşkalini göndereyim, gözlerini açık tutsunlar."

"Sizce hâlâ yaşıyorlar mıdır?" diye atıldı Tessa. Önce FBI ajanına, sonra New Hampshire'lı şerif dedektife baktı. İkisi de omuz silktiler.

"Bilmem," diye karşılık verdi Özel Ajan Adams dürüstçe, "ama öyle olduklarını umuyorum."

"Ben hâlâ ihtimalleri lehte görüyorum," dedi Wyatt. "Aileyi öldürmek isteselerdi hemen oracıkta halleder, cesetleri de bırakıp giderlerdi. Şok tabancalarının kullanılması işin içinde aileyi ortadan kaldırmaktan başka bir niyet olduğunu düşündürüyor."

Tessa başıyla onayladı. Çünkü gerçekten de geç kaldılarsa ve hâlâ doğru düzgün bir gelişme kaydedememedikleri açıkken, bir şeylere inanmaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Size bir şey söyleyeyim mi?" diye devam etti Wyatt, "bu şirket, bu insanlar..." Durup yüzünü buruşturdu, "... bunların hepsi yalan söylüyor."

Adam bunu öyle sakin söylemişti ki Tessa gülmemek için kendini zor tuttu. Sonra hemen toparlanıp, "Neden böyle düşündün?" diye sordu.

"Hepsi Justin Denbe'nin arkasındaymış gibi görünüyor ama fırsat bulduklarında şirkete sulanmayı da biliyorlar. İşler aslında çok iyi gidiyormuş da, bu mega şirketler ortaya çıkmasaymış da, ihaleleri kapmasalarmış da falan filan. Bir de güya ailenin hiçbir sırrım bilmiyorlar. Ailenin *asıl* sırları aralarında dolaşıyor, haberleri yok."

Özel Ajan Adams kafası karışmış bir halde, "Kimmiş bu asıl sır?" diye sordu.

"Anita Bennett tabii ki. Orasını yakalayamadınız mı?"

"Neresini yakalayamadık mı?"

Wyatt ikisine de bir bakış attı. "Ne zaman Justin'in babasından söz etse yüzünde tuhaf bir ifade beliriyordu. Bakın size söyleyeyim; kadın, Dale için herhangi bir eleman değil, gönül maceralarından biriymiş bence. Sadık değil ama bağlı demişti ya kadın. İşte bununla Dale'in ona sadık kalmayıp karısına bağlı oluşunu kastediyordu çünkü adam ölerek her iki kadına da kazık atmış oldu."

"Mary çekip gitti ama Anita kaldı," diye mırıldandı Tessa. "Kalıp şirket basamaklarını teker teker tırmandı ama aradan otuz

beş yıl geçmiş olmasına rağmen şirketin hâlâ sahibi değil, çalışanı."

"Bazı insanlar böyle şeylere takarlar," dedi Wyatt.

Özel Ajan Adams bütün gece boyunca ilk kez gülümsedi. Haliyle alışılmadık, ürkütücü bir gülümsemeydi bu. "Bazı insanlar da hak ettiklerini nihayet geri almaya karar verebilirler."

22. Bölüm

Justin'i alıp götürdüler.

Ashlyn uyumuştu. Ben de yorgunluktu, ağrılardı derken bir gidip bir geliyordum. Beyin sarsıntısı, yoksunluk belirtileri, kim bilir hangisinden dolayıydı. Rüyamda karanlık ve dalgalı denizler, canavarlar, sivri dişler ve saldırgan kobralar görüyordum. Sonra uyanıp yattığım yerde tortop oluyor, başımda kafatasımı parçalayıp çıkacakmış gibi bir ağrıyla, kontrol edilmez bir şekilde titriyordum.

Justin'in de uyuduğunu sanmıyorum. Gözlerim ne zaman açılsa onu hücrenin kapısında, omuzlarını geriye yatırmış, yüzü gergin, çıkış yolunu arayan kafeslenmiş bir hayvan ya da nöbet bekleyen bir muhafız gibi dururken görüyordum.

Her iki durumda da ona bir faydası olmuyordu.

Kapı ardına kadar açıldı veya bana öyle geldi. O sırada uyukladığım için bir gümbürtüyle yerimden sıçradım.

Çelik kapı kayboldu ve iki saldırgan içeri girdi. Ellerindeki yatak döşeklerini koyu renk başlıklarının altında bir kalkan gibi tutuyorlardı. Yüzlerini de örten başlıklardan kim olduklarını gö-

remiyordum. Tek gördüğüm, bizi almaya gelmiş, siyah ve kalın kabuklu birer böcekti. Deli rüyalarımdan biri gerçek oluyordu demek.

Birden bağırmaya, sopalarını savurmaya başladılar. Daha iri olanı doğruca Justin'in üstüne atılıp yere serdi, sonra da sopasıyla vurdu. *Bam, bam, bam.* Derken ikinci adam alt ranzada uyuyan Ashlyn'e saldırdı. Kuduz böcek, döşekle kızın üstüne atılıp boğmaya başladı.

Sessiz çığlıklar duyunca üst ranzadan kendimi bırakıp o cehennem böceğinin sırtına atladım. Vurmak için ilk aklıma gelen yer omuzları olmuştu ama dokunduğum her yeri ya pullu ya da zırhlıydı. Yumruklarım işe yaramıyor, kızım çığlıklar atıyor, ben yine de vuruyordum ama değişen bir şey olmuyordu.

Justin aşağıdan bağırdı: "Ben gelirim, ben gelirim. Bırakın onları. Ailemi rahat bırakın!"

Bunu demesiyle birlikte Ashlyn'in saldırganı aniden doğrulup döşeği kızın yüzünden kaldırdı, beni de o anda üstünden attı. Yere sertçe düştüm ama son anda ellerimle tutunduğum için kafamı vurmamayı başardım.

Bu esnada ayağa kaldırdıkları Justin açık hücre kapısının yanmda duruyordu. Ağzının köşesinde kan vardı ve elleri önden kelepçelenmişti.

Onun saldırganı, Justin'i bağlı ellerinden tuttu ve çekiştirerek hücreden çıkardı.

Bizim saldırganımızsa kalkanını kaldırıp savunma pozisyonuna geçmişti. Sonra açık kapıdan geri geri çıktı ama son anda başlığını kaldırıp yüzünü gösterdi.

Bu, Mick'ti; bize gülümseyip bir de öpücük gönderdi. Uzun

zamandır bu kadar eğlenmemiş gibi duruyordu. Aynısını bir daha yapmaya can atıyormuş gibiydi.

Sonra nihayet dışarı çıktı, çelik kapı kapandı ve Ashlyn'le ben yalnız başımıza kaldık.

İkimiz de ağlamadık. Boğucu böceklerden uzak durabilmek için üst ranzaya çıkarak birbirimize sımsıkı sarıldık. Bulunduğum yerden, dar pencerenin ardındaki karanlık gökyüzünü görebiliyordum. Vakit hâlâ akşamdı, yeni güne girmemiştik bile. Oysa bana ezelden beri bu cehennem deliğindeymişiz gibi geliyordu.

Kızım yan yatmış, sırtını bana dayamıştı. Kolumu beline atıp yüzümü saçlarına gömdüm.

Ashlyn küçükken, kaçıp sessizce odamıza gelirdi. Tek bir söz söylemezdi. Gözlerimi açtığımda onu benim yattığım tarafta, küçük beyaz bir hayalet gibi dururken bulurdum. Sonra üstümüzdeki örtüyü kaldırırdım, o da gelip yanıma sokulurdu. Justin böyle şeylere kızdığı için bu bizim küçük sırrımız olmuştu.

Fakat ben bu anların sonsuza kadar devam etmeyeceğini o zamanlardan anlamıştım. Uykusuz geçen gecelere rağmen, kızımın hayatının ilk beş yılı hafızama gerçekten bana ait olduğu nadir zamanlar olarak kazınacaktı. Önce emeklemeyi öğrenecek, sonra yürüyecek, sonra da koşacaktı.

Bu yüzden onu her an sımsıkı sarmak, saçlarındaki bebek şampuanı kokusunu içime çekmek istiyordum. Onu küçük bir fırın gibi koynumda tutmak istiyordum.

Oysa artık küçük bir kız değildi Ashlyn. Yaşı on beş olmuş,

boyu neredeyse boyuma gelmişti. Fakat kollarımın altındaki göğüskafesi hâlâ narindi. İnce uzun, tay gibi bir kız olacaktı. Böyle giderse önümüzdeki yıl benim boyumu da geçerdi. Hep böyle oluyordu sanırım. Her zaman benim küçük kızım olarak kalacaktı ama aslında, bir daha asla o küçük kız olmayacaktı.

Vücudum zangırdamaya, midem yeniden kasılmaya başladı. Titremeleri kovmaya çalışıyordum ama söz geçiremiyordum.

"Anne?" dedi kızın. Sesi yumuşak ve uysaldı.

Buğday sarısı saçlarını kaldırırken uzun zamandır ilk defa kendi güçsüzlüğümden utandım. O ilk hapı içmeyecektim. Aldatılmak gibi aptalca ve acınası bir bahanenin ardına sığınıp böyle koyuvermeyecektim kendimi. Evliliğim bitmiş olabilirdi ama hâlâ bir anneydim ben. Bunu nasıl da unutmuştum.

Aklıma ilk gelen bahaneye sığınarak, "Beyin sarsıntım yüzünden," diye geveledim.

Kızım buna kanmamıştı. Dönüp bana baktı. Gözleri aynı benim gözlerimdi, bunu herkes söylerdi. Ne ela ne yeşil, ikisinin arası. Güzeldi, zekiydi ve hızla büyüyordu. Elimi yanağına sürdüm ve ilk defa irkilip geri çekilmedi.

"Üzgünüm," dedim ona. Terlemeye başlamıştın. Ter damlalarının alnımda boncuk boncuk biriktiğini hissedebiliyordum ama o bulanık zihnime bunlar su değil kan damlaları gibi geliyordu.

"İlaç içmen gerekiyor," dedi Ashlyn.

"Sen bunu nereden..." Sustum. Nereden öğrendiğini bilmek istemiyordum sanırım.

"Çantanı karıştırdım," dedi kızım hiçbir şey olmamış gibi. "Bir de ceptelefonunu. Babamınkini de. Siz ikiniz, aslında bir-

birinizle konuşmayı bırakmamışsınız. Asıl benimle konuşmayı bıraktınız."

Bir şey demeyip gözlerini inceledim ve ergen kızımın kararlı bakışlarında kendimi bulmaya çalıştım. "İkimiz de seviyoruz seni. Bu hiçbir zaman değişmeyecek."

"Biliyorum."

"Büyükler de insan."

"Ben herhangi bir insan istemiyorum," dedi. "Annemle babamı istiyorum."

Dönüp sırtını bana çevirdi. Sonra zamanım doldu. Opiyat içmenin yan etkilerinden biri de kabızlık ve de ilacı almayı bıraktığınızda vücudunuz arayı kapatmak için elinden geleni yapmaya başlıyor.

Tuvalete son anda yetiştim.

İshalim çok şiddetli, pis kokulu, berbattı. Ağlayabilsem ağlardım ama sonu gelmez kusmalardan, terlemelerden, bir de üstüne bundan dolayı vücudumda su namına bir şey kalmamıştı.

Ashlyn ben o işi yaparken utandırmamak için ranzada kaldı. Sanki artık bir önemi varmış gibi.

Kasılıp duran karnımı tutarken, *paramparça olmak üzereyim*, diye düşündüm. İnsandan hayvana dönüşüyordum. Dünyadaki yerini bilen saygın bir ev hanımından, bir lağım çukuruna yığılmak üzere olan bir kadına.

Derken, ishalin en kötü kısmı bitti. Geriyeyse titremeler, terlemeler, acılar ve umutsuzluğun en dipsizi, en karanlığı kalmıştı.

Tuvaletten kalkıp yere yattım, kıvrıldım.

Ve dünyanın sona ermesini bekledim.

*

Ashlyn, Radar'ın geldiğini sonradan söyledi bana. Yanında bir sürahi su, birkaç havlu ve bir avuç da hap getirmiş. Bir ishal ilacı, biraz asetaminofen, bir antihistamin. Ashlyn'le ikisi, hapları boğazımdan aşağı göndermek için epey bir uğraşmışlar.

Sonra Radar, Ashlyn'e havluları ıslatıp yüzümü silmesini tembih ederek gitmiş. Kızcağız da beni yerden nasıl kaldıracağını bilemediği için başımda oturup beklemiş.

Nihayet gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum.

"İyi olacaksın," diye mırıldandı. Sonra da, "Senin için üzülmüyorum, anne çünkü bundan daha beterini hak ediyorsun," diye ekledi.

Derken ağlamasını, sessiz, boğuk hıçkırıklarını duydum ve yüzüne dokunmayı denedim. Onun haklı olduğunu, benim haksız olduğumu söylemek istiyordum ama kollarımı kaldıramıyordum. Yine o suyun altına girmiş, batıyor, batıyor, batıyordum. Bir yandan da kızımın benden gittikçe uzaklaşmasını seyrediyordum.

"Senden nefret ediyorum," diyordu kızım. "İkinizden de nefret ediyorum. Beni bu şekilde bırakamazsınız. *Bırakamazsınız beni.*"

Onu suçlamıyordum. Aksine, onu anladığımı söylemek istiyordum. Ben de kafasına bir kask takmadığı için babamdan nefret etmiştim. Masaya koyacak yemeğimiz yokken paket paket sigara içen annemden nefret etmiştim. Bu anne babalar neden böyle zayıf, aciz yaratıklar oluyordu? Benim annem babam neden onları ne kadar sevdiğimi, onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu görememişti?

Ölürken arkalarında, yeri asla doldurulamayacak bir boşluk bırakarak gitmişlerdi. Terk edilmiş bir çocuğun ömrü boyunca kurtulamayacağı, asla dinmeyecek bir acı bırakarak. Yalnız kal-

mıştım kalmasına ama Justin'le tanıştığım güne kadar hep dik durmuştum. O harika, o yakışıklı, o gerçeküstü Justin'le tanışana dek. Ayaklarımı yerden kesen, kendimi hep güzel, sevilen ve arzulanan bir kadın olarak hissetmemi sağlayan Justin'le. Sonra da "Onlar ermiş muradına" kalıbının "onları" olmuş, Camelot'un kralı ve kraliçesi olarak sonsuza kadar mutlu yaşamıştık.

Sanırım o anda kıkır kıkır gülmeye başladım. Belki de gözümden yaşlar gelene kadar güldüm, bilemiyorum ama kızımın bir ara görüş alanıma girdiğini hatırlıyorum. Bu kez yüzünde korku dolu bir ifade vardı ve sürekli, "Lütfen anne, lütfen anne," deyip duruyor, beni utançtan yerin dibine sokuyordu.

Benim ona göz kulak olmam gerekiyordu, onun bana değil. Benim onu korumam gerekiyordu.

Radar yeniden ortaya çıktı. Fakat ne doğru düzgün bana baktı ne de kızımla konuştu.

Yine bir avuç hapla gelmişti.

Bu seferkiler işe yaradılar. Acılarım ve ağrılarım dinmişti. O karanlık boşluk yavaş yavaş silinip bitti. Titremelerim ve terlemem durdu.

Bedenim nihayet sükûnet bulmuştu.

Ve uykuya daldım.

Çok geçmeden kızım da gelip yerde yanıma kıvrılmıştı. Bu kez o, kolunu belime atmış, yüzünü saçlarıma gömen o olmuştu.

Sonra o da uyudu.

Bir süreliğine.

Hücrenin kapısı patlayarak açıldı. İlk zırhlı böcek hızla içeri

daldı ve bağırıp çağırmaya başladı. Bir yandan da döşeğini savuruyor, bizi bir kez daha uykudan uyanıklığa çekmeye çalışıyordu. O tuhaf kalkanıyla dürterken kalkın, kalkın, kalkın diye emrediyordu.

İkimiz de hâlâ yerdeydik, kızımın kolu belime sımsıkı sarılmıştı. Parmaklarımı onun parmaklarına geçirip elini kuvvetlice tuttum.

Onu götürmeyin, onu götürmeyin, onu götürmeyin. Benim o, hiçbir yere götüremezsiniz.

Yine bağırış çağırışlar, yine dürtmeler vurmalar.

Mick nihayet kalkanım indirip Ashlyn'i omuzlarından yakaladı ve yerden koparmak için uğraşmaya başladı. Bense ona daha da sıkı tutunmuştum. O bir yandan boğa gücüyle durmadan çekiyor, ben de elimden geldiğince karşı koymaya çalışıyordum.

Sonunda ellerimiz ayrıldı, Ashlyn'in parmakları benim parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Mick onu benden koparmıştı.

Hemen ayağa fırlayıp hayalarına bir tekme attım.

Orasında da koruyucu yastıklar vardı ama sanırım yeterince iş görmemişti. Geriye bir adım atıp sendelerken Ashlyn'in elini bırakmıştı. Fakat gözleri benim üzerimdeydi. Bu kez de dizine tekme attım, sonra üstüne atlayıp böbreğine arka arkaya cılız yumruklar savurmaya başladım. Neredeyse hiç gücüm kalmamıştı, ayakta bile doğru düzgün duramıyordum ama yumruklarım hiç durmadı. Ben yumruklayıp tekmelerken Mick döşek kalkanına doğru uzandı. O esnada Ashlyn fırlayıp üst ranzaya çıktı ve adamın üzerine atlayacakmış gibi eğildi.

Sonra birden devasa büyüklükte, inanılmaz güçlü yeni bir

çift el beni yakalayıp yerden kaldırdı, havada öylece tuttu. Ashlyn'in gözleri kocaman açılmıştı.

Z, ağzı kulağımın iki-üç santim dibinde, sakin bir sesle, "Mick, sen tam bir DNA israfısın. Oyalanmayı bırak da işini yap," dedi.

Mick bunun üzerine Ashlyn'e dokunmayıp somurtarak hücreden çıktı.

Z beni yere indirse de elleri hâlâ üzerimdeydi. Bir sonraki emri kızım içindi: "Sen. Otur."

Oturdu.

Sonra Mick geri döndü ama yalnız gelmemişti. Justin'i içeri doğru itti, kocam sendeleyip en yakın ranzaya tutunarak ayakta kaldı.

Z omuzlarımı bıraktı ve iki adam, geldikleri gibi hızla kayboldular.

Justin kafasını kaldırdığında o yakışıklı yüzünün neredeyse tanınmaz hale geldiğini gördüm.

"Libby," diye fısıldadı. "Libby. Yanılmışım. Bizim... buradan... çıkmamız gerekiyor."

Kocam bunları söyledikten sonra kanlı bir çuval gibi yere yığılıp kaldı.

23. Bölüm

Wyatt uyuyamadı. Aslında uyusa iyi olurdu. Uykuya direnmiyordu ama bu gece, soruşturmalarla geçen uzun bir günün ardından, beyni sesini kesecekmiş gibi durmuyordu. Kevin'ın, arabanın modern mucizesi olan dahili navigasyon sistemini kullanarak bulduğu ortalama fiyatlı otel odasında yatıp uzanmıştı ve beyni dakikada bir mil koşuyordu.

Saat ikideki mevcut düşüncesi şöyleydi: Neden bütün aile?

Şu ana dek, vakaya dair çoğu teori maddi kazançla ilgiliydi. Hepsinden öte, Justin Denbe çok para eden bir şirketi yöneten, varlıklı bir adamdı. Böyle bir adam şok tabancasıyla vurulup Boston'daki elit muhitinden kaçırılınca, akla gelen ilk şey de para oluyordu.

Şirketinden söylendiğine göre, iki milyon değerinde bir sigorta poliçesi vardı, burası tartışılmazdı. Şirketin kendisine bakıldığındaysa –zor bir sektöre geçiş sürecindelerdi, belki de yönetimin arasında sürtüşmeler söz konusuydu– Justin bir süre ortalarda görünmeyince, kilit bir firmanın kazanç elde edebileceğini görebilirdiniz. Belki de iyisinden, eski usül bir kaçırılma

Justin'in işten soğumasına yol açacaktı. Daimi olarak kenarda kalacak, eski tüfeklerin ya da yenilerden birinin dizginleri ele almasına ve işi tam bir tasarım, inşaat ve işletme cennetine doğru ilerletmesine izin verecekti.

Her neyse.

Wyatt işle ilgilenmiyordu. Onun ilgilendiği insanlardı. Böyle bir vaka, neresinden başlamış olursanız olun, asla kâr ve zarar tablolarıyla sonuçlanmazdı. Hep insanlarla, onları neyin harekete geçirdiğiyle ve bazılarını nasıl farklı şekilde davranmaya ittiğiyle ilgili olurdu.

Bu da onu ilk düşüncesine geri döndürdü: Justin Denbe'yi kaçırmak için birkaç kârlı sebep vardı ama neden bütün ailesi?

Üç kişiyi birden kaçırmak alengirli işti. Bir kere, daha dakikasında işe suç ortakları kattınız ve dünyada sır tutabilen bir suç ortağı varsa, hapishane memuru henüz onunla tanışmamış demektir. İkincisi, lojistik katlanarak arttı. Bir de taşıma meselesi var; birden fazla fail *ve* birden fazla kurbanınız var. A noktasından B noktasına giden yol artık öyle dümdüz ve basit değildi. Şöyle uzunundan bir limuzin kiralayıp paydos etmek daha mantıklıydı.

Sonra, kalacak yer. Onca insanı nereye koyacaksın? Neyse ki, Kuzey New Hampshire mantıklı bir yerdi, hele de yılın bu zamanında. Bazı kamp yerlerinde makul büyüklüklerde dönemsel kulübeler oluyordu. Kışın konaklanacak şekilde yapılmadıkları için ısıtması zor ve son derece konforsuz olsalar bile bir grup rehineyi saklamak için kesinlikle kişiye özel, şüphe çekmeyecek bir yoldu.

Tabii bir de herkesi beslemek gerekecekti. Gerçi bu kulübelere yemek yığabilirsiniz; yaz aylarında da aynen böyle oluyordu

zaten. Fakat bu da *çaba* gerektirirdi. Deneyimli bir müşteri olan Wyatt, markete bizzat gidişlerinden, ilk seferinde doğru şeyi almanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Mutlaka listede bir şeyler unuturdu insan ya da beklenmedik bir şey olurdu; mesela zengin bir Boston'lı kadın birdenbire uyuşturucunun etkisinden çıkıp aspirin, Imodium ya da her türlü yakın ilgiye ihtiyaç duyar hale gelebilirdi.

İş, iş, iş.

Risk, risk, risk.

Bu adamlar gerçekten profesyonel olsalardı neden bütün aileyi alıp götürerek kendilerini riske atsınlardı ki? Özellikle de en büyük maddi kazanç sadece Justin'in kendisini kaçırmakla elde edilebilecekken?

Wyatt bundan hiç hoşlanmadı.

Saat sabahın ikisi, üçü, dördü oldu.

Neden bütün aileyi aldılar? Neden sadece Justin Denbe'yi kaçırmadılar?

Ve otuz saatin ardından, o lanet fidye talebi neredeydi?

Wyatt saat altıda yataktan kalktı. Kendini daha normal bir insan gibi hissettirecek bir duş yaptı, daha iyi hissetsin diye tıraş oldu ve son olarak da silindir spor çantasında duran temiz üniformasını çıkarıp giydi. Onun mesleğinde, öncelikli bir çağrının evden birkaç gün uzak olmak anlamına geldiğini bildiğinden, hazırlıklı gelmişti.

Henüz Kuzey Eyaletleri'ni aramak için çok erkendi. Adamlarına arama hattından, normal polis ihbar telefonlarından ya da

kamp yeri aramalarından sağlam bilgi gelmiş olsaydı, saate bakmaksızın ona bildirimde bulunurlardı. Ceptelefonunda hiç mesaj yoktu, telesekreterinde de. Bu da ona soruşturmalarının "acı çok, kazanmak yok" evresinde olduklarını düşündürdü. Haklıydı.

Boston Emniyet Teşkilatı'ndan gelen faksı almak için alt kata indi ve Kevin'ın elinde iki büyük Dunkin' Donuts kahve bardağıyla lobide olduğunu gördü.

"Ne iyi adamsın," dedi Wyatt, önce kalın kâğıt tomarını sonra da ikram edilen kahveyi alarak. Etrafına baktı. Lobi bomboştu.

"Hafif bir kahvaltı veriyorlar," dedi Kevin. "Pazar günü yedi buçuğa kadar açılmadığına inanabiliyor musun?"

Wyatt homurdanarak kahvesinden bir yudum aldı. Dunkin' Donuts'ın klasik kahvesini seviyordu; kremadan neredeyse bembeyaz ve bol şekerli. İyi içecekti.

"Uyudun mu?" diye sordu Kevin.

"Ne gezer. Ya sen?"

"Paralı kanallardan birini izledim ama porno değil, yanlış olmasın. Otel faturasında herhangi bir film ismi gösterilmemesi konusunda duyarlı insanlar var. Fakat o zaman da herkese porno izlemiş muamelesi yapılıyor."

"Bildiğim iyi oldu."

"Sabahları pek konuşmuyorsun."

"Sen de hep çok konuşuyorsun."

Ortak kullanılan salonda küçük bir masaya geçtiler. Etrafta kimse yoktu, o nedenle birileri meraklı gözlerle bakacak ya da onları duyacak diye endişelenmelerine gerek yoktu.

"Bugünkü oyun planı ne?" diye sordu Kevin.

"Bir yere ayrılmamak. Kuzey'de bir gelişme olmadıkça, gerçek olay mahalli burası. Zaten diğer bütün oyuncuların da şehirde olduğundan bahsetmeme gerek yok. Bütün ailenin profilini çıkarmak çetrefilli iş. Çokça görüşme, geçmişe dair belgeler... Daha fazla insan gücüne ihtiyacımız var ve o da bizde yok."

"FBI işe daha fazla insanı bağlamaya başlayacak, hele de şimdi aile kritik yirmi dört saat sınırını aşmışken," dedi Kevin. "Seçme şansımız olmayacak yani. Ne kadar oldu, bir buçuk gün falan ama elimizde ipucu yok. Ortada fidye talebi bile yok."

"FBI bir komuta merkezi oluşturacak. Tahminime göre bir mobil birim devreye sokacaklar, onu da Denbe ailesinin evinin önüne konuşlandıracaklar. Sonra kaçıran kişilerin iletişime geçmesini bekleyip eve dinleme cihazı yerleştirecekler ve evin telefon hatlarını dinleyecekler. Bunun gibi şeyler işte. İddia ediyorum, Denbe'lerin ceptelefonları da onlardadır. Sırf o telefonlardan birine bir arama gelirse diye."

"Mesajla fidye talebi olur mu?" diye takıldı Kevin. "Üstelik bir genç kızın telefonuna. Burada ironik bir şeyler var."

"Seks mesajı atabiliyorsan, neden fidye mesajı da atamayasın ki? Çarpık mesajlaşma mesela? Benim kulağıma hoş geldi."

Kevin kahvesinden bir yudum aldı. "Ee, Tessa Leoni hakkında ne düşünüyorsun? Dün gece görüşmeleri onunla birlikte yaptınız."

Wyatt omuz silkti. "Kadın güzel sorular sordu ama Denbe İnşaat'la ilişkisini henüz tam kavrayabilmiş değilim. Bir yandan şirket onun müşterisi, öte yandan onlarla ilk kez bir araya geliyor gibi görünüyordu."

"Birincisi," dedi Kevin. "Dün gece kontrol ettim. Denbe, Northledge'la yedi yıldır çalışıyor ancak büyük bir hesap gibi de görünmüyor. Northledge muhtemelen işe alacakları kişilerle ilgili rutin geçmiş taraması gibi bir şey sağlıyor, ama anladığım kadarıyla Tessa Leoni o işlere pek bulaşmıyor. Patronu onu daha stratejik durumlar için kenarda tutuyor olmalı."

Wyatt, "Ve bu şimdiki de biraz strateji gerektiren bir durum," diyerek ona katıldı ama kaşları çatıktı. "Soruşturmanın ağır toplarından biri olmak için biraz genç görünüyor."

"Yirmi dokuz yaşında. Massachusetts eyalet polisi olarak dört yıl hizmet vermiş. İki yıldır da Northledge'da."

"Yirmi dokuz mu? Lanet olsun, soruşturma işinin henüz emekleme aşamasında yani."

"Ama üstesinden geliyor gibi görünüyor," dedi Kevin. "Son eleman değerlendirme raporu övgü doluydu."

"Bunu nereden biliyorsun? Ciddi misin? Gecenin bir yarısı internette sörf yaparak mı buldun bunları?"

"Ah, görsen şaşıp kalırdın."

Wyatt başını iki yana sallayıp kahvesini bitirdi. "Denbe'lerin evine gitmek istiyorum. Şu ana kadar, olanlarla ilgili herkesi dinlemiş durumdayız. Kişisel bir şey değil ama kendim için öğrenmek istiyorum."

Kevin kahve bardağını kafasına diktikten sonra, "Artık bağlantı kurulması gerekiyor," dedi. "Bir fidye talebi ya da herhangi bir şey. Bu bizi yeniden harekete geçirir."

"Yo, kaçıran kişilerin bizi bulmasını beklememize gerek yok. Onları bulabilelim diye eski soruşturma yöntemlerini kullanmamız yeterli. İşe, günün sorusuna cevap vererek başlayacağız."

"Neymiş o?"

"Bu sadece parayla ilgiliyse, neden bütün aileyi kaçırdılar?"

"Ah, ben buna cevap verebilirim."

"Gerçekten mi? Hadi şaşırt beni, Süper Zeki Adam."

"Ölçek ekonomisi. İnşaat ekibinin Justin Denbe'den nasıl bahsettiğini duydun. Kodaman, eli silah tutan, bedenen ve ruhen sert bir adam. Böyle bir adamı kaçırmak için sen olsan tek kişi mi gönderirdin?"

Wyatt ne demeye çalıştığını anlamıştı. "Sanırım hayır."

"Bir de şu var: İşin içine daha fazla insan sokarsan, fidye pastasını da daha çok dilime ayırman gerekir. Justin Denbe'yi kaçıran kişi iki milyon alır. Oysa üç kişi kaçırırsa adam başına sadece altı yüz altmış altı bin altı yüz altmış altı dolar düşüyor. Yapılan işi düşünürsek, alınan para diğerinin yakınından bile geçmez ama karısı için bir milyon, kızı için de bir milyon daha eklenince tutar birden yine cazip hale geliyor."

"Ölçek ekonomisi. Fakat kadınla çocuk beraberinde daha fazla risk de getiriyor. Kontrol edilecek, taşınacak, barındırılacak ve beslenecek üç kişi. İnsan gücünü artırıp parayı düşürmeye geri döndük gibi görünüyor. Şu hariç..."

Wyatt şimdi anlamıştı. Sabahın ikisinden beri içini kemiren o düşünce. Neden bir adam değil de aile olduğu. Neden bir vakanın asla kâr ve zarar tablolarıyla değil de hep insanlara bunu yaptıran şeylerle ilgili olduğu.

Wyatt, "Kontrol için," dedi ve bu sözcük ağzından çıktığı anda haklı olduğunu biliyordu. "Düşünsene. Justin Denbe gibi bir adam... kaçıranlar onu alıp götürmek için çok sayıda insana ihtiyaç duyacaklarını ve o zaman bile zorlanacaklarını bilir. İşte

bu yüzden, karısını ve kızını da almak için bundan daha iyi bir sebep olamaz. Justin Denbe tek başına onlara karşı koyabilir. Oysa şimdi, adamlar ailesini ellerinde tutarken... ne denerse denesin, bedelini karısı ve biricik çocuğu ödeyecek." Wyatt durdu, başını iki yana salladı. "Bu adamlar gerçekten iyiler."

Saat sekizi biraz geçe Denbe'lerin evini buldular. Wyatt şehirli bir adam değildi ama onların tuhaf, özenle restore edilmiş, dizi dizi tarihi evleriyle örülü üç şeritli caddelerine girebiliyordu. Bu Boston'ın, turistlerin görmek için epey para verdiği yüzüydü. Diğer yarısının nasıl yaşadığına dair mimari bir reklam yapmaya gerek yoktu.

Pazar sabahının bu erken saatlerinde muhit sessizdi. Sokak elbette ki çift taraflı, arabalarla doluydu. Porsche Carreralar, Volvo steyşın vagonlar, Mercedes Sedanlar. Wyatt, *buranın sakinlerinin sokağa rahatlıkla park ettikleri bunlarsa, özel garajlarına koydukları kim bilir nedir,* diye merak etti.

Denbe'lerin evinin önünde mobil komuta merkezine dair bir belirti görmedi. Zaten o kadar büyük bir aracın park edebileceği yer olduğundan da emin değildi. Etrafta aynı zamanda yoğun bir polis kalabalığı da göremedi, ama Boston'ın devriye araçları gibi şeyler istemiş olduğunu tahmin ediyordu. Denbe'ler birdenbire ortaya çıkarsa diye ya da daha şanslılarsa, kaçıran kişiler olay mahalline dönerlerse diye.

Şu ana kadar, orada kötü bir şey olduğunun tek göstergesi, sokak kapısının üst kısmında yer alan, nispeten küçük, sarı renkli olay yeri bandıydı. Muhtemelen komşuları fazla telaşlandırma-

mak için böyle yapmışlardı ya da muhittekilerle iyi ilişkilerini sürdürmek için. Hepsinden öte, bir mülke böylesine paralar ödemiş olan insanlar muhtemelen evlerinin net değeri konusunda herhangi bir yanlış anlama olsun istemezlerdi.

Kevin bloğu dört ya da beş kez turladı. Sonunda bir otoparka park ettiler ve o yolu geri teptiler. Güzel bir sabah yürüyüşü oldu. Havada sonbahar sonunun serin ısırığı... Fakat güneş de vardı; kırmızı taşlı kaldırım ısınıyor, evlerin çeşitli renklerdeki ön cepheleri onlar hedeflerine yaklaşırken ışıldıyordu.

Denbe'lerin sokak kapısı –*koyu renge boyanmış ceviz ağacı*, diye düşündü– kapalıydı. Wyatt da işe en baştan başlayıp kapıyı çaldı.

Ve kapı aralandı.

Bir an için ağzı açık, oracıkta kalakaldı. Ağır kapının açılışını izlerken içinden, *Tanrım, gelmişler*, diye geçirdi. Ancak sonra ceviz kapı içeri doğru açılışını tamamladı ve Wyatt kendini, jilet gibi siyah pantolon ile beyaz bir gömlek giymiş olan Tessa Leoni'ye bakarken buldu. Beline taktığı büyük silahı olmasaydı, pekâlâ bir emlak komisyoncusu olabilirdi.

Selam sabah etmeden, "Geleceğinizi biliyordum," dedi kadın. "İyi bir dedektif daima kendi gözleriyle görmelidir."

Sonra yana çekilip Wyatt'la Kevin'ın eve girmesine izin verdi.

Wyatt merdivenlere âşık olmuştu. Bakakalmamak için gayret ediyordu. Fakat lanet olsun, ellerini fazlaca damarlı ağacın üzerinde gezdirmemek için kendini zor tutuyordu. *Maun*, diye geçirdi içinden. Yeni yağlanmış, üzerine koyu renk cila atılmıştı

ve ah, alt sahanlığın o zarif kıvrımı, her bir çubuğun elde oyma işçiliği, saatler süren titiz ve zahmetli emek.

Sonra başını merdivenden çevirip ön salonun gömme raflarını, muhteşem restore edilmiş şöminesini, pervazın altındaki orijinal oymayı keşfetmeye başladı. Dağılmış olay yeri inceleme numara plakaları ile parmak izi tozuyla kaplı holün ortasında durdu ve bir marangozun harikalar diyarını seyre daldı.

Tessa hâlâ durduğu kapının yanından, "Etkileyici, ha?" dedi. Wyatt onun kişisel alan konusunda takıntılı olduğunu fark etmişti. Kadın koyu renk saçlarını arkadan sımsıkı toplamıştı, adeta saçtan çok kontrole önem veriyor gibiydi.

"Hem de nasıl," dedi nazikçe.

Tessa Leoni gülümserken omuzları bir nebze olsun gevşemişti. "Söylentilere göre, Libby Denbe herkesi memnun etmek için elinden geleni yapan biriymiş. Güzel sanatlar gibi bir şey okumuş, ki bunu renk seçimlerinin bir kısmında görebilirsin. En azından, evimin çoğunun beyaz, beyaz ve beyaz renkte olduğunu düşününce bana çok yaratıcı geldi."

"Nerede oturuyorsun?"

"Kısa süre önce Arlington'da küçük bir bungalov satın aldım. New Hampshire standartlarına göre biraz küçük olsa da bana yetiyor."

"Ailen var mı?"

"Bir kızım var." Ona düşünceli bir ifadeyle baktı, biraz şaşırmış gibiydi. "Kocam iki yıl önce öldü." Yine beklenmedik bir duraklama oldu. Wyatt hole baktı. Kevin çoktan delilleri gösteren numaralı plakaları incelemeye başlamış, kaşları çatılmıştı ve bu da Wyatt'ın bir başına kalacağı anlamına geliyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi ağır ağır ve nazik bir ifadeyle.

Tessa Leoni yine gülümsedi ama bu kez gülümsemesi manalıydı. "New Hampshire'lı olduğun için tabii," diye mırıldandı. "Bazen Boston'da olan bitenleri herkesin umursamadığını unutuyorum. Bir gezintiye ne dersin? Federaller mobil komuta merkezinden az önce ayrıldılar, bu da şu an için mekân bizimdir demek."

Wyatt hemen sordu. "Mobil komuta merkezi mi? Nerede?"

"Evlerin arkasındaki ağaçlı sokakta. Herkesin garaj girişinin, park yerinin ve nispeten daha az cazibeli şeylerinin bulunduğu yerde yani. Back Bay'de işler böyle. Bu muhteşem manzaralı sokaklara girersin, mesela Marlborough'a, her bir evin ön cephesine ayrıca özenilmiştir. Sonra arkasındaki dar sokağa baktığında, her bir evin ön cephesine kıyasla daha az muhteşem arka tarafını görürsün. Boston FBI dün gece geldi. Büyük, beyaz mobil komuta merkezi dışarıdan bakınca çok güzel görünüyordu. Eminim içinde de çok hoş oyuncaklar vardır. Şimdi sıra bende: Bana mı öyle geldi yoksa o sarışın ajanla gerçekten bir hukukunuz var mı?"

"Nicole'le mi?" Wyatt, Tessa'nm yanma geçip mutfağa girerken ona yol verdi. "Hukuk çok etkili bir sözcük."

"İşinde iyi midir?"

"Öyledir diyebilirim. Zeki, becerikli, hırslıdır. Ortadan kaybolan ben olsaydım, benim vakama onun bakmasına hayır demezdim."

"Bildiğim iyi oldu."

Sanat eseri olan mutfağa girince Wyatt'ın fark ettiği ilk şey, granit ada tezgâhın üzerinde duran kişisel eşya yığını oldu. Tessa, FBI'ın eşyalara dokunmadığı ve bugün bir davranış uz-

manının gelip olay yerini detaylı inceleyeceği bilgisini verdi. Ceptelefonlarını analiz için götürmelerinin gerekli olmadığından bahsetmeye gerek yoktu; ceptelefonu servis sağlayıcısı onlara çoktan sesli mesajların, kısa mesajların ve arama geçmişlerinin dökümünü göndermişti.

Kişisel eşyaların alıkonulmasında Wyatt'ı rahatsız eden bir şey vardı. Bu, sadece yardım çağrısı için kullanılabilecek ya da kurbanın kaçmasına yardım edebilecek şeylerin bir kenara ayrılmasından öte bir şeydi; kişiliksizleştirmekti. On beş yaşındaki bir kızı, arka yüzünde Swarovski taşlarla adının baş harfleri yazan, metalik turuncu renkteki ceptelefonundan mahrum bırakmak. Karısının nişan ve evlilik yüzüklerini parmağından çekip çıkarmak. Kocanın iyi kullanıldığı ve çok sevildiği her halinden belli olan, eskimiş, kırmızı İsviçre çakısını almak.

Aynı zamanda bir dejavu hissini de tetikliyordu. Bunu biraz düşünmek, yığının etrafında dolaşmak, farklı açıları değerlendirmek zorundaydı. Sonra dudaklarından, "hapishane emaneti" kelimeleri döküldü. Tessa kendi incelemesinden kafasını kaldırıp ona baktı.

"Hapishaneye girerken bütün kişisel eşyalarını alırlar," diye devam etti Wyatt. "Mücevher, cüzdan, para, anahtarlar, telefon, nakit, her şey. Hepsini üst üste yığıp teslim edersin. İşte bu da ona benziyor. Hapse girmeye."

Tessa düşünceli şekilde başını salladı. "Bu sebeple, saldırganlardan bir ya da daha fazlasının böyle bir geçmişi olduğunu düşünebiliriz."

"Bu ne yazık ki şüpheli havuzunu o kadar da daraltmıyor," dedi Wyatt sakince. "Zaten profesyonel olduklarını ve çoğunun

içeri girip çıktığını düşünüyorduk. Bilirsin, bu şekilde serbest bırakıldıklarında yeni suç faaliyetlerine yardımcı olacak yepyeni müttefikler edinirken, eğitimlerine daha deneyimli suçlularla devam edebiliyorlar."

"Sana kim alaycı diyorsa yalan söylüyordur."

Wyatt ona baktı. "Senin de bir iyimserlik timsali olduğun şüphe götürmez."

Yine o gülüş, ama daha büyük ve daha içten. Onu bir saniyeliğine de olsa yirmi yaşındaymış gibi gösteren bir gülümseme. Tessa Leoni'nin, henüz ne olduğunu çözemediği bir tehlikeye karşı kendini korumaya çalışması, neredeyse tetikteymiş gibi duruşu onun doğal hali olmalıydı. Orada bir hikâye vardı. Kesinlikle vardı.

"Karamsarlık meslek hastalığı," dedi. "Bu durumda, şüphelilerimizden biri muhtemelen bir süre içeride yattı. Yüksek ihtimalle de FBI bunu zaten biliyor ama ben onların bir dahaki kozalarından çıkışlarında bundan bahsedeceğim. Başka bir şey var mı?"

"Bu kaçırılmanın arkasında maddi sebepler var deyip duruyoruz ya, ben burada bir sürü maddi sebep görüyorum. Yani fidye için bir aileyi alıkoyuyorsan, o zaman neden altın ve pırlantaları geride bırakıyorsun? Kaçıranlar emeklerinin karşılığı olarak fazladan bir ikramiye istememiş mi?"

"Disiplinliler," diye belirtti Tessa. "Benim teorim bu. Kaçıran kişilerin bir planı vardı ve buna sadık kaldılar. Bu beni korkutuyor aslında. Baksana, Libby'nin pırlanta yüzüğü bile tek başına yüz bin eder. Düşününce, diğerleri bakmazken onu kolayca cebe indirebilirsin..."

Wyatt onun nereye varmaya çalıştığını anlamıştı ve bu onu da biraz endişelendiriyordu. Aslında sadece profesyonel birini ya

da disiplinli bir avcıyı aramıyorlardı. Peşinde oldukları profesyonel, disiplinli bir ekipti.

Wyatt beklenmedik bir şekilde, "Karısını ve kızını, Justin'i daha iyi kontrol edebilmek için kaçırdıklarını düşünüyorum," dedi. "Adam anladığım kadarıyla doğuştan savaşçı ama karısının ve çocuğunun hayatı tehlikeye girerse..."

Tessa hafifçe başını salladı, yüzüne yine o sert bakış yerleşmişti. "Onun seçeneklerini sınırlıyor," diye mırıldandı. "Kaçıran ekibin iyi çalışıp hazırlıklı gelmiş olması da ayrıca bir tartışma konusu."

"Ama fidye istemediler?"

"Henüz istemediler. Hadi, gel. Seni yukarı çıkarayım."

Tessa'nın yukarı dediği yer üçüncü kattı. Yine çok sayıda, delillere konmuş numara plakası ve boğuşma izi. Tessa ona Boston polisinin olay zinciriyle ilgili teorilerini anlattı. Wyatt'a hepsi de mantıklı gelmişti. Tanrı biliyor ya, daha önce bir olay mahallinin şemasını çıkarmak için idrar damlaları kullanmasını gerektirecek bir durumla karşılaşmamıştı.

İncelemelerini tamamladılar, ardından Tessa bir kez daha alt kata yöneldi. İkinci kat sahanlığına geldiklerinde Tessa durmadan devam etti ama Wyatt durdu.

"Burada ne var?"

"Oturma odası, misafir yatak odası, kütüphane."

"Kaçırılmayla ilgili ne var demek istemiştim."

Tessa başını iki yana salladı. "Bu katta bir şey yok."

"Ya en üst katta, üçüncü katın üstünde?"

"Orada da bir şey yok."

Wyatt kaşlarını çattı. "Her şey, kızı aldıkları üçüncü kat.

anne babayı aldıkları hol ve herkesi bir araya getirdikten sonra özel eşyalarını topladıkları mutfakla mı sınırlı kalmış?"

Tessa başını salladı.

Wyatt ona baktı. "Bana sorarsan, her şey çok kesin. Burası ne kadardır, altı yüz metre kare var mıdır? Kaç kat, kaç oda var? Bir de belli katlardaki delil *yokluğunu* düşünürsek, kaçıranlar hiçbir adımlarını boşa harcamamışlar. Girmişler, çıkmışlar, işlerini halletmişler."

Tessa öylece kaldı. Wyatt, o sırada söylediklerini sindirmeye çalıştığını görebiliyordu. "Bunun içeriyle bağlantılı bir iş olduğunu zaten biliyoruz ya da en azından, Denbe'lerin tanıdığı birinin güvenlik şifrelerini verdiğini. Ancak senin öne sürdüğün..."

"Buraya daha önce de gelmişler," dedi Wyatt açık açık. "Ya misafir olarak gelmişler ya da güvenlik şifrelerini veren kişi onlara evi bizzat gezdirdi. Böylece Ashlyn'in odasını elleriyle koymuş gibi bulabildiler ve anne baba eve geldiğinde onları yakalamak için nerede durmaları gerektiğini bildiler."

"Demek ki ailenin alışkanlıkları konusunda da bilgi almışlar," diye ekledi Tessa. "Çünkü arabayı Libby kullanmış olsaydı o ve Justin alt kattaki garajdan gireceklerdi, ama Justin kullandı. Bu da sokak kapısından girecekleri anlamına geliyordu."

"Bu kadar detayı kim bilebilir ki?"

"Hizmetçi Dina Johnson. Birkaç yakın arkadaş ve tanıdık gibi tahminlerde de bulunabilirim. Tabii bir de Justin'in dün gece tanıştığımız yönetim ekibi var. Bana eve sıklıkla misafir olduklarını söylediler. Ayrıca Justin'in, olur da evden gidip bir şey almalarını isterse diye onlara güvenlik şifrelerini vermiş olma ihtimalini de açıklıyor."

"Diğer bir deyişle, nihayet şüpheli havuzumuzu makul ölçülere indirebildik," dedi Wyatt. "Bu bile bize bir sürü hikâye sunuyor ya neyse."

Ana hole geri döndüler. Kevin etrafta değildi, muhtemelen mutfağa geçmişti.

"Konu şirketin geleceğiyse," dedi Tessa, "onları neden kaçırdılar? Justin'i ve ailesini kaçırmak Denbe İnşaat'ı ele geçirmeyi nasıl sağlıyor?"

Wyatt da bunu düşünüyordu. "Lider başta olmazsa şirket krize gider, bu da kemik ekibin, Denbe İnşaat'm acil durum yönetimini ele alması anlamına geliyor."

"Ne amaçla? Justin bulununca yönetimi geri alır nasıl olsa."

"Aciz bırakılmadıkça. Zarar görmedikçe." Wyatt duraksadı. "Öldürülmedikçe."

Tessa onu onaylar anlamda başını salladı ama endişeyle de kaşlarını çattı. "Bu mümkün. Tanrı biliyor ya, mutsuz iş ortaklarının kiralık katil tuttuğu yeterince olay yaşanıyor. Bazı insanların neyi öldürmeye değer bulduğunu anlamak kolay değil." Cebinde duran telefon çaldı, çıkarıp ekrana göz attı. "Kusura bakma, bunu açmam gerek."

Wyatt başını sallayarak el oyması şömine rafını gördüğü oturma odasına yöneldi ve çantasındaki kalın kâğıt tomarını çıkarıp okumaya koyuldu.

Sonra bir baktı ki Tessa Leoni yanına gelmiş, ayaklarını yere vuruyor.

"Buldum!"

"Neyi buldun?"

"Sorumun cevabını. Dur biraz, o elindeki delil kayıtları mı?"

Wyatt'ın elindeki kâğıt tomarını gösteriyordu. "FBI'dan delil kayıtlarını alabildin mi?"

"Hayır, FBI'dan değil. Boston polisinden. Oradan birini buldum ve şimdi de onların işine burnunu sokan FBI'm işine burnumu sokuyorum. Sanırım bu işte görevli Dedektif Neil Cap'in bana iyilik yapası tuttu."

Tessa'nm gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Aferin sana."

"Dağlarda sadece ayılar ve geyikler yoktur," dedi mütevazılıkla. "Bazen tilkilerle de başa çıkmamız gerekebilir. Şimdi, senin şu sorunun cevabı nedir?"

"Libby kocasının ilişkisini nasıl öğrendi?" diye atıldı Tessa.

Wyatt gözlerini kırpıştırdı. Doğrusu, bunu hiç düşünmemişti. "Kızından mı? Anita Bennett'a göre rakibini görmek için binaya gitmiş."

"İyi tahmin ama kuaförüne soracak olursan, Libby diğer kadını altı ay önce öğrenmiş. Oysa Ashlyn onunla lobide üç ay önce yüzleşmiş. O zaman Libby *nasıl* öğrendi? Bir şey mi gördü? Yoksa biri bir şey mi dedi?"

Wyatt toparlandı. Nereye varmaya çalıştığını görebiliyordu. "İlginç."

"Bu sabah," diye devam etti Tessa, "Libby'nin telefon kayıtlarını istedim ve şunu buldum: Haziran başında, gözünün kocasının üzerinde olmasını söyleyen bir kısa mesaj almış. İki gün sonra da kocasının öğle yemeğinde ne yaptığını bilip bilmediğini soran bir mesaj daha gelmiş. Bir de şunu dinle: Libby'nin telefonuna gelen mesajlar ön ödemeli bir ceptelefonundan gönderilmiş, arayan bilgisi mevcut değil."

"Adam izini belli etmiyor," dedi Wyatt düşünceli bir şekilde.

Tessa yine gülümsedi. O an mavi gözleri daha mavi, yüzü daha neşeli görünmüştü ve Wyatt bir an için nefesini tuttuğunu fark etmişti.

"Adam demen komik çünkü benim ilk düşüncem kadın olduğuydu ve aklıma gelen, işin içyüzünü bildiğini düşündüğüm tek kadın da Kathryn Chapman. Bu sebeple Northledge'daki araştırma analistlerinden birinden onun tüm geçmişini çıkarmasını istedim. Bil bakalım ne oldu? Haklıydın. Sanırım o kişi bir *erkek*. Zehir hafiye araştırma analistime göre, Kathryn Chapman'ın dayısı ve Justin'in sağ kolu Chris Lopez'den başkası değil."

24. Bölüm

Justin'le tanıştığımda bir arkadaşımın butiğinde çalışıyordum. Bir yandan kendi mücevher işimi oturtmaya çalışırken, hafta sonları da müşteriler konusunda ona yardımcı oluyordum. Karşılığında arkadaşım bana neredeyse hiçbir şey vermiyordu ama takılarımın bir kısmını sergilemeye ikna olmuştu.

Ön kapının çınlayarak açıldığını duydum, düzeltmekte olduğum eşarp yığınının üzerinden başımı kaldırdım ve Justin girdi içeri.

Size ilişkimizin o ilk on beş dakikası hakkında her şeyi anlatabilirim. Onun o zamanlar daha uzun ve daha koyu olan kahverengi saçlarını, alnının yan tarafına doğru neredeyse çocukça dökülüşünü hatırlıyorum. Bedenini, geniş omuzlarıyla beliren fiziksel görünüşünü, kelimenin tam anlamıyla güneşin önünü kestiğini hatırlıyorum. Mavi bir kot giyiyordu ama tasarımcı işi olanlardan değil. Aynı zamanda zeytin yeşili, L.L. Bean marka bir montu ve eskimiş iş botları vardı.

Sonra, gülümsemesi; aceleci ve anlık. Bana doğru baktı ve kocaman bir gülümsemeyle, "Tanrı'ya şükür, kurtuldum!" dedi.

Ben de oracıkta kaybolup gittim.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim. O sert göğsünü hissetmek istedim. Kokusunu burun deliklerimde istedim. O tok sesin tınısını kulaklarımda defalarca duymak istedim.

O gün bir hanım arkadaşı için hediye alması gerekiyordu ve ben de ona, elbette ki, orijinal kolyelerimden birini sattım.

Etiketine telefon numaramı yazarak.

Bu da yüzünün tam olarak nasıl göründüğünü –şimdi biraz daha utangaç– söyleyebileceğim, bana tek bir sarı gül uzatırken neredeyse utandığı, ardından eski Range Rover'ına binmem için bana elini uzattığı o ilk buluşmamızın temelini attı. Lütfen çamur, matkap uçları ve kroki rulolarının kusuruna bakma, diyerek inşaat işinde olduğunu ve bunların da sektörün cilveleri olduğunu söyledi.

Bana kalsa o gece olacak olan, ama dördüncü buluşmamıza kadar gerçekleşmeyen ilk sevişmemiz sırasında gözlerinde beliren bakışı hatırlıyorum. Mavi gözleri o kadar hevesli, yüzüme o kadar odaklıydı ki her iç çekişimde, vücudumun her inip kalkışında beni ezberlemeye çalışıyormuş gibi hissettim. Bu Libby. Bu da Libby'nin sevdiği.

Daha sonra, bana ne kadar tedirgin olduğunu itiraf ettiğinde o kadar çok güldüm ki bir daha bana hiçbir sırrını anlatmayacağına yemin etti.

Oysa anlattı. Bana, ben onu sevdiğimi itiraf etmeden önce beni sevdiğini söyledi. Benim haberim olmasa bile bir gün onun karısı olacağımı hayal ettiğini söyledi.

Sonra, o cumartesi gecesi, oldukça uzun ve zahmetli bir iş seyahatinden döndüğünde onu bir buket pembe ve mavi balon, bir

de hamile olduğum haberiyle karşılayınca yüzü tamamen değişti. O bitkin surat önce şaşkın, sonra da yavaş yavaş neşe dolu bir ifadeye büründü. Ardından tam ve muazzam bir hayranlık geldi. Çantasını yere bıraktı. Beni kucağına aldı ve biz kahkahalar atıp ağlarken balonlar elimden kayıp açık kapıdan uçup gitti. Yanaklarındaki tuzun tadı bugün bile hâlâ dilimde.

Evliliğin anıları. Kocama ait yüzler. Hepsinde de onu net şekilde anladığım birçok an. Yine onun da beni anladığını *bildiğim* birçok an.

İnsanın zamanla yitirdiği şey bu mu? İlgini çok kaybetmezken gözüne bir perde mi iniyor? Biz birbirimiz için odak noktası olmaktan gittikçe uzaklaştık ve günlük yaşamın akışında oradan oraya taşımamız gereken bir eşya gibi olduk. Son birkaç ay içinde, kafamın yerinde olmadığı zamanlarda, kocamın tepesine dikilip bana bakmasını istediğim zamanlar oldu. Sonra, o akşam yemeğini yavaşça ağzına götürürken, bu eksikliği doldurmak için ben de kendime bir kadeh daha şarap dolduruyordum.

Kendi hayatında görünmez olduğunu fark etmek çok zor. Ancak belki de bu körlük çift taraflıydı. Çünkü ceptelefonuma gelen o üç mesaj olmasaydı, Justin'in bir ilişkisi olduğunu asla tahmin edemezdim ve bu, kocamın da aynı şekilde benim tarafımdan fark edilmediği anlamına geliyordu.

Fakat şimdi onu görüyordum.

Sağ gözündeki şişliğe baktım. Yanağındaki beş kesik, şişmiş altdudağından akan kan, boynunda ve omuzlarında çok sayıda çürük...

Artık yaşından ötürü beyazlamaya başlamış kahverengi saç-

ları, sanki dayak yemenin acısıyla terlemiş gibi nemli nemliydi. Korkunç ve berbat kokuyordu ya da o kokan bendim.

İnsanlıktan çıkarma süreci, belli ki bizi yaralayıp hayvana çevirme anlamına geliyordu.

Ancak buna izin vermeyecektim. Bizi kaçıranların kazanmasına izin vermeyi reddediyordum.

Kocama yeniden baktım, orada karısını ve kızını korumak için dayak yemiş, iyi bir adam gördüm. Ashlyn ve ben onu yavaşça ayağa kaldırıp yatağa oturttuğumuz sırada acı içinde inlemesi gerekirken, tek bir şikâyette dahi bulunmayan cesur bir adam.

Kocam.

Kızımı yatırdım. Bir gece için yeterince şey yaşamıştı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ardından, ellerim hâlâ kontrolsüz şekilde titrerken ve nefesim düzelsin diye sürekli duraksarken, yavaşça ve nazikçe Justin'in yüzündeki kanın çoğunu temizledim.

İç geçirdi.

Onu dudağının kenarından öptüm.

Tekrar iç geçirdi. "Özür dilerim."

"Önemli değil.

"Keşke..."

"Şşşt. Şimdi dinlen."

Onu susturdum. Sonra da yatağın kenarında oturmuş, kocamın elini tutarken uyuyakaldım.

Sabah ilk iş olarak yanımıza gelmediler. Belki de önceki gece bize yeterince işkence ettiklerini düşündükleri içindi veya daha büyük ihtimalle, kendileri dinlenmeye çalışıyordu.

Daracık penceremizden gün ışığı vuruyordu. Sırtımı metal yatak direğine dayayıp oturarak uyuduğum için uyandığımda boynum tutulmuştu. Kendimi güçsüz hissediyordum ama daha az ağrım vardı. Suya, yemeğe ve iyi bir gece uykusuna fazlasıyla ihtiyaç duyan, orta yaşlı bir kadın gibiydim.

Haplar, diye düşündüm. Radar bana her ne verdiyse, uyuşturucudan uzaklaşma sürecimin en kötü halini maskelemiş, semptomlarımı geçici olarak azaltmıştı. Fakat ne içtiğimi bilmiyordum. Vicodin değildi çünkü o hep hayatın zor kısımlarında güzel bir ışıltı, bir rahatlık yaratıyordu. Bense bunların hiçbirini hissetmiyordum. Harikalar diyarında falan değildim. Sadece biraz titreme, daha az mide bulantısı ve çaresizlik vardı.

Radar'a ilacın ne olduğunu sormalıydım ama bilmek istediğimden de emin değildim. Şu an, şu dakika, daha iyiydim. Mevcut durumumuzu düşününce, bunun olabileceğinin en iyisi olduğunu hissettim.

Ailem uyurken tuvalete gittim, sonra sürahiyi çeşmeden tekrar doldurmaya koyuldum. Suyun damla damla aktığını düşünürsek, bu gerçek bir başarıydı. İçeridekilerin hapishanede yaptığı da bu olmalıydı. Parmaklarını ıslatmaya, ağızlarını çalkalamaya, yüzlerini yıkamaya yetecek suyu almak için bekleyip duruyor olmalılardı.

Hücre kapısının penceresinden dışarı, faaliyet salonunun kocaman, aşırı aydınlık alanına bakıp saldırganların nerede pusuya yattıklarını düşünürken, susuzluğumu gidermek için sürahiden minik yudumlar aldım.

Salonun uzak kısmında, sol tarafta bir dizi duş vardı. Geniş, beyaz fayanslı kabinler; altı tane altta, alt tane üstte. Sıra halinde

dizili duşların sol ucunda, her iki yanında metal destek çubukları olan, oldukça büyük bir kabin daha vardı. Engelliler içindi. Bunlar insanın hiç düşünmediği şeyler. Hapishane nüfusunun bütün üyeleri iriyarı, sert adamlardan ibaret değildi. Bazıları yaralı, yaşlı ya da sakattı.

Tabii ki kabinlerin hiçbirinde buzlu cam kapılar ya da ucuz vinil duş perdeleri yoktu. Her şey açıktaydı. Görünen o ki, hapishanede duş yapmak alabildiğine aleni bir işti.

Yine de duşlara özenerek baktım. Saçlarım öbek öbek sarkıyordu. Turuncu tulumumun içinde terlemiştim ve tenimde kuruyan tuzu hissedebiliyordum. *Kısmen soyunabilirsem, damla damla akan suyu kullanarak en azından gövdemi yıkamaya çalışabilirim*, diye düşündüm.

Fakat yapamadım. Hücre kapısından her an girebilecek olan uzaylı böceklerden hâlâ çok korkuyordum. Beni kısmen de olsa soyunmuş halde yakalayınca Mick'in çılgın mavi gözlerinin ne hale geleceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Hapishanenin gözleri var, demişti Justin.

Şimdi bile izliyorlardı bizi. Beni izliyorlardı.

Biraz daha su içip hücre kapısından uzaklaştığımda Justin'in yatakta uyanmış, beni izlediğini fark ettim.

"Ashlyn," dedi çatlayan sesiyle.

"Uyuyor." Sürahiyi getirdim. Birkaç yudum içebilsin diye başını kaldırdım. Ona dokunduğum an yüzünü buruşturdu ama hiçbir şey demedi.

"Geri... gelmediler mi?"

Ne demek istediğini anlamayıp ona şaşkın bir ifadeyle baktım.

"Beni aldıktan sonra. Sizin için... gelmediler mi?"

"Hayır," dedim ikna edici bir ses tonuyla.

"İyi ki... gelmemişler. Beni dövdüklerine göre... size de... zarar vermezler... diye düşündüm ama sonra Z ortadan kayboldu. Bu ne anlama geliyor... bilememiştim."

"Onu görmedik."

"Peki."

"Justin... neden? Sıkıntıları paraysa..." Onun korkunç şekilde şişmiş ve yaralanmış yüzünü gösterdim. "Neden?"

"Bil... bilmiyorum. Bana sürekli... durdurmamı söylediler. Neyi durdurayım?" Justin yüzünü ekşitti, biraz daha su içti. "Sonra bana soruları onların sorduğunu söylediler ve tekrar vurdular."

O anı düşününce kaşlarımı çattım. "Sen... yapmaman gereken bir şey yaptın mı?"

Kocam gülümsedi ama bu, dayak yemiş yüzünde acı dolu bir ifadeye neden oldu. "Karımı aldatmaktan başka mı demek istiyorsun?"

Yüzüm kızardı, başımı çevirdim.

"O ilişkiyi bitirdim, Libby... senin istediğin gibi... altı ay önce. Zaten hiç başlamamalıydım."

"Belki başka bir şey vardır? Belki işle ilgilidir?"

Fakat Justin bir kere başlamıştı. "Çok üzgünüm. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim, sadece bakışlarımı kaçırdım.

"Ama yine de mutlu değilsin," dedi ve yine yüzüne o ifade yerleşti.

"Deniyorum," dedim sonunda.

"Seninle dışarı çıkacağımız akşamları iple çekiyorum."

"Ben de." Oysa hâlâ onunla göz göze gelemiyor, ona baka-

mıyordum. Bu konuşmaya hazırlıklı değildim. Kocamı kötü bir adam olarak görmek benim içim daha kolaydı. Yalan söylemiş, ihanet etmişti. O bakış açısını korusaydım, hayatımın tamamen altüst olması benim hatam olarak kalmak zorunda değildi.

Kendi sırlarımı, kendi ihanetlerimi, kendi sahtekârlığımı düşünmek durumunda kalmayacaktım. Affetmeseydim, pişman olmak zorunda kalmayacaktım.

Justin, "Yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

Hafifçe gülümsedim. "Bizi hapishaneden kaçırmak için mi?"

Söylediğimi ciddiye almış gibi görünüyordu. "Libby, tatlım, burayı ben inşa ettim. İnan bana, buradan çıkış yok. Bu, işimin ve ekibimin işinin bir parçası. Duvarlar ve zeminler tünel kazmaya karşı korumalı, camlar da kırılmaz. Özgürlükle aramızda duran yedi adet elektronik kumandalı kilitten bahsetmiyorum bile. Revir, mutfak ve ortak alanlar, her şey aynı standartta, sadece farklı malzemeyle inşa edildiler. Bizi kaçıranlardan biri kumanda odasında olduğu sürece, ki bu standart faaliyet şekilleri gibi görünüyor, gözleri daima üzerimizde demektir ve kaçma girişimimizi fark ettikleri an buna engel olurlar."

"Ya onları etkisiz hale getirirsek?"

"Kim? Nasıl? Mick'in ilgisini zaten çektin ama ne şekilde? Beni şokladılar, Ashlyn'i şokladılar, sen de resmen beyin sarsıntısı geçirdin. İki adamı alt etsek bile, mesela Mick'le Z'yi etkisiz hale getirsek bile, Radar kumanda sisteminin dokunmatik ekranına basıp bizi anında buraya kilitler. Hangi odada, koridorda ya da hapishane hücresinde olursak olalım, oraya kısılıp kalır, Z ya da Mick'in ayılmasını bekleriz."

"Sonra da tam bir intikam," diye ekledim.

"Kesinlikle."

"Bir şekilde Radar'ı kandırıp kumanda odasından çıkarırsak nasıl olur?" diye önerdim. "Ya da daha iyisi, madem bu kumanda odası bu kadar etkili, o zaman hapishaneden *kaçmaya* çalışmak yerine, kumanda odasına *girelim* biz de. Böylelikle kumanda panelini kullanarak Z ve ekibini bir faaliyet salonuna ya da başka bir alana hapsedebiliriz, her neredelerse artık. Buraya tıkılmanın ne demek olduğunu onlar da görürler.

"Sonra da alarm sistemini devreye sokarız," diye ekledim giderek artan bir heyecanla. "Yerel polis sirenleri kontrole gelecektir, değil mi? Kullanılmayan bir hapishane olsun ya da olmasın. Gelecekler, bizi kurtaracaklar ve bizi kaçıranları tutuklayacaklardır."

Justin fikrimi hemen bir kenara atmadı ve düşünceli düşünceli, "Dışarıdan değil, içeriden ha," dedi. Hafifçe başını salladı, ardından acıyla yüzünü ekşitti. "Mümkün. Kumanda odası dokunmatik bir ekranla yönetiliyor. iPad kullanmayı biliyorsan sistemi çalıştırmayı becerirsin. Üstelik kumanda odası hapishane içinde mini bir 'güvenli oda' olacak şekilde inşa edildi. İnfaz koruma memurlarının son savunma alanı olarak kullanabilecekleri bir yer. Orada kullanılan kurşungeçirmez camlar hücrelerdekilerden dört kat daha güçlü ve bu da Z ya da ekibinin oraya girmelerinin tam bir saat süreceği anlamına geliyor. Bu süre bizim alarmı çalıştırmamıza ve polisi beklememize yeter."

"O zaman şimdi sadece orada görevlendirdikleri kişiyi kumanda odasından nasıl çıkaracağımızı düşünmemiz lazım," dedim. Bu esnada yatağın kenarında kocama biraz daha yaklaşmıştım. Seslerimiz heyecanla yükselmişti. Bu belki de aylardır

yaptığımız en uzun konuşmaydı. Evliliğimizin ilk zamanlarında, Ashlyn için en iyi kreşten Justin'in girdiği bir ihaleye ya da planladığımız akşam yemeğine kimleri davet edeceğimize kadar her şeyi konuşur, saatlerin nasıl geçtiğini anlamazdık. O zamanlar iyi bir ekiptik. En azından ben öyle olduğumuzu düşünüyordum.

"Z ya da Mick'i tehdit etmeliyiz," diye karar verdim. "Onları sadece etkisiz hale getirmek yetmez, aynı zamanda ölümcül bir darbe indirmeye hazır gibi de görünmeliyiz. Radar da onlara yardım etmek için kumanda odasını terk etmek zorunda kalır."

Justin ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Onları neyle tehdit edeceğiz peki?"

"Bir şiş nasıl olur?" Hapishanede olduğumuz için aklıma ilk gelen şey o olmuştu.

"Neyden yapacağız? Plastik tarağımız, diş fırçamız ya da tükenmezkalemimiz yok. Dahası, Z ve Mick hapishane protokolünü uyguluyor, kendilerine karşı kullanılabileceğimiz herhangi bir ölümcül silah taşımıyorlar."

"Z'nin kemerinde bir şeyler var. O gözler boş olmasa gerek."

"Bıçak ya da silah alacak kadar büyük değiller ama."

"Olsun."

Justin gülümsedi. "Haklısın ama şok tabancalarını almamız yeterli olur mu bakalım? Z ve Mick'i silahsız bırakıp etkisiz hale getirmeyi başarabilecek miyiz? Henüz aynaya bakmadım ama içimden bir ses dünkü kadar fit görünmediğimi söylüyor."

Üstüne bir de benim acizliğim eklenince...

"Yangın," diye atıldım o anda. "Yangın çıkaralım. Mutfakta mesela. Ocağa yağ koyarız, kaza gibi de görünür, ama panikten

üzerine un atmak yerine havluyla yelleriz. O zaman yangını söndürmek için hepsinin işe koyulması gerekir."

"Tüm tesis bir yangın söndürme sistemiyle donatılmış durumda," dedi Justin. "Kumanda odasının sistemler mönüsüne tek bir dokunuş ve elveda yangın. Merhaba, ıslak biz."

"Başka ne var o zaman?" diye sordum bitkin şekilde. "Bir çıkış yolu olmalı. Mutlaka bir yolu vardır."

"Fidye," dedi kızım. Justin ve ben irkilerek başımızı kaldırdık. Ashlyn'in uyandığını fark etmemiştik. Neredeyse refleks olarak, suçlulukla yüzümüz kızardı.

Kocamdan onu avutmasını bekledim ama o sakince, "İstediklerinin bu olduğunu sanmıyorum, tatlım," diyerek şaşırttı beni. "Başka bir şeyin peşinde gibiler. Ne olduğundan da emin değilim."

"Biliyorum," dedi Ashlyn açık açık. "O kadarını duydum. Peki, onlara sigortadan bahsettin mi?" Kızımın yüzünde, bana dejavu yaşatan bir ifade vardı. Hemen sonra anladım; Justin'e benziyordu. Tıpkı kocamın büyük bir inşaat kriziyle boğuşurken, son iki yüz milyon dolarlık tesisin arzusuna göre yapılması konusunda direnen haline benziyordu.

"Evet ama poliçe sadece dört milyonluk. Ev sahiplerimizse..." dedi, bu sözcüğü duygusuzca kullanarak, "üç kişilik bir ekip. Adam başı bir milyondan biraz daha fazlasının onlar için yeterli bir caydırıcılığı olduğunu düşünmüyorum."

"Daha fazlasını da ödeyebiliriz," diyerek atıldım. "Kendi fonlarımızdan."

"Tatlım..." dedi Justin, sonra duraksadı. Bir sessizlik oldu. "Bizim... bizim şu an öyle bir finansal kaynağımız yok."

"Anlayamadım?"

"Ben maaş bile almıyorum, Libby. Son on altı aydır hem de. Alamadığımız iki büyük ihale oldu, nakit akışı az... maaşları ödeyebilmek için parayı şirkete bırakıyorum."

Hemen cevap vermedim ama bunun nedeni Justin'in söylediklerinin beni korkutması değildi. Bunu daha önce de yaptık. Justin çalışanlarını hep ailenin bir parçası olarak görmüş, onların maaşlarını daima kendininkinden önde tutmuştu.

Hayır, beni sessizliğe gömen şey bu zamana dek bir şey söylememiş olmasıydı. On altı ay. Bir yıl, dört ay. Sanırım birbirimizden kopmaya başlamamızla aşağı yukarı aynı zamana denk geliyordu.

"Kaynaklarımız var," dedim sonunda. "Antikalar, mücevherler, arabalar, iki ev. Onları elden çıkarıp..."

"Fidye demek nakit demek."

"Belki de şirket nakit rezervlerinden karşılar. Elbette çok zor olur ama senin ölümün daha zor olmaz mı? Demek istediğim..."

Justin dönüp bana baktı. Sonra bir anda yüz ifadesi değişti. "Benim ölümüm," diye mırıldandı.

Ashlyn ve ben ona anlamsızca baktık. "Ne?"

"Libby, haklısın. Benim ölümüm. Bu işte."

"Justin," dedim, "fidyeyi bulmak için seni öldürecek değiliz. Öldürmek de yok, ölmek de. Ashlyn ve ben, bunu yasaklıyoruz."

"Buna mecbur değilsiniz ki. Hiçbir şey yapmaya mecbur değilsiniz. Bu gerçekten çok komik." Justin'in şişik dudağı titredi. "Z ve Mick, işin zor kısmını yaptılar zaten. Canları cehenneme. Kendi fidyemizi kendimiz isteyeceğiz ve ben bunu nasıl yapabileceğimizi biliyorum."

25. Bölüm

Chris Lopez, Güney Boston'da yaşıyordu. Ancak Güney Boston'm son dönemde parlamış, gelecek vaat eden tarafında değil, çürüyen verandalara ve ucuz vinil dış cephe kaplamalarına sahip, üç katlı viran evlerin bulunduğu yerde. Civardaki barlara yürüme mesafesindeydi elbette ama yine de...

Tessa arabasına Wyatt'ı da alıp yola koyulmuştu. Diğer New Hampshire polisi Kevin ise, Libby Denbe oralarda görülmüş olabilir diye New Hampshire'm kuzeyindeki çeşitli acil servisleri ve uyuşturucu kliniklerini aramak için geride kalmıştı.

Tessa yolcu koltuğunda bir adamla gidiyor olmaktan huzursuz olmuştu. Nedenini bilmiyordu. Lexus SUV'ların iç alanı çok genişti. İlk değerlendirmesine göre de Wyatt saçmalayacak biri değildi. Makul bir sakinlikte yolcu kapısına dayanmış, orta konsolu sahipsiz alan olarak bırakmış şekilde oturuyordu.

Tessa bir ara hızlı sürüş manevraları yapmak zorunda kaldı. Buradan çık, oraya gir. Oldukça öfkeli bir sürücünün önüne ustaca kırdığında Wyatt ıslık çaldı ama hiç yorum yapmadı ya da yok yere gerilmiş gibi görünmedi.

Sadece bir kez, "Tanrı dağları korusun," demişti ve bu sözleri Tessa'nın onun Boston'lı sürücüler hakkında neler hissettiğini anlamasına yetmişti.

Tessa aracın GPS'i için İngiliz uşak sesini seçmişti. Ona Jeeves diyordu. Aksanı da o zamanlar bunu taklit etmeye çalışan Sophie eğlensin diye seçmişti, ama bir sonraki U dönüşünün Kraliçe İngilizcesiyle söylenmesi giderek nahoş bir hal almaya başlamıştı. Wyatt ilk sesli talimatta gülümsemişti, bu da onun espri anlayışı olan biri olduğunun göstergesiydi. Tessa buna minnettardı.

Adam aynı zamanda yeni duş yapmış, üstüne de temiz bir üniforma giymişti. Daima ilerisini planlayan bir adam.

Bunu da sevmişti.

Tamam, o zaman, Chris Lopez.

Yerel bir barın önüne park edip köşeye doğru yürüdüler ve Chris Lopez'in yasal adresi olarak belirtilen yıkık dökük, üç katlı eve baktılar.

Wyatt tereddüt etmeden, "Tadilat lazım," dedi. "Eminim ki buralardayken kendisi de uğraşıyordur. Bu adam becerikli ve çevresi de geniş. İş sahalarından 'ekstra' malzeme bile tırtıklayabilir. Kurumsal fazlalıklardan küçük, kişisel bir pay işte."

Tessa başım salladı. Çok da kötü bir tahmin değildi. Mekân şimdilik sessiz görünüyordu. Işıklar kapalıydı. Denbe ekibini, genel merkezde sorulara cevap versinler diye gece geç saate kadar ayakta tutmuşlardı. O zaman bile, inşa ekibinin iş sonrası birkaç bira kapıp şüphelerini, korkularını ya da kayıp patronlarının kaderiyle ilgili üzüntülerini birbirleriyle paylaşmış olmasına şaşırmazdı.

Şimdi kuş olup iş sahası neresiyse oraya gitse ve baksa, her pazartesi olduğu gibi her şey normal midir acaba, diye geçirdi

içinden. Yoksa adamlar konuşamayacak halde, evlerinde miydi? FBI, Denbe'nin çekirdek yönetim ekibi için seyahat kısıtlaması çıkarmamıştı.

Belki bu durum Lopez'le konuştuktan sonra değişirdi.

Wyatt öne geçti. Daha cüsseli olduğu için, bel vermiş basamakları kendi ağırlığıyla denedi ve kaçınması gereken noktaları ona gösterdi. O kadar da pür dikkat değillerdi ama Tessa ikisinin de suskunlaştığının farkındaydı. Wyatt önde, kendisi de onun arkasında, birkaç adım gerideydi.

Sophie bu sabah saat dörtte yanma gelmişti. Tek kelime etmemiş, sadece yatıp ona sokulmuştu. Sonra saat altıda Tessa'nın alarmı çaldı.

"Bayan Ennis senin bir aileye yardım ettiğini söyledi."

Tessa odanın ortasına kadar yürümüş, hazırlanmaya konsantre olmuştu: "Evet."

"Ne sıkıntıları var?"

"Biraz... kaybolmuşlar."

Kızı yatakta doğruldu: "Birileri almıştır."

"Bundan emin değiliz."

Sophie net şekilde tekrarladı: "Biri onları almıştır. Küçük bir kızları da var mı?"

"Büyük bir kızları var. Genç kız."

"Dövüşmeyi biliyor mu?"

"Bana söylediklerine göre, bütün aile dövüşmeyi biliyormuş."

"Güzel. Karanlık bir yerde olacaklar. Adam kaçıranlar öyle yapar. Seni alırlar ve bir başına, karanlık bir yere kapatırlar. Önce orayı aramalısın."

Tessa sekiz yaşındaki kızının gözlerine bakmak için kafasını

çevirdiğinde onun da dimdik kendisine baktığını gördü. Terapist, Sophie'nin travmasıyla başa çıkmak için dolambaçsız bir yaklaşım tavsiyesinde bulunmuştu: Olayın farkında ol, iletişime teşvik et ve yetki ver. Korkuları yok sayma ya da sinirini yatıştırma.

Sophie yetişkinlerin onu daima koruyamayacağını acı şekilde öğrenmişti. Tessa'nın artık bu konuda söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey yoktu.

"Sen ne önerirdin?" diye sordu kızına.

"Bir işaret arıyorsan pencerelere bakmalısın. Belki *imdat* filan yazıyordur. Kirli camlara yazı yazılabiliyor, biliyorsun. Parmağını yala ve her harfi yazmak için sürt. Tek sorun, sürekli parmağını yalamanın gerekmesi ve bir süre sonra parmağının tadı hiç hoş olmuyor."

"Anladım."

"Yemek yemeleri de lazım. Yanında atıştıracak bir şeyler götür. Kaçıran kişiler çocuklara yemek vermeyi düşünmez. Özellikle de kötü çocuksan ve korkmuşsan, iyi olman çok zor."

Bir sızı Tessa'nın yüreğini adeta ikiye böldü. İki yıl önce kızının neler yaşadığını düşünmemek için kendini zorladı. Ses tonunu sakin ve kendinden emin tutarak, "Nasıl atıştırmalıklar almalıyım?" diye sordu.

"Çikolata parçacıklı kurabiye."

"Tamam. Arabamı battaniye ve çikolata parçacıklı kurabiyelerle dolduracağım. Belki bir termos da sıcak çikolata, ha?"

"Evet."

"Teşekkür ederim, Sophie. Bana çok yardımcı oldun."

"Birini vuracak mısın, anne?"

"Öyle bir niyetim yok."

"Ama silahını yanına alacaksın."

"Evet."

"Güzel, anneciğim. Bence de almalısın."

Şimdi Tessa, Chris Lopez'in üç katlı evinin soğuk ve karanlık göründüğünü düşünmekten kendini alamıyordu. Alt kat pencereleri çok kirliydi ve bir yardım mesajı yazmak istesen, parmağının tadını berbat hale getirecek cinstendi.

Tessa sağ elini önü açık paltosunun içine, silahının kabzasının tam üzerine soktu. Daha küçük bir hedef olmak için vücudunu hafifçe yan çevirmişti.

Sonra sol eli havada bekleyen ve kapıyı çalmaya hazırlanan Wyatt'a bir kez başını salladı.

Kapıyı siyah, labrador cinsi bir köpek açtı. Yaşlıca köpeğin parlak siyah tüylerine tezat, beyazlamış ağız kenarı tüyleri vardı. Hayvan kapının koluna bağlı olan tasmasından kurtulup oturdu ve kuyruğunu selamlamak istercesine iki yana sallarken, sabırla Tessa ve Wyatt'a baktı.

"Merhaba?" diye seslendi Tessa içeri doğru.

"Ona uslu köpek deyin," diye seslendi üst kattan bir erkek sesi. Chris Lopez.

"Uslu köpek," diye mırıldandı Tessa. Siyah labrador kuyruğunu birkaç kez daha savurdu.

"Uslu köpek, Zeus," dedi üst kattaki ses.

Tessa'nın eli hâlâ silahının kabzasındaydı ve diğer şahsı görebilmek için yavaşça gölgelere bürünmüş, evin içini tarıyordu. "Uslu köpek, Zeus," diye tekrar etti.

Köpek esnedi. Belli ki onun ses tonu o kadar da ikna edici değildi.

"Chris Lopez?" diye seslendi. "Ben Tessa Leoni, Northledge Soruşturma'dan. Sana birkaç soru soracağız."

Birkaç saniye sonra merdivenler çatırdadı, ardından basamakların üst yarısında arka arkaya çatırdamalar duyuldu. Alt sahanlığa inip de Wyatt'ı gören Lopez'in adımları yavaşladı. Elinde, parmaklarına ve kollarına bulaşmış, beyaz kile benzeyen şeyi silmek için kullandığı bir paçavra vardı. Artık paçavrayı daha sıkı tutuyordu ve en alt basamağa iki adım kala durdu.

"Bana... verecek bir haberiniz mi var?" İki dedektifin getireceği haberden hayır olmayacağını anlamış gibi gergin bir sesle konuşmuştu.

"Hayır. Daha çok soru soracağız. İçeri gelebilir miyiz?"

"Evet. Sanırım. Yani elbette. Uyku tutmadı, ben de, ee... üst kattaki banyoyu sıvıyordum. Bana bir saniye verin. Mutfakta ellerimi yıkayayım."

Evin arka tarafını gösterdi, Tessa ve Wyatt da onu izleyerek içeri girdi. Merdivenleri geçip arka tarafa bakan mutfağa yöneldiler. Yaşlı bekçi köpeği Zeus da ağır ağır onların yanından yürüdü. Belli ki onlara katılmaktan memnundu.

Mutfak tam bir hayal kırıklığıydı. Duvarlar yere kadar kazınmıştı; içeride bir tek buzdolabı, eğreti bir lavabo ve tezgâh vazifesi gören, üzerleri kontrplak kaplı birkaç bıçkı tezgâhı vardı. Köşede dört kişinin sığabileceği büyüklükte bir oyun masası duruyordu. Chris başıyla oraya doğru işaret edince Tessa ve Wyatt birer ferforje demir sandalye kapıp oturdular.

Lopez musluğu açıp ellerindeki kili temizlerken, "Dağınık-

lık için kusura bakmayın," dedi. "Burayı iki yıl önce satın aldım. Sekiz ay içinde kullanılacak hale gelir sanmıştım. Aslında inşaat konusunda uzman biri olarak daha iyi bilmeliydim."

Wyatt birden, "Tadilatı kendin mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Lisansın var mı?"

"Tabii ki yok ama olan arkadaşlarım var. Tesisat ve elektrik işlerinde yardım ettiler zaten. Ben artık büyük ölçüde, kalan işi bitirmeye çalışıyorum. Teorik olarak üstesinden gelebiliyorum yani."

"Marangozluğu seviyor musun?"

"Genelde daha çok o beni seviyor."

Zeus masanın etrafında dolaştı. Kocaman bir kafası, ipek gibi kulakları olan güzel bir köpekti. Tessa'nın önünde durup beklentiyle tek kaşını kaldırdı. Tessa'nm kocası Brian'ın, zamanında çok sevdiği bir Alman çoban köpeği varmış. Ancak kendisinin köpeklerle ilişkisi sınırlı olduğu için şimdi ne yapacağını bilemiyordu. "Ne istiyor?"

"Erkekler ne ister? Bitmeyen bir bağlılık ve adamakıllı bir sırt kaşıma."

Tessa elini uzattı. Köpek, kafası onun elinin altına gelinceye dek başını uzattı. Tessa da bunu bir ipucu olarak alıp kulaklarının arasını kaşıdı. İhtiyar köpek gözlerini kapattı ve memnuniyetle iç çekti.

Sonra Lopez'e, "Bu seyahat takvimiyle köpek bakabiliyor musun?" diye sordu. Artık ellerini yıkamayı bitirmiş, durulamaya geçmişti.

"Bir kere Zeus köpek değil. Kendini basbayağı insan zannediyor. İkincisi, komşularımda kalıyor ama onlar çoğu hafta sonu

çalıştığı için ben buralardaysam benimle takılıyor. Bir şeylere çivi çakıyoruz, zeminleri zımparalıyoruz, geğiriyoruz. Bilirsiniz işte, erkek erkeğe vakit geçiriyoruz."

Wyatt, neredeyse hayranlıkla, "Kapı da mı açabiliyor?" diye sordu.

"Bira getirmediği zamanlarda. Hey, bunlar çok kıymetli yaşam becerileri." Lopez musluğu kapattı, ellerini kurulamak için bir rulo kâğıt havlu aldı ve onların yanına döndü.

Zeus o yaklaşınca tek gözünü açtı ve Tessa'nın dokunuşları altında mutlulukla iç çekmeye devam etti.

"Evet, evet, evet," diye mırıldandı Lopez. "Dostluk da bir yere kadar. Hatun biraz daha devam ederse dakikasında satarım seni, diyeyim sana. Bu güzel hanıma kapıları açabildiğini ama kaldırımlardaki mazgallara basamadığını söyledin mi, Zeus? Asma köprüden geçemediğini? Meğer Bay Yakışıklı yüksekten korkuyormuş. Ben de bunu, Washington Dağı'ndaki Aslan Başı yolundan aşağı inerken o tir tir titreyince, onu aşağı kadar taşımak zorunda kalınca acı bir şekilde öğrendim. Yukarı çıkarken her şey iyiydi. Ancak dönüş başlayıp da aşağı bakınca... Siyah labradorların rengi yeşile dönebiliyor. Kimse aksini söylemesin."

Zeus en derinlerde sakladığı karanlık sırrının ifşa edilmiş olmasına aldırmıyor gibi görünüyordu. Başını Tessa'nın kucağına koydu ve yine içini çekti.

"Doğa yürüyüşleri mi yapıyorsun?" diye sordu Wyatt.

"Mümkün olduğunca. Bu projenin beni epey meşgul ettiğini söylemeliyim."

"White Mountains'de mi?"

"Evet."

"En sevdiğin rotalar?"

Lopez birkaç tanesini sıraladı. Söylediklerine bakılırsa Presidential Dağ Sırası'm biliyordu. Justin Denbe'nin yerinin Kuzey New Hampshire'da olduğunu düşününce, enteresandı bu.

Fakat Chris Lopez kendini ele veriyor olsa bile bunun farkındaymış gibi görünmüyordu.

"Ee," dedi Lopez nihayet, "bu kadar yolu bana doğa yürüyüşlerimi sormak için gelmediniz ya?"

"Doğru," dedi Wyatt onu onaylayarak.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Tessa doğrudan konuya girmelerinin en iyisi olduğuna karar verdi: "Bize Kathryn Chapman'dan bahset."

Tepkisi anlıktı: "Ah, kahretsin. Aptal yeğenimden mi bahsediyorsunuz? Yoksa patronumun ondan da aptal eski kız arkadaşından mı?"

Chris'in kız kardeşi ondan bir iyilik istemişti: Kızı Kate için Denbe İnşaat'ta bir iş bulabilir miydi? Ne yazık ki işlerin yavaşlığı göz önünde bulundurulunca, şirketin personel alımları geçici olarak durdurulmuştu. Fakat sonra Chris binadaki seyahat acentesinin danışmaya birini aradığını duydu. Mükemmel. Yeğenini mülakata soktu, iki hafta sonra Kate işe girdi ve Chris'in kız kardeşi çok mutlu oldu.

Lopez yavaşça, "Benim tek istediğim..." diye vurguladı. Kara gözlerinde hâlâ öfke vardı. "Yeğenimin bir işe girmesiydi. Bu yüzden ona bir iş ayarladım. Kendi şirketimde değil ama yine bizim binada. Hikâye bu kadar."

Elbette ki o kadar değildi.

Chris ocak ayında şüphelenmeye başlamıştı. Tatil zamanı gelince Kate'in yeni bir erkek arkadaşı olduğu ortaya çıkmıştı. Gizlice telefonuna bakıyor, biri ona işini sorduğunda yüzü kızarıyordu. Chris ona birkaç kez şaka yollu takıldığında, belli etmemeye çalışırken bile fazlasıyla belli ediyordu.

Ardından, sadece iki hafta sonra, Lopez bir çift uçak bileti düzenletmek için seyahat acentesine gitti ve onları gördü. Patronu Justin Denbe, Kate'in masasına doğru eğilmişti ve Justin'de o gülümseme, Kate'teyse o şaşkın, büyülenmiş yüz ifadesi vardı. Chris'in bildiği buydu.

"İlk değildi," dedi acı acı. "Hem de Justin'le. Lanet olsun. Beni çok zor bir duruma soktunuz." Tessa'ya baktı. "Ama ben işimi bilirim. Neyse, yılda üç yüz kırk gün seyahatteyim ve uyandığım saatlerin çoğunu, ancak dik yürüyebilecek kadar evrilmiş bir grup sırtı kıllı adamla geçiriyorum. Tek dileğim beni isteyen iyi bir kadın bulabilmek ama Justin... daha ne diyeyim? Armut dibine düşer derler ya, öyle bu da. Justin kadınları seviyordu. Kadınlar da onu. Fakat yeğenimle? Yani... hem de yirmi yaşındaki *yeğenimle*."

Lopez çok sinirlenmişti.

Hayır, Justin'le yüzleşmemişti. Ne diyebilirdi ki? Onun yerine, aklını başına toplaması için Kate'i kenara çekti. Justin evliydi. Karısını asla terk etmezdi. Bu iş ona kırık bir kalpten başka bir şey kazandırmayacaktı.

Kate ise umursamamıştı. O özeldi. Biricikti. Bunu biliyordu.

Bu da Lopez'i yavaşça ama kesin bir şekilde öfkelendirmeye başlamıştı.

"Şunu anlamak zorundasınız," dedi, "yeğenim... beyinsizin teki olabilir ama çok tatlıdır. Adama güvenmiş işte. Justin'e onun kendisine baktığı gibi bakmıyor. Justin onun iki katı yaşta ve yirmi kat daha tecrübeli. Ona sorarsanız 'hem karnım doysun, hem pastam dursun' düşüncesi bir hayat tercihinden de öte, kalıtımsal bir özellik."

Bu, Tessa'nın dikkatini çekmişti. "Justin'in, karısını sırf babası da eskiden annesini aldattığı için mi aldattığını söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet ve öteki kadınlar, Dale'in dünyasında da alışıldık bir şeymiş. İnanmıyorsanız Anita Bennett'a sorun."

"Ne?"

Tessa, Chris Lopez'e bakakalırken yanı başında Wyatt'ın gayet sakin oturduğunu fark etmişti.

"Anita'nm en küçük çocuğu," diye karşılık verdi Lopez. "Çocuk, Anita'nm kocasına hiç benzemezken, Justin'e küçük erkek kardeşi olabilecek kadar çok benzemiyor mu? Bundan beş yıl önce o çocuk Denbe'nin ilk ve *tek* tam üniversite bursunu almadı mı? Yapmayın, bunları bilmiyor muydunuz? Ben şirketteki herkesin bildiğini sanıyordum."

Tessa hemen kendini toparladı. Tabii ya. Anita Bennett ve Justin'in babası. Tam da Wyatt'ın tahmin ettiği gibi. Wyatt masanın altından onu hafifçe dürtünce Tessa da aynı şekilde karşılık verdi.

"Ama mesela," diye devam etti Lopez, "Justin'in annesi ayyaşın teki olarak biliniyordu. Belki yaşlı adamı da o alıştırmıştır; bunu yargılamak bana düşmez. Peki ya Libby? O güzel bir kadın. Yetenekli, cömert. Onların evine kaç kere gittim, biliyor musunuz? Sayısını ben bile bilmiyorum çünkü çok fazla gittim.

Bütün ekip uçaktan yeni inmiş, hâlâ çamur içinde ve beş gündür yıkanmamış olsa bile Libby bize memnuniyetle kapısını açardı. Nasılsın, seni görmek ne güzel, inşaat nasıl gidiyor, ailen nasıl, çocuklar nasıl? Hey, kim bira istiyor ya da çocuklar, bu akşam şarap mı içelim?

"Libby böyle biri işte. Justin onu hiç hak etmiyor."

Tessa köpeği okşamayı bıraktı. O sırada, patronunun karısına deli gibi âşık olan Lopez'e bakmakla meşguldü.

Vay vay vay.

"Bu yüzden mi ona mesaj atmaya karar verdin?" diye sordu sakince. "Gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşündüğün için mi?"

"Evet. Ben sadece... artık daha fazla dayanamadım. Justin' in Kate'in kalbini kırması an meselesiydi. Önce onun darmadağın olmasının adil olacağını düşündüm."

"İşe yaradı mı?"

Lopez, "Libby onun kıçına tekmeyi vurdu," dedi ama pek de emin değil gibi konuşuyordu. Bakışları yere indi. Ayağını yer kaplamasına sürttü.

"Justin onu benim ispiyonladığımı hiç öğrenmedi," diye devam etti. "Bildiğim kadarıyla, Libby'nin sonunda şüphelenip ceptelefonunu falan karıştırdığını düşünmüş. O ve Kate mesajlaşıyordu. Bu aptalca bir şeydi ve bunu biliyordu. Büyük olay oldu. Bağrışmalar, çığlıklar, dram. Sonunda bodrum kata taşınmak zorunda kaldı."

Wyatt, "Bunu sana o mu söyledi, yoksa Libby mi?" diye araya girdi.

"O söyledi. Libby bunun bir parçası olduğumu bile bilmiyordu. Ona mesaj atmak için ön ödemeli bir hat aldım. Onların

evliliğini mahvediyorum diye bunun bir parçası olmama gerek yoktu." Dudakları büküldü.

"Ama Justin sana evdeki mevzuyu anlatmış," dedi Wyatt.

"Evet. Sadece bana değil bütün ekibe. Zaten bir şeyler olduğu belliydi. Justin hemen olaydan sonraki pazartesi işe tamamen kopuk bir halde geldi. Yani tuhaf görünüyordu. Söz konusu kadınlar olunca... bu işte hep ustaydı ve ben sanırım onun evliliğini o kadar ciddiye almamışım. Fakat işler boka sarınca... adam bin pişman oldu. Tam bir aptal olduğunu, babasından hiç farkı olmadığını, ama bir umut ışığı gördüğünü ve karısını geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağını söylemeye başladı."

"Yaptı mı?" diye sordu Tessa.

"İlk iş, yeğenimi terk etti," dedi Lopez hemen. "Elini yakan sıcak patates hesabı... ve inanın bana, bunu birebir yaşadım. Kız beni günde beş, altı, belki yedi kez arayıp ağlama krizlerine giriyor; ne yapması gerektiğini, onu nasıl geri kazanabileceğini soruyordu. Tanrı aşkına. Çalışabilmek için ceptelefonumu kapatmak zorunda kalıyordum. Beni ele vermediği için şanslıyım."

"Ele vermediğini nereden biliyorsun?" diye sordu yine Wyatt.

"Öyle olsa Justin karşıma dikilirdi. O, saman altından su yürüten bir tip değildir. Seninle bir sorunu varsa, bunu mutlaka bilirsin. İnsanı arkadan vurmaz. Ne varsa doğrudan yüzüne söyler."

Tessa, "Kate onu geri kazandı mı, yoksa ilişkileri gerçekten bitti mi?" diye sordu, çünkü Kathryn Chapman'la yaptığı görüşmede kızın tamamen açık davrandığından emin olamamıştı. En azından bazı şeyleri kendine saklamıştı.

"Benim bildiğim, bu işin bittiği."

Wyatt, "Mutlaka Justin'in karısına dair bazı fikirleri olmuş-

tur," diye bir yorum yaptı. "İlk büyük aşkını bu şekilde kaybetmek kolay değil."

"Ah, Katie'yi bu işe karıştırmayın. O aptal bir kızcağız. İnanın bana, aklı başına geldi. Başta Justin'in ilgisini çekmek için saçma sapan numaralar yapmış olabilir, ama Justin onu tersleyince anladı. Olay patlak verdiğinde hazirandı. İnanın bana, kız kardeşim de anlatır zaten, Katie ayın çoğunu odasında ağlayarak geçirdi. Fakat temmuzda pek öyle olmadı. Ağustos geldiğinde de... çok geçmeden yeni bir erkek arkadaşı olur. O güzel bir kız ve giderek akıllanıyor."

"Libby'nin peşine düştü mü peki?" diye sordu Tessa.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ya Libby, o Kate'in izini sürdü mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Peki ya boşanma avukatı?" diye lafa girdi Wyatt. "Justin ya da onun için işler o noktaya geldi mi?"

Chris Lopez kafasını kaldırıp ikisine baktı. Sonra aniden sırıttı. "Bilmiyorsunuz, değil mi?"

Cevap vermediler.

Öne eğilip kollarını masanın üzerine koydu. "Size Libby gerçekten de avukatı aradı diyemem ama aramış olsaydı neler olacağını söyleyebilirim."

"Aydınlat bizi," dedi Tessa.

"Evlilik sözleşmesi. Justin bundan birkaç kez böbürlenerek bahsetmişti. Libby'nin seve seve imzaladığı tek sayfalık bir belge. O sözleşmeyle Denbe İnşaat'taki tüm hisselerinden feragat ediyor, karşılığında da evlilik süresince edinilmiş tüm şahsi varlıkların yüzde ellisini alıyordu. Kulağa mantıklı geliyor, değil mi? Şirket

Justin'in evveliyatıydı, ne de olsa doğrudan babasından ona kalmıştı. Tabii şu minicik harflerle yazılan maddeleri saymazsak..."

Bir an durup beklentiyle onlara baktı.

Önce Tessa anladı. "Kişisel varlık diye bir şey yok," diye mırıldandı. "Adam her şeyi şirket üzerinden yürütüyor."

"Ding, ding, ding, kadına ödülünü verin. Boston'daki ev, Cape'teki yazlık, arabalar, mobilyalar; hepsi Denbe İnşaat üzerine. Justin'in cömertlik gösterip almadığı ve şirketin nakit rezervi için bıraktığı yıl sonu ikramiyesi bile. Libby, Justin'i terk etseydi koca bir sıfırın yarısını alacaktı. Diyorum ya, bu tam Justin'lik bir iş, Bay Cömert Diktatör. Karısına onu ölene dek seveceğine dair yemin eder; al sana beş milyon dolarlık ev. Çalışanlarına sizi daima kollayacağım der; bakın kendi ikramiyemi bile almayıp şirkete bırakıyorum. Oysa gerçekte tek düşündüğü kendisidir. Hem yeğenim hem de Libby bunu acı şekilde öğrendiler."

Tessa ve Wyatt bir otuz dakika daha Lopez'in ağzından girip burnundan çıktılar. Malum cuma gecesi ne yapıyordu?

"Buradaki bir bardaydım. Fotoğrafımı dağıtın; yarım düzine müdavim orada olduğumu doğrulayacaktır."

Libby'yi ya da Ashlyn Denbe'yi en son ne zaman görmüştü?

"Size söylüyorum, yanlış adamla uğraşıyorsunuz. Patronumun kadınlara nasıl davrandığını biliyor olmam onun kılına zarar vereceğim anlamına gelmez."

Fakat yine de Denbe'lerin evinin güvenlik şifresine erişimi vardı.

"Elbette. İnşaat tayfasından herkes biliyor bunu. Justin dün-

yanın en organize insanı değil, bazen bizden son dakikada bir şeyler almamızı isteyebiliyor. Libby evdeyse kurabiye de veriyor. Diyorum ya, Justin ona haddinin bildirilmesini hak ediyor ama ailesi değil."

Ya Ashlyn?

Lopez'in yüzü bir anda kıpkırmızı olmuştu. "Ben bundan bahsetmek istemiyorum! Kızı o halde düşünemiyorum bile. Kendi evinde saldırıya uğradı... adaletin yerini bulmasını istiyor musunuz? Bunu kimin yaptığını bulunca bize de söyleyin ki çocuklarla gerisinin icabına bakalım."

Komandoyken öğrendiklerini mi kullanacaktı? Belki bir eve gizlice girip iriyarı bir adamı, karısını ve kızını etkisiz hale getirecek tanıdıkları da vardı?

"Ben ordudan ayrılalı on beş yıl oldu. Tanıdığım adamlar ya ağzında diş kalmamış emekliler ya da bir egzoz patlamasında dahi siper alan, sonunda orduyla ilişiği kesilmiş ödlekler. İlk grup çok uzaklara gönderildi. İkinci grupsa çok sarhoş. Bir ilerleme kaydetmek istiyorsanız gidip Anita Bennett'ı konuşturun. Alın size, bütün aileyi ortadan kaldırmak için sebebi olan bir kadın. Mesela kendi çocuğunun yaşayan tek erkek Denbe olduğu gerçeğiyle başlayın. Tarih boyunca kraliyet aileleri hep aynı şeyi yapmadı mı? Neden büyük şirketler de yapmasın? Lanet olsun, burada yüz milyon dolarlık bir şirketten bahsediyoruz. Bundan daha az mirası olan bazı imparatorluk mensupları var."

"Peki, bunu dikkate alacağız," dedi Tessa onu ikna etmek için. Sonra da delil kayıtlarını incelemeye geri dönen Wyatt'a baktı. Ondan da başka bir soru gelmeyince sandalyesini geri itti. Öğreneceklerini öğrenmişlerdi. Hiç değilse Lopez'in son anlattığı

hikâyenin parçalarını bulacak ve üzerine gidecek kadarını. Şimdilik, muhtemelen yola koyulmak en iyisiydi.

İhtiyar siyah labrador ayaklarının kenarına kıvrılmış, yatıyordu. Esneyerek ayağa kalktı. Tessa onu son kez başından okşadığı sırada içinde beklenmedik bir sızı hissetti. Hayvanın varlığı hoşuna gitmişti. Sophie'nin de bundan hoşlanacağını düşündü. Köpek almak düşünülebilirdi. Sonra belki, hem o hem de kızı sonunda bütün gece deliksiz uyuyabilirdi.

Lopez onu ve Wyatt'ı sokak kapısına kadar geçirdi. Bu konuşmanın onu sarstığı belliydi. Tessa, adamın masumiyet çağrısına kulak asmadıkları için yıkılmış mı, yoksa hâlâ etrafta dolaştıkları için gergin mi göründüğüne karar veremedi.

Wyatt iki konuda haklıydı: Anita Bennett'm Justin'in babasıyla ilişkisi olmuştu ve evet, bütün ekip bir grup yalancıdan ibaret gibi görünüyordu.

Wyatt konuşmak için köşeyi dönene kadar bekledi. Tessa adamın ilk lafının, "Ben demiştim," olacağını düşündüğü için başka bir şey söyleyince irkildi.

"Bence sen bir şey yakaladın."

"Ben mi? Anita'nın Denbe'yle özel bir ilişkisi olduğunu bulan sizsiniz, senyör."

"En küçük oğluyla ilgili söylentiler doğruysa bu çok ilginç ama sen bana Justin'in ilişkisini de düşündürttün. Hepsinden öte, şu Anita Bennett-Dale Denbe olayı nereden baksan yirmi yıllık. Halbuki Justin ve Libby'nin son zamanlarda canını sıkan en büyük stres faktörü onun Kathryn Chapman'la ilişkisi oldu."

Tessa, "Ama Libby bunu sadece altı ay önce öğrendi," diye karşı çıktı.

"Çünkü Justin'in has adamlarından biri onu ispiyonlamaya karar verdi," dedi Wyatt.

"Yine de evlilik pek de bitmiş gibi görünmüyor. Boşanma avukatı falan bir yana, yeniden flört etmeye başlamışlar gibi duyuyoruz."

"Belki Libby, Lopez'in düşündüğü kadar saf değildir. Belki de evlilik sözleşmesini inceleyip biraz kurcalamış ve boşanmanın maddi anlamda ne kadar yıkıcı olacağını fark etmiştir."

"Bu durumda kaçırılma olayım o mu ayarlamış oluyor yani?" Tessa anlamamıştı.

"Bu yasak ilişkinin doğrudan kaçırılmayı tetiklediğini söylemiyorum. Sadece ilişkinin *yansımaları* cuma gecesini berbat mı etti diye merak ediyorum."

"Ne gibi?" Tessa'nın arabasına vardılar.

"Şöyle ki, Justin'in sağ kolu olan Lopez'in, patronuna öfkeli gözlerle baktığını biliyoruz. Buna bir de olayların şirket düzeyinde ilerlemesinin üzüntüsünü katınca..."

"Sonra bir de Anita Bennett var," dedi Tessa. "O, bir zamanlar öteki kadındı, hatta o ilişkiden bir oğlu doğmuş bile olabilir. Fakat bu onu hiçbir yere götürmedi. Şimdi Justin de aynı şeyi yapıyor, eski yaraları kaşıyıp yeni sonuçlar bekliyor."

"Bir de acısını dindirmek için kendini Vicodin'e vurmuş olan Libby var. Hatta yeni davranışlar da edinmiş olabilir." Wyatt yolcu koltuğuna oturup delil kayıtlarını açtı. "Sen ve Lopez tangonuzu yaparken ben de Denbe'lerin evinden alınan çöpün envanter listesini incelemeyi bitirdim. Garajdaki çöp kovası. Otuz altı şey listelenmiş. Çöptekilere bakılırsa, en iyi tahmin iki günden eski olmadıkları."

Wyatt parmağıyla bir şey gösterdi. Tessa başını uzatıp baktı.

"*Gebelik* testi mi? Hem de pozitif mi çıkmış?"

"Evet. Soru şu, Justin Denbe yeniden baba olacağını biliyor mu? Yoksa...?"

26. Bölüm

Kocam şovenist domuzun teki mi? Galiba evliliğimize bakınca biraz öyle görünüyor ama o aynı zamanda on beş yaşında muhteşem bir kızın da babası. İnşaat işlerini bizzat babasından öğrenen bir kızın. Onu bırakın, doğduğu günden itibaren Ashlyn'in aile şirketindeki geleceğinden bahsedip durdu. Erkek olur diye bir çocuk daha yapmaya gerek yoktu. Justin için kızı, onu ilk kucağına aldığı andan itibaren kusursuzdu.

Bense bizi daima, aynı geleneksel çizgide ama farklı tecrübelere sahip iş arkadaşları olarak düşünmeyi yeğledim. Kocam çalışıyor. İşini seviyor; milyonlarca dolarlık bir sözleşme için boğuştuğu zamanlar kendini en iyi hissettiği zamanlar. Ben de yuvamızı oluşturmak, çocuğumuzu büyütmek ve bizi bir aile olarak yansıtan yaşam biçimimizi nakış gibi dokumaktan ibaret işimi seviyorum.

Hiçbir zaman kendi rolümü azımsamadım. Justin'i de hiç "tek sözü geçen kişi" olarak görmedim. En azından son altı aya kadar. Ancak o zaman bile, kendimi bu evliliğin zayıf tarafı saymadım.

Sadece kendimi hata olarak gördüm çünkü bu ailenin gereksinimlerini sağlamak benim işimdi ve kocam başka bir kadın tarafından kapılmış olduğuna göre ben de işimde pek başarılı değildim.

Ta en başından beri, içten içe, Justin'in bende en çok sevdiği şeyin başıma buyruk oluşum olduğunu elbette anlıyorum ve geçen on sekiz yılın ardından, o bağımsızlıktan eser bile kalmamış.

Biliyorsunuz, dışarıda güçlü kadınlardan etkilenen bir sürü erkek var. Bizi elde edince ne yapacaklarını şaşıran erkekler.

Velhasıl, ben de kocamı böyle görüyorum. Güçlü bir kadının peşinden koşan güçlü bir adam, elde edince de ne yapacağını bilemeyen biri. Bu üstünlük taslamaksa, o zaman şovenist olan ben oluyorum çünkü aile geçmişimizi düşününce, kocamın beni aldattığına çok şaşırdığımı söyleyemem. Ben sadece daha erken öğrenmediğim için utanıyorum. Bir de bizim farklı olacağımızı düşündüğümden dolayı içim acıyor. Oysaki ben kendimi Justin'in ilgisini sonsuza dek çekebilecek kadar özel, çekici ve zeki sanmıştım.

Aşk, risk demektir.

Ben de bu riski aldım ve yandım.

Fakat bir gün kızım da aynı riski alacak. Benimse ona kolay yolu seçmesini söyleyecek cesaretim yok çünkü dışarıda alfa erkeklerinden etkilenecek bir sürü kadın var. Biz sadece onları elde edince ne yapacağımızı her zaman bilemeyebiliyoruz.

Justin, Z'yle nasıl baş edeceğini bildiğinden emindi. Konuşmayı ona bırakacak ve gün sonunda hapishane hücremizden fid-

yeyle çıkacaktık. Ancak bunun için önce Ashlyn ve benim onunla konuşmamız gerekiyordu. Ateşe ateşle gitmeyi denedik. Bir çıkış yapıp kaçmayı da denemiştik. Şu ana dek bunun bize geri dönüşü şok tabancası ve dayak olmuştu.

Şayet Z ve ekibi eski ordu mensuplarıysa, o zaman savaşmak onların işiydi.

Farklı bir yaklaşım izlemeliydik. Elebaşının bildiklerinin dışında bir şey. Konuya dair, Ashlyn'in de destek verdiği birkaç fikrim vardı. Justin'in mevcut durumunu düşününce, onu yavaş ama net şekilde ikna ettik. İçimizden birinin gitmesine izin verebilirdi. Fakat sonunda ikimizi birden gönderdi. Plan benim fikrimdi. Ekip olarak hareket edecektik. Bu, altı aydır ilk aile projemizdi ve kazanacaktık. Bundan emindim. Artık bıçak kemiğe dayanmıştı.

İşin en zor kısmıysa beklemekti.

Ashlyn ranzanın üstünde, Justin ve ben aşağıda oturduk. Psikolojik savaşın ilk kuralı: Tartışmayı kim başlatırsa o pes eder ve biz pes etmeyi kaldıramazdık.

O nedenle sabrımızı sınadık.

Çarpıntılarım geri geliyordu. Baş ağrım, derin ve sarsıcı bir halsizlik, dakika başı gelen kramplar. Radar'ın bana gece yarısı verdiği ilaçlar her neydiyse, belli ki etkileri geçiyor ve beni yeniden krize sürüklüyordu.

Justin'e itiraf edebilirdim. Son aylarda neler yaptığım, ne kadar da harika bir eş ve anne olduğumu bir seferde anlatıp kurtulabilirdim.

Fakat yine, tartışmayı başlatan ve pes eden ben olacaktım.

O sebeple çenemi tuttum.

Artık zaman mevhumumuz yoktu. Dışarıda gün ışığı. İçeride de daimi floresan ışığı. Sabah mı, kuşluk vakti mi?

Sonunda ayak seslerini duyduk. Gelen her kimse, sakin ve acele etmeden yürüyordu ama ben ister istemez nefesimi tutmuş, ellerimi yumruk yapıp sıkmıştım. Üst ranzada Ashlyn'in en uca sindiğini, çömelmiş halde durduğunu gördüm...

Çelik kapı ardına kadar açıldı. Z gelmişti, Radar da hemen yanındaydı.

"Kahvaltı," dedi Z sadece.

Ve o tek sözcükle, kazanabileceğimizi anladım.

Prosedür gereği, bel hizasında bağlanmış elleriyle ilk dışarı çıkan Justin oldu. Radar beni almak için içeri girerken Z onun yanında durdu. Sırtı kapıya dönük olan Radar pencereyi kapatıyordu. O sırada avcuma iki tane beyaz hap koydu ve ben güvenlik kamerasını fark ettim.

Tek kelime etmedik. O yassı, beyaz tabletleri ve arkalarında yazan sayıları görmemle onları susuz şekilde, hiçbir şey sormadan yutmam bir oldu. Hemen ardından beni bileklerimden bağladı ve faaliyet salonuna doğru giden kocama katıldım. Radar da Ashlyn'le birlikte peşimizden geldi ve Z, Justin'in kolundan tutarak en önde, ben Radar'la ortada, Ashlyn de beş-altı adım arkamızda olacak şekilde sıra halinde ilerlemeye başladık.

Hiç karşı koymadık, geçirdikleri uzun geceden ağızlarının paymı alan üç itaatkâr rehine gibi davrandık.

Bizi kaçıranlar henüz banyo yapmışlardı, saçları hâlâ ıslaktı.

Z yüzde yüz komando siyahı olan bir kıyafet giymişti. Radar'ın üzerinde de bol bir kot pantolonla yeni, lacivert bir oduncu gömleği vardı. Onlardan nefret etmek istemiyordum ama kendi iğrenç kokumu düşününce bu çok zordu.

Mutfakta bilek bağlarımız çözüldü ve bir kez daha bizden yemek pişirmemiz istendi. Kilere ve buzhaneye hızlıca göz attım. Yeni bir şey yoktu. Zaten ne zaman malzeme stoklayabileceklerdi ki? Yeni erzak almamış olmalarıysa burada bir zaman çizelgesi olduğunu gösteriyordu. Z ve ekibi burada sonsuza kadar değil, sadece gerektiği kadar kalacaklardı.

Devasa buzdolabından tereyağı, pastırma ve yumurta, kilerden de birkaç çeşit kurutulmuş gıda çıkardım. Kafamdan bir tarif uygulamam gerekiyordu, ama onca yıl sonra hiç sorun değildi.

Pastırma kızartma ve yumurta çırpma işini Justin'e verdim. Ashlyn zaten görevini biliyordu; sofrayı kuracaktı. Bulabileceği her şeyi kullanacak ama bir şekilde gerçek bir mutfak masası hazırlayacaktı.

Ben de bu sırada tarçınlı çörek yapmaya giriştim.

Z ortadan kaybolup Radar'ı bir başına bıraktı. Bizi kaçıranların en genci paslanmaz çelik tezgâhlardan birine oturup yüzünün bir tarafı darp edilmiş, bir gözü şişip kapanmış şekilde tavanın başında duran Justin'i izlemeye başladı. Ben de hamuru hazırladım ve paslanmaz çelik yüzeye un serpip açmaya başladım. Büyük, ince bir dikdörtgen elde edince bütün yüzeye tereyağı sürdüm, ardından da sırasıyla beyaz şeker, esmer şeker ve tarçın serptim. Yuvarlayıp yılan gibi uzun, tarçın kaplı bir hamur elde ettim ve onu birkaç santimlik dilimlere böldüm.

Uçta kalanlar bozulmuş ve çirkin görünüyordu. Hiçbir şey demeden ikisini de aldım ve tarçınlı çörek yapmanın en sevdiği kısmı olan bu hamur parçalarından birini Ashlyn'e verdim. Diğerini de Radar'a uzattım.

Teşekkür bile etmedi. Hamurdan bir ısırık aldı, sonra da geri kalanı ağzına attı. Hepsi bu.

Bazı savaşlar ağır mühimmatla çarpışarak değil orduyu yavaş yavaş ilerleterek kazanılır. Hamleler o kadar hissettirmeden yapılır ki rakibiniz sizin zafer dansınızı izleyene dek yaklaştığınızın farkına bile varmaz.

Tarçınlı çöreğin sevilen bir yiyecek olması bir kenara, Z ve Mick gibi cüsseli adamların bir seferde epey yemek yediğini düşünerek iki düzine çörek yaptım. Açgözlülük edip üç dört tane yerlerse, ardından şeker koması olmasa bile bir uyuşukluk yaşatacağı kesindi.

Kalın ve yoğun hamurlu bir çörek yerine, bu tarz ince ve tel tel dağılan mayasız çörek Ashlyn'in en sevdiğiydi. O sıra üç yaşında olan kızım hamurişlerinin pişmesine sabredemediği için, tarifi on iki yıl önce değiştirmiştim. Hatta sonradan pay hamuru kullanmanın hazırlama süresini yarıya indirirken tarçın tadını da daha yoğun verdiğini fark edip bu kararımla gurur duymuştum. Şimdiyse aile tarifimiz, ailemizi kaçıranlarla paylaşılıyordu.

Endüstriyel mutfak pişen tarçının ve karamelize olan şekerin kokusuyla kaplanırken masayı hazırlayan Ashlyn'e baktım. Kızım hep yaratıcı olmuştur ve son çabası da bunu boşa çıkarmadı.

Masa niyetine paslanmaz çelikten, tekerlekli mutfak tezgâhlarından birini kullanmıştı. Hapishanedeki baskın rengin beyaz

olduğunu görüp, servis altlığı olarak kırmızı kafeterya tepsilerini kullanmıştı. Her bir tepside beyaz, plastik tabaklar vardı. Sonra daha küçük salata tabaklarını alıp yemek tabaklarının üzerine koymuş, renkli soslarla da herkesin adını yazmıştı.

Z'nin tek harfli adı oldukça etkileyiciydi ve kıpkırmızı ketçapla yazıldığı için dikkat çekiyordu. Radar için hardal kullanmıştı. Mick'e ise yeşil renkteki turşu sosu kalmıştı. O an kızımla birlikte güldük çünkü Ashlyn o sostan nefret ederdi. Hep etmişti ve muhtemelen bundan sonra da etmeye devam edecekti.

Masanın ortasına renkli mercimeklerle doldurduğu bir cam kâse yerleştirmiş, üzerine de sanatsal bir çalışma yaparak üç adet yumurta, bir çırpma teli ve babasının tavasından çaldığı bir parça pişmiş pastırma koymuştu. Plastik bardak, kaşık-çatal ve yuvarlanmış kâğıt peçeteler bir araya geldiğinde yarattığı etki rüstik ve büyüleyiciydi. Orada adeta küçük bir ev yaratmıştı.

Fırının zaman ayarı öttü. Tarçınlı çörekler hazırdı. Justin yumurta ve pastırmaları bölüştürdü. Servis tabaklarını masaya yerleştirdik ve artık gösteri zamanıydı.

Z de beş dakika sonra döndü.

Bana kalırsa ağır ve ölçülü adımlarla, tamamen ifadesiz yüzüyle mutfağa girip de taze pişmiş tarçınlı çöreklerin ve çıtır çıtır pastırmaların kokusu yüzüne çarpınca duvara toslamış gibi oldu.

Radar çoktan masaya geçmiş, metal taburenin kenarına oturmuştu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve tarçınlı çöreklere çöldeki son su damlalarıymış gibi bakıyordu, yine de iki eli yanında, öylece duruyordu.

Z masaya yanaştı, hâlâ ağır hareket ediyordu. Sonra gözleri-

ni, Ashlyn ve Justin'le birlikte taburesinin başında bekleyen bana çevirdi.

Gülümsedi ve o an attığım her adımı ve sebebini anladığını fark ettim.

Önce Z başladı. İki çörek, yarım tabak yumurta, yarım düzine pastırma parçası. Kendi aldıktan sonra tabakları Radar'a uzattı. O da önce kendi tabağını, sonra da muhtemelen kumanda odasından gelen Mick'in tabağını doldurdu ve kalan yemekleri masanın ortasına bıraktı. Ben dün gece masada olmadığım için bilmiyordum ama Justin ve Ashlyn bir şeyi bekliyor gibiydi.

Sonra Z, "Yiyin," diye emretti ve ikisi birden oturdu.

Bu, patronun kim olduğuna dair bir hatırlatmaydı. Oralı olmadım. Çörekten ikinci ısırığı aldığında Z gözlerini kırpıştırdı. Tereyağlı hamur ve yapış yapış tarçınlı şeker kanma karışıyor, duyularını sarhoş ediyordu.

Şu an neyi hatırlıyor, diye merak ettim. Annesini, belki de büyükannesini... Z'nin bile sıcaklık, güven ve sevgi hissettiği bir zaman olmuştu. İnsana kendini iyi hissettiren yiyeceklerin gücü işte. Sadece karın doyurmakla kalmıyor, anıları da uyandırıyordu. Şimdi benim yemeğim de Z'nin hafızasını tetikliyor, el yapımı çöreklerimle onun kendini iyi hissettiği anlar arasında kırılması zor bir bağ kuruyordu. On sekiz yıldır Justin ve inşaat ekibi için de evde bir şeyler pişirdim durdum çünkü hiçbir şey, taze pişmiş çikolata parçacıklı kurabiyeden daha çabuk bir bağlılık sağlamıyordu. Sonra, içlerindeki en sertin de serti adamlar birdenbire, en sevdiği tatlıyı uzatan kişiye hayranlıkla bakan küçük birer çocuğa dönüşüveriyordu.

O hayranlıktan birazını şimdi de yaratabilsem hiç fena olmazdı.

Ailem yemeye başlamıştı. Ben de kendi yiyeceğim kadarını aldım, yağlı pastırmadan uzak durup çöreği tırtıklamaya koyuldum. Gücümü kazanmak için yemem gerekiyordu, ancak henüz mideme güvenmiyordum. Kaldı ki Z ve ekibi yemeğin büyük bölümünü almıştı zaten; kızımın ve kocamın payını azaltmak istemiyordum.

Z ikinci çöreği yiyip üçüncüye uzanırken, "Bir şey isteyeceksiniz," dedi. "Tarçınlı çöreklerinin aklımı başımdan alacağını, duyularımı ele geçirip bana kendimi evde hissettireceğini ve böylelikle de evet diyeceğimi düşünüyorsun."

"Bir şey istemeyeceğiz, bir şey vereceğiz."

"Verecek bir şeyiniz yok ki. Ayrıca çörekler konusunda da yanıldın. Bu kadar iyi yemek pişirdiğin için... şimdi sizi göndermeyi hiç istemiyorum." Gözlerini kocama çevirdiğinde, yüzünde anlam veremediğim bir bakış oldu.

"Bu işe çok zaman harcadınız," dedim birden. "Zaman, para, kaynak. Eminim ki sen ve ekibin eli boş çıkmak istemezsiniz."

Z, kocamın yaralı ve gözü şiş yüzüne bakarak, "Bunun parayla ilgisi yok. Daha önce de demedim mi?" dedi.

Ashlyn beni dürterek alçak sesle, "Anne," dedi. Şimdilik onu duymazdan geldim.

Z gözünü Justin'den ayırıp şüphelenecek kadar uzun süre bana baktı. "Kocan sana her şeyi anlatmadı mı henüz? İşlerin o kadar da iyi gitmediğini falan? Artık maaş almadığını? Yani verecek paranız olmadığını?"

Yüz ifadem hiç değişmedi. Evet, bunları öğreneli fazla olmamıştı ama bu detayları Z'nin de biliyor olmasına şaşırmıştım.

Sonra bıkkın bir ses tonuyla, "Sana nasıl bir baskı altında olduğundan bahsetti mi?" diye devam etti. "Bunu da tüm o *faaliyet dışı* işlerine ver. Zavallı Justin, sadece kendini büyük adam olarak görmek istiyordu."

Justin irkildi. Hemen yanımda duran bacağının ayağa kalkmak üzere gerildiğini hissettim. Ne yapacaktı ki? Masaya yumruğunu mu vuracaktı? Kobra dövmeli adamın üzerine mi atlayacaktı?

"Anne." Yine Ashlyn'di ve sesi hâlâ alçaktı. Kırmızı tepsisini önünden itmişti ve telaştan omuzları titriyor gibiydi.

Ailemin iki bireyini de umursamadan, "Dokuz milyon dolar," dedim. O an Z'yi ilk kez savunmasız yakaladığımı anladım. Yüzü donup kaldı, yeşil kobra dövmesi de tıpkı onun gibi, boncuk gözleriyle bana bakıyordu. Radar onun kadar temkinli değildi. Ağzının bir an açık kalmasına engel olamadı ama sonra hemen kendini topladı.

"İşleme bugün başlarız," diyerek sakince devam ettim. "Ve istediğiniz hesaba aktarım yarın öğleden sonra üçe kadar tamamlanır. Biz üzerimize düşeni yapacağız, siz de paranızı alacaksınız. Ancak bugün fidye talebinde bulunmanız ve bizi serbest bırakmanız gerekiyor. Neticede fidye bu. Kurbanların sağ salim teslim edilmeleri şart."

Z kaşlarını çattı, bu da kobranın dişli ağzının sol gözünün yan tarafında tedirgin şekilde kıpırdamasına sebep oldu.

"Dokuz milyon dolar," diye tekrar ettim. "Garantili ödeme. Bu hapishaneden zengin adamlar olarak çıkacaksınız. Birkaç günlük bir iş için hiç fena değil."

Z hemen hayır demedi. Neredeyse hiç tepki göstermeden üçüncü çöreğini alarak tek lokmada yarısını ısırdı ve sımsıkı kapalı ağzının kenarlarında ince hamur parçaları kaldı.

"Nasıl?" diye sordu.

"Sigorta poliçesi. Justin'in üzerine, aynı zamanda Ashlyn ve benim için de var."

"Şirket poliçesi mi bu?"

"Evet. Şirket sahibi olmanın keyfi. Justin şu an maaş almıyor olabilir ama yine de bu imkânlardan faydalanabiliyor."

"Öderler mi?"

"Sigorta bunun için yaptırılıyor."

Bir ısırık daha aldı Z. Çiğnedi. Yuttu. "Nakit mi?" diye sordu hemen ardından.

"İstediğiniz fona aktarılacak."

"Kamera önüne falan çıkmak yok."

"Hepsini ayarlayacağız."

"Tek bir yanlış kelime..."

"Her şeyin planlandığı gibi gitmesi asıl bizim yararımıza olur."

"Dokuz milyon dolar," diye tekrar etti bir kez daha.

"Adam başı üç milyon ya da istersen sana beş, adamlarına ikişer."

Radar bu paylaşıma bozulmuş gibi değildi. Z ise basbayağı gülümsedi. Kobra dövmesi tamamen tıraşlanmış kafasında bir kez daha kıvrılıp büküldü.

"Seninle ilgili raporda," dedi donuk bir sesle, "sıkıntı çıkarmaz diyordu."

"Bir tarçınlı çörek daha almaz mıydın?"

Z yine gülümsedi. Sonra bakışlarını kocama çevirdi ve gözlerinde birdenbire beliren soğukluk beni ürküttü. Kocamdan tiksiniyordu. Bunu bakışından anlayabiliyordum. Profesyonelliğin ötesinde, şahsi olması gereken bir nefretti bu.

Bir an için kararsız kaldım. Belki de fidye kötü bir fikirdi. Rehineler için para alışverişi yapmak, doğası gereği karmaşık bir işti. Pek çok şey ters gidebilirdi. Atılacak tek bir yanlış adım hızla büyüyüp felaketle sonuçlanabilir, şiddeti, hatta ölümü bile doğurabilirdi.

Hele de kafasında dev bir zehirli yılan dövmesi olan bir adamla görüşürken.

"Radar." Ses yanımda oturan Ashlyn'den geliyordu. Kızım benden umudu kesmiş, masada karşısında oturan genç komandoya sesleniyordu.

Radar mı? Kızım neden ona...

Hemen dönüp Ashlyn'i kolundan tutmaya çalıştım ama başka bir şey diyemeden geri kayıp tabureden yere yığıldı. Turuncu tulumunun alt tarafından kan akıyordu ve çok fazla kan vardı.

"Ashlyn!" Justin anında ayağa fırlamıştı. "Ne olu..."

Ashlyn bana bakıyordu. Bana benzeyen gözleri pişmanlıkla doluydu. "Özür dilerim, anne."

O an anladım.

Erkekler koşuşturmaya başlamıştı. Radar taburesini geriye itip kalkarken Z de buyurgan ses tonuyla Radar'a bizimle kalmasını, Justin'e de kendisiyle gelmesini söyledi.

Hiçbirine kulak asmadım. Dün beni onunla artık konuşmadığımız için uyarmaya çalışan kızıma odaklanmıştım. Sadece ev-

lilikte değil, bütün bir aile içinde de insanların birbirini görmeyi bıraktığı zamanlar oluyordu. Aynı evi paylaştığın ama kendini bir başkasıyla paylaşmaya yanaşmadığın zamanlar.

Şimdiyse onu görmek için elimden geleni yapıyordum. Gözlerinin ta içine bakmak için. Varlığımla onu rahatlatmak için. Yere diz çökerek, düşük yapan kızımın elini tuttum.

27. Bölüm

Tessa'yla birlikte Chris Lopez'in oturduğu mahalleden ayrılırlarken, Wyatt'a bir telefon geldi. Nicole ya da onun deyimiyle Özel Ajan Adams donuk ve soğuk bir ses tonuyla iletişime geçildiğini söylüyordu. Justin Denbe bu sabah saat onu biraz geçe, fidye isteğini belirten bir videoda bizzat görülmüştü.

Tessa arabayı nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Eyalet polisi olarak çalıştığı yıllardan mı? Yoksa hayatı boyunca Boston'da yaşadığı için mi? Wyatt hangisi olduğunu bilemedi ama pek de üzerinde durmadı. Gerilim dolu geçen dakikaların ardından FBI'm büyük mobil kumanda merkezinin, ihtiyar bir kadının oturma odasının ortasına çam yarması bir futbolcu gibi konuşlandığından emin olduğu, Denbe'lerin arka sokağına girdiler.

İçeride Nicole'ün ortağı Özel Ajan Hawkes'ı küçük bir masada, önünde dizüstü bilgisayar, tepesinde de düz ekran bir monitörle çalışırken buldular. Nicole arkalarından, belirli bir mesafeden geliyordu ve telaşı her halinden belliydi. Tessa ve Wyatt içeri girince çenesiyle üstteki monitörü gösterdi. Nicole'ün kolları

göğsünün üzerinde bağlıydı ve bir parmağını durmaksızın dirseğine vuruyordu.

Wyatt onun sadece telaşlı olmadığını fark etmişti. FBI ajanı keyifsizdi de.

Tessa'yla birbirlerine baktılar. Wyatt, Nicole'ün yanında ayakta dururken, ona Hawkes'm karşısındaki boş yeri gösterdi. Hepsi izleme pozisyonuna geçince Hawkes klavyesindeki oynatma tuşuna bastı ve hikâyenin geri kalanı ortaya çıktı.

Fidye talebi video mesajıyla gelmişti. Videoda kameranın karşısındaki Justin Denbe, siyah ve mor çürüklerle dolu yüzü ve tek sağlam gözüyle onları kaçıranların taleplerini sıralıyordu. Dokuz milyon dolar, pazartesi günü öğleden sonra saat üçe kadar doğrudan tek hesaba aktarılacak ve aynı saatte Denbe ailesi de sağ salim serbest bırakılacaktı. Taleplerin yerine getirilmemesi halinde Denbe ailesine daha fazla zarar vereceklerdi. Diğer detaylar daha sonra bildirilecekti.

Yirmi saniyelik videonun sonunda Justin o günkü gazetenin ön sayfasını elinde tutuyordu. Pazar günü tarihli gazeteye kısa süreli bir yakın çekim yapıldı ve ekran dondu.

Wyatt, Manchester merkezli gazeteyi tanıyarak, "*Union Leader*," dedi. "Bu da hâlâ New Hampshire'da oldukları anlamına geliyor."

"Peki ailenin geri kalanıyla ilgili bir şey yok mu?" diye sordu Tessa. Bir yardımı olacakmış gibi bilgisayara eğilmişti.

"Justin Denbe bu sabah on yirmi üçte sigorta şirketini aramış," dedi Nicole, parmağını vurmaya devam ederek. "Ailesiyle birlikte alıkonulduğunu söyleyip bir müdürle konuşmak istemiş. Kendi yaşamından endişe ettiği için sigortasındaki kaçırılmayı

kapsayan özel şartları devreye sokmak istemiş. Esasen, poliçe sahibinin kısa süre içinde öleceğine dair makul risk olması halinde, şirket hayat sigortası poliçe değerinin yarısını da ek fidye olarak ödüyor. Ölü bir Justin Denbe'nin şirkete on milyonluk bir sigortaya mal olacağını düşününce, sonrasını göz önünde bulundurarak şimdi daha fazlasını ödemek şirketin yararına olacaktır."

Wyatt bunu zihninde toparlamaya çalıştı. "Bu durumda, sadece dört milyonluk fidye sigortasını ödemek yerine, şirket hayat sigortası poliçesinin haricinde beş milyon daha mı ödeyecek?"

"Kesinlikle."

"On milyonluk hayat sigortasına karşılık dokuz milyonluk fidye," diye mırıldandı Tessa. "Bir daha söylüyorum, bu adamlar Denbe'lerin şahsi ilişkileri hakkında çok fazla şey biliyor gibi görünüyor ve buna limiti aşmadan fidye bedelini ne kadar artırabileceklerini bilmek de dahil."

"Bizim varsayımımız hep kaçıran kişilerin profesyonel oldukları yönündeydi," dedi Hawkes videoyu işaret ederek. "O sebeple, böyle bir işe girişmeden önce derslerini iyi çalışmış olmaları çok mantıklı."

Girişim. *Bu ne kadar soğuk, hatta ne kadar profesyonel bir yaklaşım*, diye düşündü Wyatt. Ta ki Justin'in darp edilmiş yüzüne bakana dek. Adamı iyi benzetmişlerdi. Sol şakağının üzerinde, hâlâ saçlarına yapışık duran bir öbek kan vardı. Altdudağı patlayıp açılmış, sağ gözüyse tamamen şişip kapanmıştı. Diğer yanağındaki devasa çürükten, tamamen deforme olmuş bir görüntü veren çok sayıdaki küçük kesikten bahsetmeye dahi gerek yoktu.

Yine de adam doğrudan kameraya bakmış ve net bir ses tonuyla konuşmuştu. Hâlâ dimdik ayaktaydı. Belki de kaçıranlar

karısına ve kızma değil de sadece ona musallat olmuştu? Yani Justin'in tavrı ailesinin geri kalanının hayatta olduğunun bir kanıtı mıydı?

"Kadının hamile olduğunu düşünüyoruz." Wyatt lafın ağzından böyle birdenbire çıkmasını istememişti ama öyle oldu. Justin'in yaralı yüzüne bakıyor, içinden, *ailesinde neler olup bittiğini biliyor mu acaba*, diye geçiriyordu.

"Ne?" dedi Nicole, şaşırdığı her halinden belliydi.

"Delil kayıtları. Son sayfada garajdaki çöp kovasında bulunanların listesi..."

"Delil kayıtlarının kopyasını ne zaman aldınız?"

Wyatt onun gözünün içine bakıp omuz silkti. "Sen okumadın mı?"

Nicole suratını astı, neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Bahane olarak bunun otuz sayfalık bir belge olduğundan ve baş ajan olarak gözden geçirmesi gereken belgelerin fazlalığından dem vurdu. Ancak yine de...

Wyatt, Tessa ve Özel Ajan Hawkes'ın kendisini izlediğini bilerek, "Evde yapılan şu çubuk şeklindeki gebelik testlerinden," diye devam etti. "Pozitif çıkmış."

"Libby'nin mi hamile olduğunu düşünüyorsunuz? Ama şayet çöpteyse, herkesin olabilir."

Wyatt tek kaşını kaldırdı. "Altmış yaşındaki hizmetçiyi mi kastediyorsun?"

FBI ajanı kafasını ona çevirdi. "Ya da kızını. O da on beş yaşında ama yeterince büyük."

"Doğru. Erkek arkadaşı var mıymış ya da birileriyle yatıyor muymuş?"

"Henüz bilmiyoruz ama en yakın arkadaşlarının ilk anlatacağı şey bu olmayacaktır. Açıkçası, ergen kızlarla konuşmak mafya uşaklarıyla konuşmaktan daha zor. Ya birbirlerine çok bağlı olurlar ya da inanmak istemeyeceğin kadar çok dedikodu anlatırlar. Bunun için bize en az iki ajan daha ve anlatılan bütün hikâyeleri değerlendirmek için de tabii ki birkaç gün daha gerek."

"Bu arada," dedi Wyatt sakin bir tonla, "erkek ne yaptıysa kadın da onu yapmış olabilir. Justin karısını aldatmış, o da Justin'i aldatmış olabilir."

"Sonucunda da hamile mi kaldı?" Nicole hâlâ şüpheliydi.

"Aynı zamanda da Vicodin bağımlısıydı. Sakın kaçıranlara acımaya kalkma."

Nicole içini çekip alnını ovaladı. "Yani muhtemelen dört rehinemiz var. Tanrım, ne karmaşa! O zaman bu fidyenin verilmesi için daha çok sebep var. Verecek miyiz?" Bir kez daha monitörü gösterdi.

"Justin'in ilk araması kısa sürmüş," diye açıkladı Nicole. "Ne yazık ki doğrudan sigorta şirketini aramasını beklemediğimiz için oranın telefonuna dinleme cihazı yerleştirmemiştik. Prosedür gereği, yine de arama kaydedildi. Dinleme uzmanlarımız çalışmalarımıza faydası olur umuduyla gerideki sesleri inceleme üzerine çalışıyorlar. Bir sonraki adım olarak sigorta şirketine özel bir hat yerleştireceğiz, bir de oraya ajanlarımızı göndereceğiz. Bir dahaki sefere telefonu profesyonel bir arabulucu açıp bize aramanın izini sürebilmemiz için yardımcı olacak."

"Acaba neden ilk önce telefon açtı?" diye sordu Tessa. "Yani neden önce arayıp sonra video gönderdi?"

"Hayatta olduğunu kanıtlamak için," dedi Hawkes. "Sigorta şirketinin, onun ölmek üzere olduğuna dair 'makul risk' taşıdığına inanması gerekiyordu. Dokuz milyon dolarlık bir fidye talebi için nasıl bir kanıt sunabilirdi ki?"

Tessa hafifçe omuz silkti.

Wyatt da ona katıldı. "Böyle bir sorunun sonucunda nasıl olur da kesilmiş vücut parçaları gelmez mesela?" diye sordu ama sorusunu belli birine yöneltmemişti.

Nicole yavaşça başını salladı. "Müşteri hizmetleri müdürü bu telefonla alenen sarsılmış ama yine de iyi idare etmiş. O ve ailesinin hayatta olduğuna dair görsel bir kanıt istediğini söylemiş. Justin de ona e-posta yoluyla bir video göndermenin yeterli olup olmadığını sormuş. Müdür de uygun bulmuş ama videonun gerçek zamanlı olduğunu ve daha önce kaydedilmediğini gösteren bir kanıt sunmaları gerektiğini söylemiş. Bunun üzerine de bu tip durumlarda standart prosedür olan, Denbe'nin eline bir gazete alması konusunda anlaşmışlar. Aynı zamanda, Müdür Justin'e videonun başında ve sonunda kullanmak üzere şifreli bir de sözcük vermiş; papağanının adı olan Jazz. Bu videonun onlar konuştuktan sonra çekildiğinden emin olmak için.

Aramanın sonunda Justin'in, yüzünün zaten her şeyi yeterince anlatacağını mırıldandığını duyabilirsiniz. Bununla çürüklerinin, kesiklerinin ve benzeri yaralarının makul risk için yeterli kanıt olacağını kastettiğini düşünüyoruz."

Wyatt, "Çağrı merkezi nerede?" diye sordu.

"Chicago'da."

"E-postayı da oraya mı göndermiş?"

"Doğrudan müdürün verdiği kurumsal bir adrese."

"Ne kadar sürmüş?" diye sordu Tessa. "Yani ilk telefonla videonun gelişi arasındaki zaman?"

"Yaklaşık kırk dakika," diye karşılık verdi Hawkes. Klavyeye dokundu ve önlerindeki ekranda bir e-posta göründü. Sonra uzunca bir de teknik ek bilginin bulunduğu sayfayı sonuna kadar indirdi. "Bunu görüyor musunuz? Bu bütün e-postalarda bulunan, gönderildiği tarih ve saati içeren bir veri. Daha net söylemek gerekirse, e-postayı gönderildiği A bilgisayarından gideceği Z bilgisayarına kadar taşıyan farklı sunucuların bilgilerini içeriyor."

Wyatt merakla, "Bu e-postanın izini sürebileceğinizi mi söylüyorsun?" diye sordu. Bilgisayardan anlayan bir adam değildi. Sayılarla arası fena değildi ve *iyi bir beyaz yaka suçu çözmek keyifli olabilir*, diye düşünüyordu. Fakat teknoloji, bilgisayarlar... bunlar daha çok Kevin'ın alanıydı.

Hawkes'ın yüzü ekşidi. "Bu vakada muhtemelen süremeyiz. Bak, bu satır X-Çıkış-IP'si; diğer bir deyişle, bu e-postayı gönderen bilgisayarın IP adresi. Adam Kaçıran Zalimlerin Boston'daki Bilgisayarı demek daha çok hoşumuza giderdi tabii. Elimizdeki bu şeyse ancak daha sonra anlam kazanacak olan ve onunla eşleşecek bir bilgisayarı bulmamız için gereken bir dizi sayı. Şimdi, sonraki satıra geçersen, orası 'alıcı' satırı, e-postanın adam kaçıranların bilgisayarından hayat sigortası şirketinin masaüstü bilgisayarına uzanan yolculuğunda geçtiği her sunucuyu görebilirsin. Bazen bu sunucular e-postanın dünya üzerindeki büyük bir kurumsal sunucudan geçtiğini göstermek için bir isimle tanımlanır; mesela Hotmail ya da Verizon. Buradaysa alıcı-IP'lerin kargacık

burgacık yazıları arasına serpiştirilmiş, FakeItMakeIt, HotEx, PrescriptMeds gibi alan adları olduğunu göreceksin."

Hawkes durup onlara baktı. "Tahminim ne, biliyor musunuz? Gönderici bu e-postayı önemsiz e-postaya çevirmiş. Bu tuhaf isimli alan adları, dünya üzerindeki büyük sunucular böyle yapıyor; Viagra, Kanada ilaçları vs. gibi bir sürü e-posta gönderiyorlar. Bu sunucular izleri sürülmesi zor olduğu için hayatlarına devam edebiliyor. Bizim gönderici de bundan faydalanmış. Bu da, *ailelerimizin* en az birinin muazzam bir bilgisayar bilgisi var demektir. Belki de ek iş olarak önemsiz posta falan gönderiyordur.

"Ama bizim de adamlarımız var," dedi Hawkes omuz silkerek. "Analiz edecekler, parçalara ayıracaklar, çözmeye çalışacaklar. Ancak..." Yine omuz silkti. Wyatt mesajı almıştı. Bu e-postanın izini sürmek uzun işti.

"Video da evde çekilmiş gibi duruyor," dedi Tessa geri çekilirken. "Tek odak, yakın çekim ve şahsi."

"Biz ceptelefonu diye düşünüyoruz," diye belirtti Nicole. "Ortalama çözünürlüklü ama kalitesiz bir video kamerası. Odağın dar olmasına bakılırsa iki ihtimal var: Birincisi, Justin sigorta şirketini beş milyon dolar daha vermeye ikna etmek için yaralarına güveniyordu; yani yaraları yakından çekilmeliydi. İkincisi, dar çerçeve aynı zamanda arka planın görünmesini de önleyerek nerede olduklarını anlamamızı sağlayacak bilgiyi sınırlıyor."

"Profesyoneller," diye iç geçirdi Wyatt.

"Bir ipucumuz var." Hawkes ok işaretini ekrana dokundurdu ve videoyu yeniden izlediler. Herkes Justin Denbe'nin yaralı yüzüne bakarken Hawkes onlara bakıyordu.

Çekim boynundan alnına kadardı. Alttan, üstten ya da yan-

lardan daha fazlası görünmüyordu. Sadece Denbe'nin rengi griye çalan, kenarlardan da hafifçe kararmış yaralı yüzü.

"Flaşsız," dedi Hawkes. "Bu kadar yakın bir çekimde, flaş kişinin yüzünü parlatıp burnunun büyük bölümünü öne çıkarırken yanaklarını da beyaza boyar. Başının etrafında hare olmaması ışığın arkadan gelmediği anlamına geliyor. Benim tahminim, odanın tepelerindeki lambalarla Denbe'nin yüz hatlarını bile aydınlatacak kadar aydınlık olduğu yönünde."

"O zaman kuzeydeki kamp alanlarını eliyoruz," dedi Wyatt, zihni hızla ilerliyordu. "Çoğu kış aylarında elektriği kesiyorlar, yani kaçıran kişiler orada kalıyor olsaydı el feneri, mum ışığı falan gibi şeylere ihtiyaç duyacaklardı. O eski kulübelerden söz etmiyorum bile... gün ışığı alacak yeterince pencereleri dahi yok."

"Mekânın modern bir aydınlatması olduğu düşüncesindeyim," dedi Hawkes. "Ayrıca arama sabit hattan yapılmadıysa güvenilir bir ceptelefonu sinyaline de ihtiyaç var. Bu da sizin dağlardaki parkların bir kısmını eliyor."

"Güzel noktaya değindin."

"Ben karısını ve kızını da görmek istiyorum," diye mırıldandı Tessa. "Libby ve Ashlyn'i görememiş olmak hiç hoşuma gitmedi."

"Üç aile bireyini bir araya getirmek istediklerini sanmıyorum," dedi Wyatt. "Üçü bir arada olunca kontrol etmek güçleşir. Çekim yapmanın daha da zorlaşacağı malum. Fakat bence Libby ve Ashlyn gayet iyi. Justin'in sesi bu yüzden göründüğünden daha iyi çıkıyor. Onu adamakıllı benzetmiş olabilir ama ailesine dokunmamıştır. Aksi takdirde, daha gergin ve tutuk olurdu."

Wyatt, Nicole'e döndü. "Sigorta şirketi parayı ödeyecek mi?"

"Şu anda emir komuta zincirinde görüşülüyor ama her iki

koşulda da bizimle işbirliği yapacaklarına söz verdiler. Biz konuşurken adamlarımız onların ofisine gitmek üzere yola çıktı. Bize yirmi dakika daha ver, bir hattı dinlemeye aldık, orada ajanlarımız da var. Justin'in yeniden araması gerekiyor çünkü para transferini yapmak için yeterli bilgi verilmedi. O nedenle bir kez daha araması gerek ve bu kez biz hazır olacağız."

28. Bölüm

Revire gittik. Ashlyn'i çelik sürgülü yatağa yatırırken Radar'ın çocuksu suratında ruhsuz bir ifade vardı.

Ona göre yapacak pek bir şey yoktu. Düşük doğal bir olaydı, vücudun mevcut durumla başa çıkma şekliydi. Elinden gelen, ağrı için Tylenol ve kan kaybına karşılık su vermek oldu. Sonrasında da bir iltihap belirtisi olduğundan, Ashlyn'in ateşi yükselecek mi diye bakmam gerekiyordu. İşte o durumda derhal tıbbi yardım alması gerekecekti.

Radar detaylara hiç girmedi. Mesela Z dokuz milyon dolarlık rehinelerinden birinin acil servise gitmesine izin verecek miydi? İçimde Fidye talebimizin dönüp dolaşıp bizim zararımıza olacağına dair bir his vardı. Özellikle de Z'nin Justin'e nasıl baktığını gördükten sonra... Gerçekten de Bay Kötü Koca Komando'yla uzlaşabilmiş miydik? Yoksa tam da avuçlarına mı düşmüştük?

Radar gidince ben de Ashlyn'in kana bulanmış tulumunu çıkarmaya çalıştım, vücudunu havluyla mümkün olduğunca örttüm. Odanın köşesine yerleştirilmiş bir kamera vardı ve ben Mick'in

kumanda merkezinde oturmuş, kızımın acısından kendine pay çıkardığı fikrine dahi tahammül edemiyordum. *Uzanıp kameranın mini elektronik gözüne su ya da vazelin sürsem mi,* diye bile düşündüm. Fakat Z'nin böyle küstahça bir itaatsizliğe asla müsamaha göstermeyeceğini biliyordum. Fark ettiğinde bunun bazı sonuçları olurdu ve kızıma, kendime, Justin'e bakınca... daha ne kadar istismar edilebilirdik ki?

Ashlyn'in külotunu lavaboda mümkün olduğunca yıkarken elime gelen doku parçalarını düşünmemeye çalıştım.

Bizi kaçıranlar yeni iç çamaşırı vermemişti, o nedenle Ashlyn'e aynı iç çamaşırım ıslak halde, Radar'ın getirdiği hijyenik kadın pedini yerleştirerek geri giydirdim. Zulalarında gazlı bez olduğunu söylemişti bıyık altından. Temiz havlular yukarı. Kanlı havlular aşağı. Yine en iyisi düşünmemekti.

Ashlyn'in kolunu okşarken kendimi oturmaya zorladım. Gözkapaklarını kırpıştırmıyordu artık. Uykuya dalıyor gibi görünüyordu. Radar'ın tahmin ettiği gibi, vücut kendini iyileştirmek için ne gerekiyorsa onu yapıyordu.

Radar sonunda döndü. Nereden baksan bir otuz-kırk dakika yoktu. İşe bakın ki, Ashlyn ve benim sadece serbest değil, aynı zamanda başımızda gözetmen olmadan geçirdiğimiz en uzun süreydi. Saatler önce bunun için dua ediyorduk. Oysa şimdi...

Z bizim hakkımızda çok şey biliyor gibi görünüyordu ve buna şiddetle parçalanmamız da dahildi. Bizi kolay lokma olarak mı görmüştü? Eninde sonunda kendi kazdığımız kuyuya düşeceğimizi mi düşünüyordu? Ashlyn ve benim artık yönetilmeye bile ihtiyacımız yoktu. Kendi sırlarımızla kendimizi sakatlamıştık. Ne kadar da uyumluyuz!

"Metadon," diye mırıldandı Radar. Tek sözcük. Sırtı kameraya dönük konuşuyordu. Önce bir düşündüm, sonra sebebini anladım. Kızıma doğru eğildim. Kirli saçlarım dudaklarımı kapatıyordu, böylelikle Ashlyn'i rahatlatmaya çalışıyor gibi görünüyordum. Bizi görüp duyamıyor olmaları, görüntünün her şey demek olduğu anlamına geliyordu.

"Bana verdiğin haplar mı? Adını duymuştum."

"Sentetik bir opioid. Vicodin gibi diğer uyuşturucuları bırakma döneminde yardımcı oluyor." Metal bir erzak kutusuna doğru döndü ve bir şeyler arıyormuş gibi çekmeceleri teker teker açtı. "Ama aynı zamanda bağımlılık yapıcıdır. Dolayısıyla ondan da uzak durmalısın."

Bana öğüt vermeye çalışıyordu. Bundan sonraki hayatım için. Fidye işinin başarıyla sonuçlanacağı düşüncesiyle. "Kaç hap almalıyım?"

"Sana Diskets'in on miligramlık metadonundan veriyorum. İlk doz dört tabletti. Bu sabah yine zorlanıyormuş gibi göründüğün için sana iki tablet daha verdim. Bu işlerde kesinlik yoktur. Gerçek bir klinikte, senin için gerçek dozun ne olduğunu anlamak için ilk birkaç günü detoksla geçirirler. Ben sadece bunu hızlandırıyorum."

"Bana kalırsa... bu şeyler Vicodin'le aynı değil."

Hâlâ çekmeceleri karıştırırken ruhsuzca, "Kafanı uçurmaz," dedi. "Metadon uyuşturucuyu bırakma semptomlarının en kötülerini idare edebilir çünkü hâlâ uyuşturucunun etkisinde oluyorsun. Hapların etkisi de uzun sürüyor. Depresyon, bulantı, baş ağrısı gibi etkileri azaltmak için günde bir doz almalısın. Fakat dediğim

gibi, bu bir sorundan diğerine geçmek. Güle güle Vicodin bağımlılığı, merhaba metadon bağımlılığı. Uyuşturucuyu bırakma sürecinin geri kalanı için gerçek bir doktora gitmelisin. İstiyorsan tabii."

"Ağrıkesici bağımlılığı konusunda çok şey biliyor gibisin," dedim sonunda.

Omuz silkti. "Günübirlik uyuşturucular onlar."

"Sen iyi bir doktorsun, Radar. Yardımın için teşekkür ederim. Ben ve kızım adına."

Hiçbir şey demedi, huzursuz olmuş gibiydi.

Dayanamadım. "Bunu neden yapıyorsun? Neden Z ve Mick' le çalışıyorsun? Gerçekten becerikli, yetenek sahibi biri gibi görünüyorsun. Bir iş bulabilirsin, hastanede ya da..."

"Sakın."

Düşündüğümden çok daha fazla tehdit içeren tek bir sözcük. Sustum, duraksadım, sonra da kızımın elini tutmaya geri döndüm.

O minicik odanın havası gergindi şimdi. Ne kadar tuhaf. Radar bizi kaçıran kişiydi, biz de rehine. Daha başka nasıl hissedebilirdim ki?

Yine de bu üç komandodan en çok Radar'a güveniyordum. Bana Z'nin haberi bile olmadan gizlice metadon veren, koruyucu biriydi. Ashlyn'e karşı da iyiydi. Yaptığı şeylerde işinin ehli, hatta merhametliydi.

Bir de, Z onun hakkında ne demişti? Radar iyi bir ücrete annesini bile satar.

Fakat bu genç adam, ki aslında çocuk, bana ve Ashyln'e dair Justin'in bile bilmediği şeyler biliyordu. Sırrımı saklamakla kalmayıp bana yardım etmeye çalışıyordu. Beni hapishane duvarlarının ardındaki hayatıma hazırlıyordu.

Eski hayatımı ya da yarın saat üçten sonra başlayacak yeni hayatımı gözümün önüne getirmeye çalıştım. Kendi kıyafetlerimi giyiyordum. Işıkları kapalı bir odada uyuyordum. Aileme ve muhtemelen içlerinden biri bu işi başımıza açmış olan, bir daha asla güvenemeyeceğim arkadaşlarıma dönüyordum.

Birdenbire, beklenmedik şekilde gözlerim doldu. Başımı öne eğdim, kumanda odasındaki Mick bir yana, Radar'ın da ağladığımı görmesini istemedim. Aman Tanrım, buradan nereye gidecektik? Bizi parçalaması için Z'ye, hapishane hücrelerine ya da turuncu tulumlara ihtiyacımız yoktu ki. Biz Boston'daki evimize kurulmuş, aşırı ayrıcalıklı günlük hayatlarımızı sürerken bunu kendi başımıza yapmıştık. Bir zamanlar gerçek bir aile olan biz, artık üç ayrı klişeden ibarettik. Kendini uyuşturucu haplara vermiş bir eş, sadakatsiz bir koca ve hamile bir genç kız.

Justin'se oradan kurtuluşumuzu sihirli bir düğme gibi görüyordu. Adamlar sigorta parasını alıp bizi bıraktılar mı tamamdı. Topuklarımızı üç kez yere vurup evimiz gibisi yok, diyecektik ve bir bakacaktık ki kendi yataklarımızda uyanmışız. Justin işe geri dönecekti. Ashlyn okuluna gidecekti ve ben de...

Ben de bir uyuşturucu kliniğine gidip bağımlılığımı kontrol altına mı aldıracaktım? Yoksa siktir et deyip ilk fırsatta o canım turuncu şişelerime geri mi koşacaktım?

Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum ve çözülmemiş onca sorunla birlikte eve, gerçek hayatlarımıza dönme fikri bir an için beni korkutmuştu.

En azından buradayken düşmanın kim olduğunu biliyorduk. Oysa eve dönünce...

Yanı başımda Ashlyn birden sıçrayarak uyandı. Ela gözleri açıldı, panik halindeydi. "Anne!"

"Geçti. Ben yanındayım. Şşşt..."

"Ah, anne..." Eli hassaslaşan karnına gittiği an kendine geldiğini anladım. Bana uzun uzun baktı, yüz ifadesi hâlâ çok gençti ama yine de benim olmasını istediğimden daha büyüktü.

"Biliyorum, tatlım," diye mırıldandım. "Biliyorum."

"Babama söyleme," diye fısıldadı, sözcükler ağzından neredeyse bilinçsiz çıkıyordu.

Gülümsemeye mecburdum ama dudaklarımdaki ifade hüzünlüydü. "O seni hep sevecek, tatlım."

"Hayır, sevmeyecek. Onun standartları var," dedi acı bir ses tonuyla.

Bu konuda ne diyeceğimi bilemediğimden yatağın kenarında öylece durdum. Annesinin sırrını saklamak zorunda kalan bir kız evlat. Şimdi de kızının sırrını saklamakla yükümlü bir anne.

Radar tedirgin bir şekilde, "Ben... ee... yeni bir tulum getireyim," diye mırıldandı. Sonra da çıkıp bizi serbest ve gözetimsiz bıraktı.

Kendi eserimiz olan sefilliğimizin tam ortasında duruyorduk.

Kızımın yanaklarındaki yaşları sildim ve acımızın en ağır kısmının geçmesi için birlikte bekledik.

Sonsuza dek revirde saklanamazdık. Z ne halde olduğumuzu bilmek istemiş olmalıydı. Ashlyn'in durumunun iyi olduğunu duyunca da bizim için aile hücresine dönme zamanı gelmişti. Radar, Ashlyn'in bir yanında, ben de diğer yanındaydım. Zor yürüyordu

ama çok da desteğe ihtiyaç duymuyordu. Yeniden on beş yaşındaydı, çabucak iyileşecek kadar gençti yine.

Devasa faaliyet salonuna girerken adımları yavaşladı.

Onu suçlamıyordum. Justin hiçbir zaman kavgadan kaçan biri olmamıştı. Elbette ki hücrenin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz, "Onun adını bilmek istiyorum," diye atıldı Justin. Ufacık mekânın ortasında kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, sert ve soğuk bir ses tonuyla konuşuyordu. Sormuyordu, talep ediyordu.

Ashlyn kolunu benden çekip çenesine götürdü. "Soyadı Chapman'dır belki. Kız arkadaşının küçük kardeşininki gibi yani. Benim yaşlarımda olmalı, değil mi?"

Benim gözlerim yuvalarından fırlarken kocamın beti benzi attı.

Justin hızla bana döndü. "Ona anlatmaya nasıl cüret..."

"Ben anlatmadım."

"*Ben kendim öğrendim!*" Ashlyn kabarıp kollarını iki yana açmıştı ve incecik vücudu nefretinden havalara yükselecekmiş gibi duruyordu. "Telefonunu karıştırdım, baba. E-postalarını okudum. Neredeyse ablam olacak yaşta bir kızla epey yazışmışsın. Babası neler düşünmüştür, merak ediyorum. Belki onun da onunla bununla yatmaması gerekiyordu. Belki onun da *sevgisini yüceltecek*, ona *saygı duyacak* bir erkeği beklemesi gerekiyordu. Bana bu saçmalıkları söyleyip kapıdan çıkıyor ve ailene ihanet etmeye gidiyordun. İkiyüzlü! Pis yalancı!"

"Ashlyn!" Kendimi sanki bu, Ashlyn'i korumama yetecekmiş gibi, kocamla kızımın arasına attım.

Justin'in zaten berbat halde olan yüzü patlıcan moru olmuştu şimdi. Gözlerinden yaşlar süzülüyor olmalıydı. Vücudundaki her damar adeta patlayacak gibiydi.

"Bir daha benimle *asla* bu şekilde konuşma, küçükhanım!"

"Konuşursam ne olur?"

"Kesin." Sesim titremişti. Hemen boğazımı temizledim, daha güçlü görünmeye çalıştım. "İkiniz de. Bir saniye durun."

Ashlyn şimdi de bana dönmüştü. "Neden? Ona uyuşturucu sorununu anlatacağımdan mı korkuyorsun?"

"Ne?"

Bunun fazlasıyla uygunsuz kaçacağını bilsem bile kahkaha atmak istedim. Kızımın yüzündeki saf öfkeyi ve Justin'in yüzündeki şaşkınlığı görünce kıkırdayasım geldi ama daha atacağım ilk kahkahada gözyaşlarına boğulacağımı çok iyi biliyordum.

Hâlâ yatışmamış olan Ashlyn devam etti: "Tanrı aşkına, baba. Aylardır kafası güzel. Gözleri bulanık değil mi? Ona bir soru sorduğunda cevap vermesi bir dakika sürmüyor mu? Ben ciddiyim baba, hadi yapma. Benim bile reçeteli ağrıkesicilerden aldığını anlamam iki hafta sürdü. Ben çocuğum. Senin bahanen ne acaba?"

Justin konuşamayacak haldeydi. Bense bir elim ağzımda, histeri krizine girmemek için Tanrı'ya yalvarır haldeydim.

"Ben ciddiyim, gerçekten. Sen hep yeni sevgilinle dışarıdaydın. Annemse uyuşturucuya batmış haldeydi. Tabii ben de biraz eğlenmek istedim. Sizin yatağınızda bile yattım. Orası artık sizin ikinizin yatağı değil ya, neyse."

Justin kızın üzerine doğru atıldı. Kollarımı onun beline doladım ama pek işe yaramadı. Ağırlığı benim iki katımdı, dayak yemiş ve her yeri çürümüş haliyle bile yük treni gibi gidiyordu. Bir şeyler homurdandı. Belki de o çocuk her kimse onu öldüreceğini söylemişti. Ashlyn de çığlık atarak bir şeyler dedi. Belki de ondan, öz babasından nefret ettiğini söylemişti.

Justin inatla üzerine yürüyordu. Kendi çocuğuna, saatler öncesine kadar kendi bebeğine hamile olan bebeğimize saldıracaktı. O an gözlerimin arkasından gelen dayanılmaz bir basınç hissettim. Herhangi bir hapın dindiremeyeceği bir ağrı. Herhangi bir mucizevi ilacın iyileştiremeyeceği bir çaresizlik.

Sonra kendimi arbedenin içinde buldum. Topuklarım kayıyor, kocamı geri itiyor, var gücümle bağırırken mücadele ediyor, uğraşıyordum.

"Seni aptal! Senden paranı istemedim. Evini istemedim. O kıymetli işini istemedim. Senden sadece beni sevmeni istedim. Seni aptal, aptal pislik. Neden... sadece... beni sevemedin?"

Bacaklarımız birbirine dolandı. Justin sertçe yere düştü, ellerini şişmiş yüzüne kapattı. Ben de onun yanma, dizlerimin üzerine çöktüm. Omzuna kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, Ashlyn de ranzanın yanında ağlamaya başladı.

"Bir tek o değildi, değil mi? Başka kadınlar da vardı. Bir sürü kadın. Tanrı aşkına, sen de tıpkı baban gibisin. Benim de artık annemle tek farkım sigara değil, o ilaçlardan içiyor olmam. Oysaki biz ikisinden de daha iyi olacaktık, değil mi? Peki ne oldu böyle? Tanrım, Justin ne oldu bize? Nasıl oldu da hiç olmak istemediğimiz insanlara dönüştük?"

Ona vurup duruyordum. Öfkem adeta tasmasından kurtulmuş vahşi bir yaratık gibiydi. Kocamdan nefret ediyordum. Fakat daha çok bizden, ikimizin sonunun da başarısızlıkla bitmesinden, insan olduğumuzun kanıtlanmış olmasından, uzun zaman önce her şeyin üstünde olacağımıza inanmamızdan nefret ediyordum. Ölümlüydük sonuçta, hata yapmıştık. Birbirimize âşık olmuştuk.

Son saniyede kocamın omuzlarının inip kalktığını gördüm. Yanaklarındaki yaşları, başını eğişini gördüm...

Artık dayanamıyordum. Kollarımı ona dolayarak Justin'i kendime çektim. Yüreğimde ona karşı merhamet var mıydı bilmiyordum ama o an... o kendini iyi hissetsin diye. Aileymiş gibi yapabilelim diye...

Yerde dururken Ashlyn de bize katıldı. Kollarını ikimize doladı, ıslak yanakları benimkilere dokundu. "Özür dilerim anneciğim, özür dilerim anneciğim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Justin inledi. Hıçkırıklara boğularak ağladık.

"Ah, Tanrı aşkına."

Z kapıda dikilmiş, gözünün önünde bir trafik kazası olmuş gibi bakıyordu.

"Siz..." Cümlesini bitiremedi.

Ona hak veriyordum. Anlatması zor bir haldeydik. Nasıl bir aile böyle davranırdı ki? Nasıl insanlar birbirini sevmesine rağmen böyle zarar da verebilirdi ki?

"Yarın öğleden sonra saat üçte. Daha önce değil." Z başını iki yana sallamayı bırakıp bana doğru parmağını kaldırdı. "Sen. Uzaklaş ondan." Bir parmak da kızıma doğru kalktı. "Sen de. Ayağa kalk ve öyle dur."

Ashlyn ve ben titreyerek ayağa kalktık. Z gözlerini bize dikmişti. Omuzlarımızı geri ittik, iyi birer asker gibi davranma gayretindeydik. Homurdanarak onay verdi. Ardından yerde kıvrılıp kalmış Justin'e döndü.

"Her ne olduysa, eminim hak etmişsindir. Hanımlar. Benimle geliyorsunuz."

Justin sendeleyerek ayağa kalkarken biz de yürümeye başladık.

"Bekleyin."

Ashlyn yürümeye devam etti ama ben durdum. Elimde değildi. Hayatımın büyük bir bölümünde bu adamı sevdim ben. Atış alanındaki öğleden sonralar, kızımın doğumu, uyanıp da onu beni izlerken bulduğum zamanlar.

Bunlar onu gerçekten de tam olarak gördüğümü bildiğim anlardı. Onun da beni gerçekten, tam olarak gördüğünü bildiğim anlardı.

"Farkında değildim," diye mırıldandı Justin. "Ashlyn'in, senin, neler yaşadığınızı... fark etmedim. Ashlyn haklıydı. Fark etmeliydim. İyi bir adam, özenli bir baba... her şeyi berbat ettim, Libby. Benim suçum. Eve döndüğümüzde boşanmak istersen, ne istersen onu yapacağım. Evlilik sözleşmesini bile yırtıp atacağım. Ev, şirket, ne istersen sana karşı koymayacağım. Aslında hepsini alabilirsin. Sen çok daha fazlasına layıksın ve bunu daha önce fark etmemiş olmam benim ayıbım, ama keşke... ailemizi özlüyorum, Libby. Bizi özlüyorum."

Daha fazlasını söylesin diye bekledim. Fakat bunun yerine yutkunup öksürmeye başladı.

Ona cevaben söyleyebileceğim her şeyi düşündüm. Merhamet. Kendi kabahatlerimin bilincindeydim. Ya da daha önemlisi, ben de bizi özlüyordum. Aylardır özlüyordum ve bu eksikliği doldurabilecek hiçbir hap yoktu. Karanlık bodrum katında geçirdiğim o geceler boyunca elimi o kapalı yatak odasının kapısına koyup kocamın varlığını hissetmesini, kapısını bana açmasını dilemiştim.

"Daha başka kaç kadın oldu, Justin?" diye sordum.

"Sen sevdiğim tek kadın oldun," dedi.

Bu da bana yeterince şey anlatıyordu.

Kafamı çevirdim ve kocam yerine beni kaçıran adama doğru yürüdüm.

29. Bölüm

Boston polisleri ve FBI olası fidye senaryoları üzerinde çalışmaya dönerken, Tessa ve Wyatt da Anita Bennett'la görüşmeye karar verdiler. Aralarında, Justin Denbe'nin üvey kardeşi olan veya belki de olmayan küçük oğlunun da bulunduğu aile üyelerinin fotoğraflarıyla donatılmış evine gideceklerdi.

Civarı bildiği için arabayı Tessa kullandı. Wyatt yeniden yolcu koltuğundaki rahat duruşuna geçti, yalnız bu kez kaşları çatıktı.

"Pek mutlu görünmüyorsun," dedi Tessa sonunda. Storrow Yolu'ndan Lexington, Massachusetts'e giden 2. Yol'a sapmışlardı.

"Canım sıkkın."

"Şahsi mi yoksa mesleki mi?"

"Mesleki. Canımı sıkacak bir şahsi hayatım yok."

"Gerçekten mi?"

"Marangozluğu, elle bir şeyler yapmayı seviyorum. Onun dışında çok çalışıyorum. Karım yok, çocuğum yok, kız arkadaşım yok."

"Peki."

Wyatt dönüp sakince Tessa'ya baktı. "Senin? Kurumsal bir dedektifin hayatı, eyalet polisi olduğun zamanlara kıyasla nasıl?"

"Çalışma saatleri de ücreti de daha iyi," dedi.

"Seviyor musun peki?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Seviyorum," dedi sonunda. "En azından kızım için, bu da yeter bana."

Adamın onu yolcu koltuğundan izlediğini anlayabiliyordu. Konuşmuyordu. Sadece dikkatle bakıyordu. Sadece oradaydı.

Kendini birden şunu söylerken buldu: "Bana kocamı sormadın."

"O beni değil, seni ilgilendiriyor."

"İki yıl önce," diye devam etti Tessa, "Brian vurularak öldü ve kızım ortadan kayboldu. Onu vurduğumu itiraf ettim ama aynı zamanda kızımı vurmakla suçlandım."

"Kızın hayatta. Öyle dedin."

"Onu buldum. Benim bazı yöntemlerim... yasal olanlarla pek örtüşmüyor. Bir daha asla teşkilata kabul edilmeyeceğim. Ancak kızımı geri aldım ve önemli olan da bu."

"Biliyor musun," dedi Wyatt alçak sesle, "sen böyle anlatınca bir şeyler hatırlar gibi oldum."

Tessa gerildi ve kendini atış becerileriyle ya da kocasının bunu nasıl da hak ettiğiyle ilgili yorumlara karşı hazırladı.

Onun yerine Wyatt, "Kızın nasıl toparlandı?" diye sordu.

"Bana Denbe ailesini soğuk, karanlık yerlerde aramamı söyledi. Bir de yanımda kurabiye götürmemi ve silahımı da yanıma almamı."

"Zeki çocuk."

Tessa fark etmeden kafasını salladı. Bu Wyatt Foster'dan hoşlandığını düşündü. Hem de çok.

"Hiç evlendin mi?" diye sordu ona.

"Evet. Tam bir felaketti. Yine de aile hayatına karşı değilim. Aramızda kalsın, çocukları da severim. Bu, erkeklerin söyleyemediği bir şey. Ağızdan çıkınca ürkütüyor insanı. Yaratmaya çalıştığım bir etki de değil zaten."

"Benim pek erkeklerle görüştüğüm yok." *Yanında fazla yetişkin olmayınca böyle oluyor*, diye düşündü Tessa. İlk meraklı dinleyiciyi bulur bulmaz ağız ishali oluyor insan. Devam etti: "Benim önceliğim kızım ve onun için güvenli, dengeli bir ev ortamı yaratmak. En azından bu kadarını hak ediyor."

"Ah, geriye taralı saçlar falan bu yüzden..."

"Son iki günde bu yorumu ikinci kez duyuyorum! Saçımın nesi var?"

"Bu kadar yaşlı görünmek için fazla gençsin," dedi Wyatt açıksözlülükle. "Ayrıca bende işe yaramıyor. Böyle sımsıkı geriye toplanmış halde görünce, saldığında nasıl olduğunu merak ediyorum. Bilirsin işte, tercihen iyi bir akşam yemeğini takip eden birkaç kadeh şaraptan falan sonra."

Tessa'nın gözü artık yolda değildi. Dönmüş, yolcu koltuğunda oturan adama bakıyordu ve yüzünün kızarmaya başladığından emindi. *Kızarıyordu*, Tanrı aşkına.

Wyatt son derece sakin bir ses tonuyla, "Ama sanırım işyerinden kimseyle çıkmıyorsundur," diye devam etti.

Tessa güçlükle, "Kesinlikle," diyebildi ve gözlerini yeniden yola dikti.

Sessizliğe gömüldüler.

"Ee," dedi Tessa birkaç dakika sonra. "Canın sıkkındı."

"Evet. Kaçıranlar kendilerini ifşa ediyor. Telefonla arıyorlar, yerel gazete alıyor ve yüksek ihtimalle de uyuşturucuyu bırakmaya çalışan bir kadına bakmak için ilaç tedarik ediyorlar ve biz yine de onları bulamıyoruz. Bu beni çok sinirlendiriyor."

"Elimizde eşkal yok," diye belirtti Tessa. "Şüphelilere dair, dağıtacak somut bir eşkal olmadan da yol almak çok güç. Yani şu an yerel polis ne yapabilir ki? Yerel benzin istasyonlarına bugün yerel gazete alan bir yabancı oldu mu diye mi soracaklar? Bu noktada canımızın sıkılması normal. Hâlâ suçun çevresinde dolaşıyoruz. Merkezine ulaşamadık."

"Ofisimi aradım," dedi Wyatt. "Ceptelefonunun iyi çekmediği yerlerin listesini çıkarmak için yerel kablosuz ağ servis sağlayıcılarını araştırmalarını söyledim. Böylece White Mountains Milli Ormam'mn büyük bir kısmını eleyebileceğiz gibi duruyor. Tabii ki mekânların çoğu ya çok yüksekte ya da kırların derinliklerinde... rehine saklamak için bile gidilmeyecek yerler."

"Eleme süreci önemli; bir hayır, eveti bulmaya yardımcı olabilir."

"Korucular da çalışıyor, kamp alanlarını ve patikaları inceliyorlar. Bu hızla gidersek, arayıp taramamız gereken alanı eyaletin beşte birine kadar indirebiliriz."

"Bak, samanlık küçülüyor. Aferin."

Wyatt kaşlarını çatmayı bırakıp gülümsedi. "Sevdim seni," dedi. "Saçlarını sal, bir gün seninle dışarı çıkalım. Fakat bugün değil. Bugün Denbe ailesine odaklanacağız."

"Çok zaman kalmadı," diye mırıldandı Tessa. O sırada Anita Bennett'ın evine gitmek için GPS'in yönlendirmelerine uyup Lexington sapağından çıkıyorlardı.

"Kesinlikle," dedi Wyatt, parmaklarını orta konsola vurur-ken. "Kesinlikle."

Anita Bennett ilk çalıştan sonra sokak kapısını açtı. Kadın üstünde siyah Ann Taylor pantolonu ve dar beyaz gömleğiyle karşısında duran Tessa'yı süzüp hafifçe kaşlarını çattı. Sonra koyu kahve şerif üniformasıyla arkasında dikilen Wyatt'ı fark etti ve yüzü yumuşadı.

Davet etmekten ziyade emredermiş gibi, "Girin!" dedi. Girdiler.

Anita'nın altında koyu renkli uzun bir etek, dar çizmeler ve üzerinde de leylak rengi, el örgüsü bir kazak vardı. Tessa, *beyaz boyalı, siyah panjurlu evle çok uyumlu*, diye düşündü; incelikli New England hayatı için kusursuz bir reklam olurdu. Kadın şu an boynundaki uzun inci kolyeyle oynuyor, Tessa ve Wyatt'ı inceliyordu.

"Size birkaç soru daha soracağız," dedi Tessa ilk olarak.

"Ofiste de görüşebilirdik çünkü kiliseden daha yeni döndüm."

"Sadece bir dakikanızı alacak."

Anita bir kez daha kaşlarını çattı, sonra pes etti. Omuzları hafifçe aşağı inerken onlara peşinden gelmelerini işaret etti.

"Tatlım, kim geldi?" Koridorun sonundan bir erkek sesi yükseldi.

Anita hemen cevap vermeyip yürümeye devam etti. Onları siyah granit tezgâhlı, kiraz ağacından dolaplı kocaman bir mutfaktan ve yemek odasından geçirip şömineli, ipek minderli berjer koltukları ve 1920'lerden kalma ikili koltuğu bulunan daha küçük bir oturma odasına götürdü.

Bu, Tessa'ya ilginç gelmişti. Şirketin genel müdürünün ofi-

si bu kadar modernken, evinin geleneksel New England tarzında döşenmiş olması enteresandı. İçinden, *işyerindeki Anita'yla evdeki Anita'yı birbirinden ayıran diğer farklar neler acaba,* diye geçirdi.

Yanan şöminenin karşısında siyah pantolon ve kızılcık rengi kazak giymiş yaşlıca bir adam oturuyordu. Ayağa kalktı, ağır aksak yaklaşarak elini uzattı. Bembeyaz saçlarının altında geniş, samimi bir yüzü ve ince çerçeveli gözlükleri vardı.

"Daniel Coakley," dedi kendini tanıtarak. "Anita'nın kocasıyım. Siz?"

"Bunlar Justin ve ailesini arayan dedektifler," dedi Anita hemen. Kadının ifadesinin kocasına bakarken yumuşadığı Tessa'nın gözünden kaçmamıştı. Ona biraz daha yaklaşıp elini neredeyse korumacı bir tavırla koluna koydu. "Bir şey yok, Dan. Sadece bana birkaç soru soracaklarmış. Senin için sorun olur mu?"

Dan bunun gitmesi gereken an olduğunu anlamış gibiydi. İkisini de başıyla selamladı, ardından yavaşça onların geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

"Kalp krizi," dedi Anita, dile getirmedikleri soruyu cevaplamak istercesine. "Geçen sene. Acil servise götürülürken yolda iki kez kalbi durdu. Bunun hayata bakışınızı nasıl değiştirdiğini bilemezsiniz."

Orman yeşili berjer koltukları işaret etti. Tessa birine, Wyatt da diğerine oturdu. Anita da altın rengi ve yeşil kaplamalı kanepenin kenarına ilişti. Dedektiflerle arasına uzunca bir mesafe koyunca Tessa onun dimdik oturuşunda, ellerini dizinin üzerinde birleştirişinde, buram buram temkin yayan bir beden dili görmüştü.

Kadının huzursuzluğunu değerlendirmek isteyen Tessa sessizliğin geçmesini bekledi ve gözleri bir yandan aile resimlerini

arar halde odayı inceledi. İki tane büyük çerçeveli fotoğraf fark etti. İlkinde bir tepede arka arkaya dizilmiş, gözleri parlayan okul çağlarında üç çocuk vardı. Diğerinde de Anita daha gençken, berjer koltuklardan birinde oturuyordu; üç çocuk önünde diz çökmüş ve şu anda olduğundan çok daha sağlıklı görünen Daniel Coakley, elini Anita'mn omzuna koymuştu. Tessa bu fotoğrafta Anita'nın kocasının sapsarı saçları olduğunu gördü, bu da açık tenli oluşunu açıklıyordu. Anita'nın saçları da beyazlamadan önce aynı açık tene uygun bir kızıllıktaydı. Böyle olunca da en küçük çocukları, ailenin geri kalanına kıyasla fark edilir derecede esmer kalıyordu.

Wyatt'la birbirlerine baktılar. Wyatt diğer berjer koltukta bacak bacak üstüne atmış, dirseğini de kolçağa koymuş şekilde rahatça oturuyordu. Erişilebilir olmaya çalışıyordu. Soru soracakları kişiye baskı yapmak yerine onun kendisine gelmesini bekliyordu.

Tessa'nm tek bir araba yolculuğunda her şeyini kendiliğinden anlattığı düşünülürse, etkili bir yöntemdi.

"Bir fidye talebi geldi," dedi Tessa.

Belli ki Anita'nm duymayı beklediği bu değildi. Operasyon müdürü hemen ayağa kalktı ve yine inci kolyesiyle oynamaya başladı. "Nasıl, ne zaman? Ne istiyorlar? Justin ve ailesi iyi mi?"

"Dokuz milyon dolar istiyorlar. Justin hayatı ciddi tehlike altında olduğunda fazladan para ödenmesini sağlayan sigorta maddesini devreye soktu."

"Aman Tanrım." Anita eliyle ağzını kapadı. "O... iyi mi? Ashlyn? Libby?"

"Justin şu an iyi olduklarını söylüyor ama henüz görsel bir kanıt almış değiliz."

"Sigorta şirketi parayı ödeyecek mi?"

"Biz konuşurken onlar da bunun üzerinde çalışıyorlar."

Anita, "Tabii ki ödeyecekler," dedi ama artık onlara bakmıyor, kendi kendine konuşuyordu. "İnsanlar bunun için sigorta yaptırıyor. Onlar olmasa bile şirket öder ve Justin'le ailesi sağ salim döner. Ne zaman?"

"Yakında. Öyle umuyoruz."

Anita geri oturdu. Baştaki tedirginliği gitmişti. Şimdi rahat görünüyordu. "Peki benden ne istiyorsunuz? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tessa ve Wyatt bir kez daha birbirlerine baktı. Anita'nın Denbe ailesinin ortadan kaybolmasından gerçek anlamda bir çıkarı varsa da bunu çok iyi saklıyordu ya da belki şimdi getirdikleri haber kadının bilmediği bir şey değildi de ondandı. Fidye planın bir parçasıydı ve her şey takvime göre ilerliyordu.

Tessa lafı uzatmamaya karar verdi. "Bize en küçük oğlunuzdan bahseder misiniz?"

Operasyon müdürü donup kaldı. Tessa bir an bocalayacağını düşündü ama kadın hafifçe başını sallayarak devam etti. "Bu ara dedikodu kazanının epeyce kaynadığını görüyorum."

Tessa ve Wyatt öylece bekledi.

Anita onların sorusunu beklemeden, "Size her şeyi neden dün anlatmadığımı bilmek istiyorsunuz," diye devam etti. "Ofisime girdiğiniz anda kirli çamaşırlarımı dökmeli, gizlediğim ne varsa anlatmalıydım çünkü elbette ki Justin'in ortadan kaybolmasının oğlumla bir ilgisi olmalıydı. Aileler böyledir."

Tessa ve Wyatt yine bir şey demedi.

"Onun haberi bile yok," dedi Anita hemen. "Timothy'nin yani. Daniel biliyor ve evet, evliliğimiz için çok zor zamanlardı

ama atlattık ve Daniel, Timmy'yi seviyor. Onu da diğer iki çocuğumuz gibi oğlu olarak görüyor. Sonunda biz de bıraktık ve öyle kaldı. Daniel mutlu, Timmy mutlu, neden yok yere ailemi parçalayayım ki?"

"Justin biliyor mu?" diye sordu Wyatt.

Anita omuz silkti. "Tabii şirkette yıllardır konuşuluyor bu. Fakat ben hiç doğrudan Timmy'nin Dale Denbe'nin oğlu olduğunu dile getirmedim. Açıkçası, ilk on yıl ben de emin değildim. Tabii ki Timmy büyüyüp de benzerlik belirginleşince..."

"Justin biliyor mu?" diye tekrar sordu Wyatt.

Anita zorlanıyor gibi görünüyordu. "Eminim ki şüpheleniyordur," dedi sonunda. "Ama yine, herkesten çok Timmy'nin iyiliği için, o noktaya gelmedim ve asla gelmeyeceğim."

Tessa inanmadığını ses tonuna yansıtmamaya çalışarak, "Timmy'nin iyiliği için mi?" diye tekrar etti. "Yüz milyon dolarlık bir aile şirketinin vârisi olmak için sırada beklemek onun yararına olmayacağı için mi?"

Anita hafifçe gülümsedi. "Tim'in üniversitede ne okuduğunu biliyor musunuz?"

İkisi de başlarını iki yana salladı.

"Hayvancılık. Vermont'a taşınıp serbest dolaşan hayvanlarla, tamamen organik ve çevreci bir mandıra açmak istiyor. Timmy'nin iki yüz milyon dolarlık hapishaneler, hastaneler ya da üniversiteler inşa etmekle işi yok. O, doğa insanı."

"İyi ya işte, şirketteki hisselerini satıp kendi çiftliğini kurabilir."

"Hangi hisseler?" dedi Anita sakin bir tonla. "Dale şirketi yaşayan vârislerine değil, doğrudan Justin'in şahsına bıraktı.

Timmy'nin payını almak için ailemi ortaya atacak olsaydım da bir şey değişmezdi. Ayrıca şirketin içinde bulunduğu durumu düşününce, bunu kaldırabilir miydi, bilmiyorum. Bir de ne için? Denbe ailesinde şirketi yönetme hakkı bir tek Justin'de. Bunu seviyor. Oğlumun da kendi hayalleri var. Kırılan bir şey yok. Tamir edilmesi gereken bir şey de yok."

Tessa buna inanmıyordu. "Oğlunuzun şirkette çalışması bir kenara, ailenin bir parçası olduğunu da inkâr ediyorsunuz..."

"Kusura bakmayın ama *ben* şirkette çalışıyorum ve Timmy çocukluğunun büyük bir kısmını, diğer iki oğlum gibi Denbe İnşaat ofislerinde geçirdi. Şayet inşaat işine ilgi duysaydı, kalıtımsal özelliklerini bir kenara bırakın, pozisyonum gereği ona her türlü işi ayarlardım. Oysa çocuk bu işe *hiçbir zaman* ilgi duymadı."

Wyatt, "Justin gerçekten buna hiç ses etmedi mi?" dedi. O da en az Tessa kadar şüphelenmiş gibiydi.

"Bunu hiç konuşmadık. Asla. Dale öldüğünde Timmy daha bebekti. Sonra, on yaşına bastığında ve gitgide Daniel'dan çok Justin'e benzemeye başlayınca ne oldu? İnsanlar şüphelendi. Dedikodular dolaşmaya başladı ama Justin bunu bana hiç sormadı ve zaten ben de heveslisi değildim."

"Ama Timothy üniversite bursu aldı. Denbe'nin verdiği ilk burstu."

Anita duraksadı. Gözlerini kaçırdı. "Justin teklif etti bunu," diye mırıldandı. "Şirket iyi bir yıl geçirmişti. Ben nasıl karşı çıkabilirdim ki?"

"O zaman biliyor," diye üsteledi Wyatt.

"Bunu hiç konuşmadık," diye tekrar etti Anita inatla. Belli ki kendi dünyası da inkârla dönüyordu.

Daniel geri dönmüştü, kapı eşiğinde duruyordu.

"Justin biliyor," dedi Daniel. Sözcükler ağzından bir hırıltıyla çıkmıştı. Adam tekrar konuşacakmış gibi boğazını temizledi ama Anita çoktan onun yanına doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Tatlım, bir şey yok, onlar da gidiyordu zaten."

Daniel olduğu yerde durdu. "Justin biliyor," dedi tekrar. Bu kez sözcükler daha netti. "Sana verdiği o ikramiyeler. Onlar kâr paylaşımıydı, Timmy için de veriyordu. Tıpkı kendi annesine gönderdiği çekler gibi."

Anita'nm yüzü kızardı, bir şey demedi.

Tessa ve Wyatt, merakla Daniel'ı izliyordu.

"Neden öyle dediniz?" diye sordu Tessa.

"Dale hakkında ne derseniz deyin, yükümlülüklerini hep yerine getirdi. Justin de öyle. Annesi onunla yıllardır konuşmuyor olmasına rağmen ona bakar, şirketin kârından pay verir. Aynı şekilde üvey kardeşini de koruyup kollar; Timothy'nin hiç haberi olmamasına rağmen."

"Ama sen bilmiyorsun..." diye söze başladı Anita.

"Parayı kenara ayırıyordun," diye karşı çıktı Dan yüksek sesle. "Yıl sonu ikramiyelerinden Timmy'ye pay ayırdın ama Jimmy ve Richard'a vermedin. Neden olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tim bir gün gelip de sormayacak mı?"

Anita iyice kızardı, hiçbir şey demedi.

"Justin biliyor," diye tekrarladı Daniel. "Ama yüz göz olmuyor. Bunca yıl sonra, bu da sıradan bir şey oldu. Kimse sorgulamadığı sürece nasıl ayarlandıysa öyle gidiyor."

"Tim hiç sorgulamadı mı?" diye atıldı Tessa.

"Hayır, hanımefendi."

"Justin de mi hiç sorgulamadı?" diye bastırdı Wyatt.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Tessa gözlerini Anita'ya dikip, "Hesaplarınızı inceleyeceğiz," diye uyardı. "Bize şimdi söylemek istediğiniz başka bir şey var mı, yoksa kendimiz mi öğrenelim?"

Anita yine kızardı. "Benim gizleyecek bir şeyim yok. Justin'e her ne olduysa... onu kim fidye için alıkoyuyorsa, bunun benimle ya da ailemle bir ilgisi yok."

"Peki bu işin arkasında kimin olabileceğine dair yeni bir fikriniz var mı?" diye sordu Wyatt.

Anita ona merakla baktı. "Bizden biri olmak zorunda mı? Fidye vakasıysa ve profesyoneller tarafından kaçırıldıysa... yani, Justin'in varlıklı bir adam olduğunu herkes biliyor. Evleri, arabaları, şirketi var. Belki de bu konumu yüzünden hedef gösterilmiştir, beraber çalıştığı kişiler yüzünden değil."

"Evin güvenlik şifresini biliyorlardı," dedi Tessa. "Ailenin programını, evin planım, tam olarak ne zaman ve nerede saldıracaklarını biliyorlardı. Bu içeriyle bağlantılı bir iş ve bundan Justin'in de bizim kadar haberinin olduğunu bilmelisiniz. Yani ailesiyle birlikte sağ salim evine döndüğünde... Justin'in tüm bu olanları hasıraltı edeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Anita'nın beti benzi attı. Başını iki yana salladı.

"Savaş çıkacak," diye devam etti Tessa. "Justin her birinizin peşine düşecek. Bu kendi şirketini tuğla tuğla sökmek anlamına gelse bile. Onu ne kadar çok tanırsanız o kadar çok şey göreceksiniz. Bu yüzden konuşun şimdi. Biz dinlemeye hazırız. Justin, karısının ve kızının acı çektiğini gördükten sonra..."

"Ben bir şey bilmiyorum," diye ısrar etti Anita. "Ben Justin'e

de, ailesine de zarar vermem. Şirketten kimsenin de bunu yapabileceğini düşünmüyorum."

"İşlerin gidişatından hoşnutsuz olan bir kişi bile yok mu?" diye üsteledi Wyatt. "Yönetimde kendi olursa daha iyisini yapacağını düşünen biri mesela?"

Kısa süre duraksadı. "Ruth Chan'la konuşmalısınız."

"Finans müdürü mü?" diye sordu Tessa. "Tatilde olan hani?"

"Onunla nihayet bu sabah konuşabildik. Havaalanına gidiyordu, bulabildiği ilk uçağa binecekti. Ancak başta, ona Justin'in başına gelenleri anlattığımda... sessizleşti. Bir şey söyledi ya da bir itirafta bulundu demiyorum. Sadece..."

Tessa ve Wyatt bekliyordu.

Anita sonunda başını kaldırdı. "Şoka girmiş gibi değildi. Ona Justin ve ailesinin ortadan kaybolduğunu söyledim ve bu onu hiç şaşırtmadı."

30. Bölüm

Z, Ashlyn ve beni geniş koridorlu bir labirentten götürdü. Başta öğle yemeği görevi için mutfağa gittiğimizi düşündüm ama o kapıları geçince gideceğimiz yeri tahmin etmekten vazgeçtim ve öylece onun peşinden gittik.

Bileklerimizi bağlama gereği duymamıştı. Arkamızdan da yürümüyordu. Onun yerine gevşek omuzlarla ve rahat bir beden diliyle, neredeyse pazar yürüyüşüne çıkmış bir adam edasıyla birkaç adım önümüzden gidiyordu.

Fidye planı devreye girdiği için kaçacağımıza dair bir korkusu kalmamış mıydı? Ya da ona karşı ikimiz olunca mı korkacak bir şey bulamamıştı?

Ashlyn ağır hareket ediyordu. Bu kocaman ve sert zeminli binada dolaşmak yerine yatakta istirahat etmesi gerekiyordu. Eve döner dönmez, onu dosdoğru doktora götürecektim. Ayrıca tüm samimiyetimizle, her şeyi uzun uzun konuşacaktık.

Z sonunda ağır bir çelik kapıya geldi. Kapıyı açtı ve yerden tavana kadar ahşap panel kaplı, duvarlardan birine dayalı bir de kürsüsü bulunan, mütevazı bir odaya girdik. Ahşap panel duvar-

lardan birine altın bir haç asılıydı. Buranın bir şapel olduğunu anladım. Hapishanenin ibadethanesine gelmiştik.

Radar da oradaydı, bütün ışıkları açmıştı. iPhone'uyla odayı dolaşıyor, video ya da fotoğraf çekiyordu. Biz girince kafasını kaldırdı ama yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

Z'ye, kürsünün üzerinde bir noktayı göstererek, "Buradan başlayacağız," dedi. "Orada yeterince ışık var, ayrıca doğal bir de arka plan. İki kişiyi alabileyim diye daha geniş bir açıdan çekeceğiz, böylece izleyenler de daha çok şey görecek. Ancak ahşap panelden hiçbir şey anlayamayacaklar."

"Ya tulumları?" diye sordu Z.

Radar telefonunu havaya kaldırıp Ashlyn'e ve bana doğru tuttu. "Olmaz. Turuncu yaka net şekilde görünüyor."

Z başını salladı, belli ki beklediği cevap da buydu. Köşeyi gösterdi, kafamı çevirince orada bir yığın kıyafet olduğunu gördüm. Bizim kıyafetlerimiz. İlk günküler. Dün müydü, yoksa önceki gün mü? İnsan 7/24 floresan ışığı altında olunca zaman kavramını yitiriyordu. Müebbet mahkûmların buna nasıl dayandıklarını bilemiyordum.

"Sadece üstler," dedi Z bize. "Tulumlarınızın üzerine geçirin, yakaları gizleriz."

Sonunda ne yapmaya çalıştıklarını anladım. Niyetleri bizi ve bulunduğumuz yeri gizlemekti. Tabii ki fidye talebi yetkilileri harekete geçirmişti ve nerede olduğumuzu bulmak için videoyu didik didik edeceklerdi. Cüruf briketli duvarlar, turuncu tulumlar ya da videoda görebilecekleri herhangi bir şey. Bu yüzden de koca bina içinde oraya hiç benzemeyen tek duvarın önüne geçip son görüldüğümüzde üzerimizde olan kıyafetlerimizi giymemizi istiyorlardı.

Z her zamanki gibi her şeyi düşünmüştü.

Ashlyn'e bebek mavisi, fitilli triko üstünü verdim. Kollarını başının üzerine kaldırırken canı yandığı için tulumunun üzerine trikoyu giymesine yardım ettim. Tulumun üst kısmı çok büyük duruyordu ve yakası da cennet çiçeğinin üzerinde beliren bir kuş misali dışarı fırlamıştı.

Z bize bakıp başını iki yana salladı. "Tulumların üst kısımlarını çıkarın."

Ashlyn ve ben etrafımıza bakındık. Oda açık bir alandı. Arkasına geçebileceğimiz hiçbir yer yoktu.

"Mahremiyete ihtiyacımız var," dedim net şekilde.

Z bize bakarken kobra dövmesi tıslayacaktı sanki. "Neden? Radar zaten gördü, benim de umurumda değil. Giyin şunları."

Öylece durup ona baktık. Ben bunu yapabilirdim ama kızımı soyup zaten bizden çok şey almış olan bu iki adamın gözü önünde çıplak bırakmak? Ashlyn'in omuzları bükülmüştü. Vücudu ister istemez kendini küçültmek ister gibiydi. Buna dayanamadım. Onun önüne geçtim, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Z'nin yüzüne baktım.

"Mahremiyete ihtiyacımız var," diye tekrar ettim.

Z iç geçirip karşısında iki çocuk varmış gibi konuşmaya başladı. "Bunun nasıl olacağını anlatayım: Size ne söylüyorsam onu yapacaksınız. Sizden ne söylemenizi istersem onu söyleyeceksiniz. Aksi takdirde, itaatsizlik edersen," –eğilip bana baktı– "Mick'e kızını, canını çıkartana kadar dövdürürüm. Sen itaatsizlik edersen," –bu kez Ashlyn'e baktı– "Mick'e anneni dövdürürüm. Şimdi giyinin."

"Tamam, anne," diye fısıldadı Ashlyn arkamdan. "Plajda küçükken nasıldım, hatırlıyor musun? Öyleymiş gibi düşünebiliriz."

Ashlyn küçükken, Justin'in iş yoğunluğu sebebiyle sık sık anne-kız plaja giderdik. Ashlyn'in, uzun kuyruklar bir yana aşırı kalabalık soyunma odalarında bile bekleyecek sabrı yoktu. Bu yüzden bir havluyu perde gibi etrafına sarardım, o da havlunun arkasında giyinip soyunurdu. Sonraları öyle bir noktaya geldim ki kumlara uzanıp havluyu üzerime seriyor, kızım kıkırdayıp dururken ben de o şekilde soyunup giyiniyordum.

Düşününce fark ettim ki uzun zaman önce kızımla bir olup dünyaya kafa tutmuştuk ve kızım haklıydı: Bunca şey yaşadıktan sonra, öyleymiş gibi yapmamak için hiçbir sebebimiz yoktu.

Ellerini bluzuna uzatıp yukarı çekmeye başladı. Önce bir kolunu, sonra diğerini çıkardı. Bluz omuzlarından yukarı çıkarken tulumun üst kısmını gevşetti ve indirirken kollarım çekip yine bluzun içine soktu. Tulumun üst kısmını da videoda görünmeyecek şekilde beline kadar indirdik.

Sonra sıra bana geldi. Şampanya rengi, kruvaze bluzumu giymiştim o gece. Z ve Radar'a arkamı dönüp giyinmeye başladım. Soyunmak o kadar da zor olmadı. Cırt cırtları açar açmaz tulumun üst kısmı belime indi, ben kollarımla göğsümü örterken Ashlyn de bluzumu verdi.

Bir an portakal kokusu aldım ve gözlerim özlemle doldu. Bunun ipek kumaşa sinmiş olan turunçgil aromalı parfümüm olduğunu o zaman fark ettim. Bu, uzun zaman önce yaşadığım, başka bir hayattan gelen bir kartpostal gibiydi –bir gün mü olmuştu, iki gün mü– ama daha şimdiden bana öylesine yabancıydı ki...

Üzerinde ter kurumuş tenime öylesine narin bir kumaş giymek çok yanlış geldi; günlerce sert, büyük beden bir erkek tulumu giydikten sonra kendimi ipek kumaşlarla sarıp sarmalamak. Saçım çok yağlı, tırnaklarım da çok pisti. Hapishane hücresinde kirlenmek çok kolaydı. Fakat geçmişe yaptığım bu ziyaret, bu zarafet hissi cehennemin ortasında serap gibiydi...

"Anne? Bırak, ben yapayım."

Kruvaze bluzun belindeki karmaşık bağı ayarlamaya çalışıyordum ama parmaklarım şiddetle titriyordu. Ashlyn ellerimi tutup çekti, düğümleri ayarlamaya girişti.

Kızımın maharetine olduğu kadar cesaretine de hayran kaldım. Her şeyi berbat etmiştik, açık ve net. Üç beceriksizden oluşan bir aile. Yine de, her birimiz kendimize göre hayata tutunuyorduk. Son derece ayrıcalıklı bir hayatı olan, cinsel yönden aktif olduğu resmileşmiş, on beş yaşındaki kızım yıkılmamıştı. Çılgınca ağlamıyor, kendini kapatmıyor ya da sızlanmıyordu. Faal haldeydi. Hepimiz faaldik.

Bunu atlatacaktık, kendime bunu söyledim. Kurtulacaktık, evimize dönecektik ve de...

Hayatımıza devam edecektik. Affedecektik, unutacaktık. Aileler böyle yapardı, değil mi? Kusurlu cennetimizi yaşayacaktık.

Ashlyn ve ben giyinme işini bitirdik. Onun da üstü yerli yerindeydi, benimki de. Radar'ın kürsünün üzerinde gösterdiği yere geçtik, ardından Z bir gazetenin pazar ekini elimize tutuşturdu. Bize birer sayfalık yazıları verirken de gazeteyi kolumun altına sıkıştırdım. Elinde boş tarafı yukarıda, ters çevrilmiş bir kâğıt vardı.

"Üçe kadar saydığımda Radar kaydetmeye başlayacak.

İkiniz de okumaya başlayacaksınız, her biriniz birer satır, önce Ashlyn başlayacak. Unutmayın, uydurmak ya da kâğıtta olmayan şeyler söylemek yok, aksi takdirde bedelini ödersiniz."

Nihayet anlamaya başlamıştım.

"Bir."

Neden yazıya bakmamıza izin vermemişti?

"İki."

Bizi neden Mick'le tehdit ediyordu?

"Üç."

Radar başını salladı. Kâğıtları açtık ve bir kez daha, kalbime bir ağrı saplandı.

"Benim adım Ashlyn Denbe," diye fısıldadı kızım. Z kaşlarını çatmış, elini de kulağına götürmüş halde ona bakıyordu.

"Benim adım Libby Denbe," diye devam ettim. Benim sesim tıpkı onun istediği gibi daha yüksekti.

Ashlyn boğazını temizledi. "Bugün pazar."

Ben de tarihi söyledim, ardından kâğıtta yazılan notu okuyup tedirgin şekilde gazeteyi açtım ve ön sayfayı gösterdim.

"Babam Justin Denbe'yle birlikte buradayız," dedi kızım.

"Özgürlüğümüze kavuşmamız için," diye okudum, "şu hesaba dokuz milyon dolar transfer etmeniz gerekiyor." Uzun bir sayı dizisi okudum. Kâğıtta tekrar etmem yazıyordu. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip tekrar ettim.

"Yarın öğleden sonra saat üçte sizi arayacağız," diye ekledi kızım.

"Justin Denbe'nin iPhone'undan," diye okudum. "Bu ara-

ma FaceTime'la olacak. Bizi görebileceksiniz. Biz de sizi görebileceğiz."

"Sağ olduğumuzu anlayacaksınız," dedi Ashlyn. Gözleri birden açıldı, endişeyle bana baktı.

"Ardından parayı transfer etmeniz için on dakikanız var."

"Bütün transfer tamamlandıktan sonra," diye okudu Ashlyn, "bizi sağ salim alabileceğiniz yerin adresini vereceğiz."

"Öğleden sonra saat üç on birde," dedim, "dokuz milyon doların tamamı hesabımıza aktarılmamış olursa..."

"Ailemizin ilk üyesi..." Ashlyn durup kafasını kaldırdı. Z ona sertçe bakıyor, hem o sözcükleri onun ağzından duymak hem de söylediklerini yapmamasının sonucunun ne olacağını net şekilde hatırlatmak istiyordu. "Ailemizin ilk üyesi öldürülecek," diye fısıldadı Ashlyn.

"Seçim rasgele yapılacak," diye devam ettim. Benim ses tonum da eşit derecede kısıktı.

"Uzlaşma söz konusu değil."

"Bir kez daha aramayacağız."

"Para aktarılacak," diye mırıldandı Ashlyn.

"Yoksa hepimiz tek tek öleceğiz," diye tamamladım cümleyi.

"Parayı ödeyin," diye okudu Ashlyn duygusuzca.

"Hayatımızı kurtarın." Sesim biraz yalvarır gibi mi çıkmıştı?

"Jazz," dedi Ashlyn.

Kaşlarımı çattım, kendi kâğıdımda da aynı sözcüğü gördüm. "Jazz," diye tekrar ettim."

Sonra Radar telefonunu indirdi ve gösteri bitti.

Ashlyn ve ben bir süre konuşmadık. Odanın köşesine gidip

bir zamanlar bize ait olan kıyafetleri, başka hayattan başka insanlara aitmiş gibi çıkarttık.

Radar muhtemelen o kısa videoyu göndermek için odadan derhal çıktı. E-postayla mı atacaktı? Teknolojiden çok anlayan biri değildim ama o ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu.

Z kapının yanında bizi bekledi, elleri siyah kargo pantolonunun ceplerindeydi. Biz giyinirken gizlice bize bakmaya çalışmıyordu, orada olmamıza alışmış gibi bir hali vardı. Bizi kaçıranların arasında en az çözebildiğim oydu. Bu operasyonun lideri olduğu çok belliydi. Kaslarıyla eşdeğer bir de zekâsı vardı.

Eski asker. Şimdi de paralı asker mi oluyordu? Parası iyi olduğu sürece her şeyi yapabilecek, herkese zarar verebilecek biri miydi? Bir aileyi kaçırıp, bir kocayı dövüp, bir kadını ve kızını korkutabilir miydi?

Yoksa çifte kazanç mı elde ediyordu? Bizi kaçırmasını isteyen her kimse ondan para alıp bir de üstüne dokuz milyonluk fidye mi götürecekti?

Yoksa bu etik dışı mı olurdu? Paralı askerliğe uymaz mıydı?

Bu, kafama takılmıştı. Tutunmakta güçlük çektiğim bir fikir tohumu. Şu ana kadar bildiklerimizi düşününce –kilitli ön kapı, günlük rutinimizi fısıldayan içeriden biri– bizi kaçırmaları için Z ve ekibini tutan kişinin tanıdığımız biri olduğunu düşünmüştük. Ancak kim olduğunu ve nedenini bulamamıştık. Bu da ortadan kaybolmamız için para ödeyen kişinin, gerçekten de eve sağ salim dönmemizi isteyip istemeyeceği gibi mantıklı bir soruyu doğuruyordu. Z, Radar ve Mick için fidye istemek mantıklıydı, her biri milyonlarca dolar alacaktı. Peki ama bunun ardındaki gizemli beyin kimdi? Tüm bunlardan ne çıkarı vardı?

Eminim ki hiç bulunmamamız onun en çok işine gelen şeydi. Bu da şu anki ister al, ister alma fidye talebini açıklayabilirdi. Ashlyn ve benim az önce okuduğumuz yazı herhangi bir fidye pazarlığına, iyi niyetli değişikliklere ya da karşı tekliflere yer bırakmıyordu. Sadece, yarın üçe kadar dokuz milyon doları ödeyin yoksa Denbe ailesi ölecek diyordu.

Sanki Z bizi öldürmek için bahane arıyormuş gibiydi.

Belki de planın arkasındaki asıl niyet buydu, böyle sözleşilmişti. Kulağa tuhaf gelse de Z bana ahlaklı biri gibi gelmişti. Dediğini yapan türden bir adam, söz verince tutan biri.

Ürperdim ve bir kez ürperince geçmesi zordu.

Yirmi dört saat, diye düşündüm.

Yirmi dört saat ve sonra ya bir mucize olacak, kendimizi sağ salim evimizde bulacaktık.

Ya da ölüp gidecektik.

31. Bölüm

Wyatt mutlu değildi. Dedektif arkadaşları da mutlu değildi. Son aramaya dair bilgileri almak için Tessa'yla birlikte Denbe ailesinin Boston'daki evine dönmüşlerdi. Yaklaşık otuz dakika önce hayat sigortasını yapan şirkete e-posta yoluyla Libby ve Ashlyn Denbe'nin kısa bir videosu gönderilmişti. Şimdi yine hep birlikte FBI'ın mobil komuta merkezine doluşmuş, bilgisayar ekranına bakıyorlardı. Video yeni bitmişti. Özel Ajan Hawkes yeniden oynatma tuşuna bastı. Sonra bir daha, bir daha. Sonraki izleyişleri de hiçbirinin ruh halini iyileştirmedi.

Akıllarındaki sorulara cevap bulamamışlardı. Tekrar görüşme sağlamak ya da ailenin en küçük üyesinin serbest bırakılması gibi bir iyi niyet beklentisine girmek mümkün değildi. Sadece verilecek ve alınacaktı. Parayı öde yoksa cesetleri alırsın.

Nicole kaşlarını çatarak, "Parayı ödediğimiz saniye Denbe'leri öldürmeyeceklerini nereden biliyoruz?" dedi. Sarı saçlarının bir tutamını parmağına dolayıp duruyordu. Wyatt'ın nefret ettiğini ama vazgeçemediğini bildiği, tedirginlik belirtisi bir alışkanlıktı bu.

"Bilmiyoruz," diye karşı çıktı FBI Ajanı Hawkes. "Sanki her şey çok uzakta oluyormuş gibi. Parayı ödeyeceğiz, Denbe'ler bir adres verecek, sonra da gidip onları kurtaracağız."

"Bu meseleye basit bakalım diyor gibisin," dedi Wyatt. "İşi dallanıp budaklandırma. Onların yaptığı da tam olarak bu."

"Sigorta şirketi bunu kabul etmeyecektir," diye uyardı Nicole.

"Denbe İnşaat parayı ödememeleri halinde onları dava etmekle tehdit ediyor," diye çıkıştı Tessa. Wyatt'ın yanında duruyordu. Saçları çilek gibi kokuyordu ve Wyatt gerçekten de omuzlarına döküldüğünde nasıl olacağını görmek için saçındaki siyah lastiği çekip çıkarmak istiyordu. Elbette ki böyle bir şey için doğru yer ve zaman değildi ama yine de istiyordu. "Sonuçta poliçede ölüm riskiyle ilgili bir madde bulunuyor ve ortada, para ödenmezse o riskin gerçekleşeceğini gösteren bir video var. Bana çok da net bir açıklama gibi göründü."

Nicole resmiyetle, "Daha çok bilgiye ihtiyacımız var," diye devam etti. "Görüşmelerin amacı da bu. Kızın salıverilmesi gibi ayrıcalıklar talep etmemiz gerekirken şimdi resmen sigorta şirketinin eline bakıyoruz. Hiçbir şey demedik. Hiçbir şey almayı istemedik. Bütün riski biz alıyoruz, ödülü kapan onlar."

Wyatt elini havaya kaldırdı. "Bunu bir konuşalım bence. Videonun bize anlatmadıklarını bulmak konusunda fazla ileri gitmeden önce, anlattıklarını tartışalım." Parmaklarından birini kaldırdı: "Adamlar deneyimli bir kere."

"Resmen profesyoneller! Bunu zaten biliyoruz!" dedi Nicole, hâlâ saçıyla oynuyordu.

"Kiralık kas gücü üzerinde duruyoruz. Büyük olasılıkla da eski askerler ama mesela fidye için adam kaçırma geçmişleri var

mı? Sizde bununla ilgili her türlü veritabanı olur. Daha önce böyle bir şey yapmış olan profesyonellerin, bilinen saldırganların bir listesini çıkarttırır mısın? Bu bize bir şeyler gösterebilir."

Nicole kaşlarını çattı ama başını salladı. Hawkes'a döndü ve Hawkes hemen yazmaya başladı.

"iPhone kullanıyorlar," diye devam etti Tessa beyin fırtınasına. "Yarınki telefon görüşmesinin FaceTime üzerinden olacağını düşünürsek. FaceTime'dan Justin'in numarasını tuşlayacaklar ve biz telefonu açtığımızda video konferans gibi olacak. Onları görüp duyabileceğiz, onlar da bizi görüp duyabilecek."

"Videonun kalitesini düşününce," diye söze girdi Hawkes, "iPhone bana da mantıklı geliyor. Şimdi, FaceTime için kablosuz internet bağlantısı lazım ama bu artık o kadar da büyük bir sorun değil. Bulundukları yerde kablosuz internet bağlantıları olabilir ya da kendi ağlarını oluşturmak için yanlarında taşınabilir modem getirmiş olabilirler."

"Bunun izini sürebilir miyiz?" diye sordu teknolojiden anlamayan Wyatt.

"Kablosuz ağ sinyalinin mi? Güvenli sinyal kullanmıyorlarsa ve biz onu alabilecek mesafedeysek, evet, bizi kaynağına götürebilecek araçlarımız mevcut. Fakat bunun için kablosuz ağ sinyalini alabilmek, onun failler tarafından kullanıldığını belirlemek ve yaymın yapıldığı yere birkaç yüz metrelik –belki daha da yakın– mesafede olmamız gerek."

Wyatt bunu hayır olarak algıladı. "Peki ya iPhone?"

"İzini sürebileceğimiz bir telefon numarası yok. Justin müşteri hizmetlerini aradığında, numara gizliymiş. Bu adamların profesyonel olduğunu düşününce benim tahminim, o iPhone'un

çalıntı ya da sahte olduğu. Tüketici elektroniği konusunda ciddi bir karaborsa söz konusu ve bunun gibi işler için kullan-at telefon almak iyice kolaylaştı. En azından," –dedi Hawkes omuzlarını silkerek– "... ben olsam böyle yapardım."

Tessa alçak sesle, "Kız biraz şaşkındı," dedi. "Justin de kelepçesizmiş gibi konuşuyordu ama bu video, sözcükleri tonlama şekilleri. Ashlyn ve Libby önceden kaleme alınmış bir yazıyı okuyor gibiydiler. Ölüm tehdidi... bunun da Ashlyn'i hazırlıksız yakaladığını rahatlıkla söyleyebiliriz."

Wyatt, kızın yüzünde o satırı okurken oluşan ifadeyi düşünerek, "Panik halinde değildi ama," diye mırıldandı.

"Bu arada onlara zarar vermemişler," dedi Nicole. "Justin gibi dayak yememişler yani. Aynı zamanda mevcut durumda gayet de iyi duruyorlar. Bu da onlara Justin'den daha iyi davrandıklarını gösteriyor."

"Pestillerini çıkarana kadar döverlerse fazla para etmezler de ondan," dedi Wyatt. "Ama Justin her türlü para eder. Katılıyorum. Kaçıranlar onları her neyle tehdit ettiyse, işbirliği yapmaya ikna etmişler."

Tessa, "Profesyoneller," diye mırıldandı, ayrımı net şekilde yapmıştı.

Wyatt öne eğilip görüntüyü dikkatle inceledi. "Arka plan ahşap panele benziyor," dedi.

"Katılıyorum," dedi Hawkes hemen.

"Dağ kulübelerindekiler gibi." Wyatt işin lojistik tarafını düşünerek zihninde analiz etti. "Denbe'ler, bulundukları yerin adresini para transfer edilir edilmez verecekler," diye konuştu sonra kendi kendine. "Yani, kaçıran kişiler taleplerinin yerine getirilip

getirilmediğinden emin olmak için bir süre daha civarda kalmak, telefon görüşmesi sırasında bile ailenin kurallara uymaya devam ettiğinden emin olacak bir yakınlıkta olmak zorundalar. O zaman, para verilen hesaba yatırılır yatırılmaz iki şey aynı anda olacak: Polisler verilen adresi bulacak ve bu yeni zenginler parayı alıp kaçacaklar. Bana sorarsanız öyle ya da böyle Kuzey New Hampshire'da bir yerden çıkacaklar."

Üç çift göz onu şüpheyle izliyordu.

"Şehir polisleri," dedi Wyatt onlara, donuk bir tavırla. "Siz düzinelerce polisin beş dakika içinde her an her yerde olmasına alışıksınız. Şimdi, benim yaşadığım ormanlık bölgedeyse, en yakın destek birimi kırk değilse bile en az yirmi dakika uzakta. Profesyonel kişilerin biz oraya gitmeden kaçabilmelerine fazlasıyla yetecek bir zaman bu.

Bu durumda," –konuyu iyice kızıştırdı– "yolları kontrol etmeliyiz. Kaçıran kişiler çok sayıda sapa yol deneyecektir. Aksi takdirde, kendilerine doğru gelen polislerin kucağına düşerler. Gizlendikleri yerde birçok noktadan ulaşılabilecek kulübeler, kamp yerleri falan olmalı... bana bir harita lazım. O dijital ekranlarınızdan değil ama. Gerçek, üzerini fosforlu kalemlerle çizebileceğimiz, üzerine öğle yemeğimizin kırıntılarını dökebileceğimiz, katlanabilen bir harita."

"Anladım," dedi Nicole. Ardından mobil komuta merkezinin, FBI'ın gerçek harita gibi eski şeyleri bulundurduğu arka bölümüne doğru yürüdü.

Nicole oradaki yığını karıştırırken Wyatt fırsattan istifade, "Ashlyn Denbe'nin arkadaşlarıyla görüşmenizden bir şey çıktı mı?" diye sordu.

Hawkes da cevap verme hakkını gördü kendinde. "Hem evet hem hayır. En yakın arkadaşı Lindsay Edmiston'ın dediğine göre Ashlyn'in sevgilisi yokmuş ve önüne gelenle yatacak biri değilmiş. Ancak yine de..."

Wyatt ve Tessa meraklı gözlerle ona baktı.

"Lindsay bile Ashlyn'in bir sırrı olduğunu düşünüyor. Cuma gecesi, anne ve babasının birlikte dışarı çıktığı gece Lindsay, Ashlyn'i kendi evlerine davet etmiş ama Ashlyn reddetmiş. Lindsay'e bakılırsa bu alışılmadık bir durummuş çünkü Ashlyn evde yalnız kalmaktan hoşlanan biri değilmiş. Lindsay de bir çocuğun varlığından şüphelenmeye başlamış. Aslında Lindsay anne ve babasının dışarı çıktığı o cuma gecesinde Ashlyn'in odasında gerçekten yalnız olup olmadığını merak etmiş."

"Erkek arkadaşını mı çağırmış?" diye sordu Tessa hemen.

Hawkes başını kaldırıp ikisine baktı. "Olabilir ama Lindsay liseden biri olmadığına yemin ediyor."

Nicole ve Hawkes'ın yapacağı başka görüşmeler olduğu için, Tessa ve Wyatt'ı haritayı incelemek üzere bırakıp gittiler. Wyatt, Kuzey New Hampshire'daki yolları, şehirleri ve ormanlık alanları belirledi. Ashlyn Denbe'yi aklından çıkaramıyordu. Kendisinin ve ailesinin serbest bırakılacağı düşüncesiyle neşelendiği anı. Fakat sonra, annesiyle birlikte ellerindeki yazıyı okumaya devam ettikçe, kendilerini kaçıran adamların talepleri yerine getirilmezse öldürüleceklerini öğrenince bir anda donup kalışı. Denbe ailesinin ilk üyesinin öldürüleceğiyle ilgili yazının şoku.

Wyatt ceptelefonunun az çektiği bölgeleri eleyebilmek için

ceptelefonu servis sağlayıcılarını araştıran yardımcısı Gina'yla bir telefon görüşmesi yaptı. Ardından düzinelerce kamp alanını ve patikayı araştıran Avcılar ve Balıkçılar Derneği'ni, bir de yaban hayat merkezini arayıp bolca S ve O içeren güncel bilgi aldı.

Sonunda, haritanın üzerinde dört milyon dönümlük arazinin yalnızca çeyreğini gösteren çok sayıda S-O-S tablosu oluşmuştu. Anayolları düşününce, "yüksek olasılıklı" üç şehre odaklandı: İçini boydan boya geçen 93 numaralı bir otobanı olan Littleton, kaçıran kişileri Boston'a ya da Vermont'a getirebilirdi. İkinci seçenek, 3. Yol, aynı zamanda 26 ve 145'in de geçtiği New Hampshire/Vermont sınırındaki Colebrook'tu. Son olarak, New Hampshire'm doğu tarafındaki dar ucunda bulunan, 16. Yol'un geçtiği ama aynı zamanda Maine'e giden 2. Yol'a çok yakın konumdaki Berlin vardı. İlk iki seçenekten daha büyük ve kullanılmayan değirmenleriyle daha zor bir yer olmasına rağmen, kiralık suçluları saklamak için daha uygun bir yer olabilirdi.

Wyatt sadece varsayım ve tahminlerine, aynı zamanda da sezgilerine güvenerek üç tane büyük O çizdi. İpin ucunda tüm aile olunca, çok fazla belki vardı. Ashlyn. Libby. Justin Denbe.

Kalemini bıraktı.

Derin bir iç çekti.

Karşısında oturan Tessa da aynısını yaptı.

"Yarın, saat üçte. Olmayacak bu iş," dedi Tessa kısaca.

"Olmayacak," dedi Wyatt onu onaylayarak. "Sigorta şirketi ödese bile... bir grup profesyonelin bu aileyi serbest bırakması için hiçbir sebep yok."

"Onları bulmak zorundayız."

"Evet." Saatine baktı. "Yirmi altı saatimiz var ve zaman gittikçe azalıyor."

"Ashlyn'in gizemli erkek arkadaşının kimliğini öğrenmek istiyorum," diye mırıldandı Tessa. "Masum bir görgü tanığı ya da evin güvenlik şifresini bilen biri daha olamaz mı?"

"Doğru dedin."

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa bu ailede herkesin bir sırrı mı var?"

Wyatt omuz silkti. "Bana sırları olmayan bir aile söylesene."

"Doğru dedin." Fakat Tessa'nın ses tonundan, bundan memnun olmadığı belliydi. Aynı şekilde Wyatt da memnun değildi.

Wyatt etrafına baktı. FBI'ın komuta merkezi boşalmıştı, herkes içeriden aldığı bilgi doğrultusunda farklı bir ipucunun peşinden koşuyordu. Bölmek ve fethetmek, çoğu soruşturma alanında harcanacak zamanı kısaltmanın en iyi yoluydu. Ancak en çok cevap aradığın soruları başkalarının kovalaması işlerini zorlaştırıyordu.

Tekrar konuya odaklanıp, "FBI, Ashlyn'in izinde," dedi. "Bu da bizi Denbe İnşaat'a götürüyor. Yani yönetim ekibindeki yalancı takımına."

Tessa'nın gözleri parladı. "Acaba Ruth Chan'ın uçağı indi mi?"

"Harika fikir."

Mobil komuta merkezinden çıkıp finans müdürünü bulmaya gittiler.

32. Bölüm

Bizi akşam yemeğine Mick götürdü. Hücre kapısında belirdiği an Justin gerildi. Dile dökülmemiş kurallar uyarınca Justin, Ashlyn'in bir yanma geçerken ben de diğer yanma geçtim.

Onun aksine, Mick sakin görünüyor ve bize hücre kapısını işaret ederken gülümsüyordu. Ellerimizi bağlamadı, tek tek de götürmedi. Z gibi o da önden yürüyüp üçümüzü arkasında bıraktı. Sağ eli, belinde duran şok tabancasındaydı ama bununla tezat şekilde de dünya umurunda değilmiş gibi yürüyordu.

Dokuz milyon dolar fikri onu mutlu mu etmişti? Yoksa sadece geri sayımın keyfi miydi bu? Yirmi dört saat ya da daha bile kısa süre içinde her şey bitecekti. O ya da bu şekilde gidecektik. Ya polis bizi gelip alacaktı ya da... Yoksa kaçıranlar bizi öldürecek miydi? Belki de Mick intikamını almak için beklediği fırsatı bulduğu için parayla o kadar ilgilenmiyordu. Radar'ın bizi soğukkanlılıkla vuracağını düşünemiyordum ama Mick bunu zevkle yapardı.

Z ise bu işi sessiz ve hızla hallederdi. Kişisel bir şey değildi. Hepsi işti.

Radar'ı özlemiştim. Vahim durumumu bir kenara bırakırsak, sırf mide bulantılarım geri gelmeye başladığı için. Uyuşturucuyu bırakmanın getirdiği semptomlar siyah maskeli bir komando gibi sinsice içime işliyordu. Hapa ihtiyacım vardı. Peki o hapı içmek istiyor muydum?

Benim canım, turuncu, reçeteli ilaç şişem. İki, üç, dört tablet hidrokodon. O güzel erime hissi. Dünya yana doğru kayar, artık keskin kenarlarından eser kalmamıştır. Endişelenme. Fazla düşünme. Sadece akışına bırak.

Metadonun canı cehenneme. Ben gerçek ilaçlar istiyordum.

Endüstriyel mutfağa geldiğimizde Mick kollarını iki yana açtı.

"Tarçınlı çörekleri çok sevdim," dedi. "Şimdi git de harikalar yarat."

Buzluğa ve kilere yöneldim, heyecanımı toplamak istiyordum ama aklımdan tek geçen hepsini zehirlemekti. Az pişmiş hamburgerle mi? İyi yapılmamış tavukla mı? İnsanlar hep yemekten zehirlenirdi. Kesinlikle bir şey düşünmeliydim.

Fakat sonuçta hepimiz aynı yemeği yiyorduk. Yani sonunda elime ne geçecekti? Ceset torbasında altı kişi mi? Bizi kaçıranlar bunu yapamayacak olsaydı, muhtemelen bizi hücremizde çürümeye bırakırdı. Belki de fidye teslim tarihini bile ertelerlerdi. Onlar iyileşirken bizim payımıza düşen o delikte fazladan bir gece olurdu.

Hayır. Gıda zehirlenmesi olmazdı. En sevdiğimiz yiyeceği yapacaktım. Yarın oyun zamanı geldiğinde olabildiğince hazır olabilelim diye demir bakımından zengin, karbonhidrat yüklü, ailemin gücünü yerine getirecek bir yemek.

Hamburger istiyordum ama buzlukta bulamadım. Tuhaftır,

çünkü sabah kahvaltı için pastırma alırken gördüğüme yemin edebilirdim. Tabii, adamlar öğle yemeği yemiş olmalıydı. Hamburgerleri ızgarada pişirmiş olabilirler miydi?

Kilerden konserve et yahnisi aldım, sonra peynir bulmak için döndüğümde onun da bitmiş olduğunu gördüm. Hamburgerlerine koymak için mi dilimlemişlerdi?

Başım ağrıyordu. Bütün paslanmaz çeliklerden yansıyan parlak tepe lambaları gözlerimi acıtıyordu. Fakat buzluğa ve kilere girip çıkarak kendimi toparlamaya çalıştım. İkisi de nispeten daha karanlıktı. Aslında ilk olarak makarnayı ve sosunu yapsam, diye geçirdim içimden, ama sonra fark ettim ki... Z ve ekibi ya dünyaları yiyordu ya da ortalığı temizliyordu.

Bizi kaçıranlar izlerini yok ediyordu. Sona hazırlanıyorlardı.

Mick tehdit dolu bir sesle, "Evet?" diye seslendi. Kendimi işime dönmeye zorladım.

Ashlyn'e iki kutu ıspanak konservesi verdim. Hemen burnunu büktü. Buna bir kutu mısır konservesi, bir kavanoz soğan ve konserve havuç ekledim.

Mick bana şüpheyle baktı. "Bu tarçınlı çörek değil."

"Kiş?" diye sordum ona.

"Afiyet olsun!" dedi.

"Çoban türlüsü bu."

Ben et yahnisini zeytinyağı ve suyunu süzdüğüm arpacıksoğanıyla birlikte tavaya atarken, Justin'e de karışık hazır çeşnili patates püresi yapma görevi verdim. Her şey köpek maması gibi görünüyor ve neredeyse öyle kokuyordu. Annemle yıllar önce yediğimiz, soğuk konserveleri hatırladım. Daha çok votka alacak

para bulabilmek için, tonbalığından daha ucuz diye konserve kedi maması alan yaşlı komşumuzu hatırladım.

Ashlyn sebzelerin suyunu aldıktan sonra ona sebzeleri yahniye eklettim. Kilerde sarmısak tozu ve Worcestershire sosu buldum. Ashlyn ve Mick burunlarını bükerken ikisini de karışıma ayrı ayrı ekledim.

Sonra bir lazanya tepsisi buldum. Sebze ve et yahnisini tabana döktüm. İçine tereyağı koyduğum hazır patates püresini de üzerine yaydım. Justin bulaşıkları yıkar, Ashlyn masayı kurarken ben de tepsiyi fırına verdim.

"Sen ciddi misin?" diye sordu Mick.

"Ne konuda ciddi miyim?"

"Şu... yemek."

Omuz silktim. "Taze hamburger ve patates daha iyi olurdu ama ne var ne yok yemişsiniz."

"Bu çok iğrenç."

"Yemezsin sen de."

"Hey, ben hayatım boyunca hazır yemek yedim. Domuz maması yiyemem."

"O zaman şikâyet etme."

"Ne bu, ev hanımı savaşı mı?"

"Elbette. Şimdi nazik ol yoksa bir dahaki sefere tozunu alırım."

Mick kahkaha attı. Gözleri o kadar parlak olmasaydı ve kahkahası o kadar uzun sürmeseydi kendimi iyi bile hissedebilirdim. Sonunda Ashlyn, babasına yaklaşırken ben de tezgâhın diğer tarafına geçip hamurun başına döndüm.

Tarçınlı çörek ziyafetiyle kıyaslayınca, uyduruk çoban tür-

lüm o kadar coşkuyla karşılanmadı. Ancak Mick'in de dediği gibi, askerler düşük standartlara alışkındı.

Mick bana rağmen yiyeceğini söyleyerek tabağının yarısını doldurdu. Z bir bilimadamı edasıyla her katmanı dikkatlice inceledi, sonra da omuz silkip çatalını daldırdı. Bir tabak da Radar için ayrıldıktan sonra sıra aileme geldi. Justin, Mick gibi kolayca yemeye başladı. Ashlyn'se derin bir iç çekip kaşığına azıcık bir parça aldı.

Ürpererek, "Ispanak," dedi.

Sabaha yoğun bir kan kaybıyla başladığını hatırlayıp, "Demir," diye düzelttim kızımı.

"Ispanak," diye ısrar etti.

Onu duymazdan gelip kendi önümdeki yemeğe döndüm. Gerçekten de o kadar kötü değildi. Sebzeler hamur gibi ve lezzetsiz, et lastik gibi ve griydi. Ayrıca günlük sodyum ihtiyacımızın dört yüz katını falan alıyorduk ama onun dışında...

Gerçekten de bir hap yutabilirdim. Bir kadeh şarap. Bir şeyler.

"İyi eğleniyor muydunuz?" diye sordu Z durduk yere. Justin'e bakıyordu. Z ikinci tabağını almıştı. Mick de öyle.

"Ne?"

"Evinizde diyorum. Büyük sözleşmelere bel bağlayan bir işin var. Muhtemelen insanları yiyip içmek için eve davet etmekten gocunmuyorsundur."

"Zaman zaman," dedi Justin. Kocam dimdik oturuyordu, yaralı yüzü bitkindi.

"Yemekleri o mu pişiriyordu?" dedi Z çatalı bana doğru uzatıp.

"Karım mükemmel bir aşçıdır. Bunu kendi gözünüzle görecek kadar fırsatınız oldu."

"Karının en sevdiği yemek ne?"

"Anlayamadım?"

"Onun en sevdiği yemek ne? Bahse girerim o seninkini biliyordur." Z dönüp bana baktı.

"Wellington usulü bonfile," dedim alçak sesle.

Z, Justin'e döndü. "Öyle mi?"

Kocam gözlerini Z'den ayırmadan, "Taze portakal," dedi yavaşça. "Balayımızda yemiştik. Hatta ağaçtan kendimiz toplamıştık. Marketten öyle bir şey almana imkân yok."

Haklıydı. O zaman çok severdim. Geçmiş bir yaşamın izleri. Acımın şu anki tadı.

Kendimi tabağıma bakarken buldum, ikisinin de benden bahsetmeyi kesmesini diliyordum.

Z, Justin'e, "Onun için bir portakal ağacı diktin mi?" diye sordu.

"Boston'da mı?"

"Ona bir sera yap. Yoksa nasıl yapıldığını bilmiyor musun?"

Justin'in yüzü gerildi. Belli ki ona yem atıyordu ama ben bile nedenini bilmiyordum.

Z aniden bana döndü. "Onu terk edecek misin?"

Başımı kaldırdım. Ashlyn'inkiler de dahil bütün gözler üzerimdeydi.

"Döndüğünüzde. Yarın gece," dedi Z. "Karar zamanı."

Başımı dik tutmaya çalıştım. "Bu seni ilgilendirmez," dedim açıkça.

"Huylu huyundan vazgeçmez."

"Gidip kaçıracak başka kimseniz yok mu sizin?"

Gülümsedi ama hiç de sıcak bir gülümseme değildi. Kafasındaki kobra dövmesinin açılıp tekrar sarmalandığını gördüğü-

me yemin edebilirdim. "Bilmem. Siz en dayanıklı aile çıktınız. Çoğu ağlayıp zırlar. Siz çok daha... olaylısınız."

Sonra dikkatle Ashlyn'e baktı: "Erkek arkadaşın mı var yoksa sadece fahişe misin?"

O da benim gibi tepki verdi. "Seni ilgilendirmez."

Yazık olmuştu çünkü Justin ve ben de ondan bunun cevabını bekliyorduk. Muhtemelen o da bizimle aynı şeyi hissetmişti.

"Senin gibi güzel bir kızın daha yüksek standartları olmalı."

Kızım, Z'ye en delici bakışını fırlattı. "Gerçekten mi? Ne bu, profesyonel bir beceriksizden öğütler filan mı? Yani, önce bizi kaçırıyorsun, sonra da yaşam koçluğu mu yapıyorsun?"

Z gülümsedi. Mick'in kahkahası beni ne kadar ürkütüyorsa, Z'nin gülümsemesi de o kadar korkutuyordu. Arkasına yaslandı, çatalını tabağına bıraktı.

"Aile," dedi sonunda, "boşa harcamak için korkunç bir şey."

Sonra bana baktı ve gözlerinde her şeyi gördüm. İtiraf ve pişmanlık.

Ölmüştük.

Yarın saat üçte parayı alacaklar, sonra da bizi öldüreceklerdi. İş bu. Sade ve basit. Hele de kafasında kobra dövmesi olan bir adamla iş yapıyorsan.

Yine kimse konuşmadı.

Z gitti. Biz mutfağı topladık. Radar kendi yemeğini yemek için geldi, peçetesinin altından iki tane hap uzattı, ben de ona yemek koyarken onları aldım. Çoban türlüsünün kalanını buzluğa götürdüm ve gözden kaybolduğum anda ikisini de susuz yuttum. Yutarken de içimden, *keşke hidrokodon olsalar*, diye geçirdim.

Sonunda Mick bizi hücrelerimize götürdü. Ellerimiz hâlâ bağlı değildi, hâlâ özgürmüş gibiydik.

Ailece ölüme yürüyorduk.

Hücre kapısı arkamızdan gürültüyle kapanınca, dönüp baktığımda onu sırıtırken gördüm. Göz kırptı ve ağzını sessizce oynattı: *Yakında.*

Hep orada olan kameraya son bir bakış attı, ardından gözden kayboldu.

Ashlyn dakikalar içinde uykuya daldı. Üst ranzaya çıkıp yığılmıştı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Justin ve benim de konuşmamız gerekiyordu.

Huzursuz şekilde yatağın kenarına otururken, hiçbir girizgâh yapmadan, "Gitmemize izin vermeyecekler," dedim. "Yarın üçte parayı alacaklar, sonra da bizi öldürecekler."

"Saçmalama." Justin karşımda, kollarını başının altına almış şekilde uzanıyordu. "Onlar profesyonel. Dokuz milyonu riske atacak bir şey yapma ihtimalleri yok."

"Bunların hiçbiri aklıma yatmıyor. O yüklü miktarda para hesaplarına aktarılacak ve sonra mucizevi şekilde bizi bırakacaklar mı? Yani parayı aldıkları andan sonra bize zarar vermelerine ne engel olacak? Hâlâ bir hapishanede olacağız. Hayatlarımız hâlâ onların elinde olacak."

"Kumanda odasında olacağız, güvende. Z'yle bunu ayarladık: Yarın, saat gelince, benim ceptelefonumu aramak için Radar'ın ceptelefonunu kullanacağız. Yüksel ihtimalle Boston'dan bir federal ajan açacak. Onu göreceğiz, o da bizi görecek. Görsel

kanıt. Sonra sen, ben ve Ashlyn kumanda odasına gidip kapıyı kilitleyeceğiz ve para aktarılırken kendimizi emanete alacağız. Fidye yatırıldığı andan itibaren Z ve ekibi derhal gidecek. Bizi Boston'a geri götürecek yerel polisin gelmesini bekleyeceğiz ve sonra da normal hayatlarımıza geri döneceğiz."

"Ya yetkililer fidyeyi ödemezse? Onlarla pazarlık yapmak gibi bir şey..."

"Z'nin şartları böyle. İşleri basit tutmak istedi. Aslında ben de katılıyorum buna. Ya yap ya da git. Sigorta şirketinin üzerindeki baskıyı artırıyor."

"Peki ama ya şirket ödemezse..."

"Ödeyecekler, Libby. Buna mecburlar. İstedikleri kanıtı verdik, poliçe güncel ve açıkçası, federaller de muhtemelen onlara ödetecek. Yarının planlandığı gibi gitmesi herkesin yararına. Güven bana, yirmi dört saat sonra bütün bunları arkamızda bırakmış olacağız."

Kocamın yüzüne baktım, hâlâ ikna olmuş değildim. Ellerim titriyordu. Metadon almıştım, semptomları azaltması gerekiyordu ama o kötü hal geçmiyordu.

"Bizi neden kaçırdıklarını bile bilmiyoruz," diye mırıldandım.

"Önemi var mı?"

"Seni dövdüler!"

"Ben iyiyim."

"Ashlyn'i korkuttular."

"O güçlü bir kız."

"Nasıl bu kadar rahat..."

Justin kalkıp oturdu. Bana bakayım derken neredeyse kafasını üst ranzaya çarpacaktı. "Bana hâlâ mı güvenmiyorsun, Libby?"

Ağzımı açtım ama hiçbir sözcük söyleyemedim.

"Eve dönüyoruz. Burada önemli olan bu. Öyle ya da böyle, yarın üçte sen ve Ashlyn, Boston'a doğru gidiyor olacaksınız. Ailem güvende olacak."

Tedirginliğimin kaynağını işte o an anladım. Kocamın omuzlarında bir yük vardı. Sesinde de bir tını. Bir karar vermişti. Ashlyn ve benim güvenliğimi kendi güvenliğinin üzerinde tutmuştu.

"Aptalca bir şey yapmanı istemiyorum," derken buldum kendimi. "Eve hep birlikte gitmemiz gerekiyor, Justin. Biz bir aileyiz."

Gülümsedi ama bu tatlı bir gülümseme değildi. "Aile mi? Karımı aldattım ben. Lanet olsun, kızımın yaşadığı şeylerden şüphelenmedim bile. Sen söyle, Libby. Ben hiç geri dönmesem ne kadar kötü olabilir ki?"

"Sakın böyle konuşma. Kızının sana ihtiyacı var!"

"Ya senin, Libby? Senin neye ihtiyacın var?"

Ona orada, bize ihtiyacım olduğunu söylemek istedim. Ona, *bir eve gitsek her şey düzelecek*, demek istedim. Ancak Tanrı şahidim olsun ki, geleceğimi daha çok yepyeni beyaz haplarla dolu, turuncu renkli şişeyle görüyordum...

Z haklıydı. Aile boşa harcamak için korkunç bir şey ve bizim yaptığımız da tam olarak buydu. Birbirimizle savaştık, birbirimize ihanet ettik. Peki ne için?

Eve dönecektik ama huzur bulmak bir kenara dursun, hayatlarımızın enkazıyla yüzleşmek durumunda kalacaktık.

Gözlerim doluyordu. Kocama baktım. Beni inciten, karşılığında benim de yalan söylediğim adama. Sonra ağlamaya başladım. Bir zamanlar sahip olduğumuz yuva için. Beraber inşa et-

tiğimizi düşündüğüm evlilik için. Kızıma vereceğimi umduğum gelecek için.

Justin ranzadan kalktı. Kollarını bana sardı ve yapış yapış, leş gibi kokar halde olmama rağmen beni göğsüne yasladı.

"Şşşt," diye mırıldandı. "Bunu telafi edeceğim, Libby. Güven bana, sadece güven. Yarın her şeyi düzelteceğim."

Kocamın bana sarılmasına izin verdim. Kendimi onun kollarının teselli eden gücüne, kalbinin sesine bıraktım. Sonra başımı kollarının kıvrımına dayadım çünkü bir zamanlar bu adamı çok sevmiştim ve öyle ya da böyle, o hissi bir daha asla tadamayacaktım.

Pazartesi günü, saat üç.

Ailece ölüme yürüyorduk.

33. Bölüm

Tessa ve Wyatt, Ruth Chan'ı E Terminali'nin bagaj alım bölümünde buldu. Ufak tefek finans müdürü, kocaman bir güneş gözlüğü takmıştı, bronz tenli ve epey bir tedirgindi. Şerif üniformasıyla Wyatt'ın kendisine doğru geldiğini görünce gözle görülür şekilde irkildi.

Sonra omuzlarını dikleştirdi, tek valizini aldı ve onlara doğru yürümeye başladı.

"Justin'den ya da ailesinden bir haber var mı?" diye sordu.

Tessa kırklarının sonunda, ellilerinin başındaki kadını süzdü. Bariz şekilde Asya kökenliydi ama başka ırklar da vardı. Siyah, basit bir eşofman altı ve krem rengi, kruvaze bir üstle bile güzel görünen, egzotik bir kadındı. Kocaman güneş gözlükleri yüzünün yarısını kaplamış olmasına rağmen, ağladığı belli oluyordu. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı ve sesi çatallaşmıştı.

"Size birkaç sorumuz var," diye başladı Tessa.

"Ofise gitmek istemiyorum," dedi finans müdürü hemen. "Tarafsız bir yer olması en iyisi."

Ruth henüz yemek yememişti. Bu, terminal değiştirmek

anlamına gelse de restoranın rahatça konuşabilecekleri masaları olduğundan Legal Sea Foods'a karar verdiler. Wyatt kadının çantasını taşımayı teklif etti ama Ruth kabul etmeyip yürümeye başladı. Sanki o anda dağılmamasının sırrı yola devam etmekmiş gibi bir hali vardı.

On beş dakika sonra, loş restoranın arka kısmındaki bir masaya yerleşmişlerdi. Ruth ince bir dizüstü bilgisayar çıkarıp açtıktan sonra çantasını kenara koydu.

Henüz onlarla konuşmamıştı, bir iş üstündeymiş gibi görünüyordu. Tessa ve Wyatt ise şimdilik beklemekten memnundu. İstiridye çorbası sipariş etmişlerdi. Ruth ızgara somon ve bir kadeh beyaz şarap söylemişti.

Sonra finans müdürü derin bir nefes aldı ve nihayet onlara baktı. Güneş gözlüğünü çıkarmıştı. Yakından bakınca perişan görünüyordu. Soluk bir ten, altları morarmış gözler, bitkin bir yüz ifadesi. Ya dünyanın en kötü seyahatini yapmış bir kadındı ya da patronunun ortadan kaybolduğu haberine çok üzülmüştü.

Önce Ruth konuştu: "Anita cuma günü kaçırıldıklarını söyledi."

Tessa, "Justin Denbe ve ailesi cuma akşamından beri kayıp," diye karşılık verdi.

"Bir haber var mı? Arayan? İpucu?"

"Fidye talebinde bulundular. Yarın öğleden sonra üçe kadar dokuz milyon dolar."

Ruth geri çekildi. "Denbe İnşaat'ın öyle bir parası yok."

"Justin sigorta şirketini aradı. Kısa süre içinde öleceğine dair bir risk taşıdığı için o maddeyi devreye soktu."

"Tabii," diye mırıldandı Ruth. "Hayat sigortasının yarısı, bir de kaçırılma sigortası... çok mantıklı. Şirket ödeyecek mi peki?"

"Bilmiyoruz."

Ruth daha çok kendi kendine konuşur gibi, "Ödeyeceklerdir," dedi. "Ödemek zorundalar. Şayet Justin'e bir şey olursa... bırakın şirketin güvenilirliğini, toplumsal yansımaları falan... ödeyeceklerdir yani."

Tessa ve Wyatt hiçbir şey demeden onu izlemeye devam ettiler.

Finans müdürü, derin bir nefes verip omuzlarını düşürürken, "O zaman," dedi, "bu gerçekten de fidye amaçlı bir kaçırma vakası. Justin'in ne kadar varlıklı bir adam olduğu ortada ama ne yazık ki, onunla birlikte ailesini hedef almışlar."

Tessa ve Wyatt yine bir şey demedi, sadece onu izlemeye devam ettiler.

"Ben... haberi ilk aldığımda, Anita aradığında... emindim... yani." Ruth derin bir nefes aldı, sonra bu yetmeyince şarabından ağız dolusu bir yudum içti. "Daha kötü şeyler olduğu için çok korktum. Justin'e... biri zarar vermek istiyormuş gibi. Üzüldüm... bu benim hatam diye üzüldüm."

Yemekleri geldi. Tessa ve Wyatt için birer kâse istiridye çorbası, Ruth için somon.

Wyatt kaşığını çorbaya daldırdı. Ruth da yemeğine başlamak istedi, ancak bıçak ve çatalı tutmaya çalıştığında elleri çok fazla titriyordu. Sonra yine şarabına döndü.

Tessa, "Neden baştan başlamıyorsunuz?" diye bir öneride bulundu. "Bize her şeyi anlatın. Justin'e yardım etmek istiyorsanız en iyisi bu."

"Bahamalar'a tatil için gitmedim," dedi Ruth. "İş için oradaydım. Beni Justin gönderdi. Biri Denbe İnşaat'tan para çalıyordu. Ben de paranın peşindeydim."

Tessa telefonunu çıkardı, ses kayıt uygulamasını açtı ve işlerine başladılar.

Ruth ağustos ayında faturalarda küçük bir hata fark etmişti. Faturadaki rakamların yeri değişmiş, satıcıya yirmi bir bin dolarlık çek ödemek yerine on iki bin dolar ödenmişti. Bu sebeple Denbe İnşaat dokuz bin dolar borçlu kalmış. Ne yazık ki hata fark edildiği zaman, ödemenin son gününden önce parayı aktaracak zaman kalmamıştı.

Ruth telefon etmek, bu hata için bizzat özür dilemek ve aradaki farkın derhal ödeneceğini söylemek istemişti. Fakat telefon numarasını çevirdiğinde bağlanamamıştı. Sonra daha detaylı bilgi almak için şirketi Google'da aratmış ve aslında öyle bir şirket olmadığını öğrenmişti.

Emin olmak içinse, söz konusu şirketin New Jersey'deki adresine bakmıştı. Detaylı araştırmalar sonucu bu adresin bir UPS şubesine ve numaranın da bir posta kutusuna ait olduğu anlaşılmıştı.

Bu da ona yeterince bilgi veriyordu. Adres sahteydi. Telefon numarası sahteydi. Satıcı sahteydi. Denbe İnşaat dolandırılıyordu.

Ruth hemen daha derinlere inmişti. Satıcı, DDA Limited Şirketi son üç yılda yaklaşık dört yüz bin dolarlık on altı fatura göndermişti. Şirket, toplam inşaat maliyeti yetmiş beş milyon olan bir sağlık merkezi için taşeron olarak tutulmuş görünüyordu. On altı faturaya yayılmış dört yüz bin dolarlık ödeme nispeten küçük miktarlardı. Faturalarda çeşitli malzemelere ek olarak montaj bedelleri vardı ve böyle bir proje için anormal bir durum değildi.

Yani ilk bakışta, faturalar yeterince mantıklıydı ve de nispeten küçük, dikkat çekmeyecek ya da şüphe uyandırmayacak cinstendi. Peki ama bu DDA Limited Şirketi kimin nesiydi?

Devam eden projelerin sayısını ve çok sayıda taşeronu düşününce, Denbe'nin sistemine düzenli olarak yeni satıcıların eklenmesi kaçınılmazdı. Ruhsatlı faturalar not bölümünde ilgili projeye ait bir şifreyle geliyordu; genelde inşaat ekibinin başı olarak Chris Lopez ya da hatta bizzat Justin satıcıya bu şifreyi bir onay mührü olarak veriyordu. DDA'ya kesilen faturaların not bölümünde gerekli şifre bulunduğu için de Ruth ve ekibinin bu faturaları sorgulaması söz konusu olmamıştı.

Ruth ayda bir, hem Chris'e hem de Justin'e çeşitli projelerin bütün gelir ve giderlerini içeren birer rapor iletiyordu. Bu bir bakıma, ikisinden birinin DDA ismini görmeleri ve sorgulamaları için bir fırsattı. Ancak bir santimden daha kalın, bitmek bilmeyen satıcı isimleri ve taşeron masrafları, on milyonlarca doların yanına atılmış tik işaretleriyle başlayıp onlarca dolarlık şahsi masraf talepleriyle biten aylık raporlar vardı.

Ruth nispeten küçük bir satıcıya ait, nispeten küçük bir çekin gözden kaçmasını anlayabiliyordu. Hatta bu suçun arkasındaki fikrin de bu olduğunu tahmin ediyordu; yüz milyon dolarlık bir şirketi tek seferde dört yüz bin dolar dolandırmaktansa, parçalara bölmek ve zamana yaymak. Yirmi bin buraya, on beş bin şuraya. Bazı insanlar için büyük paralar gibi görünse de Denbe ölçeğinde bir şirket için o rakamlar çoğu projelerindeki yuvarlama hataları kadar bile değildi.

Küçük ama sağlam bir sahtekârlık, yavaş ama emin adımlarla ilerliyordu.

Ruth ödenen çeklerle ilgili daha fazla bilgi almak için Denbe İnşaat'ın bankasıyla görüştü. Çeklerin arkasına vurulan kaşeye

bakılırsa her bir çek Bahamalar'da yabancı bir banka hesabına aktarılıyordu.

Demek ki sahte satıcı, faturalarını New Jersey'deki bir posta kutusu üzerinden gönderiyor, sonra da çeki Bahamalar'daki bir hesaba aktarıyordu. Kimse hiçbir şeyden şüphelenemeden üç yıl bu şekilde devam etmişti.

Dört hafta önce, Ruth geç saate kadar çalışan Justin'i beklemişti. Ardından, etrafta kimse yokken ofisine gidip derdini anlattı. Tahmin ettiği gibi Justin öfkelenmiş, ondan para çalmaya cüret eden her kimse ona küfürler yağdırmıştı.

Ruth olayı doğrudan FBI'a havale etmeyi önermişti. Yabancı hesaplar söz konusuydu ve Bahamalar'daki bir bankadan bilgi edinebilmek için büyük soruşturma silahlarına ihtiyaçları vardı. O durumda bile ne kadar işbirliği yapacaklarından şüpheliydi. Terörle mücadele vesilesiyle kurallar esnemiş olsa da bankalar müşterilerinin şahsi bilgilerini paylaşmak konusunda çok ketumdu.

Justin nedense polisi hemen karıştırmak istememişti. Onun yerine, dolandırıcıya yem atmak istemişti.

"Benden Bahamalar'a gitmemi istedi. DDA Limited Şirketi'nin, kendi bankamızdan aldığım hesap bilgileri var. O sebeple cuma günü Bahamalar'daki bankaya gidip DDA'nın hesabını kapatacaktım. Parayı alıp kaçacaktım ama o para bizim olduğu için bu pek de kaçmak gibi olmayacaktı."

Ruth onlara merakla bakıyordu.

"Sizin olmayan bir hesabı nasıl kapatabilirsiniz ki?" diye sordu Tessa. "İmza yetkisi olan biri ya da onun gibi bir şey gerekmiyor mu?"

"Taklit edecektim. Tahminimiz, bu sahtekârlığı her kim ya-

pıyorsa oraya bizzat gitmediği yönündeydi, haksız mıyım? Gidip imzayı falan taklit edecektim işte. Ben finans müdürüyüm, o konuşmanın da âlâsını yapabilirdim. Justin benden parayı Denbe'ye geri aktarmamı istedi ve buna tam yetkili olduğumu söyledi."

"Sizden para çalan kişinin, sizin o parayı geri çaldığınızı bilmesini istedi," dedi Tessa. "Denbe'ye yapacağınız transferle."

"Kesinlikle."

"İşe yaradı mı?" diye sordu Wyatt kaşlarını çatarak.

Ruth başını iki yana salladı. "Bir gün geç kalmıştım. O kişi, yani *hırsız*, perşembe günü bütün parayı transfer etmişti. Fakat asıl acayip kısım şu: Gişe görevlisine bu transferin hata olduğunu ve yetkiyi kimin verdiğini öğrenmek istediğimi söylediğimde görevli tedirgin oldu ve aynı şeyin diğer hesaplarda da söz konusu olup olmadığını sordu. Öğrendik ki, DDA'yı her kim kurduysa tek hesabı yokmuş. Her kimse, o bankada *on beş* hesabı vardı. Toplamı da on bir nokta iki milyon dolar tutuyordu."

Tessa boş gözlerle, "Bu dört yüz bin dolardan çok fazla," dedi.

Ruth yemeğini yemeyi tamamen bırakmıştı. Oturmuş, şarap kadehini sallıyordu.

"Cuma günü öğleden sonra Justin'i aradım. Ona hesabın kapatıldığını, çok geç kaldığımı söyledim ama ona diğer hesaplardan ve diğer paradan bahsetmedim. Ona yalan söylemeye ya da onu yanlış yönlendirmeye çalışmıyordum. Ben sadece... zaten şüphelendiğim bir şey vardı ve bu tip durumlarda yanılmak gibi bir lüksünüz yoktur. Justin'e birkaç güne daha ihtiyacım olduğunu söyledim. Onu pazartesi günü arayacaktım."

"Nasıl karşıladı bunu?" diye sordu Wyatt.

Ruth omuz silkti. "Parayı alamadığımız için öfkelendi. Yine

de... bunun uzun vadeli bir iş olduğunu biliyorduk. Justin kendisinden para çalınmasından hiç hoşnut olmasa da, üç yıl içinde yaşanan öyle bir kayıpla yolumuza devam edebilirdik."

"Ama dolandırıcının aslında on bir nokta iki milyon topladığını söylüyorsunuz?" diye üsteledi Tessa.

Ruth iç geçirdi, koyu renk gözleri acınacak haldeydi. "Cuma gecesi hiç uyumadım. Taşeron listelerini, projelerin kâr ve zarar tablolarını inceleyip küçük satıcıları rasgele çekerek isimlerini Google'da arattım ve gerçekte var olmayan altı tane daha buldum. Tam bir adli denetim gerekecek. Nereden baksanız altı aylık iş ama benim tahminim, bu on bir nokta iki milyonun tamamının Denbe İnşaat'a ait olduğu. Gözümüzün önünde çaldılar yani."

Tessa'nm gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Wyatt'm da kendisi gibi şaşırdığının farkındaydı. "Birileri son üç yılda on bir milyon dolar dolandırmış ve siz bunu şimdi mi fark ediyorsunuz?"

"Sorun da burada ya. Faturalar, sahte satıcılar. Bütün tutarlar çok küçük. Hatta bazıları birkaç bin dolarlık. Hissettirmeyecek şekilde tasarlanmış."

"Ama on bir milyon dolar..."

"Kesinlikle!"

Tessa anlamıştı. "Son üç yıldan bahsetmiyorsunuz."

"Hayır!"

"Bahsettiğiniz... on, on beş yıl mı?"

"Belki daha da eski."

"Yirmi?" Tessa tamamen savunmasız yakalanmıştı.

"Benden de önce," dedi Ruth, "o yüzden emin olamıyorum ama o yılların bazıları şirketin en iyi yıllarıydı. Justin şirketi yeni devralmıştı, bir seferde üç tane iki yüz milyon dolarlık inşa-

at birden yapıyordu. Bilgisayar sisteminin nispeten eski olduğu bir zamanda, tonlarca fatura gelip gidiyor, çok sayıda da çalışan oluyordu. On bir milyon dolardan fazla para elde etmek için, dolandırıcıların o kârlı yıllardan birkaçını kullanmış olmaları gerek, çünkü o yıllarda böyle küçük faturalarda sahtecilik yapmak kolay ve akıllıcaydı."

"On beş-yirmi yıl arası," diye mırıldandı Tessa.

"Chris Lopez'den de eski," dedi Wyatt.

"Çoğumuzdan eski," dedi Ruth. "Sadece..." Artık gözlerine bakamıyordu. Kadehini alıp şarabının sonunu içti. Eli hâlâ titriyordu, yüzü bir kez daha perişanlıkla çevrelendi.

Emektar bir çalışan. Her yere erişebilen ve yetki sahibi biri. Ayrıca, erkek hâkimiyetinde olan bir şirketteki ilk ve tek kadın olmanın gururunu yaşayan, muhtemelen de finans müdürünün çok yakın bir arkadaşı.

Anita Bennett. Denbe İnşaat'ın halihazırdaki operasyon müdürü ve Dale Denbe'nin eski metresi.

34. Bölüm

Uzun, sıcak bir banyonun hayalini kurarken uyumuşum. Kendi banyomdaydım. Çıplak vücuduma sıcak suyu tutarken, özel yapılmış cam kapılar buğulanıyordu. Sonra en sevdiğim şampuanı köpürtüyordum. Kolumdan aşağı akan yoğun beyaz köpüklerin, kendi terimin ve kirimin oluşturduğu tuzlu katmanı temizleyişini izliyordum.

Rüyamda, derimin deri değiştiren bir hayvan gibi pul pul döküldüğünü görüyordum. Hapishane parmaklıkları, briket duvarlar, sert beton zeminler. Kalıntıların açık gri bir renkte ufalanarak dökülüşünü, sonra da duşun giderinde kayboluşunu izliyordum.

Durup gidere baksaydım, orada Mick'in yüzünü göreceğimi biliyordum. Radar. Z. Hepsi *Oz Büyücüsü*'ndeki Dorothy'nin Kötü Cadısı gibi erimişlerdi ve dönerek ait oldukları yere, Boston'm kanalizasyon sistemine doğru gidiyorlardı.

Fakat durmadım. Bakmak istemedim. Onlara bakmak şeytanı uyandırmak demekti. Bu benim rüyam, benim duşumdu. Sabunun yeni toplanmış portakallar gibi koktuğu ve artık Back Bay'deki evimde değil, Key West'teki bir plajda olduğum, ban-

yodan çıktığımda kocamı yatakta uzun ve düzgün vücuduna sarılı beyaz çarşaf dışında hiçbir şey giymemiş halde beni beklerken bulduğum bir rüya.

Portakallar. Bana portakal yedirirdi. Zevk vaadiydi bu.

Acımın tadı.

Sonra duşum değişti. Su yok oldu. Yerine haplar geldi. Yüzlerce, binlerce, uzun, upuzun tabletler. Hidrokodon. Canım ağrıkesicilerim bana geri dönüyordu. Elbette ki turuncu şişeleriyle birlikte.

Zevk vaadi.

Acımın tadı.

Sert seramiklerin üzerine sertçe diz çöktüm ve hapların beni oracığa gömmesine izin verdim.

Sıçrayarak uyandığımda gözlerim bir an için yukarıdaki ışıklardan kamaştı. Gözlerimi kırpıştırdım. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Justin hücre kapısında duruyordu. Bana baktığına göre gürültü yapmış olmalıydım.

"İyi misin?" diye sordu.

Tek gözü hâlâ şiş ve kapalı, yüzü de iyi dövülmüş biftek gibi duran bir adamın bu soruyu sorması tuhaftı.

"Ashlyn?" diye sordum.

"Üst ranzada uyuyor."

Ona baktığımda Justin tekrar kontrol etti. Başım sallayıp Ashlyn'in uyuduğunu doğruladı. Kızımızın son zamanlarda uyuyor taklidi yapmakta ne kadar başarılı olduğunu görmüştük.

Yerimden kalktım, paslanmaz çelik lavaboya gittim ve bir yudum su içmeye çalıştım.

Sırf sessizliği bozmak için, "Su basıncı neden bu kadar düşük?" diye sordum.

"Büyük bina ve suyu oradan buraya taşımak için çok sayıda boru gerekiyor. Daha etkili bir sistem koymak çok maliyetli, neden sordun ki?" diyerek omuz silkti Justin. "Mahkûmların beklemekten başka yapacakları bir şey yok."

Yanıma gelerek eskiden olduğu gibi ensemi ovaladı.

"Rüyamda duş gördüm," diye mırıldandım. "Sınırsız sabunla uzun, sıcak bir duş."

Gülümsedi. "O kadar mı kötü kokuyorum?"

"Benden daha kötü değil."

"Yakında geçecek, Libby. Yarın bu saatte istediğin gibi yıkanabilirsin."

Ona inanmak istiyordum. İçimi rahatlatabilirdim ama...

"Senin de uyuman gerekmiyor muydu?" diye sordum. "Yani gücünü toplamak için."

"Denedim ama dar ranzaya alışamadım. Belki de dar duvarlardandır."

"Zora gelemiyor musun?"

"Hayır. Ben sadece inşa ederim. Açık alan insanıyım ben."

Öyleydi. Soğuk, yağmurlu, karlı, zorlu; Justin için hiç fark etmezdi. O hep dışarıda daha mutluydu.

"Ashlyn uyuyor mu?" diye sordum.

"Bebek gibi," dedi. Ardından, bir saniye geçmeden bu benzetmedeki ironiyi fark etti ve yüzünü buruşturup geri çekildi.

Yüzümü çevirdim. Bir anne için on beş yaşındaki kızının aktif bir cinsel hayatı olduğunu öğrenmek zorsa, bir baba için yıkıcı

olmalıydı. Hele de onu doğduğu andan itibaren bir fildişi kulede yaşatan Justin için. Babasının minik prensesi. Onun kusursuz kızı.

Hangisi daha kötüydü acaba. Yaşadığı dehşet mi, çektiği bu acı mı?

"Sen biliyor muydun?" diye sordu, sesi çatallıydı. "Yani hiç şüphelenmiş miydin?"

Başımı iki yana salladım.

"Hiçbir erkekten bahsetmiş miydi? Dışarıda daha uzun zaman geçiriyor muydu, yeni kıyafetler alıyor muydu... ergen kızlar sevgilileri için aptalca neler yapıyorsa, öyle şeyler işte."

"Ne yapacaksın, Justin? Gidip çocuğu vuracak mısın?"

"Olabilir!"

"Bilmiyordum."

"Ama..."

"Sen?" Ses tonumu hiç değiştirmedim. "Sen onun babasısın. Sen bir şeyden şüphelendin mi?"

Kaşlarını çattı, huzursuzca kıpırdandı. "Elbette ki bilmiyordum ama ben babayım. Babalar... biz böyle şeylere girmeyiz. Kızlarımıza o gözle bakamayız."

"Onun en yakın arkadaşının adı ne?"

"Linda."

"Lindsay."

"Lindsay! Yaklaşmışım işte."

"Yaklaştın demek." Omuz silktim. "Ashlyn on beş yaşında. Söylediğine göre, son altı aydır onunla konuşmuyoruz ve o da son altı ayını bizim arkamızdan casusluk yaparak geçirmiş. O çok yalnız, kırılgan ve... biz onu bir kenara attık. Biz Justin, *biz*. Sen de onun ebeveynisin."

Bu yorum hiç hoşuna gitmedi, memnuniyetsizliği gerilen yüzünden okunuyordu. Fakat tartışmayı durdurmaya çalışmadı. Onun yerine, Justin gibi davranıp saldırıya geçti.

"Sen ilaç kullanmaya ne zaman başladın?"

Gözlerimi ondan kaçırmadım. "Sen beni ilk ne zaman aldattın?"

"Aynı şey değil. Onu asıl koruyup kollayan sensin ve bunu biliyorsun. Yani son altı ayı bu işi yapmayarak geçirdin."

"Senin öğle aralarında gelen seks telefonlarına koşman gibi mi? Gerçekten de hangimizin daha günahkâr olduğu konusunda bir yarışa girmek ister misin?"

"Benimle yüzleştin, Libby. Bir açıklama istedin..."

"Seni bir kez yakaladım. Belli ki öncesi de vardı..."

"Bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Torbacın mı var? Evimize suçluları mı alıyorsun? Belki içlerinden biri Ashlyn'e göz koydu. Belki de içlerinden biri Mick'i, Radar'ı ya da Z'yi tanıyor."

Ağzım açık kaldı. Sinirlenmeye başladığımı hissediyordum. İlk içimden gelen bağırarak saçmaladığını söylemek oldu. Haplarımı gayet onurlu bir şekilde alıyordum; yeşil reçete yazabilen bir doktora gidip yalan söylüyordum. "AIDS, herpes, frengi, belsoğukluğu. Sen de bunları mı soktun evimize? Şantaj, dram, gasp. Belki de senin sevgililerinden biri Mick, Z ya da Radar'ı tanıyordur."

"Libby..."

"Justin! Bu hiç doğru değil. Sen güvenime ihanet ettin. Üstelik bir kez de değil. Birçok kez ve bu normal, ha? Üzgün olduğunu söyledin ya, bunun üzerine benim de hayatıma devam mı etmem gerekiyor? Nasıl olacağını bilmiyorum. Ben seni *sevdim,* Justin. Sen benim sadece kocam değil, tüm ailemdin. Babam kafasına kask takmayı akıl edemedi, annem sigara içmeyi bırakamadı ve

sen, sen de uçkuruna sahip çıkamıyorsun. Onlar çuvalladı, sonra da sen çuvalladın ve ben bu kez nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. O yüzden evet, ilaç kullanmaya başladım çünkü sen üzgün olabilirsin ama benim hâlâ... *canım yanıyor.*"

Justin'in yaralı yüzü taş kesildi. "Ne yani, benim hatam mı bu? Sen bağımlı oluyorsun ve bu *benim* hatam oluyor, öyle mi?"

"Ben öyle demedim."

"O kızla yatmamın da senin hatan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunu kaldıramadım. Bakışlarım yere düştü. Uzaklaşmak istiyordum. Bu konuşmadan, bu lanet hücreden ve bu hayattan. Onca ağrıkesicinin nedeni de buydu belki.

"Aldatmış olmamın sebebi sen misin?" diye devam etti Justin pes etmeden. "Yani sen farklı görünseydin ya da davransaydm, hatta yatakta daha maceracı olsaydın yoldan çıkmayacak mıydım?"

Kulaklarımı ellerimle kapadım. "Lütfen dur."

"Seni seviyorum, Libby. Onu hiç sevmedim."

"Ama kendini ona verdin sen. Bir parçanı benden alıp ona verdin."

"Nedenini bilmek istiyor musun?"

"Hayır." *Evet.*

"Çünkü bana bir zamanlar senin baktığın gibi bakıyordu. O lanet uçak bileti rezervasyonunu yaptırmak için aşağı indim ve o... bana bakışı... kendimi önemli hissettim. Seninle ilk karşılaştığımızda bana baktığın gibi baktı, kapında belirdiğimde gözlerinin ışıdığı zamanlardaki gibi. Seni öyle gülümserken görmeyeli çok uzun zaman oldu. Öyle hissettim işte... sen beni öyle görmeyeli o kadar çok zaman oldu ki."

"O zaman aldatman benim suçum."

"Senin ağrıkesicilere bağımlı olman ne kadar benim suçumsa."

"Ben bunu artık anlamıyorum!"

Justin omuz silkti. Artık amansız değil, yorgun görünüyordu. "Tabii ki hayır. Biz evliyiz, Libby. Birbirinin içine geçmiş hayatlarla on sekiz yıl geçirdik. Seni etkilemediğimi, senin yaptıklarının beni etkilemediğini söylemek... *böyle* bir şey olabilir mi? Bir evlilik, oluşturduğu parçaların bütününden büyüktür. Bir noktada bunu unuttuk biz; bunun hesabını yapmayı, bütünü görmeyi unuttuk ve bencilleştik. Ben güzel bir kız bana gülümseyince bencilce davrandım. Sen incindin, kendini kolayca toparlamak adına bencilce davrandın. Birbirimizi unuttuk. Bencil insanlar böyle yapar."

"Tekrar aldatacaksın," diye fısıldadım. "Bir kez aldatan her zaman aldatır."

"Sen de acılarını dindirmek için başka bir şey bulacaksın," dedi aynı alçak sesle. "Uyuşturucu bağımlıları da böyle yapar."

Başımı öne sarkıttım, içimde altı aydır gecikmiş bir utanç hissediyordum. Daha önce hakkım vardı; kocamdan nefret etmem daha kolaydı. Aşikâr olanı görmekten kaçtım. On sekiz yılın bizi harcadığım, zaman yaratmayı bıraktığımızı, evliliğimizin enerjisini sömürdüğümüzü. Ta ki bir gün...

Birden, "O mesajları telefonunda neden tuttun?" diye sordum. "Onları görebileceğimi biliyor olman lazımdı."

Kocam yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Yakalanmak istedin," diye fısıldadım. Sonunda anlıyordum. "Ne yaptığını öğrenmemi istedin."

"Son aylarda kendi kendine bırakacağına yemin ettiğin zamanlar olmadı mı? Bir kez daha hap almayacağına dair? Kendine çekidüzen verip doğru düzgün yaşayacağına dair?"

Yavaşça başımı salladım.

Justin başını kaldırıp gözlerime baktı. "Ben de. Yalancının teki olmaktan nefret ettim, Libby. Seni incittiğimi bilmekten nefret ettim. Bilmiyorum... her şeyi gelip anlatamadım. Belki hepimiz eninde sonunda kendi ebeveynlerimiz gibi oluyoruz. Belki de sadece zayıfım ama bir kızla tanıştım... sonra olaylar birbirini takip etti... ve sonrasında birden kendimi korkunç hissettim. Bir yalancı, bir hain, bir beceriksiz gibi. Öyle bir noktaya geldim ki bir daha asla kendimi bu şekilde görmek istemedim. O yüzden evet, bir tarafım beni yakalamanı istedi. Bunun kendimi kontrol etmeme sebep olacağını umdum. Sorumluluğu alacaktım, sonunda beni affedecektin ve sonra kendimi bir daha asla o kadar zayıf hissetmeyecektim."

Justin hâlâ bana bakıyordu. "Babam öldüğünde annem ne yaptı, biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Yarım şişe votka alıp mezarına döktü. Ondan nefret ediyordu, Libby. Ondan tam anlamıyla nefret ediyordu. Oysa ben senin benden nefret etmeni istemiyorum. Kendi karısı tarafından özlenmeyen bir adam olmak istemiyorum. Asla o adam olmak istemedim."

Justin derin bir iç çekti. Ellerini omuzlarıma koydu ve bana ciddi bir ifadeyle baktı. O kadar hüzünlüydü ki. Onu daha önce hiç böyle bakarken görmüş müydüm? On sekiz yıllık anılar ve şimdi...

"Seni seviyorum, Libby. Aptallık ettim. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Başaramadım ama seni seviyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, senin bunu bilmeni istiyorum."

İlk alarm zilini duydum o an. "Böyle konuşma..."

"Şşşt. Bana o hapları almayı bırakacağına dair söz vermeni istiyorum. Şimdiden arınmaya başlamış olman gerek, değil mi?"

"Evet..."

"O zaman eve döndüğünde buna devam edeceğine söz ver. Kendine dikkat edeceksin. Ashlyn'in yanında olacaksın. Kızımızın bize ihtiyacı var."

İkinci alarm zili. Kararını çoktan vermiş bir adam gibi konuşuyordu. Kendini olacakların sonucuna hazırlamış bir adam. "Biz, Justin," diye karşı çıktım hemen. "Yarın eve *birlikte* döneceğiz. Düşüncesizce bir şey yapmak yok. Sana ihtiyacımız var, Justin. Bizim sana ihtiyacımız var."

Kocam hâlâ gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. "Bırakacak mısın?"

Bense hâlâ portakalları, acımın tadım düşünüyordum. "Evet."

Beni kollarına aldı. "Aferin," diye fısıldadı saçlarımın arasından. "Geri kalamnı merak etme sen. Her ne olursa olsun, yarın Ashlyn ve sen güvende olacaksınız. Sana söz veriyorum, Libby. Kendi mezarım üstüne yemin ediyorum."

35. Bölüm

Anita Bennett'ı sorgu için akşam 10.15'te getirdiler. Bunu olması gerektiği gibi yaptılar. İki tane siyah giymiş FBI ajanı kapısına gidip ondan FBI saha ofisine gelmesini rica etti. FBI ajanlarına hayır demek zor olduğu için sonunda, Anita titreyerek ve tedirginlikle kabul etmiş, kocasını yanağından hafifçe öperek bir şey olmadığını, kısa süre sonra eve döneceğini söylemişti.

Soruşturma ekibiyse Boston saha ofisinde hazır bekliyordu. Özel Ajan Adams, Özel Ajan Hawkes, bir de Tessa ve Wyatt. İkisi sorgu odasının dışındaki izleme alanında oturuyordu ve bu da başka bir meslek sırrıydı: Şüpheliyi başka sorgucularla karşı karşıya getirip şaşırtmak.

FBI'm kurumsal yolsuzluklar, zimmete para geçirme, beyaz yaka suçlarıyla yatıp kalkan finans uzmanlarından oluşan bir dolandırıcılık ekibi vardı. İşi onların devralması Özel Ajan Adams'ın fikriydi; onlar Denbe İnşaat'ın kâr ve zarar tablolarıyla ilgili daha doğru sorular sorabilirdi. Aynı zamanda, bu yeni dedektiflere hikâyenin parçalarını yeniden anlatırken Anita'yı

savunmaya geçirip odağını değiştirebilirlerse, hikâyesindeki tutarsızlıkları bulabilir, Justin ve ailesinin başına gelenleri açacak büyük kapıya uzanan küçük bir detay yakalayabilirlerdi.

Hepsinin hemfikir olduğu bir şey vardı: Zaman akıyordu.

Fidyeyi verecekleri zaman sadece on yedi saat ötedeydi. Sigorta şirketi taşın altına elini sokmayı kabul etmişti, ama yine de şüpheyle yaklaşıyorlardı. Sözleşme koşulları çok açıktı, Denbe ailesinin evinde yeterince güvenlik görevlisi yoktu.

Ve şimdi, tüm o dolandırıcılıklar cephesinden bakınca... Wyatt onların en çok korktuğu şeyi açıklamıştı: Bir kaçırma olayı asla sadece bir kaçırma olayı değildir. Fidye daima gerçek amacı gizlemek için istenir: Anita Bennett son yirmi yıldır Denbe İnşaat'tan para çalıyordu. Justin sonunda bu dolandırıcılığı fark etmiş ve belki karısı Libby'ye bile anlatmıştı. Bu da o ve ailesinin artık ortadan kalkması anlamına geliyordu. Onların zamansız ölümü polisin ilgisini çekeceğinden, dikkatleri başka yöne çevirmek gerekiyordu. Fidye için adam kaçırmak da böyle bir kisveydi. Anita, Justin'in yokluğunun şirkete bir zararı olmayacağından, onun sırf zengin bir adam olduğu için kaçırıldığından kaç kez bahsetmişti?

Tabii ki fidye için adam kaçırma vakalarında para teslimatı her zaman planlandığı gibi gitmezdi. Bazen varlıklı kurbanlar vurulup öldürülürdü. Mesela Justin, Libby ve Ashlyn Denbe gibiler. Onlar da acemice yapılmış bir kurtarma operasyonu sırasında, yarın öğleden sonra saat üçte trajik şekilde öldürülebilirdi.

Bu durumda şirket yoluna kahramanca devam eder, şirketin ikinci ismi olarak Anita Bennett CEO olur ve herhalde ilk işi de Ruth Chan'ı kovmak olurdu. Sonra da şirket, on bir milyon dolarlık sırrıyla birlikte tamamen onun olurdu.

Cinayet için fazlaca sebep vardı. Bundan çok daha az sebeplerle öldürülen aileler vardı.

Anita Bennett sorgu odasına getirildi. İki ajan, Bill Bixby ve Mark Levesco belgeleri hazırladı. Anita görüşmenin kameraya alınmasını kabul etti. Kendisine hakları bildirildi, anlatacağı her şeyin mahkemede kendisine karşı delil olarak kullanılabileceği hatırlatıldı. Görüşmeyi istediği zaman sonlandırabilecek veya avukatını çağırabilecekti. Anita formu imzaladı. Artık başlıyorlardı.

Bill, pembe-gri Brooks Brothers kravatlı meslektaşı Mark'tan yaşça büyüktü. Eşit yetkiye sahip olsalar da önce Bill başladı. Anita'yı akşam akşam rahatsız ettikleri için özür diledi. İşbirliği yaptığı için teşekkür etti. Tabii ki Anita da zamanın önemini, Justin, Libby ve Ashlyn Denbe'nin sağ salim kurtulması için canla başla çalıştıklarını anlıyordu.

Anita başını salladı. Sabahki kilise kıyafetlerini değiştirmiş, yerine koyu gri bir örgü pantolon, açık pembe bir boğazlı kazak giymişti. Tessa'nın gözüne, sanki bugün onu fazlaca yormuşlar gibi, daha yaşlı görünmüştü. Ayrıca yüzünde Bill'in söylediklerini kabul etmiş olmasına rağmen, hiçbir bilgi vermeyecekmiş gibi tetikte bir ifade vardı.

FBI'ın bu görüşmeye hazırlanmak için sadece altı saati vardı ama iyi çalışmışlardı. Tessa ve Wyatt, FBI'ın saha ofisine getirip finans uzmanlarıyla defterleri inceleyen, bulduklarını harfi harfine anlatan Ruth Chan'la yaptıkları görüşmeden öğrendiklerini Nicole Adams'a aktarmışlardı. Derhal başka ajanlar da Anita Bennett'ın geçmişini araştırıp bankadaki varlıklarının, büyük satın alımlarının ve elbette ki Bahamalar'a yaptığı seyahatlerin bir

dökümünü çıkardılar. Özel Ajan Adams'a göre hâlâ buzdağının ucunu görüyorlardı ama zaman baskısını düşününce, operasyon müdürünü çok geçmeden köşeye sıkıştırmanın en iyisi olduğuna karar verdiler.

Denbe ailesinin sağ salim dönebilmesi için bulundukları adresi almanın peşinde olduklarından, dolandırıcılıkla ilgili itirafla ilgilenmiyorlardı.

Fakat hâlâ kenarda köşede tuttukları birkaç meslek sırları daha vardı.

Anita'nın ilk cevapları Tessa'nın düşündüğü gibiydi. Bill konuşurken genç olan Mark da finans raporlarını dile getiriyordu. Anita bu transferlerle ilgili ne biliyordu? Bu satıcıyı biliyor muydu? Şirketin adını hiç duymuş muydu? 12 Haziran 2009'da neredeydi? Bu yeni proje ne, bu yeni araba ne, bu transfer ne, 2012 yılında iki kez Bahamalar'a gitti mi, vesaire vesaire.

Anita inkâr ederek başladı, sonra şaşırdı ve Levesco dolandırıcılık bulmacasının parçalarını bir bir önüne koydukça şoka girdi. Var olmayan satıcılardan on altı yıl boyunca gelen sahte faturalar.

"Ne? Ben böyle bir şey yapmam."

Denbe İnşaat'tan on bir milyon dolardan daha fazla para hortumlanmış, ardından yabancı banka hesaplarına aktarılmıştı.

"Böyle bir şeyin nasıl yapıldığını bile bilmem ben. Ben operasyonlarda görevliyim, finansta değil. Artık fatura sistemimizin nasıl olduğunu dahi bilmiyorum."

Bu süre zarfında Anita nakit parayla çok sayıda araba ve bir ev almıştı.

"Kocam ve ben borçlanmaya karşıyız. O yıllarda aldığım

ikramiyelere bakarsanız, o şeyleri alırken yasal gelirimizi kullandığımızı göreceksiniz."

Üniversitede okutulan üç çocuğun masrafları.

"İyi para kazanıyorum. Ödediğim vergilere de bakın. Altı yüz bin dolarlık maaşla üç çocuğun üniversite masraflarını karşılayabilirim."

En küçük çocuğun burslu okuması?

Yüzü kızardı. "Bu konuyu zaten iki dedektife anlattım. Justin en küçük oğlum için burs teklif etti. Bu onun kararıydı, benim değil."

Enteresandı, zira Justin yorum yapacak durumda değildi.

"Ruth Chan'a sorun! Çekleri o yazdı. Justin imzaladı. Doğrulayacaktır. Sır değildi. Şirketteki herkes biliyordu."

Son altı yılda Bahamalar'a sekiz kez tatile mi gitmişti?

"Sıcak havayı seviyoruz. Ayrıca Justin sağ olsun, devremülkünü bizimle paylaştı."

Küçük bir şok. Denbe'lerin Bahamalar'da devremülkü mü vardı? Son kırk sekiz saattir her şeyin örtbas edilmeye çalışıldığı düşünülürse, bunu kaçırmış olmaları o kadar da sürpriz değildi.

Son ziyaret ön dört gün önce Anita Bennett tarafından yapılmıştı.

"Kocam hâlâ açık kalp ameliyatı sonrası iyileşmeye çalışıyor. Orada geçirdiğimiz zamanlar ona iyi geliyor."

Hastane masrafları için iki yüz bin dolar ödemişti.

"Mevduat hesabıma bakarsanız görürsünüz!"

Doğruydu. Son dönemde paraları azalırken, banka hesabında on bir milyon doların duruyor olduğunu mucize eseri öğrenmek iyi olurdu ama öyle bir durum yoktu. Sonra yine, Ruth Chan'a

göre, dolandırılan para beş gün öncesine kadar Bahamalar'daki bir bankanın farklı hesaplarında durmuştu. Yasadışı kazanımları bir kol mesafesi uzaklıkta tutacak kadar zeki ve disiplinli bir dolandırıcı onları şahsi hesabına aktaracak kadar deli olamazdı. Dahası, paralar yepyeni bir hesaba, muhtemelen de başka bir yabancı bankaya, sahte bir isim altında aktarılmıştı. FBI onun da izini sürecekti ama böyle şeylerin zaman aldığı ve biraz da şans gerektirdiği ortadaydı.

Poker mi, yirmi bir mi?

"Ne?"

Faturalar. Mohegan Sun Resort Casino'ya ait on yıllık faturalar.

"Müşterilerimi eğlendiriyordum! Kumar oynamam ben. İnşaat sektöründe çalışıyorum. Bu zaten yeterince riskli!"

2008 model, simsiyah, sıfır kilometre bir Lexus. Nakit.

"En büyük oğlum. Ona üniversite mezuniyeti hediyem."

Sıfır kilometre 2011 model Cadillac Escalade.

"Dan için. Diğer arabası yedi yıllıktı!"

Bu da onları 2010 yılında Florida'da alınmış bir yazlık eve ve dört ay önce alınmış bir Mazda Miata'ya götürdü. Levesco aynı şekilde devam etti. Sahte faturalara geldi. Anita için yeni satın alımlar söz konusuydu. Tessa operasyon müdürünün daha da savunmaya geçeceğini düşünmüştü. Sertleşecekti. Fakat Anita onun yerine, genç FBI ajanıyla aynı tempoda konuştu. Gerçekten de etkileyiciydi. Denbe İnşaat'ın her yıl sahte satıcılara ödediği para bir kenara, Anita kendi gelirini nasıl da acımadan harcamıştı. Dedektiflere defalarca söylediği gibi, iyi kazanıyordu. Maaş, ikramiyeler, her şey her yıl vergi beyannamesinde görünüyordu

ve evet, parasını ailesine harcamıştı. Evler, arabalar, tatiller. Çok çalışıyordu, birlikte iyi yaşıyorlardı. Utanacak bir şeyi yoktu.

Oradan buradan bir süre daha devam ettiler. Sürekli dolandırıcılığı inkâr ediyor, kendi yüklü alımlarınıysa kabul ediyordu. Sonunda Tessa, Özel Ajan Adams'a baktı ve bir kez başını salladı. Nicole bu işareti bekliyordu. Telefonu kaldırıp yan odayı aradı.

Koridorda iki ajan belirdi. Karısından on beş dakika sonra Daniel Caokley'yi de almışlardı. Yaşı daha büyük olan FBI ajanı plan gereği içecek bir şeyler almaya çıkarken kapıyı açınca o içeri girdi.

Anita başını kaldırdı. Hasta kocasının geldiğini görünce donup kaldı.

"Onun... onun burada ne işi var? Bana söylemediniz!"

"On bir milyon dolar çalındı," dedi Mark duygusuzca. "Üç kişilik bir aile ortadan kayboldu. Altına bakmadığımız bir taş kalacağını düşünmüyordunuz herhalde?"

"Ama Dan'in sağlığı! Onu sorgulayamazsınız. Kalbi. Yorulur, dinlenmesi lazım."

"Bizim de cevapları bulmamız lazım, Anita. Yarın üçe kadar. Onları bulana kadar da devam edeceğiz."

O an, çift taraflı camın diğer tarafında onu izleyen Tessa, Anita'ya üzüldü. Dan'i getirmek onun fikri olduğu için kendini suçlu hissediyordu. Ancak yaşlı kadının sinip her şeyi itiraf edeceğini düşünüyorsa, çok yanılıyordu.

Anita bunun yerine sadece kafasını iki yana salladı. "Ama cevapları size ben veremem. Şirketten para çalmadım. Paranın kayıp olduğundan bile haberim yok. Justin'e ne olduğunu da bilmiyorum. Justin benim ailem gibidir. Ben de ailemi önemserim.

Mali kayıtlarıma bakın. Yaptığım da bu zaten. Çok çalışıyorum ve sevdiklerime harcıyorum. Bunu bana zorla yaptıramazsınız, ajan. Zorla yaptıramazsınız."

Başka tek kelime etmeden iki ajana baktı.

Artık hiç kimseye güvenmeyen Tessa, o an o kadına inandı.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Yanında oturan Wyatt da aynı şekilde ona katıldı.

Anita Bennett'ı gece yarısına kadar tuttular. Sonra, onun anlattıklarıyla kocasının anlattıkları çelişmeyince, Nicole Adams ikisine eve kadar eşlik etti. Polisler masada kaldı ama hiçbirinin diyecek bir şeyi yoktu.

"Kurcalamaya devam edeceğiz," dedi sonunda Nicole'ün ortağı Özel Ajan Hawkes. "Bahamalar'a bir ajan gönderip bu gizli hesapları kapatan kişinin eşkalini alabiliyor muyuz, bir bakalım. Bu yeni bir ipucu; peşinden gitmek için bize daha fazla zaman lazım."

Kimse aşikâr olanı dile getiremedi: Daha fazla zamanları yoktu.

"Üçteki telefon görüşmesini konuşalım," diye önerdi Wyatt.

Hawkes atıldı: "Justin Denbe'nin telefonuna gelecek olan arama gizli bir numaradan olacak. FaceTime özelliğini düşünürsek muhtemelen başka bir iPhone'dan. Justin'in ceptelefonu şirketinden, tetikte kalıp baz istasyonlarının yerini belirleme konusunda bize yardım etmelerini isteyeceğiz. Zaman alacak ama bunun için arayan kişiyi telefonda mümkün olduğunca uzun süre tutmalıyız. Soru sorup belki para transfer edilecek hesap numarasıyla ilgili karmaşa yaratabilir, doğrulama isteyebiliriz."

"En fazla on dakikamız var," diye belirtti Tessa. "Söylenenleri hatırlayın: Üç on birde para transferinin tamamlanmış olması gerek, yoksa Denbe ailesinin ilk üyesi..."

Wyatt, Hawkes'a, "Telefonu Denbe'lerin evinde mi açmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Şu anki planımız öyle."

Wyatt bir süre sessiz kaldı. "Neden?"

Hawkes kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Bence olay kuzeyde, New Hampshire'ın merkezinde. Çok sayıda insanı polislerden ve yerel halktan gizlemek gerektiğini düşünürsek, gözden uzak bir yer lazım. Telefonu burada açarsanız, olaydan en az üç saat uzakta olacaksınız demektir. Ya da mesela, Justin'in ceptelefonunu benim ofisime getirebilirsiniz. Telefonu yine açarsınız. Bu sorun olmaz ama olayın merkezine daha yakın olursunuz."

Tessa irkildi. Bunu hiç düşünmemişti ama hoşuna da gitti. "Bize gönderdikleri mesajda nerede olmamız gerektiğine dair bir şey yok," dedi. "Kuzeye gitmemize engel olan bir şey de olmamalı."

Nicole Adams dönmüş, eşikte bekliyordu. "Onları ürkütmek istemiyorum," dedi tedbiri elden bırakmadan. "Bu onlarla tek konuşma şansımız. Beklenmedik bir şey yaparsak, bu bize söylediklerinin aksi bir şey olmasa bile..." Uyarının geri kalanını söylemeden bıraktı.

"Dokuz milyon dolara bakınca, kolayca ürkmemek için çok fazla gerekçe var," dedi Wyatt.

"Ya da onların yaptığını yapacağız," diye lafa girdi Tessa heyecanla. "Bize yakın plan çekilmiş bir video gönderdiler, arkayı

neredeyse hiç göstermeden, değil mi? Biz de aynısını yapabiliriz. Mesela Denbe'lerin evinden bir tablo alırız... oturma odasındaki kırmızı çiçekli büyük tablo. Onu senin ofisinin duvarına yerleştiririz." Wyatt'a döndü. "Ve telefonu orada açarız. Tanımaya yetecek bir arka plan. Polislerin Boston'da olduğunu düşünürlerken, aslında üç saat uzakta, kuzeyde olmamız ilginç de olabilir."

"Onların yapacağı şeyi biz yapacağız," diye mırıldandı Wyatt. "Hoşuma gitti."

"Onların işin Boston'da yapılması gibi bir talepleri olmadıkça," diye uyardı Hawkes.

Wyatt omuz silkti. "Denbe'lerin evine beş dakika mesafede, bir ofis dolusu ajanınız var. Neyi yapamayacaklar ki?"

"Pekâlâ, öyle olursa..."

Hepsi birbirine baktı.

"Kovalamaca oynamaktansa artık bir şey yapıyor olmamız bana kendimi iyi hissettiriyor," dedi Wyatt sonunda. "Şu ana kadar emirler kaçıran kişilerden geldi. Onlar sıçrayın diyor, biz de ne kadar yükseğe diye soruyoruz. Şimdi, bunun sonunda bize ne kadar fayda sağlayacağını bilmiyorum, ama... yine de bir şey. Bir şeyler yaptığımızı hissetmek istiyorum."

Hemfikirlerdi.

Yarın sabah saat sekizde Denbe'lerin evinde buluşacaklardı. Telefonları, tabloyu alacaklar ve o konferans görüşmesini Kuzey Eyaletleri şerifinin ofisinde yapacaklardı.

Tessa'nm hoşuna gitmişti bu. Artık on beş saatten az kalmıştı. Sonra polisler, kaçıran kişileri yakalayacaktı. Bütün ailenin hayatı söz konusuydu. Kendi fidye talebini okuyan ve ölüm

maddesine geldiğinde yüzünde o ifade beliren on beş yaşındaki Ashlyn Denbe de...

Bunu yapacaklardı. Parayı transfer edecekler, Denbe'lerin yerini öğrenecekler, sonra da aileyi sağ salim kurtaracaklardı.

Tabii tüm bu olanlar o dolandırılan 11.2 milyon dolarla ilgiliyse.

Aksi takdirde Denbe'leri bir daha asla canlı göremeyeceklerdi.

36. Bölüm

Sabah ilk iş olarak yanımıza gelmediler. Dışarıya bakan penceremizde gökyüzü aydınlanmıştı. Uyandım, dönüp durdum. Yeniden saldırıya geçen kobralar ve portakal rengi ilaç şişeleriyle dolu bir rüyaya daldım. İkinci uyanışımda kendimi oturmaya, hücremin briket duvarlarındaki gerçeği görmeye zorladım. Ashlyn'in üstümde olduğunu ve mırıl mırıl bir şeyler söyleyerek uyuduğunu duyabiliyordum.

Justin ranzada değildi, bizi korumak istercesine yere oturup sırtını çelik kapıya dayamıştı. Uyanıktı, başı dik, kolları dizlerinin üzerindeydi. Fakat sanki düşüncelerde kaybolmuş ve problem çözüyormuş gibi, bir parmağı diğer elinin üzerine vuruyordu.

Sabah oyunum olan, saati tahmin etmece oynadım. Gün tamamen aydınlanmıştı. Sekiz, dokuz muydu, yoksa on mu? Belki de buradan sağ çıkarsak bir hayatta kalma kursuna yazılmalıydım. Dünyanın en yaşlı izcisi olarak, ağaçlardaki yosunlara bakıp yönümü tayin edebilir, bir ağacm yere vuran gölgesinden saati tahmin edebilirdim. Yeni beceriler edinebilirdim. Belli ki annem ve babam bana pek bir şey öğretmemişti.

Tuvalete gittim. Justin bana arkasını döndü. Mahremiyet için ancak bunu yapabiliyorduk.

Sonra, o kendi halindeyken ve Ashlyn uyumaya devam ederken, hiç sabunumuz ya da havlumuz olmadığı için ellerimle yüzümü ovaladım. Ardından görevimmiş gibi, bütün plastik kavanozları alıp içlerini lavabodaki suyla doldurdum. Başımı lavabonun üzerine doğru eğdim, kavanozdaki suyun yarısını saçıma döktüm ve parmak uçlarımla saç diplerimi ovaladım. Her yere su sıçrattığımın farkmdaydım ama umurumda değildi. Saçımın o iğrenç kokusuyla, tenimin pislikten sürekli kaşınmasıyla bir saniye daha yaşamaya tahammülüm yoktu.

Ovaladım, ovaladım ve ovaladım. Belki derimi, benliğimin sefaletini soymaya çalışıyordum. Belki de bunlar, bundan bir yıl sonraki bir davada, Z ve ekibini bu suçtan yargılamak için DNA kanıtı olacaktı. Devasa hapishanenin minik lavabosunun her yerine yayılmış ölü derimin döküntüleri.

Sabunu, köpüklerin verdiği yumuşacık hissi, temizliğin rahatlatıcı kokusunu özledim. Fakat ovalamaya devam ettim ve kavanozun diğer yarısını da kafamdan, omuz hizasındaki saç tellerimden aşağı yavaşça boca ettim. Sonunda, boynuma da biraz su döküp tulumun kollarını sıvayarak kollarımla birlikte yıkadım. Bittiğinde sırılsıklamdım, tulumum ıslaktı ve karşımdaki briket duvarda su izleri vardı ve ben kendimi daha iyi hissediyordum. Güne hazırdım. Gitmeye hazırdım.

Uyanmış olan ve üst ranzadan beni izleyen Ashlyn, "Ben de yıkanabilir miyim?" dedi.

Hiç konuşmadan kavanozu tekrar doldurmaya başladım.

Justin oturduğu yerden, "Kurtarıcılarınıza güzel gözükmeye mi çalışıyorsunuz?" dedi.

"Biz kadınız." Kızıma kavanozu uzattım. "Her an kükreyebiliriz."

Sabah saatleri geçtikçe, biz de yavaş ama belirgin şekilde geriliyorduk. Ranzaların arasında volta atarken saçım da tulumum da kurudu. Kendime hâlâ temiz diyemiyordum. Sadece daha az pistim.

Justin şiş yüzünü ve kısa saçlarını hafifçe yıkadı. Sonra geniş faaliyet salonunda floresanların bitmeyen vızıltısı dışında başka ses duyulmayınca, kendini şmav, mekik ve üst ranzayı kullanarak barfiks çekmeye verdi.

Ashlyn ikimize de deliymişiz gibi bakıyordu. Ranzanın bir köşesinde cenin pozisyonunda durmuş halde her şeyi görebiliyordu. Bana bir kediyi anımsatmıştı ama huzurlu değildi. Ürkmek ya da sıçramak için an kolluyordu.

Dünkü düşüğü aklıma getirip onu su içmeye zorladım. Keşke ona verebilecek yiyeceğim de olsaydı. Sonunda benim de iştahım yerine gelmişti, dar hücrede volta atarken midem gurulduyordu. Sonunda yemek yiyebileceğim günün, adamların bize yemek vermeyi kestiği güne denk gelmesi ne kadar da hoştu.

Bizim güçsüz, bitkin ve kararsız olmamızı mı istiyorlardı? Hepsi Z'nin psikolojik savaşının bir parçasıydı. Saat üç olduğunda, bize bir parça ekmek versin diye o ne diyorsa yapıyor olacaktık.

Yoksa başka bir şey mi olmuştu? Bizi kaçıranlar hastalanmış mıydı? Bizi öylece bırakıp gitmezlerdi, değil mi? Çekip git-

mezler, ortadan kaybolmazlardı? Burada olduğumuzu hiç kimse bilmiyordu. Kafeste unutulan hayvanlar misali çürür giderdik. Su sayesinde bir hafta idare ederdik. Fakat yemek yemeden geçen on dört, on beş günden sonra...

Yeni bir ses geldi. Bir çarpma sesi, sonra da tepe lambalarının ışığıyla beraber vızıltı da gitti. Hücremiz bembeyaz halinden çıkıp grileşmeye başladı, gelen tek ışık pencereden girendi. Faaliyet salonu da artık spot ışıklarının sönmesiyle kararan bir sahne gibi sadece gölgelerden ibaretti.

"Elektriği kesiyorlar," diye mırıldandı Justin.

Anlamıştım adamların ne yaptığını. Hapishaneyi terk etmeye hazırlanıyorlardı. Oyunu sonlandırıp kaçma hazırlığındaydılar.

Saat kaçtı? Güneşin açısına bakarak anlayamıyordum.

Fakat zaman geliyordu. Üç.

Hesaplaşma saati.

Yürümeyi bırakıp üst ranzaya çıktım ve kızımın elini tuttum.

Ardından Justin de bize katıldı. Birlikte kol kola oturduk ve her ne olacaksa onu beklemeye başladık.

Tessa beş buçukta uyandı. Odası hâlâ karanlıktı. Üç ya da en fazla dört saat uyumuştu ve bir an onu neyin uyandırdığını anlayamamıştı. Sonra sessizce açılan kapıyı ve Sophie'nin orada beliren solgun yüzünü gördü.

Kızı odaya, Tessa'nın uyandığını bile anlayamayacağı kadar sessizce gelmişti. Sophie bazen uyurgezerlik yapıyordu. Bazen de uykusunda konuşuyordu. Aslında daha çok çığlık atıyordu.

Şimdi Sophie, Tessa'nın yatağının kenarında belirmiş, gözleri kocaman açılmıştı ve yüzünde de panik vardı.

"Anneciğim?"

"Evet."

"Aileyi buldun mu?"

"Henüz değil." Tessa yorganı açtı. Sophie yanına geldi.

"Soğuk, karanlık yerlere baktın mı?"

"Bir kısmına."

"Ya dağlar? Dağlardaki bütün kulübelere baktın mı?"

"Yarın... aslında bugün... kuzeye gideceğim. Daha fazlasına bakacağız."

"Kurabiye al yanına."

"Kesinlikle."

Sophie ona sokuldu. "O kızın sana ihtiyacı var."

Tessa tereddütlüydü. Kızı kendini kurbanla özdeşleştirmişti ve olayların nasıl sonuçlanabileceğini düşününce... tahminleri bir kenara bırakıp kızının beklentilerini yerine getirmeliydi. Fakat böyle bir vakada, bu mümkün müydü? Kendini şunları söylerken buldu: "Seni kaybetmek başıma gelen en kötü şeydi, Sophie. Eve dönüp de orada olmadığını görmek. Çok canımı yaktı. Biri midеme bir yumruk atmış gibi oldum."

"Ben gitmek istemedim. Beni zorla götürdüler."

"Elbette. Beni kendi isteğinle asla bırakmayacağını biliyordum. Umarım sen de benim seni asla kendi isteğimle bırakmayacağımı biliyorsun."

"Biliyordum, anne. Geleceğini bildiğim gibi. Onlara gününü göstereceğini de biliyordum."

Tessa kollarını kızının kemikli omuzlarına sardı. "Biz şans-

lıydık, Sophie. Tuhaf ama sonunda birbirimize kavuştuk. Bu da bizi şanslı kılıyor."

"Ve Bayan Ennis'i."

"Ve Bayan Ennis'i."

"Bir de Gertrude'u."

Sophie'nin bebeği. Geçenlerde gözünü geri diktikleri bebeği. "Ama ben bu ailenin de şanslı olmasını istiyorum, Sophie. Onlara yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Aslında onlara yardım etmek için çalışan bir sürü dedektif var. Ancak bazen, biraz şans da gerekiyor."

"Soğuk, karanlık yerler."

"Anladım."

"Kurabiye al yanına."

"Tamam."

"Silahını da al."

"Evet."

"Sonra lütfen eve dön. Seni özlüyorum, anneciğim. Seni özlüyorum."

Wyatt uyumamıştı. Telefonundaki mesajları temizleyip teşkilatın geri kalanıyla birlikte kalmıştı. Yardımcıları bir şeyler öğrenmişti: Cumartesi gecesi Littleton'da bir metadon kliniğine zorla girilmişti. Bu onların vakasıyla ilgili olabilirdi, olmayabilirdi de. Benzin istasyonu görevlisi cumartesi sabahı beyaz bir minibüsün benzin aldığını söylemek için aramıştı. İki tane sert görünümlü adamdı kullananlar. Söylediğine göre onu tedirgin etmişlerdi. Adamların ceset gözlerine bakıp uyuşturucu kaçırdıkla-

rını düşünmüştü. 93 numaralı yoldan kuzeye gitmişler. Tüm söylediği bunlardı. Bir tanesinin sol gözünün altında üç tane gözyaşı dövmesi varmış. Belli ki zamanında hapishanedeymiş.

Avcılar ve Balıkçılar Derneği, Crawford Notch civarında yol kenarına park etmiş bir minibüs daha bulmuştu. Bu daha eski bir modeldi, rengi de lacivertti. Bulduklarında terk edilmiş haldeydi, arka kısmı boş bira kutularıyla doluydu ve yoğun şekilde esrar kokuyordu. Çok da hayırlı insanlara ait olmadığı belliydi ama profesyonellere uygun olmadığı da kesindi.

Böyle devam etti. Şayet bir yere varacaksa, bir düzine kadar görgü tanığı ya da ipucu vardı.

Gece saat ikide Wyatt aramaları kesti, onun yerine haritasına baktı. Onun üzerinde çalışırken uyuyakaldı. Rüyasında da S ve O' ları gördü; ona acele etmesini, çok zaman kalmadığını söyleyen Ashlyn Denbe'yi gördü.

Sabah altıda uyandı, duş yaptı ve dünkü üniformasını giydi. Alt katta Kevin'la buluştu, birlikte çıkıp kahve aldılar ve Denbe' lerin evine doğru yola çıktılar. Yarım saat erken geldiler ama en son gelenler onlardı.

Özel Ajan Hawkes, Denbe ailesinin ceptelefonunu çoktan eline almıştı. Nicole de tabloyu.

Anlatacak yeni bir şey yoktu. Ajanlar hâlâ mali veriler üzerinde çalışıyor, iki tane sivil polis de Bennett'ın evinin önünde duruyordu. Federaller, Chicago'daki sigorta şirketinin genel merkezinde hazır bekliyordu. Ceptelefonu şirketi de saat üçteki arama için son çağrıyı bekliyordu.

Şimdiye kadar ne öğrendilerse oydu. Ne yapabileceklerse onu yapacaklardı. Ne olacaksa o olacaktı.

Kuzeye doğru yola çıktılar ve saat on bir gibi şerifin ofisine vardılar. Tam öğlen vakti geldiğinde Denbe'lerin tablosu duvara asılmış ve yarım düzine fidye görüşmesi üzerinde çalışmışlardı. Telefonu Nicole açacak, geri kalanı da destek vermeye devam edecekti.

Saat yarımda öğle yemeği sipariş ettiler.

Saat birde, Wyatt yerel polis karakollarına ve eyalet polisine bilgi vermeyi bitirdi. Bir gelişme olur olmaz telsizle yayımlamak için özel bir kanal ayarladılar.

Bir kez daha haritasına göz gezdirdi.

Bir buçuk, iki. İki çeyrek. İki buçuk.

Ne unutmuşlardı, ne unutmuşlardı? Hep bir şey olurdu. Planlarsın, hazırlanırsın ama illa bir şey çıkardı.

Wyatt haritasına bakmaya devam etti.

İki kırk. İki kırk beş. İki elli iki. İki elli beş.

Ya şüpheliler hiç aramazsa? Ya olay kahramanlıkla değil de böyle sessizce bittiyse? Aile çoktan ölmüş ve dolandırıcı da izlerini yok etmiş olabilirdi. O zaman kurtaracak kimse olamayacaktı. Sadece günler, haftalar, aylar, hatta belki yıllar süren hüzünlü, zor bir arama olacaktı.

Saat üç.

Üç sıfır bir.

Üç sıfır iki.

Justin Denbe'nin telefonu çaldı.

37. Bölüm

Z hücre kapımızın dışında belirdi. Bu çile başladığından beri ilk kez gergin ve bizi de gerecek kadar sinirli bir haldeydi. Elinde, içinde kıyafetlerimiz olan büyük, siyah bir poşet vardı. Bize üstümüzü değiştirmemizi söyleyerek her bir parçayı kapının deliğinden içeri attı.

Acaba gerçek dünyaya ilk adımımız Boston'daki kıyafetlerimiz mi olacaktı? Bundan şüpheliydim. Ashlyn ve ben zaten fidye talebi için üst değiştirmeye zorlanmıştık. Fakat bu, Z videoda iyi görünmemizi istediği için değil, hapishane tulumlarından nerede olduğumuzu anlamasınlar diyeydi. İçimde burada da aynı mantık olabileceğine dair bir his vardı.

Fidye ödendiyse, polis çok geçmeden yerimizi öğrenecekti. Oysa Z mecbur kalmadıkça kimseye fırsat verecek türden biri değildi.

Üstümüzü değiştirince hücreden çıkma zamanı geldi.

"Önce Denbe." Sert bir emirdi.

Z kapının deliğini gösterdi. Justin bileklerini uzattı ve bilekleri hemen kabloyla bağlandı. Sonra ben geldim. Ardımdan da Ashlyn. Hepimizin bilekleri bağlandıktan sonra Z eliyle bir işaret yaptı ve kapımız cızırdayarak açıldı.

Z'nin bakışları omuzları geride, başı dik ve çürümüş yüzünde küstah bir ifadeyle yürüyen Justin'deydi.

Gerginlik biraz daha artmıştı.

Sakın aptalca bir şey yapma, diye geçirdim içimden. *Lütfen aptalca bir şey yapma.*

Ama artık bunun ne olduğundan emin değildim. Yine aynı yerdeydik; bir kez daha bağlı ve çaresiz. Şayet adamlar bizi gerçekten bırakacaksa bu aptallıktı. Muhakkak başka seçenekleri de vardı. Mesela, fidye parası hesaplarına geçer geçmez hepimizin kafasına birer kurşun sıkmak. Onları durduracak halimiz yoktu. Polisin de para aktarılır aktarılmaz yardıma koşacak hali yoktu.

Öyle ya da böyle, bir başımızaydık ve sıkıca bağlı kablonun bileklerimi kestiğini hissediyordum.

Z, Justin'i dirseğinden tuttu. Hanımlara önden yürümelerini işaret etti. Ashlyn ve ben karanlık faaliyet salonunda yürümeye başlayınca o da Justin'le birlikte arkamıza geçti. Belli ki Z asıl tehdit ve hep göz önünde tutulması gereken biri olarak Justin'i görüyordu. Keşke aksini düşünebilseydim, keşke kendimi buna ikna edebilseydim. Onun yerine, gittikçe artan bir telaş ve yeni yıkanmış saçlarımı yolma isteği duyuyordum.

Hapishanenin diğer bölümüne gelince durmak zorunda kaldık. Kumanda odasında kimin olduğunu merak ettim. Mick mi

yoksa Radar mı? Z güvenlik kamerasına doğru bir hareket yaptı ve ilk kapılar açıldı. İçeri girdik. Yine durduk. Arkamızdan çeliğin kapanma sesi geldi. Duvarlardaki acil durumda devreye giren yeşil lambalar, yerde yeşil renk öbekleri yaratmıştı. Ashlyn'in yanımda ürperdiğini ve bana biraz daha yaklaştığını hissettim.

Sonra istediğimden de yavaş şekilde sonraki çelik kapılar açıldı. Önümüzde geniş bir koridor uzanıyordu. Orası da acil durum ışıklarıyla aydınlanmıştı. Buradan daha önce geçmiş olmalıydık ama o parlak tepe lambaları olmadan her şey çok farklı görünüyordu. Hapishane perili ev havasına bürünmüştü ve dışarıda gün ışığı olduğunu bilmeme rağmen, kendimi burada yalnız hissediyordum. Omuzlarım çökmüştü ve tavan alçakmış gibi başımı eğmiştim. Duvarlar sanki üzerime geliyordu.

Z, "Yürüyün," dedi ve Ashlyn ile ben ister istemez ilerlemeye başladık.

Diğer bir kapıya doğru yeşil ışık kümelerini takip ettik. Burası ikinci bir bölümdü. Çelik kapılar yine gürültüyle kapandı. İnsanın içine işleyen bir sesti bu. Bir daha asla duymak istemediğim bir ses.

Kapılar kapanınca yine karanlığa gömüldük. Önümüzdeki sonraki kapılar açılırken Ashlyn parmak uçlarında kalkıp iniyordu. Bana mı öyle geliyordu yoksa kapılar gittikçe daha mı yavaş açılıyordu? Kumanda odasındaki Mick olmalıydı. Kendinde bizimle eğleniyordu.

Yüzümün sakin görünmesini istiyordum. Ona korktuğumu gösterip bu hazzı yaşatmayacaktım.

Z ilerlememizi söyledi. Hapishane koridorlarının karanlık, yeşil ışıklı labirent gibi koridorlarında yön duygumuzu yitirerek yürüdük. Koridor birdenbire aydınlandı. Gün ışığı vuran, dışarı bakan daha büyük pencerelerin olduğu bir yere geldik. Ardından orayı da geçip pencerelerin yatay parmaklıklarla güçlendirildiği bir odaya geçtik.

Kumanda odası. Öyle olmalıydı. Monitörleri, panelleri ve bana hiçbir şey ifade etmeyen ama kocama çok şey anlatan bütün o çılgın bilgisayar ekipmanını görebiliyordum.

Yapacaklardı. Fidye karşılığında bizi bırakacaklardı. Eve gidecektik; onlar da dokuz milyon dolar alacaktı.

Eve gidecektik.

Şu anda boş olan, kapısı açık, kurtuluş biletimiz anlamına gelen odaya baktım.

Tam bir adım daha atmıştım ki Z beni kolumdan tutup geri çekti.

"O kadar çabuk değil," dedi.

Ürperdim, kalbim duracak gibi oldu.

"Anlaşma şöyle," diye devam etti Z kısaca. "Saat iki kırk beş. Sizi kumanda odasına sokacağım. Elinize bir telefon vereceğim. Bilek bağlarınızı da sökeceğim."

Z bana ve Ashlyn'e bakmayı kesmişti, sadece Justin'e bakıyordu. "Orada bu hapishanenin her yerini kilitleme gücünüz olacak. Beni içeri hapsetmeye bile kalkabilirsiniz. Ancak şunu bilin ki, Radar ve Mick dışarıda. Üzerlerinde her türlü cephane var ve

onları kullanmak konusunda özel eğitimliler. Sanırım ikisi birlikte ilk gelen otuz altı ila kırk sekiz kişiyi ter bile atmadan temizleyebilirler. Bunun umurunda olmayacağını biliyorum..." Bakışı sertleşti, kaşlarını çattıkça kobra dövmesi de kıpırdanıyordu. "Ama ben hanımları düşünüyorum." Gözlerini bize çevirdi. "Akıllı ol ki herkes sağ salim evine dönsün. Aptalca bir şey yaparsan cuma gününe bolca cenaze çıkar. Seninki de dahil. Ben affeden bir adam değilim, Denbe ve nerede yaşadığını biliyorum."

Justin hiçbir şey demedi.

Ben öne doğru ilerleyip ikisinin arasındaki boşluğa girdim. "Bizden ne yapmamızı istiyorsan söyle."

Z dikkatini bana çevirdi. "Gerisi kolay. FaceTime kullanarak kocanın ceptelefonunu ara. Sizin sağ salim dönmeniz üzerinden kariyer planı yapan tatlı FBI ajanına el sallayın. Para transferini netleştirin. Radar hesabı kontrol ediyor. Paranın aktarıldığı onayını alır almaz gideceğiz. Öte yandan, saat üç on bir itibarıyla para gelmemişse B planına geçeriz."

Z tekrar Justin'e döndü. "Radar'ın gerçek uzmanlığı ne, bilmek ister misin? İmha uzmanı. Tabii ki kumanda odanda kurşungeçirmez cam var. Fakat inan bana, Radar zırhlı bir tankla çıkıp gelebilir. Senin bu güçlendirilmiş akvaryumsa hiç dert değil. Dua et ki FBI talimatlara uysun. Yine dua et ki akıllı olsunlar, aptalca bir şey yapmasınlar."

Ben bu ihtimali hiç düşünmediğim için, gerginliğim şimdi ikiye katlanmıştı. "Dur bir dakika, dur bir dakika. Onları biz kontrol etmiyoruz ki, bilmemize imkân yok... ya parayı göndermezlerse? Bu bizim suçumuz değil!"

Z sadece geniş omuzlarını silkip bizi kumanda odasına götürdü. Olduğum yere çivilenmek istiyordum. Birdenbire bu o kadar da iyi bir fikir değilmiş gibi geldi. Kocamın fevri tavırlarından korkuyordum zaten. Şimdi bir de bütün emniyet teşkilatı için mi endişelenmek zorundaydım?

"Saat üç on birde, parayı almazsak çok şiddetli bir patlama duyacaksınız. Kendinizi korumak için yere yatmak isteyebilirsiniz. Sadece bir umut ışığı işte."

Ardından kumanda odasına girdik ve Z bir bıçak çıkardı. Paniğe kapılacak zaman yoktu. Çığlık atacak zaman yoktu.

Kırt. Kırt. Kırt.

Artık bileklerimiz serbestti.

Justin'in eline bir telefon verdi.

Sonra da çıkıp gitti, kumanda odasının ağır kapısı sertçe kapandı.

Yalnızdık, ellerimiz bağlı değildi ve ilk kez kendi hapishanemizin içindeydik.

Öylece durdum, özgürlükten aldığım ilk tat beni iyiden iyiye huzursuz etmişti.

Gel gelelim, kocamı etmemişti.

"Pekâlâ," dedi Justin hemen. "Yapacağımız şey şu."

iPhone çalmaya devam etti. Bir saniye sonra Nicole cevap verdi. El salladı ve herkesin yerli yerinde olduğunu gösterdi.

Sonra Denbe'lerin oturma odasındaki tablonun önünde dur-

du, ama aslında telefonu üç saat kuzeydeki şerifin ofisinde açarak FaceTime'ı çalıştırmıştı.

Hawkes, diğerleri de izleyebilsin diye telefonu daha büyük bir TV ekranına yansıtmıştı.

Justin Denbe'nin yüzü, şiş gözü ve kırık burnu çorba gibiydi ama onun yüzü olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Ben Justin Denbe. Karım Libby ve kızım Ashlyn'le buradayım." Telefon ekranı çevrildi. Libby Denbe korkudan neredeyse donmuş şekilde göründü. On beş yaşındaki kızları Ashlyn de huzursuzlukla kıpırdanıyordu. "İyi ve güvendeyiz. Lütfen saat üç on bire kadar parayı gönderin yoksa bizi havaya uçuracaklar."

Hawkes parmağını havada çevirerek konuşmayı aktaracağını söyledi. Nicole de ayağını bir kez yere vurarak anladığını belirtti.

"Ben Nicole Adams, FBI özel ajanıyım. Seninle görüştüğümüz ve ailenle birlikte sağ olduğunuzu gördüğümüz için çok mutluyuz, Justin."

"Sekiz dakikanız var," diye cevap verdi Justin.

"Anlıyoruz. Paranın gönderileceği hesap numarası..." Nicole hesap numarasını iki kez tekrar etti. Hawkes da bilgisayar başında klavyeyi hızla kullanarak, aramanın izini sürecek olan cep telefonu servis sağlayıcısıyla mesajlaşıyordu. Tessa, Hawkes'un yanı başında ayakta duruyordu, onun yanında da Wyatt vardı. Tessa kendini nefesini tutarken buldu. "Sigorta şirketi bizden iyi niyet göstergesi olarak bir milyon dolar transfer etmemizi istedi," diye devam etti Nicole. "Sizin güvende olduğunuzdan emin olmadan paranın geri kalanını göndermeyecekler."

"Altı dakika içinde," diye sertçe cevap verdi Justin. "Ya o hesaba dokuz milyon gelir ya da bizi havaya uçuracaklar."

"Oradalar mı, Justin?" diye devam etti Nicole. "Onlardan biriyle konuşabilir miyim?"

"Hayır."

"Hayır, konuşamaz mıyım..."

"Hayır, burada değiller. Kumanda odasında yalnızız. Onları dışarıda tutabiliriz, bu da fiziksel saldırıdan korunabileceğimiz anlamına geliyor. Öte yandan patlayıcılar..." Justin'in ses tonu tuhaftı. Tessa'ya tedirgin gelmemişti. Sadece... kasvetliydi. Sonunu bilen bir adam gibiydi.

Yanı başında Wyatt *kumanda odası* diye mırıldandı. Tessa'ya baktı. Tessa omuz silkti.

"Libby ve Ashlyn yanında, ama sizi kaçıranlar yok mu? Yalnız mısınız?" diye devam etti Nicole. Yüzü ifadesizken bacağının teki titriyordu. Başka insanların hayatları üzerine oynanan, riski büyük bir pokerdi bu.

"Beş dakika," dedi Justin. Sonra ilk kez sesi çatladı. "Bak, bu telefonun izini sürmeye çalıştığınızı biliyorum. Onlar da telefonun izini sürmeye çalıştığınızı biliyor. İnan bana, buna zaman yok. Ben ve ailem kalan beş dakika boyunca güvende olacağız. Ancak bu kadar. Şimdi o lanet parayı o lanet hesaba aktarın yoksa bizi sonraki görüşünüzde ben, karım ve kızım paramparça olmuş olacağız!"

"Anlıyorum. Sizin güvenliğiniz en büyük önceliğimiz. Elbette ki sigorta şirketiyle görüşmeli..."

"Beni dinle. Bu bir pazarlık değil. Bizi kaçıranlar burada değil, bu hatta da değil. Çok uzakta, ellerinde patlayıcıyla bekliyorlar. Hesabı kontrol ediyorlar. Saat üç on birde ya para gelir ya da patlayıcının düğmesini çevirirler. Seçenekler bunlar."

"Kumanda odası," diye mırıldandı Wyatt tekrar Tessa'nın yanında. Onu koluyla dürttü, sanki bu terim ona da bir şey ifade etmek zorundaymış gibi. "Mutfak tezgâhının üzerine bütün eşyaların yığın şeklinde konması... cüzdan, mücevher..."

"Justin," diyordu Nicole, "endişelerini anlıyorum. Güven bana, biz sizin tarafınızdayız. Fakat odanızı patlayıcıyla donatılarsa, her iki koşulda da patlatmayacaklarını nasıl bilebiliriz?"

"Çünkü zengin adamların kaçma şansı vardır. Fakirlerin yoktur."

Derken Tessa anladı. Gözleri fal taşı gibi açılırken, ses tonunu mümkün olduğunca alçak tuttu. "Hapishane. Hapishanelerde kumanda odası olur. Fakat bir aileyi hapishaneye nasıl..."

Wyatt çoktan bir adım öteye gitmişti bile. Acı bir ifadeyle, "Yeni eyalet hapishanesi," dedi. "Geçen yıl tamamlandı, hiç açılmadı. Yerel halk hâlâ kaçırdıkları iş fırsatları ve kesilen vergiler için hayıflanıyor. İddia ediyorum..."

"Denbe İnşaat tarafından yapıldı."

"Bu da Justin'in, tam olarak nerede olduğunu bildiği anlamına geliyor. Bulunduğu yeri hâlâ söylemiyorsa..."

"Korkuyor."

"Şüphelilerin gerçekten de patlayıcıları olmalı." Wyatt sarı bir not defteri çıkardı. Kalın uçlu siyah kalemle şunu yazdı: *PARAYI*

DERHAL GÖNDERİN. Sonra da kaldırıp Nicole'e gösterdi.

Özel ajan gözünü bile kırpmadan sadece telefona baktı. "Güzel haber, Justin. Sigorta şirketi dokuz milyonu onayladı. Biz konuşurken para gönderiliyor. Birkaç dakika kaldı, Justin. Sonra sen ve ailen güvende olacaksınız."

Tessa ve Wyatt gerisini beklemedi. Wyatt telsizden önceden belirledikleri acil durum kanalı üzerinden destek isterken kapıdan çıkmışlardı bile. Sonra da otoparkta onun arabasına doluştular.

"Elli kilometre kuzeyde," dedi Wyatt. "Yirmi dakikaya orada oluruz."

Sirenleri açıp yola koyuldu.

38. Bölüm

Justin telefondaydı. Konuşuyor, konuşuyor, konuşuyordu.

Yanındaki Ashlyn yukarı aşağı sallanıyordu. Eski pijamalarıyla tam da kendi gibi görünse de çökmüş yüzü ve vücudunun her noktasından yayılan gerginlikle aslında hiç de kendisi gibi değildi.

Ve ben... Hayatımın muhtemelen son on dakikasını yaşarken ne yapacağımı bilmiyordum. Düşündüğümden de büyük olan odanın ortasında, geniş bir nal şeklinde duran kumanda paneli ile şarjlı telsizler ve içlerinde malzemelerin olduğunu düşündüğüm dolapların kapaklarından geriye kalan alanda dolaşıyordum. İnfaz memurlarının, acil durumlarda saldırıya geçmiş mahkûmların erişmesine engel olmak ve bütün mühimmatı, ateşli silahları güvende tutmak için kullandıkları meşhur anahtar kilidini gördüm.

Sonra dikkatimi büyük kumanda masasına çevirdim. Ellerimi düz ekran monitörlerin belli bir açıyla dizildiği ve yarım düzine mikrofonun yabani otlar gibi üzerinde bittiği beyaz formika masanın üzerinde gezdirdim. *İnfaz memurları burada kendi güçleriyle ve istekleriyle kilitli duruyor,* diye düşündüm. Bir dizi mini

Oz Büyücüsü her şeyi görüyor, her şeye emrediyor ama daima parmaklıklar ardında.

Üzerimde, tavana yerleştirilmiş dört adet düz ekran monitör vardı. Şu an kapalılardı ama yüzlerce değilse bile düzinelerce kamerayı kullanarak bizi buradan izlediklerinden emindim. Bizi ağlarken izlemişlerdi. Kavga ederken izlemişlerdi. Bizi yavaş ama emin adımlarla daha aciz mahlûklara dönüşürken, ailemiz parçalanırken izlemişlerdi.

Bu bir anda beni çok öfkelendirdi. Mahremiyetimizi böyle ihlal etmişlerdi. Bu kilitli odada oturmuş, hatta belki sefilliğimize dair bahis bile tutuşmuşlardı. İlk önce kadın ağlayacak diyenler on dolar, kız izlenirken işeyemez diyenler beş dolar.

Onlardan nefret ediyordum. Hem de çok. Düşmanca. Bu da bende sapıkça onları görme isteği uyandırıyordu. Hep bana, hep bana olmazdı. Onlar zamanında bize hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi muamele ettiyse, şimdi kontrol bizdeydi. Z'nin şartlarında, onları izleyemeyeceğimize dair de bir şey yoktu.

Öne eğildim ve kocam bir FBI ajanına onun söylediğinin derhal yapılması için bağırıp çağırırken ben de kumanda ekranlarını açıp kamera seçeneklerini keşfetmeye başladım.

Ashlyn yanımda belirip, "Anne?" dedi.

"Sadece işleri hızlandırıyorum, tatlım. Şimdi, kameralardan hapishanenin dışını görmek isteseydik hangi tuşa basardın?"

Ashlyn üzerimden eğilip kumanda ekranında güvenlik yazan beyaz tuşa dokundu ve sonrasında açılan mönüyü inceledik.

Ekranın sağ alt köşesinde bir saat vardı. 3.09'u gösteriyordu. Bizi kaçıranların vazgeçip karşı atağa geçmeleri için iki dakika vardı. Muhtemelen Justin'in dediği gibi bizi havaya uçuracaklardı.

Z'nin bütün kumanda odasını ortadan kaldırmasını beklemiyordum. Bana sadece kapıyı patlatacak biri gibi gelmişti. Bu şekilde duman altındaki molozların arasına girip bir Glock 10 çıkararak kendi işini yakından ve bizzat bitirir diye düşünmüştüm. Hem böylece daha az mühimmat harcamış da olurdu.

Monitörde bir anda beyaz bir minibüs göründü. Ekranın tamamını kaplayana dek büyüdü. Kendimi direksiyondaki Radar'a bakarken buldum. Kameraya bakmıyordu, hapishanenin giriş kapısında olduğu belliydi ama birini bekliyor gibi yolcu koltuğuna doğru bakıyordu.

Z ve Mick'i, iş ortaklarını alıyordu.

Oysa onun çatıda olması gerekiyordu. Baştan aşağı silahlı şekilde, ilk gelenlere ateş etmek için orada olmalıydı.

Şayet para ödenmediyse. Doğrudan hesaplarına aktarılmadıysa. Justin haklıydı: Zengin adamların fakir adamlardan daha çabuk kaçması için dokuz milyon sebepleri vardı.

Ekranın altındaki saat 3.10 oldu.

Radar telefonu aldı ve göremediğim, duyamadığım birine bir şey söyledi.

Bakışlarımı Justin'e çevirdim. "Ödediler mi? Tamam mı, sigorta şirketi ödedi mi?"

Justin telefona, "Para alındı mı? Saat üç on bir, para gitti mi, söyler misin?" dedi.

FBI ajanı soğuk ve resmi bir ses tonuyla şöyle dedi: "Justin, paranın şu an aktarıldığını söylediler."

Radar hâlâ telefonuna bakıyor, tuşlara dokunuyordu. Göremediğim kişiyle konuşuyordu.

"Justin, para gönderildi. Bize yerinizi söyler misin? Sizi sağ salim almaları için memurlarımızı yönlendireceğiz."

Ashlyn kolumu tutup, "Anne!" diye bağırdı. Sonra bu güzel haber üzerine sevinçten havaya sıçradı. Güvendeydik, para gelmişti, güvendeydik, polis yola çıkmıştı.

Justin iyi haber ona ölümden de ağır gelmiş gibi bitkindi. "Yeni eyalet hapishanesindeyiz. Yeri..."

Bum!

Kumanda odasının kapısına döndüğümde hâlâ nefesimi toplamaya çalışıyordum. Duman ve molozların arasından karakoldaki bütün polisleri haklamaya gelmiş bir Terminatör misali Z'yi görmeyi bekledim. Ancak bizim durumumuzda o kişiler polisler değil, kumanda odasında kalan bizlerdik.

Oysa kilitli kapı da parmaklıklı pencereler de sağlamdı. Z yoktu. Duman ve moloz yoktu.

"*Anne!*" Kızım bir çığlıkla kollarıma atladı.

Arkamı döndüğümde, Mick'in elinde silahla malzeme dolabı sandığım yerin kapısından çıktığını gördüm. Deli gibi sırıtıyordu ve Z'nin dediği gibi, tepeden tırnağa silahlıydı.

"Beni özlediniz mi?" diye bağırdı.

Yarı otomatik silahını indirdi ve biz orada dururken, namluyu doğrultup ateş açtı.

Wyatt arabayı kullanırken Tessa da telefonuyla ilgileniyordu. Chris Lopez'i arayıp Denbe İnşaat'ın New Hampshire kırsalında inşa ettiği eyalet hapishanesiyle ilgili bildiği ve anlatabileceği her şeyi anlatmasını istedi.

Etrafı iki bin dört yüz dönümlük dağ, bataklık ve geniş arazilerle çevriliydi. En yakın şehir otuz kilometre uzaktaydı. En yakın karakolsa ondan biraz daha uzaktı. Hapishane ücra bir yerde olduğu için güvenlik kadrosunu barındırmak için lojmanlar bile inşa edilmişti ama finansmanından vazgeçildiği için o binalar da boştu.

Yardım hiçbir koşulda yakın değildi. Acil bir çağrı için bile en az on beş-yirmi dakika beklemek gerekiyordu.

Polis telsizi yeni bilgilerle cızırdadı. Justin Denbe'nin cep-telefonundan silah sesleri duyulmuştu. Bir kadın bağırmış, sonra arama kesilmiş, Denbe ailesiyle yeniden iletişim kurulamamıştı.

Tessa, Wyatt'a, "Daha hızlı sür," dedi.

"Gör bak, bunun için şeriflerle takılmalısın. Sadece daha hızlı kullanmayı bilmekle kalmaz, aynı zamanda daha zekice de kullanırız biz."

Wyatt direksiyonu hızla sola kırdı. Tessa'nın geyik patikası olduğuna yemin edebileceği bir toprak yola girdiler. Adam gaza basınca kapının üzerindeki kolu tuttu.

Araba önce bir havalandı, sonra yine insanın kemiklerini kırarcasına yere indi.

"New Hampshire eyaletinde iki nokta arasındaki en kısa yol nadiren asfalt döşelidir. Ancak nereye bakacağını bilirsen, rahatlıkla bir toprak yol bulabilirsin. On dakika," dedi. "On dakika sonra hapishaneyi göreceğiz."

"Kapı," diye bağırıyordu Justin. "Kapı, kapı, kapı!"

Başta ne demeye çalıştığını anlamadım. Yere yığılmıştı. Mick'in silahından çıkan ilk kurşun onu kaya gibi düşürmüştü ve

omzundaki kırmızılık giderek artıyordu. Ashlyn çığlık atmış ve içgüdüsel olarak hemen yanıma çökmüştü. Mick kumanda masasının diğer yanında sırıtırken, masanın diğer yanında beni bir başıma bırakmıştı.

Adam silahını bana doğrultunca çömeldim. Sonra bir homurtu duydum ve onun yana doğru yuvarlandığını gördüm. Yere inse de kendinden geçmemiş olan Justin, onun dizkapağına tekme atmıştı.

"Kapı!" diye bağırdı kocam tekrar.

O zaman anladım. Tuzağa düşürülmüştük. Bu kadar küçük bir yerde, Mick bizi saniyeler içinde biçerdi. En azından dağılabileceğimiz, daha büyük bir yer olan hapishaneye kaçmak hayatta kalmak için tek şansımızdı.

Başımı salladım, çömelmiş halde kafamı ekrana doğru uzatıp kapı kontrollerine ulaşmaya çalıştım. En son güvenlik mönüsündeydik ama kapı kilidini etkisiz hale getirmeyi görmüştüm. Neredeydi, neredeydi, neredeydi...

Bir silah sesi daha. İki, üç, dört. Refleks olarak omuzlarımı kaldırdım ve son kurşunun kulağımın dibinden geçtiğini hissettim.

Sonra kızımın kocaman açılmış gözler ve darmadağın olmuş uzun saçlarıyla ayağa kalkarak bir döner sandalyeyi var gücüyle Mick'e fırlattığını gördüm.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırıyordu. "Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!"

Bir sandalye daha uçtu ve Mick küfrederek üzerine düşen sandalyeden kurtulmaya çalışırken Justin yine dizkapağına tekme atınca hızla yere düştü.

Oradaydı. Açma düğmesi. Parlak kırmızı düğmeye bastım. "Emin misiniz?" diye bir konuşma balonu belirdi. Düğme içerideki ve dışarıdaki bütün kapıları açacaktı...

Aç, aç, aç! Evet, evet, evet, evet, evet!

Ashlyn de bu sırada telsizleri bulmuştu. Masanın dış tarafındaki şarj istasyonunda bir düzine vardı. Şimdi onları füzeye çevirmiş, birbiri ardına Mick'in kafasına fırlatıyordu. Adam tekrar küfretti ama Ashlyn'in aralıksız hücumu yüzünden kumanda masasının arkasından çıkamıyordu.

Ashlyn son telsizi atarken kumanda odasının kapısı açıldı. Justin'i göremiyordum ama sesini duyabiliyordum. "Koş, lanet olsun. Onu buradan çıkar!" diye bağırdı.

İkinciye söylemesine gerek kalmadı. Anne baba olarak anlaşmıştık. İkimizden biri kendini feda edecekti. Önemli olan Ashlyn'di.

Kızımın elini tutup onu kumanda odasından çıkarttım.

Mick arkamızdan bir kez daha ateş açtı.

Wyatt hızla tepeden aşağı iniyordu. Araba bir ara yerden kesildiğinde Tessa kısa bir süreliğine orayı gördü. En az on beş kilometre ileride, bir tepenin üzerine kurulu, büyük bir binaya sahip, etrafı jiletli tellerle çevrili devasa bir yapı vardı.

Araba yere indiğinde ikisi de çarpmanın etkisiyle inledi. Wyatt toprak yoldan uzaklaşıp yeniden asfalta çıktı. Sonra sertçe sağa döndü ve ağaçlar etraflarını yeşil bir tünel gibi sararken, onlar da yeni asfaltlanmış yolda kuzeye doğru yol aldı.

"Burası kocaman!" diye bağırdı Tessa. "Onları nasıl bulacağız!"

"Silah seslerini takip et. Kurşungeçirmez yeleğin var mı?"

"Evet."

Bütün ekip yeleklerini saat iki buçukta giymişti. Telefon görüşmesinin ardından harekete geçmek gerekebileceği ve iyi bir polis kendini hep en kötüsüne hazırladığı için.

Tessa ister istemez, ebeveynlerinden birini kaybetmiş olan Sophie'yi, kızını düşündü. Sonra da kızının kehanetini anımsadı. *Onları soğuk ve karanlık yerlerde ara.* Kullanılmayan bir hapishaneden daha karanlık ve soğuk neresi olabilirdi ki?

Sophie'nin dediği gibi, Ashlyn'in ona ihtiyacı vardı. Bütün ailenin ona ihtiyacı vardı.

"Pompalı tüfeği ben istiyorum," dedi Tessa.

Wyatt gaz pedalına dibine kadar bastı ve bir kez daha öne doğru sıçradılar.

Kumanda odasından çıkıp ana koridora geçtik.

Ashlyn, "Baba," diye bağırdı. Eli hâlâ elimdeydi.

"Dışarı, dışarı, dışarı çıkmamız gerek."

"Baba!" Kızım resmen ayak diriyor, ilerlememize engel oluyordu.

Ona döndüm. Yüz ifadem o kadar sert ya da aklını kaybetmiş gibiydi ki kızım bana hayretle baktı. "Onu unut, Ashlyn Denbe. Yeri gelirse beni de unut. Çık buradan. Bu alacağın son emir ve aklından çıkarmamam istediğim tek şey. Sen yaşayacaksın. Annen ve baban senden bunu istiyor."

"Anne..."

"Kapa çeneni, çocuk. Geliyor. Şimdi *koş*!"

Koridordan dışarıdaki kapılara doğru koştu. Ashlyn'i benim konuşmamın motive ettiğini söylemek isterdim ama o daha çok, sonunda kumanda odasından çıkan ve koridorda sendeleyerek bize doğru gelen Mick'in insana benzemeyen homurtusundan korkmuştu.

Onu kısacık bir an için gördüm. Yüzünün yarısından kanlar akan, ayı gibi bir adamdı. Suratının haline bakılırsa Ashlyn'in füzeleri hedefini bulmuştu. Simsiyah giyinmişti ve üzerindeki yelekte silahlarla birlikte diğer mühimmat vardı. Bir de bacağına asılı bıçak. Beni onunla boğazlamaktan daha fazla bir şey istemediğine emin olduğum, büyük, parlak bir avcı bıçağı.

Önce silahı doğrulttu. Ben hâlâ olduğum yerde dururken tam da üzerime nişan alıp tetiği çekti. On beş metre ötesi, onun eğitimine ve ustalığına sahip biri için kolay bir mesafeydi. Silah boş çıktı.

Kendimi tutamadım. İmalı imalı güldüm.

Sonra Mick silahı bir kenara atıp bana doğru atıldı.

Kızımın peşinden ön kapılara doğru koştum. Dışarı çıkabilirsek saklanacak çok yer vardı. Polis de biliyordu. Telefondaydılar, bir şeyler görmüş, her şeyi de duymuş olmalılardı. Geleceklerdi.

Bir dışarı çıkabilseydik.

Ashlyn önce çift camlı kapıya geldi. O kadar hızlı koşuyordu ki kapılar bir dalgıcın önünde yarılan su gibi iki yana açıldı. İnce bir gün ışığı gördüm, ardından kızım içinden geçti.

Mick'in kalın botlarından gelen ayak sesleri arkamda gitgide yükseliyordu.

Kırk beş yaşında, uyuşturucuyu bırakmaya çalışan, neredeyse tamamen çökmüş ve kaybettiği gençliğin bir kısmını geri kazanmaya çalışan bir kadın olarak hızlanmaya çalıştım.

Başaramayacaktım. Mick formda ve iyi eğitimliydi. Bense kalbi göğüskafesinde hızla çarpan, orta yaşlı bir kadıncağızdım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu; içimdeki gücü bulmaya çalıştığımda hiç kalmadığını fark ettim. İçimden, *işte uyuşturucunun mahvettiği vücudun*, diye geçirdim. Belli ki dört ay boyunca reçeteli ağrıkesicileri kullanmak vücuda iyi gelmiyordu.

Cam kapılar çok yakındı, bir geçebilseydim...

Derken önümde mucizevi şekilde gün ışığı belirdi. Kapı kendiliğinden açılıyordu.

Önümde Z beliriverdi, ben doğrudan ona koşuyordum. Ashlyn'in kolunu sımsıkı tutup geriye bükmüştü, onu acı içinde bağırtıyordu. Arkasında da boş minibüste, yan kapısı açık şekilde Radar bekliyordu.

Tabii ya, onları park ederken görmüştüm. Ne aptaldım. Belli ki onlara doğru, bizi kaçıranların kucağına koşmuştuk.

Kendimi tutamayıp çığlık attım. Öfke, hayal kırıklığı ve katıksız bir tükenmişlik hissi içindeydim.

Artık kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığı için kızımın kolunu tutan Z'nin üzerine atıldım ve gözlerini hedef aldım.

"Nerede, nerede?" diye sordu Tessa. Motorcuların otostopçu almamalarını söyleyen ilk uyarı tabelasını geçmişlerdi. Ardından buranın bir eyalet mülkü olduğunu belirten tabela gelmişti. Artık jiletli telle çevrili dış çite, muhafız binasına ve son olarak da iki bin dört yüz dönümlük tesise dönüş yoluna gelmiş olmaları gerekiyordu.

Ancak şu ana dek bir şey yoktu.

Gökyüzü sakindi. Büyük ihtimalle Concord'dan kaldırılacak olan FBI helikopteri ortalıkta yoktu. Eyaletin özel kuvvetlerinin yanı sıra, yerel polisin de yolda olması gerekiyordu, ama onlarınkinden başka siren yoktu.

Sonra ileride, beş metre yüksekliğinde, jiletli telle çevrili ve tamamen elektrik verilmiş çift sıralı çiti gördü.

"Tüfek," dedi Wyatt.

Tessa tüfeği askısından çıkarırken Wyatt çitleri kırarak geçti. Tekerlekleri öttürerek sağa bir dönüş yaptı ve nihayet hapishane alanına girdi.

Z yere düştü. Ne bekliyordu bilmiyordum. Teslim olmamı, pes etmemi, kendimi bırakmamı mı? Saldırmamı beklemediği kesindi.

Ashlyn devrilip yana kaydığında ben de adamın üzerine iyice çöküp başparmaklarımı göz çukurlarına sokmaya çalıştım. Sol gözünün üzerindeki dişli kobra bana tısladı ama oralı olmayıp görevime devam ettim. Sakat bırak. Zarar ver. Bir yerlerini kanat.

Ardından beni Z'nin üzerinden aldılar. Mick beni kocaman kollarıyla tutup havaya kaldırdı. Bluzumun narin kumaşının yırtıldığını duydum; zaten bu Boston kıyafetleriyle çok uzun süre durmuştuk. Sonra Mick beni havaya fırlattı. Asfalt zemine sertçe düşünce nefesim kesildi.

Z sol gözünü eliyle tutup ayağa kalkarken Mick de bacağındaki bıçağı çıkarıp bana ve kızıma doğru savurdu.

Doğru görmüştüm. Bıçak büyük ve dişliydi. Mick de onu

kullanmaya can atıyordu. Hem de nasıl. Alnından akan kanı silerken bize doğru bakıp sırıttı.

Kızım hâlâ yanımda, yerdeydi. Hafifçe hıçkırdı, ayağa kalkmaya uğraşırken yüzündeki korkuyu gördüm.

Mick bıçağı sağ elinden sol eline attı, ardından yine sağ eline attı. Minik bir gösteri yapıyordu.

Diğer yandan Z eli hâlâ gözünde, kendini bekleyen minibüse doğru yavaşça yürüyordu. Belli ki Mick'in bizim hakkımızdan gelebileceğini düşünüyordu.

"Sana gitmeni söylediğimde," diye mırıldandım kızıma, "hapishaneye geri gitmeni istiyorum. Ortadan kaybol. Nereye saklanabiliyorsan saklan. Polisler yolda, sadece zaman kazanman gerek."

Ashlyn bir şey demedi. Verdiğim kararı anladığını biliyordum. Belki karşı çıkıp gitmeyebilirdi ama elden ele geçen o dev, paslanmaz çelik bıçak...

Keşke Mick'in cephanesi bitmemiş olsaydı. Kurşunla yüzleşmeyi tercih ederdim. Bıçaklı saldırı yakın ve kişiseldi. Bunun için yaklaşıp saldırması gerekecekti ve bizim boğuşmamız sırasında Ashlyn'in kaçmasına zaman kalacaktı. Justin kumanda odasında üzerine düşeni yapmıştı. Şimdi ben de kendi üzerime düşeni yapacaktım.

Fakat bir saniyeliğine, Mick'in yeleğinde başka silah var mı diye merak ettim. Parmağımı tetiğe götürebilirsem... Yakından, tek bir atış...

Mick bana doğru gelirken üzerini incelemeye çalıştım.

Bu kez kükremiyordu.

Sadece beni olduğum yerde ve hazırlıksız bırakan, sessiz bir hamle yaptı. Bıçağın kıvrımını gördüm, Ashlyn'in çığlık atmaya

başladığını duydum. Bundan sonra görüp görebildiğim tek şey yüz kiloluk, öfke dolu bir tehditti.

Kızım koşuyor muydu? Koşmasını umuyordum.

Sonra kurtulmak için, bildiğimi düşündüğüm tek şeyi yaptım. Bu, aklımın bir köşesinde kalmış; bir dergiden, internetten okuduğum ya da Justin'in atış kulübünde duyduğum bir şeydi: Kendinden daha iri bir rakiple karşı karşıya gelirsen aranızdaki boşluğu kapat. Tahrip alanının içine gir ki rakibin sana tüm gücüyle vuramasın.

Bu düşünceyle Mick'in üzerine doğru atıldım. Olduğu yerde durmak zorunda kalmıştı. Hızla gelerek bıçağı savurmaya kalktığından dengesi bozuldu. Hemen kolunun altına girip göğsüne yapıştım. O sırada muhtemelen birbirine sarılmış âşıklar gibi görünüyorduk ama aslında silahlarını taşıdığı yeleğini yokluyor, işime yarayacak bir şey arıyordum.

Deneyimli bir atıcıydım. Elimi bir ateşli silaha dokundurabilsem, bu yakın mesafeden ne olursa olsun...

Mick beni omuzlarımdan yakalayıp vahşice kendinden uzaklaştırdı. Sendelerken vücut ağırlığımı dengelemeye çalıştım ama sadece elli beş kilo olduğumdan...

Sonra beni girişe doğru fırlattı. Avuç içlerime batan yüzlerce minik taşın acısını hissettim. Mick bir kez daha pozisyon aldığında ben hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordum. Öne doğru eğilmiş, bıçağı ustaca sağ eline atmıştı.

Artık yapmayı bildiğim başka bir şey kalmamıştı. Sadece kafamı kaldırıp ölümün bana gelişini izledim.

O anda hapishanenin cam kapısı açıldı.

Justin kan revan içindeki mavi gömleğiyle açık alanda belir-

di. Dudakları insanlık dışı bir acıyla gerilmişti. Sağa döndüğünde beni gördü. Sola döndüğünde de Mick'i fark etti.

Ardından da elindeki bıçağı savuran, ailesine saldırmış bu caninin üzerine atıldı.

"Hayııııır!"

Justin'in çığlığıydı bu. Bir de benim. On sekiz yılda hayatlarımız birbirinin içine öylesine geçmişti ki, buna bu son an da dahildi.

Mick yarı şaşkın, yarı savunma halinde bıçağını kaldırdı.

Justin koşmaya devam etti. Mick de kocamı tam göğsünden bıçakladı.

Bir bağırış. Başka bir çığlık. Bu kez çığlık hapishanenin kapısındaki Ashlyn'den kopmuştu. Hâlâ babasının canavarları öldürebileceğine inanan, on beş yaşındaki bir kızdan.

Sonra cılız ama yakından başka bir ses duyuldu.

Sirenler. Polisler sonunda gelmişti.

Justin için çok geçti.

Ama belki...

Hemen kafamı kaldırdım. Z'nin, bulunduğu minibüsün camına eğildiğini gördüm. Pişmanlık. Bunun kocamı öldürmemiş olmanın pişmanlığı olmadığına emindim. Bu, bizi de öldüremediği olmalarının pişmanlığıydı.

Justin, Mick'in üzerine yığılmış, bir eliyle adamın yeleğini tutmuştu. İkisini birden yerde tutacak kadar iriydi vücudu. Sonra Z minibüsten aşağı atladı. Sirenleri duyunca kendi içinde bir karar vermiş olmalıydı. Justin'i Mick'in üzerinden kaldırarak vakit kaybetmek yerine, Mick'in Justin'in çırpman bedenini arabaya

taşımasına yardım etti. Mick de peşinden arabaya atladı. Ardından Z önceki pozisyonuna döndü.

Minibüsün kapısı itilip kapandı.

Radar motoru çalıştırdı.

Ve kükreyerek gittiler. Öylece. Dokuz milyon dolar daha zengin olarak. Kocamın soğukkanlı katilleri kaçıyorlardı.

Kızım artık çığlık atmıyor, ağlamıyordu.

Sadece olduğu yerde duruyordu, tamamen şoka girmişti.

Hemen ona doğru yürüdüm, kollarımı titreyen omuzlarına sardım. *Şu hayatta kendimizi bir daha güvende hissedebilecek miyiz*, diye düşünürken yaklaşan sirenleri dinledik.

39. Bölüm

Tessa önce Libby ve Ashlyn Denbe'yi gördü. Hapishanenin ana girişinde, üstü kapalı bir park yerinin altında bekliyorlardı. Libby'nin kıyafetleri paramparçaydı ve kan içindeydi. Ona karşılık Ashlyn daha iyi görünüyordu ama onun da yüzünde boş bir ifade vardı. Şok, travma, stres.

Wyatt altı-yedi metre kala durdu ve ikisi birden ellerinde silahlarla kendilerini arabadan attılar.

Wyatt hâlâ arabanın kapısını kendine siper etmiş halde, "Libby ve Ashlyn?" diye seslendi.

Önce kadın cevap verdi. Sesi çatallıydı ama şaşırtıcı derecede sakindi. "Evet."

"İçeride kaç kişi kaldı?"

"Gittiler. Sadece biz varız. Komandolar... hepsi gitti. Kocam *öldü*..." Libby'nin sesi nihayet titremişti. Kollarını donup kalmış halde duran kızına sardı. Ancak kendisi mi yoksa onu mu rahatlatmaya çalıştığı belli değildi.

Wyatt ve Tessa birbirlerine baktı. Kriz anında ilk yapılması

gereken şey olay yerini güvene almak, sonra kurbanların yanına gitmek, ardından da takipti.

İşe koyuldular.

Tessa eyalet polisi olduğu zamanlarda küçük bir köye yetecek kadar şey taşırdı. Wyatt da aynısını düşünmüştü. Bagajından battaniye, su ve enerji barları çıkardı. Tessa hiçbir şey demeden kadınların yanına giderken Wyatt da silahını çekip binayı hızlıca kontrol etti.

Onlara doğru yaklaşırken, "Benim adım Tessa Leoni," diyerek kendini tanıttı. Sesi sakin, adımları hızlıydı. "Beni sizi bulmam için Denbe İnşaat tuttu."

Libby ve Ashlyn ona baktı. Tessa yaklaştığında kızın anormal derecede solgun olduğunu gördü. Titremeye başlamıştı. Hafif hafif titriyordu ama derhal müdahale edilmezse bunlar kısa sürede sarsıntılı titremelere dönüşecekti. Tessa siyah, yün battaniyeyi kızın omuzlarına sardıktan sonra bir şişe su verip içmesini söyledi.

Libby Denbe de bir yandan kızının omuzlarını ovalıyordu. Ellerinde kesikler, yüzünde ve boynunda da morluklar vardı. Bu durumda bile kızından daha çok kendinde görünüyordu.

"Ashlyn?" Tessa onu bu kez daha nazik bir şekilde ikna etmeye çalıştı. "Ashlyn, tatlım, bana bakman lazım. Şoka giriyorsun. Hemen bir şey yapmazsak birazdan kendini daha kötü hissedeceksin. Biraz su içmen gerek, belki biraz da..."

Kız ona baktı, Libby tekrar tekrar kızının iki büklüm vücudunu ovuyordu.

Tessa ikinci bir girişimde bulundu. "Ashlyn. Bana kaç yaşında olduğunu söyler misin?"

Kız gözlerini yavaşça kırpıştırdı. Kocaman ela gözleri yavaş yavaş daha dar bir açıda odaklanırken kaşları hafifçe çatıldı.

Sonunda, "On beş?" diye fısıldadı. Cevaplamaktan çok soru sorar gibiydi.

"Ben polislerle birlikte çalışıyorum, Ashlyn. Oradaki üniformalı memuru görüyor musun? O da şerifin ofisinden. Birazdan daha çok siren duyacaksın. Hepimiz sizin için buradayız, Ashlyn. Sen ve ailen için. Sizi kurtarmaya geldik."

"Babam..." diye fısıldadı Ashlyn.

Kız dönüp annesine baktığında Tessa, Libby'nin gözlerinden süzülen yaşları gördü.

Libby hırıltılı sesiyle, "Bizi o kurtardı," dedi. "Mick kumanda odasına saklanmış. Tabancası, bıçakları, bir sürü silahı vardı. Justin'i vurdu, biz de kaçtık... sonra elinde kocaman bir bıçakla bizi takip etti. Benden çok iriydi. Çok da güçlü. Ashlyn'e kaçıp saklanmasını söyledim. Onun görmesini... ama koridorda Justin'i gördü. Omzundan vurulmuş halde bile... bana bizi koruyacağına yemin etmişti. Ne olursa olsun. Nasıl olursa olsun. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacaktı."

"Mick onu bıçakladı," dedi Ashlyn aniden. "Bıçağını aldı ve o ve o... ondan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum, ondan nefret ediyorum, ondan nefret ediyorum. Ona şok tabancasıyla saldırdık. Ona vurduk, onunla boğuştuk. Tüm bunlara rağmen neden ölmedi ki!"

Baraj kapakları açılmıştı. Ashlyn gözyaşlarına boğulurken annesinin kucağına gömüldü. Libby, kızına sımsıkı sarıldı. Bir zamanlar üç kişilik bir aileyken artık sonsuza dek iki kişi kalmışlardı.

Tessa tek kelime etmedi. Yıllar önce, o karlı gecede Sophie'y-

le o da aynı şeyi yapmıştı. Aslında hâlâ yapıyorlardı çünkü bazı acılar öyle birdenbire kaybolup gitmiyordu. Birbirlerinin varlığını bilmek zor günlerin atlatılmasını kolaylaştırıyordu, o kadar.

Wyatt geri döndüğünde Tessa'mn kulağına mırıldanarak, "Tekerlek izleri tepeden aşağı doğru gidiyor. Şimdi açık yola çıkmışlardır," dedi.

Tessa mesajı aldı. "Libby, Ashlyn? Çok canınızın yandığını biliyorum. Buraya size yardım için geldiğimize emin olabilirsiniz. Fakat önce bizim sizin yardımınıza ihtiyacımız var. Bunu yapan adamlar şu an kaçıyorlar. Bunun için bir şey yapmak ister misiniz?"

Söyledikleri dikkatlerini çekmişti. Birkaç dakika içinde Wyatt' ın arabasına doluşmuşlardı. İçeride daha çok battaniye, daha çok su vardı. Ashlyn enerji barlarından birini yırtıp açarken konuşmanın çoğunu Libby yaptı.

Düz beyaz bir minibüs. İki kadın da belirgin herhangi bir işaret hatırlamıyordu. Arabayı dışarıda çok fazla görmemişlerdi. Öte yandan, onları kaçıranları detaylı şekilde tarif edebildiler. Üç erkek: Kobra dövmeli iriyarı bir adam, dama tahtası gibi saçları olan ikinci bir adam ve son olarak, onlardan daha ufak tefek, büyümüş de küçülmüş bir ukala.

Libby ve Ashlyn anlattı, Wyatt telsizden anons geçip eşkallerinin derhal mümkün olan bütün güvenlik birimlerine dağıtılmasını istedi.

Daha çok araç geldi; eyalet polis arabaları, logosuz dedektif araçları... Tabii federaller de hapishanenin önünde uzun bir kuyruk oluşturdular.

Tessa bundan sonra ne olacağını biliyordu. Federaller, Denbe ailesinin en azından iki üyesini sağ salim bulmuş olmanın üze-

rine yatacaklardı ve Wyatt da kendini tasfiye edilirken bulacaktı. Kaçıranlarsa hâlâ serbestti. Dokuz milyon doları aldıktan sonra bile tüm aileyi öldürmeye kalkacak kadar acımasız insanlar.

Federallerin siyah Sedan'ı son rampadan dönüyordu.

Tessa, Libby Denbe'ye bakarken kararını verdi.

Çömelip Libby'nin ellerini tuttu. "Sen güçlüsün. Kızın da güçlü. İkiniz de çok iyi direndiniz diyorsam bana inanın. Şimdi sizden birkaç şey daha istemem gerekiyor. Anlıyorsunuz değil mi? Bunu size her kim yaptıysa, ailenizi tanıyordu."

Libby hemen anladı. "İçeriden biri," diye mırıldandı. "Güvenliği aştılar, bizimle ilgili her şeyi biliyorlardı, araştırma bile yapmışlar."

"Sence profesyoneller mi?"

"Evet, eski askerler. Justin de aynısını düşündü."

"Onları tanıyor muydun?"

"Hayır. Bence onlar paralı asker. Bu iş için tutulmuşlar."

Tessa başını salladı. Şaşırmamıştı ama kafası karışıktı çünkü şayet biri Denbe'leri kaçırması için profesyonel adamlar tutmuşsa, o kişi onları yeniden Boston'da görmekten mutlu olacak mıydı?

Libby alçak sesle, sanki Tessa düşüncelerini yüksek sesle söylemiş gibi, "Biliyorum," dedi. "Mick bizi bence bu sebeple öldürmek istedi. Fidyeye hayır diyemediler ama asıl görevleri bizi öldürmekti."

Libby'nin yanında oturan Ashlyn bunları dinlerken sükûnetini bozmadı. Bu da son üç gününe dair çok şey anlatıyordu.

Tessa'nın arkasına bir Sedan gelip durdu. Kapıların açılma sesi...

Lafı dolandıracak zaman yoktu. "Ya uyuşturucu sorunun?"

Libby şaşırdı ama sakince cevap verdi. "Genç olanın, Radar'm, doktor kadar bilgisi vardı. Benimle o ilgilendi, bana metadon getirdi."

Tessa kaşlarını çattı, kafasını kurcalayan bir şeyler vardı.

Araba kapıları sertçe kapandı.

Sesi daha alçak ama telaşlıydı. "Kocanı hiç aldattın mı, Libby? Bana bir isim lazım..."

"Hayır! Neden soruyorsun ki? Biz evliliğimizi kurtarmaya..."

"O zaman hamile olan kim?"

Libby'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. İstemeden de olsa kızına baktı.

Şaşırma sırası bu kez Tessa'daydı. Anne değil de kızı, evin genç kızı. Yani...

"Ashlyn..."

"Libby Denbe, Ashlyn Denbe? Ben Özel Ajan Nicole Adams. Bu da Özel Ajan Ed Hawkes, FBI'dan." Nicole hemen Tessa'mn yanma geçti, sesi etkileyici derecede buyurgandı.

Tessa bunu gitmek için fırsat sayarak doğruldu. Libby ve Ashlyn'e son kez güven verici bir gülümsemeyle baktı. Ardından Nicole Adams eğilip tıbbi ihtiyaçlarını sormaya başladı...

Tessa'ysa hâlâ telsizin başında duran Wyatt'ın yanına gitti.

Tessa kaçıranların yakalanmasını kastederek, "Bir şey var mı?" diye sordu.

"Yok ama iyi haber şu ki hapishaneye gelen ve buradan giden sadece bir yol var. Her yönden polisler akın ettiğinden ve helikopterler de yolda olduğu için bir tane beyaz minibüsü bulmak çok zor olmayacaktır."

Tessa başını salladı, bir an durdu. "Bundan emin misin?"

Wyatt ruhsuzca, "Hayır," dedi.

Yeni polis arabalarının da geldiğini, tepeyi tırmanmakta olduklarını görebiliyorlardı. Bu kadar araç buraya gelirken yolda tek başına giden beyaz bir minibüs görmemiş miydi yani?

"Burayı biliyorlardı," diye mırıldandı Tessa. "Libby'ye göre, kaçıranlar profesyonel insanlardı. Sadece aileyle ilgili her şeyi öğrenmekle kalmamış, araştırma da yapmışlardı. Yani muhtemelen Justin Denbe'yi araştırırken burayı öğrenip kasıtlı olarak seçtiler..."

Wyatt, "Ya da uygun olduğunu Denbe İnşaat'taki birinden öğrendiler," diye ekledi. "Onlara erişimi sağlayabilecek, nasıl kullanacaklarını gösterecek, muhtemelen inşaat yapılırken iş makinelerinin kullandığı eski bir arka yolu bile söyleyebilecek biri."

Tessa derin bir iç çekti. Gerçeği bilmek için yüksek sesle söylemelerine gerek yoktu. O beyaz minibüs hemen bulunmayacaktı. Kaçıran kişiler yine bir adım öndeydiler.

Wyatt, Libby ve Ashlyn'in konuşmalarını bölük pörçük duyduğu için, "Justin Denbe ölmüş mü?" diye sordu. "Ailesini o adamların birinden korurken ölmüş... adı Mick miydi neydi?"

"Cesedi?"

"Yanlarında götürmüşler. Belki de izlerini kaybettirmek için? Henüz tüm detayları bilmiyorum. Soru soracak zamanım kalmadı."

Tessa'nın içinde bulunduğu ikilemi çok iyi bilen Wyatt hafifçe gülümsedi. Sonra yüz ifadesi daha da ciddileşti. "Aileye, fidye ödendiği halde saldırdılar."

"Libby kendilerini kaçıran kişilerin asıl görevinin onları öldürmek olduğuna inanıyor. Fidye parası da işin kaymağı oldu."

Wyatt bastıra bastıra, "*Onları* öldürmek mi?" dedi. "Yoksa

Justin'i mi? Şirketi ele geçirmeye çalışanın Anita Bennett olduğunu farz edersek, Justin'in ölmesi tek başına yeterli olurdu."

"Ya da..." diye devam etti Tessa. Birbiri ardında gelen düşünceleri uç uca ekliyordu. "Justin'in kendisini dolandıran kişiyi bulmaya çok yaklaştığından korkan biri." Onu nicedir rahatsız eden bu düşünce yerine oturmuştu. "Kaçıranlardan birinin tıbbi bilgisi var. Libby'ye arınma sürecinde yardım etmiş, metadon bile vermiş. Şimdi, şayet bu paralı askerler onu öldürecek olsalardı, başlarını bu kadar derde sokarlar mıydı?"

"Yani asıl hedef aslında Justin'di," dedi Wyatt. "Kaçırmak, olayı örtbas etmek için güzel bir yol. Böylece şirket hemen takibe alınmaz. Justin kötü bir fidye operasyonu sırasında öldü, polisin sorgulamasını gerektirecek bir 'kaza' değildi."

Tessa kaşlarını çattı. Bu hiç hoşuna gitmiyordu. "Her şey çok detaylı düşünülmüş."

"Artık yirmi yıldan fazla sürede hortumlanan on bir milyonun peşine düşülmeyecek."

"Doğru. O zaman sabırlı birini arıyoruz. Denbe ailesinin içini dışını ve projeyi bilen biri. Aynı zamanda eski askerler kiralayabilecek bağlantıları olan biri. O paralı askerlere Justin'i öldürebileceklerini ama Libby'ye ihtiyaç halinde tıbbi destek verilmesi gerektiğini söyleyen biri." Tessa durdu. "Bana mı öyle geliyor yoksa zaten her şey ortada mı?"

Wyatt da aynı şekilde rahatsızdı. "Dolandırıcılık başladığında o daha ortalarda bile yoktu."

"Ama yine de?"

Wyatt iç geçirerek, "Chris Lopez," dedi.

Tessa da aynı şekilde, "Chris Lopez," diyerek karşılık verdi.

*

Pazartesi saat 3.22 itibarıyla, düz beyaz kargo minibüsü batıya doğru yol alıyordu. Hapishane binasının ana girişine doğru değil, binanın yanma, bir zamanlar çok sayıda iş makinesinin inşaat projesinin ilk evresi sırasında kullandığı, sert zeminli patikaya doğru.

Mick o gün erken saatlerde elektriği kestikten sonra, zamanını dışarıdaki telleri kesip bir minibüsün geçeceği genişlikte delik açmakla geçirdi. Şimdiyse Radar o boşluktan dikkatle sürüp geçtikten sonra, Mick aşağı atlayıp deliği yeniden kapatmaya koyulmuştu. Yakından bakmadıkça bir şey göremezlerdi ama zaten olasılıklar da umurlarında değildi. Onlar sonraki otuz dakikayı düşünüyordu. Tek ihtiyaç duydukları aşağı yukarı bu kadardı. Polislerin kadın ve kızla konuşması, notlarını karşılaştırması, ek kuvvet çağırmaları vesaire.

Asıl kovalamaca tüm hızıyla o zaman başlayacaktı.

Oysa adamlar çoktan gitmiş olacağından bir önemi yoktu.

Beyaz kargo minibüsü dışarıdaki çimlerden geçmiş, ormanın içinden batıya doğru ilerliyordu. Bir zamanlar bu yoldan buldozerler gidiyordu. Kazı makineleri tepeyi düzleştirip devasa bina için uygun hale getirmiş, sonra da kamyonlar planların gerektirdiği kadar yeni toprak getirip üzerlerine atmıştı.

Bu şantiye yolu genişti, herhangi bir tekerlek izi bırakmayacak kadar sertleşmiş toprakla kaplıydı. Son iki yılda toprakların arasında çıkan otlar da minibüs geçerken eğilip sonrasında tekrar havaya kalkıyordu.

Üsleri altı mil içeride, Radar'ın haftalar önce inceleyip burası olsun diye karar verdiği bir tepenin yamacındaydı. Kayalık

bir tepeydi. Büyük değildi ama New Hampshire'ın Granit Eyaleti olduğunu düşününce, her yer kayaydı.

İleriye doğru sürdükten sonra minibüsü iki çıkıntının arasına dikkatlice yerleştirdi. Bu, paralel parkın dağ versiyonuydu. Hedefe mümkün olduğunca yaklaşmış olmanın verdiği hazla, minibüsün üç tarafını kayayla çevirip motoru durdurdu ve operasyonun sonraki adımına başladılar.

Gerekli bütün malzeme minibüsteydi; Z'nin bir çanta dolusu meslek sırrı. Mick'in de bir çantası vardı. Radar'ınkiyse küçük bir paketti ve içlerinde ne olduğu belirsiz olan onunkiydi.

Z kendi "dövmesiyle" başladı. Solventi süngere, süngeri tıraşlı kafaya sürdü ve yeşil kobra santim santim kaybolarak hiç yokmuş gibi silinip gitti. Sonra siyah komando kıyafetini çıkarıp eski bir kot, rahat bir tişört, önünde Red Sox logosu bulunan büyük beden, gri bir kapüşonlu eşofman üstü ve ondan bile büyük L.L. Bean palto giydi. Cildinde hafif bir yeşillik kaldığı için bir de Red Sox şapkası taktı. Bağcıklı yürüyüş botlarını da giydikten sonra, bu haliyle New England'da yaşayan herhangi biri olabilirdi. Sadece doğru uçak onu daha iyi bir yere götürene dek dağlarda takılacak olan bir adamdı...

Mick için dönüşüm daha kolaydı. Pıt, pıt, masmavi lensler çıktı ve şaşırtıcı derece yoğun kirpiklerinin arasından kahverengi gözleri belirdi. Elektrikli tıraş makinesiyle damalı saçlarını kazıyıp yuvarlak kafatasım meydana çıkardı. Z bir dağ adamıysa, o zaman Mick de Avrupalının tekiydi. Düz paçalı siyah bir kot, kızılcık rengi bir örgü kazak ve üzerine de hafif dökümlü, siyah bir spor ceket. Muhtemelen Kanada'dan gelmiş bir turistti ve anadilinin Fransızca olması işine yarayacaktı. Omzuna, içinde yeni

bir kimlik ve tabii ki şu an bir buçuk milyon doların yattığı yeni banka hesabına ait evraklar bulunan deri bir çanta astı. Onun payı bu kadardı. Radar da aynısını alırken, operasyonun beyni olan Z, iki milyonu cebe indirmişti. Kalan dört milyon için ise başka beyinler, usta zihinler vardı. Usta zihin de çok pahalı bir şeydi.

Mick şikâyetçi değildi. Her operasyon ancak ardındaki planlama kadar iyi olabilirdi ve bu operasyonun tereyağından kıl çeker gibi gittiği düşünülürse Mick'in şimdiye kadar kazandığı en kolay bir buçuk milyon olduğu söylenebilirdi.

Kılık değiştirecek olan son kişi Radar'dı. Kıyafetlerini değiştirdi. Bu kadardı. Kot pantolon, oduncu gömleği ve beyzbol şapkasından; Dockers pantolon, beyaz gömlek ve bir tasarımcının elinden çıkma, ince çerçeveli bir gözlüğe geçti. Boston'daki herhangi bir genç profesyonel gibi görünüyordu. Belki de MIT'den yeni mezun olmuştu ve bir yazılım firmasında çalışıyordu. Bu muhtemelen mükemmel yapacağı bir işti çünkü o, her şeyi gerçek işiymiş gibi yapabilecek biriydi.

Radar eski eşyalarını minibüse koydu. Diğerleri de aynısını yaptı. Bir yığın suçlayıcı delil ve tabii bir de kanlı bıçakla, bol miktarda kan vardı. Geri çekilip araçla aralarında biraz mesafe bıraktılar.

Z yalan söylememişti. Radar'ın asıl uzmanlık alanı imhaydı.

Adli tıp teknisyenlerinin, minibüsü havaya uçursalar da bir yerlerden delil bulabileceklerini bildiklerinden, bir adım daha ileri giderek minibüsü kaybedecek, onu küçük bir kaya yığınının altına gömeceklerdi. Şansları varsa, operasyondan artakalanlar ve bütün kanıtlar bir daha asla görülmeyecekti.

Operasyonda buraya kadar gelmişken kornealarına minik

taş parçaları sıçraması tam bir aptallık olacağından, koruyucu gözlükler taktılar.

Z işareti verdiğinde Radar düğmeye bastı. Küçük bir gümbürtü koptu. O kadar da gürültülü değildi. Patlayıcıların gücü kadar yerleştirildikleri yer de önemliydi ve Radar yamacın doğal zayıflığını belirlemek için çok çalışmıştı. Kayalık arazinin yarısı neredeyse homurtuyla parçalandı ve beyaz minibüsün üzerine doğru yuvarlanmaya başladı. Camların şangırtısı, bükülen metalin gıcırdaması... Sonunda minibüs gözden kayboldu. Kayalar birkaç dakika boyunca rasgele bir şekilde minibüsün üzerine yuvarlanmaya devam etti.

Adamlar sabırla bekledi. Operasyonun bu aşamasında acele etmek de yine aptalca olurdu.

Tozlar yatıştığında son kez baktılar. Minibüsün her noktası yok olmuş, yeni kaya parçaları üstünü bir kubbe gibi kusursuzca örtmüştü.

Z birini aradı.

"Beyler," dedi. "*Vamos*."

Görev tamamlanmıştı. Her biri kendilerini bekleyen ATV'lere bindi. Ormanda hep birlikte ilerlemeyeceklerdi. Yalnız başlarına olacak, her biri kendi aracını kullanarak on gün önce karar verdikleri ve kimseye söylemedikleri, onu bekleyecekleri noktaya gideceklerdi. Hayat kimsenin bilmediği ve muhtemelen de hiç söylenmemiş yeni bir isimle devam edecekti. Bu adamlar birlikte çalışıyor olabilirlerdi ama tek başlarına hayatta kalacaklardı.

Radar hâlâ tropik plajları ve büyük göğüslü kadınları düşünüyordu. Geri kalanı çok da umurunda değildi.

Önce o, sonra da diğerleri teker teker ayrıldı. Pazartesi günü,

öğleden sonra saat 4.05'te, ATV'lerin homurtusu kuzeye ve kuzeybatıya doğru gidiyordu. Bir polis helikopteri tarafından görülebilecekleri anayollardan ve açık alanlardan kaçınıyorlardı.

Kuzey, kuzeybatı; sanki yüzlerini Vermont'a ya da Kanada'ya çevirmişlerdi.

Bir sürücü dışında. O, aracının başına otuz dakika sonra gelip doğrudan güneye yönelmişti.

Boston'a dönecek ve yarım kalmış bir işi bitirecekti.

40. Bölüm

FBI ajanları Ashlyn'i benim yanımdan aldılar. Karşı çıkmak, elinden tutup kızıma sımsıkı sarılmak istedim. Ancak ilkyardım ekiplerinin onun durumuna bakması gerekiyordu ve doktoru isteyen ben olduğum için onu bırakmam lazımdı. Üstelik kanımdaki son adrenalin de çekilmişti ve çökmeye başladığımı hissedebiliyordum.

Konuşmak gitgide güçleşiyordu. Her soruya cevap verme sürem uzuyordu. Etrafımı bir tüneldeymişim gibi görüyordum ve tünelin sonundaki ışık da çok uzaktaydı.

İlkyardım ekipleri bana da geldi. Beni ambulansın arkasına oturttuktan sonra nabzımı, tansiyonumu, ateşimi ölçtüler ve düşük nabzıma, avuç içlerimdeki yaralara müdahale ettiler. Çok fazla canım yanmıyordu. Tuhaf olan da buydu. Arınıyordum, şoktaydım, travma geçirmiştim ama doğrusunu söylemek gerekirse, beni zorlayacak bir tane bile ciddi yaram yoktu.

Kocamın yüzündeki son bakış. Doğrudan Mick'in üzerine atılırken dudaklarında beliren o hazin kararlılık. Kocamın göğsüne saplanan bıçak, o büyük ve dişli bıçak. Ashlyn'i ve beni koru-

yacağını söylemişti ve Justin pek çok bakımdan yine sözünün eri bir adam olmuştu.

Benim modern mağara adamım. Bana sadık kalmayı becerememese bile benim için ölen.

İlkyardım ekibi arınma sürecimi doktorumla yürütmem konusunda bilgi verdi. Sağlık görevlilerinden biri çoktan şüphelenmiş ve benim gibi pek çok kişiyle karşılaşmış gibi süreçteki başarımla ilgili şüpheye düşmüştü.

Radar'ı özlemiştim. Ona kendimi anlatmak gibi bir derdim olmamıştı. En derin, en karanlık sırlarımı biliyordu ve bunların hiçbiri onu şaşırtmamıştı.

Ashlyn sonunda ambulansın arkasından çıktı. Sağlık görevlilerinden biri elini uzatsa da o kendisi indi. Kızımı otoparkta bana doğru yürürken seyrettim. On beş yaşında, çenesi dimdik, omuzları geride bir kızdı. İncinmişti. Acısının etrafa yayıldığını görebiliyordum. Fakat yürekli adımlarla yürüyordu, babasının kızıydı ve bu yine içimi acıtıyordu.

O gelince federaller başımıza toplandı. Bizi siyah bir Sedan'ın arka koltuğuna götürdüler ve çok sayıda polis arabasıyla birlikte yola çıktık.

Gittiğimiz yer idari bölge şerifinin ofisindeki toplantı odasıydı. Bütün idari bölge polisleri, eyalet polisleri ve federaller bize sorular sormak için oraya toplanmıştı. Çünkü bizi kaçıranlar hâlâ dışarıdaydı ve sarışın bir FBI ajanının dediğine göre zaman çok önemliydi. Sadece sevdiğimiz adamın ölü bedenini almayı

değil, aynı zamanda bu korkunç adamların yakalanmasına yardım etmeyi de çok istiyorduk.

Justin'in bedeni. Şu an bile Z'yle Mick'in onu hırpalayıp hırpalamadığını merak ediyordum.

Şerifin dedektifi de oradaydı; hapishaneye ilk gelen ve bize battaniye veren... Ona odaklandım çünkü gösterinin idarecisi gibi duran sarışın FBI ajanının –ismi Adams mıydı?– kesin konuşmalarına rağmen, Memur Wyatt'ın sakin bir tutumu vardı ve şu an benim ihtiyacım olan da buydu.

Dedektif Tessa Leoni'nin de onun yanında olduğunu, ikisinin yüz ifadelerinin de yansız olduğunu fark ettim. Tessa'nın ona gerekenden daha yakın durduğunu düşündüm. İkisi de kendilerini salondan biraz ayrı tutuyordu. Sanki onların gösteriyi yönetenler değil, sadece sirkin parçası olduklarının anlaşılmasını ister gibiydiler.

Ashlyn yemek istedi. Bir polis gidip dışarıdan sipariş edebilecekleri yemek mönüleriyle döndü. Ashlyn başını iki yana sallayıp otomatları olup olmadığını sordu. İki paket çikolata, iki paket patates cipsi ve bir kutu diyet kola gelince de mutlu oldu.

Ben kahveyle su istedim. Tuvalete gidip defalarca ellerimi ve yüzümü yıkadım.

Doğrulup aynadaki yüzle karşı kaşıya kaldığımda duraksadım. Titreyen elimle aynadaki yansımama dokundum çünkü bu kadar zayıf, bitkin ve *yaşlı* görünen kadın ben olamazdım. Gözlerimin altındaki morluklar. Yüzümdeki her çizgiye sirayet etmiş yorgunluk...

O kadım hayal kırıklığına uğratmıştım. Ona iyi bakamamıştım. Şimdi buradaydım ve muhtemelen de hak ettiğim buydu.

Tuvaletin kapısını açtığımda Tessa koridorda durmuş, beni

bekliyordu. Hafifçe gülümsedi. Az önce ne yaptığımı anlamış gibiydi, aklımdan bir sürü düşünce geçip gitti.

"Düzelecek," diye mırıldandı. "Şu an size öyle gelmese bile, yavaş yavaş eski haliniz bir gölge gibi kalacak."

"Nereden biliyorsun?"

"İki yıl önce kocam öldürüldü. Az kalsın kızımı da kaybediyordum. Adı Sophie ve senin ailen için çok endişelendi. Hatta bana soğuk, karanlık yerlere bakmamı, yanımda da size vermek üzere sıcak çikolatayla çikolata parçacıklı kurabiye getirmemi söyledi."

Hafifçe gülümsedim. "Sıcak çikolata isterdim aslında."

"Ashlyn'in erkek arkadaşı var mı?"

Başımı iki yana salladım. Artık hiçbir soru beni şaşırtmıyordu. "Justin'le benim bildiğimiz biri yok."

"Hamilelik şaşırttı mı sizi?"

"Biz de hapishanede düşük yapınca öğrendik. Ailem... bu olmadan önce de o kadar iyi bir aile değildik."

Bunu kabul etmiş gibi görünüyordu. "Şu tıbbi bilgisi olan adam ona yardımcı oldu mu?"

"Evet."

"Ondan hoşlanıyorsun. Ondan saygıyla bahsediyorsun."

Radar'ın güvenini sarsıyormuş gibi garip bir hisle omuz silktim. "Ona ihtiyacımız olduğunda bizimle ilgilendi. Buna saygı duyuyorum."

"Diğer ikisinden de hoşlandın mı?"

Bunu duyar duymaz ürperdim. Hele de Z'yi düşününce. O kobra dövmesine rağmen hayran olunası bir kendine hâkimiyet özelliği, buyurgan bir tarafı vardı. Buna karşılık şöyle dedim:

"Mick, şu damalı saçı olan... bence onun akli dengesi yerinde değil. Bana zarar vereceğine yemin etti, ama Ashlyn'in işini bitirdikten sonra."

"O zaman, eskiden ordudaysa, "diye konuştu Tessa yüksek sesle, "ayrılışı pek sevimli olmamıştır herhalde."

Başımı salladım. Nereye varmaya çalıştığını anlıyordum.

"Ya Chris Lopez?" diye sordu birden.

Şimdi şaşırmıştım işte. "Ne olmuş ona?"

"Senden hoşlanıyor."

Başımı iki yana sallayarak duymazdan geldim. "Kocam için çalışıyor. Onun adamlarından biri. Ben... onlar bir erkek sürüsü gibiler. Hiçbirine tek tek bakmam bile. Sadece... Justin'in yardımcıları onlar. Her biri çok yetenekli falan ama onlar da pek normal değil."

"Lopez'in Kathryn Chapman'ın dayısı olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?"

"Ya altı ay önce sana o mesajları gönderenin o olduğunu?"

Ağzım açık kaldı, kendimi tutamadım. Buna karşılık dedektif, sanki amacı biraz da buymuş gibi hafifçe başını salladı. Verdiğim tepkiyi görmesi yetmiş gibiydi.

Koridorun üzerindeki toplantı odasının kapısı açılınca o an polislerin geri kalanının bizim dönmemizi beklediğini hatırladım.

Tessa bir kart çıkarıp bana uzattı. "Aklma bir şey takılırsa ara lütfen. Aynı zamanda... ne zaman konuşmaya ihtiyaç duyarsan... sadece konuşuruz. Her şeyi anlayacağıma söz veremem ama kendi deneyimlerimden, kendi ailemden yola çıkarak... seni yeterince anlarım."

Bir kez daha destek olmaya çalışan o gülümsemeyle baktıktan sonra beni toplantı odasına geri götürdü. Bir yere oturduğumda, sarışın FBI ajanı protokol gereği Ashlyn'le beni ayırmaları gerektiğini söyledi. Elbette avukat ya da destek için aileden birini isteyip istemediğimi de sordu ve yine, zamanının önemli olduğunu, harekete geçmeleri gerektiğini tekrarladı.

Kızıma baktım. Ağzının kenarında çikolata kalmıştı. Tuhaf bir şekilde bana dört yaşındaki, yüzünün her yerine, hatta burnunun ucuna bile çikolatalı kek bulaştırıp sonra da diliyle defalarca onu yalamaya çalıştığı halini hatırlattı. O gün gülmekten gözümden yaşlar gelmişti ve Justin kamerayı alıp kaydetmişti. O zamanlar mutluyduk. Yemin ederim ki çok ama çok mutluyduk...

Bir ses çıkarmış olmalıyım. Belki de hazin bir ses... Çünkü kızım masanın diğer yanından uzamp elimi sıktı.

"Tamam, anne. Buraya kadarını atlattık, değil mi? Halledebilirim."

Ben bebeğimin gidişine izin verdiğim için ellerimi kucağımda yumruk yapmışken, o da yerinden kalktı ve iki ajanla birlikte kapıdan çıktı.

Özel Ajan Adams kapı kapanır kapanmaz konuya girdi.

En önemlileriyle başladı. Nasıl kaçırıldık, nereden kaçırıldık? Bizi kaçıranlar hakkımızda ne kadar şey biliyordu, biz onlar hakkında neler öğrenebildik?

Radar'm tıbbi bilgisinden, yaptığı birkaç yorum yüzünden de eskiden orduda olduğunu düşündüğümden bahsettim. Ellerinde silah yerine şok tabancası olduğundan, Justin'in ilk düşüncesi bize zarar vermeyecekleri yönündeydi. Ayrıca Mick bana saldırdığında Z kendi adamını şok tabancasıyla etkisiz hale getirmişti.

Yine de Justin'i hücreden almış ve hiçbir açıklama yapmadan canını çıkarana kadar dövmüşlerdi.

Dedektifler bunun üzerine birbirlerine baktılar.

"Yani," dedi sarışın Özel Ajan Adams, "sizi kaçıranlar işe fidye isteyerek başlamadılar mı?"

"Hayır. Bu bizim fikrimizdi. Bu dayaktan sonra, Justin'in aklına hayat sigortasındaki ölüm riski maddesini devreye sokmak geldi ve bu da dokuz milyon dolar demekti. Bu parayı da bizi sağ salim bırakırlarsa alabileceklerdi."

"Kaçırılmanızdan önceki günlerde hiç tehdit hissettiniz mi? Mesela birinin sizi izlediği gibi? Mahallenizde birilerinin dolaştığı, yolun karşısına taşeronların falan geldiği gibi? Hiçbir tehlike hissettiniz mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Justin'in ilişkisini biliyorlar mıydı?"

Geri çekildim, bunun nasıl bu kadar aleni olduğunu merak ettim. Fakat sonra yine... "Aslında Z, Justin'in... evlilik dışı ilişkisini biliyor gibi görünüyordu." Sesimin hüzünlü tonunu korumak istedim. Yapamadım.

"Evliliğinizin durumunu nasıl tanımlarsınız?"

Bıkkınlıkla omuz silktim. "Zorlama. Beceriksiz. Yine de deniyorduk. Buluşma gecesi. Tüm bunlar... buluşma gecesi." Dilimdeki şampanyaya karışan portakalların tadı.

"Justin'in sizi aldattığını öğrendikten sonra bir boşanma avukatıyla görüştünüz mü?"

Başımı iki yana salladım.

"Neden?"

Bu soru beni şaşırttı. "Bir kızımız var. Bir hayatımız var.

Belki bazıları bir hatayla bütün bunları bir kenara itebilir... ama ben öyle yapmayacaktım."

İkinci bir FBI ajanı, "Evlilik sözleşmenizin koşullarının farkında mısınız?" diye sordu. Özel Ajan Hawkes.

Huzursuzca başımı salladım, bu soruların neden sorulduğunu hâlâ anlamıyordum. "Evet. Justin'in şirketindeki tüm haklarımdan feragat ettim, karşılığında şahsi kazanımlarımızın yüzde ellisini alacaktım. Şirket Justin'in babasından kalmıştı ve benden önceydi. Paylaşım yeterince adildi."

Sarışın ajan beni süzdü. "Hiçbir şahsi kazanımınızın olmadığının farkında mısınız? Yani aslında Justin'in bütün hayatınızı, evlerinizi, arabalarınızı, mobilyalarınızı, her şeyi şirket üzerinden idare ettiğinin?"

Kafamı iki yana salladım. Şaşkına dönmüştüm. Konuşma hiç de tahmin ettiğim yöne gitmiyordu. Bunun kocamı öldüren ve aileme saldıran adamlarla ilgili olacağını düşünüyordum. Benimle ilgili değil. "Faturaları Justin öderdi. Sorgulamak aklıma bile gelmedi... zaten önemi de yok. Boşanmak istemedim. Fakat hapishanedeyken Justin evlilik sözleşmesini yırtıp atmayı, bana istediğim her şeyi vermeyi teklif etti. Çok üzgündü."

"O zaman ondan boşanacaktınız," dedi yine ikinci FBI ajanı.

"Ben öyle demedim. Justin de beni özlediğini söyledi. Ailemizi özlemişti."

Özel Ajan Adams sert değil ama gerçekçi bir tavırla, "Bu da tartışma konusu," dedi.

"Bizi koruyacağına yemin etti," diye fısıldadım. "Justin mükemmel bir eş ve mükemmel bir baba olmadığını biliyordu. Çok çalışıyordu, evde pek olmuyordu, bir de sadakatsizlik var tabii.

Yine de bizi koruyacağına yemin etti. Biz onun ailesiydik ve bizi yarı yolda bırakmayacaktı. Bırakmadı da."

Onların gözünün içine baktım. *Hadi ölmüş kocamın alnına leke sürün*, der gibi meydan okudum. Bana çok şeye mal olmuş bir evliliği ve hayatı sorgulasınlar diye meydan okudum.

Yapmadılar.

Onun yerine, ince gözlük çerçevesi olan başka bir dedektif ilk kez konuştu. "O zaman, kayıp on bir milyon dolarla ilgili bize ne söyleyeceksiniz?"

Ona boş boş baktım ve bir kez daha yerin ayağımın altından kayıp gittiğini hissettim.

Ashlyn odaya döndüğünde benim görüşmem bitmişti. Daha fazla soruya cevap vermedim. Kendimle, kocamla ya da aile şirketiyle ilgili daha fazla "gerçeği" hazmedemezdim. Biri şirketten para çalmıştı. Hem de çok para. Belli ki Justin bunu birkaç hafta önce öğrenmiş ve bazı karşı önlemler almıştı.

Hiçbir şeyi bana anlatmaması dışında. Belki de son birkaç haftadır hâlâ bodrum katında, kendi yatağından atılmış bir eş olarak yattığı içindi.

Şirketin finansal geleceği sallantıdaydı. Bana üstesinden gelinemez bir şey olmadığını söylese de sallantıdaydı. Bu da evlerimin, arabamın ve mobilyalarımın firmaya ait olduğunu hesaba katarsak, kendim için değilse bile en azından Ashlyn için bir şeyler yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Sadece bir şoku daha kaldırabileceğimden emin değildim.

Kocam ölmüştü. Bize yakın biri bizden yıllarca para çalmış-

tı. Büyük ihtimalle Z ve ekibini de, fidye için değil ama Justin'i dolandırıcılık ağından tamamen çıkarmak için aynı kişi tutmuştu.

Z ve ekibi bu süre boyunca kıs kıs gülmüştü herhalde. Bizi kaçırıp işkence etmek için zaten para almışlardı. Muhtemelen zaman kazanmaları da söylenmişti veya Justin'i öldürüp bunu başka bir olay gibi göstereceklerdi. Biz de kalkıp onlara dokuz milyon daha teklif etmiştik. Z'yi kazanmak için mi? Bizi bıraksın diye mi? Lütfen. Çifte kazanç diye buna denirdi. Önce meçhul bir müşteriden para almıştı, sonra kurbanlarından bundan bile fazlasını.

Bu adam tam bir şeytandı. O an, *keşke rehin olduğumuz günlere dönebilsem de bu kez onu zehirlesem*, diye düşündüm. Mutfakta yangın çıkarsaydım da onları tepeden tırnağa yaksaydım.

Ondan nefret ediyordum. O bana her seferinde saygıyla bakmıştı. *Geçmişini gösteren raporda, senin sorun çıkaracağına dair hiçbir şey yoktu...*

Bana yalan söylemişti.

Kocam bana yalan söylemişti.

Oysa kocam benim için ölmüştü de.

Düşüncelerim tam bir çetrefil yumağıydı. Başım ağrıyordu ve yorgundum. Hem de inanılmaz yorgundum.

Federaller bizi bir otele, güvenli bir eve ya da onun gibi bir yere yerleştirmek istedi. Bizi kaçıranlar hâlâ serbestti. Beyaz kargo minibüsünden de haber yoktu, çitte bir delik açıp kaçmışlardı. Özel Ajan Adams daha fazla bilgi edinene kadar güvende olmamız için bunun en iyisi olduğuna karar verdi.

Ancak kızımın yüzündeki ifadeyi gördüm. Bendeki de aynıydı.

Yaşadığımız onca şeyden, günlerden, gecelerden sonra... Jus-

tin'in yüzündeki ifade, bıçak, bıçak, bıçak, bıçak, göğsüne batan bıçak...

Eve gitmek istiyorduk. Güvenli ya da değil, bizim yeniden evimizde olmamız *gerekiyordu*.

Biraz daha konuştular. Boston Emniyet Teşkilatı'na telefon açıp biraz daha tartıştılar.

Sonunda kabul ettiler. Ajanlar kendi evimize dönmemize izin verme lütfunda bulunuyorlardı. Ancak Z ve ekibinin nerede yaşadığımızı bildiğini ve başladıkları işi bitirmek isteyebileceklerini düşünerek bazı temel önlemler alınmalıydı. Eve girer girmez güvenlik şifrelerini değiştirecektim. Buna ek olarak, Boston Emniyet Teşkilatı sokağı izlemesi için üniformalı bir polis memuru görevlendirecekti ve bölgedeki devriye sayısını da artıracaklardı.

Özel Ajan Adams ayrıca akraba ve arkadaşlarımı hemen davet etmememi önerdi. Öyle ki görmek istediğimiz insanlar varsa, onlarla gündüz saatlerinde ve kalabalık alanlarda görüşmemizi tavsiye etti.

Çünkü güvendiğimiz biri bize ihanet etmişti ve o kişi henüz on bir milyon dolarla kaçmamıştı.

Sorun değil, dedim. Eve gitmek istediğimiz kadar yalnız kalmak da istiyorduk. Bizi gören kimse olmamalıydı. Seyirci istemiyorduk.

Sadece biz olacaktık. Bir zamanlar üç şimdiyse iki kişilik, hırpalanmış, ürkek, acı çeken ama hâlâ ayakta duran bir aile olarak.

Saat onu biraz geçe polisler sonunda gitmemize izin verdi. Bize Boston'a varana kadar geçen üç saatlik yolda, siyah Sedan' da federaller eşlik etti. Ashlyn arka koltukta uyuyakaldı. Sanırım benim de bir-iki kez içim geçti.

Sonra geldik. Evimiz bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Olay mahalli şeridi pek belli olmuyordu ama kapıdaydı. Hâlâ hol-de belli yerlerde delil numara etiketleri vardı.

Alyansım mutfaktaki ada tezgâhtaki yığının içindeydi. Oradan aldım. Parmağıma takmamla ilk acı dalgasının yüzüme duvar gibi çarptığını hissettim.

Fakat yıkılmayacaktım. Henüz değil, şimdi değil.

Güvenlik sisteminin kontrol paneline giderek Justin'in bana defalarca anlattığı şeyleri yaptım. Kimsenin bilemeyeceği, ama benim kolaylıkla hatırlayabileceğim bir sayı dizisi bulacaktım. Bir tarih üzerinden gidip harabe evimden taşındığım tarihi seçtim. Daha iyi bir hayatın ilk adımı. Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim...

Ajanlara her şeyi ayarladığımı söyledim. Onları nazikçe sokak kapısına kadar geçirdikten sonra derhal güvenlik sistemimizi devreye soktum ve kilitlerin sesini duydum.

Ashlyn hâlâ holde duruyor, benim kustuğum yere bakıyordu. Sadece üç gün önceydi ama daha şimdiden bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"Senin odanda yatabilir miyim?" diye sordu on beş yaşındaki kızım.

"Evet."

"Silah istiyorum."

"Ben de."

"Ben dolu olmasını ve yastığımın altında durmasını istiyorum."

"Ateşli silahlar güvenliği için yapmamamız söylenen her şey," dedim.

"Kesinlikle."

"Boş silahın yanına dolu şarjör, komodinin üst çekmecesine," diye karşı çıktım.

"Tamam."

"Ashlyn... seninle gurur duyuyorum."

Kızım bana değil, yerdeki kusmuk lekesine bakıp şöyle dedi: "Chris Lopez'le yatıyordum. Senden hoşlanıyor, hep hoşlanıyordu. Ancak seni elde edemiyordu. Onun için bana göz koydu. Yanlış olduğunu bilsem de umurumda değildi. Sen ve babam... bana çok uzaktınız. Ben de bana kendimi yine özel hissettirecek birini aradım."

Ağzımı açıp kapattım. "Ah, tatlım."

"Bunun artık bitmesini istiyorum, tamam mı? Kimseye söyleme. Hiçbir şey yapma. Sadece... bitsin, gitsin."

"Polise anlattın mı?"

"Tabii ki hayır! Bunların bitmesini istiyorum. Lütfen artık bitebilir mi? Yüzü gözümün önünden gitmiyor, anne. Babam ve kan... o bıçak! O bizim için öldü. Benim yüzümden öldü!"

Ashlyn yere yığıldı. Merdivenin en alt basamağına oturup kollarıyla kafasını kapattı. Sanki o kötü görüntülerden kaçmak istiyor gibiydi. Neden bahsettiğini çok iyi anlıyordum çünkü ben de aynı şeyleri görüp duruyordum. Buna ek olarak bir de pek çok istemediğim gerçek vardı. Justin'in en çok güvendiği ikinci adamı, gencecik kızımızla yatmıştı. Tessa Leoni bana onu bunun için mi özellikle sormuştu? Ailemin kaçırılmasında parmağı olduğunu düşündüğü için mi? Hepsinden öte evliliğime burnunu sokmuş, sonra da on beş yaşındaki kızımı baştan çıkarmıştı.

Justin hâlâ yaşıyor olsaydı...

Sonra birden, birçok şey anlam kazanmaya başladı. Bunlara

kocamın, modern mağara adamımın neden ölmek zorunda olduğu da dahildi.

Kızımın yanına gittim. "Tamam, Ashlyn. Bu kadarını atlattık. Bunu da atlatacağız," dedim. Farkında olmadan şerifin ofisinde onun bana söylediklerinin aynısını söylemiştim. Ona sımsıkı sarıldım. Sonra telefonu aldım ve Tessa Leoni'yi aradım.

41. Bölüm

Chris Lopez şakağına dayanan bir namluyla uyandı.

Tessa, "Yerinde olsam kıpırdamazdım," dedi. Onun yanına, yatağın kenarına oturdu. Işık açmaya bile tenezzül etmemişti. Cep fenerinin ışığında arka penceresini levyeyle aralamış, sonra da eve gizlice girip merdivenlerden çıkmıştı. Yaşlı köpek Zeus'u koridorda uyurken bulmuştu. Zeus kafasını kaldırmış, o olduğunu görünce de içini çekip uykusuna geri dönmüştü.

Şu ana kadar her şey yolunda gitmişti ve şimdi de bu gece yarısı macerasının tadını çıkarıyordu. Son derece sinirli olması da iyiydi.

Ardından konuşmaya başladı: "Ashlyn hamile olduğunu sana ilk olarak ne zaman söyledi?"

"Ne?"

Lopez doğrulmaya çalıştı. Tessa sol yumruğuyla onu göğsünden itip engel oldu.

Lopez tekrar yatağa yığılırken nefes almaya çalıştı.

"On beş yaşında bir kızla? Hem de patronunun kızıyla? Kı-

zm gibi gördüğüne yemin ettiğin kızla? Pis sapık!"

Lopez artık inliyordu. "Biliyorum, biliyorum. Rezil biriyim. O lanet tetiği çek. Ben bunu hak ediyorum."

Bu kendine acır hali Tessa'yı daha da sinirlendirdi. Ona tekrar vurdu. "Hey, burada tehdit eden benim!"

"Bilmiyorum... ben hiç... ben *sapığım*. Aklım neredeydi acaba!" Lopez'in sesi ağlamaklıydı. Tessa uzanıp gece lambasını yaktı.

Lopez olduğu gibi duruyordu.

"Baştan başla," dedi sertçe. "Bana her şeyi anlat. O zaman belki seni vurmam."

"Başı falan yok. Yani planladığım bir şey değil." Lopez kendine geliyordu. Oturup doğrulmak isteyince Tessa bu kez onu durdurmaya çalışmadı. En azından beyaz tişört ve gri iç çamaşırıyla yarı giyinik sayılırdı.

Gürültüye uyanan Zeus içeri girdikten sonra Tessa'nın yanma gidip yavaşça inledi. Tessa başını okşayınca da ayakucuna kıvrılıp yattı.

"Bak, Ashlyn, Justin'in ilişkisini öğrenmişti. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Belki de anne babasının tartışmalarına kulak misafiri olmuştur. Aynı zamanda diğer kadının benim yeğenim olduğunu da anlamıştı. Kate'le lobide yüzleştiği ve sonra Anita'nın onu kovmak zorunda kaldığı gibi bir hikâye de duydum. Tek bildiğim bir gece yeğenimin beni arayıp o çılgın kızın geri döndüğünü, evinin önünde beklediğini ve gitmediğini söylediği. Ne yapacaktım? Elimden gelenin en iyisini yaparak olaya müdahale ettim."

Tessa, "Elinden gelenin en iyisi mi?" dedi. Ses tonu buz gibiydi.

Lopez'in yüzü kızardı. "Ashlyn'i yakınlardaki bir kafeye

götürdüm ve onunla mantıklı şekilde konuştum. Ona bir sürü şey söyledim. Katie'nin aptal bir kız olduğunu, Justin'in artık böyle şeyler yapmadığını bildiğimi ve annesiyle babasının her şeyi yoluna sokmaya çalıştığını anlattım. İnsanlara biraz zaman tanımak gerekiyordu. Ashlyn sonunda sakinleşmiş gibi görünüyordu. Onu evine götürdüm. Böyle kalacak sanmıştım."

"Ama?"

Omuz silkti, bir kez daha aklı başına gelmiş gibiydi. "Beni aramaya başladı. Konuşacak birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Anne babası kendi dünyalarmdaydı, arkadaşları bunu anlayamazdı ve benim de zaten her şeyi bildiğimi düşünüyordu. Bilmiyorum. Konuşacaktı. Ben de dinleyecektim. Kız... çok öfkeliydi. Yani, gerçekten de anne babasını kendine örnek almıştı. İkisini de. Onların böylesine insanlara özgü şeyler yapması... bu onu mahvetti. Onlar mükemmel değilse, dünyada hiçbir şey mükemmel olmamalıydı. Aklını kaybetmişti."

Tessa ona bakakaldı.

Lopez yine kızardı. "Sonra da, ee... evet. Bir gün okuldan sonra bana geldi. Kötü bir gündü, en yakın arkadaşıyla kavga etmişti. Tabii ben de ona sarıldım. Sonrasında da tek bildiğim beni öpmeye başladığı oldu. Ben..."

Konuşmayı keserek gözünü nevresimlere dikti. "Düşündüğün buysa, onu baştan çıkarmadım. Bana inanmanı da beklemiyorum. Ancak kulağa tuhaf gelse de beni kullanan oydu. Hatırlatırım, Justin'e gerçekten çok sinirliydi. Genç bir kadınla yatan babasıyla ödeşmenin, kızının da kendinden büyük bir adamla yatmasından daha iyi bir yolu var mıydı?"

"Kendini böyle mi avutuyorsun?" dedi Tessa ters şekilde. "Geceleri böyle mi uyuyorsun?"

Lopez kafasını kaldırdı. "Banyoyu sıvıyordum, hatırladın mı? Uyuduğumu kim söyledi?"

"Peki sana hamile olduğunu ne zaman söyledi?"

"Ne hamileliği? Şaka yapmıyorum, neden bahsettiğinden haberim yok!"

"Düşük yaptı, biliyor musun? Senin adamların onları hapishaneye kapattığında. İlginçtir çünkü senin gibi bir *beyefendinin* kadınlara zarar verebileceğini hiç düşünmemiştim. Öte yandan, Justin..."

"Benim adamlarım değil! Benim isteklerim değil! Hapishanede düşük yaptı da ne demek? Neler oluyor böyle?"

Tessa durdu ve düşünceli gözlerle ona baktı. Wyatt en başından haklıydı; Denbe İnşaat'm yönetim kadrosu yalancılarla doluydu. Anita Bennett. Chris Lopez. Fakat ya ikisi de inanılmaz oyunculardı ya da gerçekten hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Fidye," dedi.

"Aradıklarını duydum. Bize başka bir şey söyleyen olmadı."

"Sigorta şirketi parayı ödedi." Onu izlemeye devam etti.

Lopez daha dik oturdu. "O zaman serbest bırakıldılar mı? Evdeler mi? Tanrı aşkına." Lopez bir elini saçma götürdü. Hem heyecanlanmış hem de rahatlamıştı. "Libby nasıl?"

"Sen ciddi misin? Kızıyla yatıyorsun ama hâlâ annesine mi âşıksın?"

"Sana rezil bir herif olduğumu söylemiştim."

Tessa son kartını oynadı. "Pekâlâ, geçerli bir sebebi olan re-

zil bir herif olsan iyi olur çünkü Justin kızını hamile bırakanın sen olduğunu biliyor. Düşük yapmış olabilir ama bu senin bu işten sıyrılacağın anlamına gelmiyor."

Lopez'in rengi attı. Omuzları düştü, kafasını kaldırdı. "Sabah ilk iş onunla bizzat görüşeceğim. Doğrudan yanına gideceğim. Benim hatam. Suçu ben işledim. Cezasını da ben çekerim."

"Lanet olsun!"

Tessa yataktan fırladı. Odanın içinde fıldır fıldır dönerken uyuyan köpeği de uyandırdı. Lopez ağzını açmış ona bakıyordu. Tessa silahını omuz askısına geri koydu. Az önce aşırı sinirliydi olmasına karşın, şimdi ondan da fazla hüsran dolu ve öfkeliydi.

"Justin Denbe öldü."

"Ne?"

"Kaçıranlar fidyeyi de alıp ikili oynamak istedi. Libby ile Ashlyn'i kurtarmak isterken öldü adam."

Lopez'in ağzı açık kalmıştı. "Ama sen..."

"Yalan söyledim. Yalancı olup olmadığını test etmek için. O değil de senin dün saat üçten sonra neler olduğundan gerçekten haberin yok, değil mi?"

"Hanımefendi, şu an kafam çok karıştı ve başıma ağrı girdi. Libby ve Ashlyn iyi mi, değil mi?"

"Nispeten, evet. Ancak Ashlyn düşük yaptı ve Libby, babasının sen olduğunu biliyor."

Justin'in öfkesi onu korkuttuysa, Libby'nin acısının ona utanç yaşattığını söylemek yanlış olmazdı.

Lopez, "Ah," dedi ve sonra bir süre konuşamadı.

Tessa kenardaki bir sandalyeye oturdu. Yaşlı labrador yine

huzursuzca inledi. Kafası düşüncelerle allak bullak olmasına rağmen köpeği rahatlatmak için kulaklarını okşadı.

"Anlamıyorum," dedi sonunda.

Lopez hâlâ konuşmuyordu.

"Bunu her kim yaptıysa Justin, Libby ve Ashlyn'i tanıyordu. Her kimse kendine paralı askerler tutabilecek tanıdıkları vardı. Büyük ihtimalle de son on beş-yirmi yıldır Denbe İnşaat'tan para çalanla aynı kişi..."

Lopez kaşlarını çatıp, "Ben orada o kadar zaman çalışmadım bile," dedi.

"Bu sebeple başta Anita Bennett'tan şüphelendik."

"O şirketten para çalmaz. Orası yegâne aşkı. Ayrıca Justin'e böyle zarar vermez. Onun neredeyse dördüncü oğlu gibi. En küçük oğluyla üvey kardeş olma ihtimali bile ona kendini aileden hissettiriyor. Bu mantıklı demiyorum ama durum bu."

"O zaman kim? Neredeyse yirmi yıldır orada olan, Denbe'leri iyi tanıyan, şirketin finansal durumuna hâkim, hem de New Hampshire'da yakın dönemde inşa edilen hapishanenin nasıl çalıştığını bilen bir çalışandan bahsediyoruz. Bunları kim bilebilir, bu kadar şeye erişimi olabilir..."

Tessa'nın sesi kısıldı. O an anlamıştı. Şüpheli ortadaydı, onu hiç hesaba katmamışlardı. Ama...

Lopez ona hâlâ boş boş bakıyordu.

Ayağa fırlayıp Zeus'un kafasının üzerinden öptü. Sophie ve o kesinlikle bir köpek almalıydı. Fakat şimdi...

"Denbe İnşaat'ın merkezinin giriş şifresi. Ona ihtiyacım var. *Hemen*."

*

Wyatt evine gitmek istiyordu. Libby Denbe'nin içgüdüsünü çok iyi anlıyordu. Lanet olsun, sadece son kırk sekiz saattir çalışıyordu ve kendi rızası dışında alıkonulmamıştı ama ona rağmen, sıcak bir duş alıp ev yemeği (tamam, mikrodalgada ısıtılmış, donmuş bir şey) yemeyi, iyi bir gece uykusu çekmek için kendi özel alanına, yuvasına dönmeyi her şeyden çok istiyordu.

Ancak polislik hakkında, iş işten geçene kadar kimsenin size söylemediği şey de buydu: Yapmak işin en küçük kısmıydı. Yaptığını detaylarıyla raporlamaksa...

Belgeleri dolduruyordu. Ne de çok vardı. Kevin da aynı şeyi yapıyordu ama o bu işi seviyordu. Onu öyle görünce gıcık oluyordu.

Gece saat ikide ceptelefonu çaldı. Arayan Nicole Adams'tı. Şaşırmamıştı ama sadece Nicole her zaman tetikte bekleyen bir FBI ajanı olduğu için ve işini fazlasıyla önemsediği için. Bir vaka sonuçlanmamışsa –ki bu seferkinde çok fazla cevapsız soru vardı– sonuçlanana dek başını işten kaldırmazdı.

Mesleki saygının dışında, eski zamanların hatırına telefonu açtı.

Kadın direkt olarak, "Beyaz minibüsü buldun mu?" diye sordu. Wyatt'ın departmanı, beyaz kargo minibüsü ve tabii Justin Denbe'nin cesedi için bülten yayımlamıştı.

"Minibüs yok, bir grup mutlu adam yok ve ceset de yok."

"Ciddi misin? Bölgedeki onca memura rağmen mi?"

"Bu kaslı adamlara yardım eden bir ya da iki beyin daha olduğunu düşünmeye başladım."

Nicole derin bir iç çekip, "Ceset beni düşündürüyor," diye

mırıldandı. "O kadar kokan, suç içerikli bir şeyi arabanın arkasında tutamazlar."

"Ah, ben hâlâ minibüsü kullandıklarından da şüpheliyim. Benim tahminim, radar ekranından tamamen yok olduklarına göre, onları bekleyen başka bir aracın olduğu. Yarın sabah, civar göl ve göletlere bakılması için dalgıçlar göndereceğiz. Minibüsü büyük bir ihtimalle içinde Denbe'nin cesediyle birlikte suyun altında bulacağız. Bu da bir-buradayız-bir-yokuz durumunu açıklayacaktır." Soru sorma sırası ondaydı: "Peki kayıp paradan haber var mı?"

"Hayır, finans uzmanları Anita Bennett'ın şahsi hesaplarının altını üstüne getirdi. Tabii hâlâ sahte bir isimle yurtdışı bankalarda hesabı olması mümkün. Ancak şu an için peşinden gidemiyoruz."

Wyatt homurdandı, Nicole'ün vakayla ilgili hüsranı adeta onunkini yansıtıyordu.

"Libby ve Ashlyn?" diye sordu Wyatt.

"Evlerine geri döndüler." Orası, hayatlarının parçalarını bir araya toplayabilecekleri yerdi. Nicole yüksek sesle söylemedi ama ikisi de aynı şeyi düşünmüştü.

Nicole birden, "Onunla görüşecek misin?" diye sordu.

"Kiminle?"

"Tessa Leoni'yle.

Wyatt'ın yüzü kızardı, hafifçe eğildi. "Neden soruyorsun?"

"Geç oldu. Yorgunum. Merak ediyorum."

"Tessa enteresan bir kadın."

"Ona çıkma teklif edeceksin." Bu bir soru değil, düz bir cümleydi. Bunun için kızgın da değildi. Daha çok tatmin olmuş gibiydi.

"Adı ne?" diye sordu Wyatt.

Kızarma sırası Nicole'deydi, en azından Wyatt öyle olduğunu düşündü.

"Pekâlâ, madem sordun..."

Altı ay önce bir finans planlamacısıyla tanışmıştı. Birlikte mutlulardı. Bu da Wyatt'ın kendisini şaşırtıcı şekilde iyi hissetmesine neden oldu. Birbirlerine bir şey borçlu olmasalar da karşıdakinin mutlu olduğunu bilmek hep güzeldir ve sonu iyi biten her şey iyidir.

"Minibüsü bulunca beni arar mısın?" diye rica etti Nicole. "Ya da daha iyisi, üç şüphelinin yerini bulunca."

"Tabii ki. Sen de aynı şekilde?"

"Aynı şekilde."

"Şimdi git ve biraz uyu. İkimizden birinin uyuması gerek."

Wyatt telefonu kapattı. Sonra parmaklarını kafasının arkasında gezdirip sandalyesine yaslanarak kaşlarını çattı. Özel hayatı bir kenara, Nicole'ün kayıp paralarla ilgili verdiği bilgi canını sıkmıştı. İçinde üç tane komando ile bir ceset bulunan bir minibüsün sırra kadem basması biraz anlaşılır bir şeydi. Göletler, ormanlık alan, aşırı büyümüş çalılar. New Hampshire kırsalında, araç saklamaya uygun çok fazla yer vardı. Peki ya dolandırılan para? Son on beş küsur yıldır sahte banka hesaplarında yatan on bir milyon dolar bir anda izini kaybettirip yok olur muydu?

"Kevin," diye seslendi. Kevin ekip odasının karşısındaki, evrak işlerini halletmek için dağıldıkları yerden kafasını uzattı.

"Ne oldu?"

"Sen zeki bir adamsın. On bir milyon doların olsa onunla ne yapardın?"

"Yastık doldururdum," diye cevap verdi zeki adam. "Yatak yapmak için belgelere ihtiyaç yok. Dahası mahkemede aleyhine de konuşamaz."

"Ama paralar bir hafta önce Bahamalar'daydı," diye karşı çıktı Wyatt. "Gerçek banka hesaplarında. Ruth Chan böyle söylemişti. Parayı, sözde, geri çalmaya gidince de şüphelendiğinden daha fazla banka hesabı olduğunu öğrenmiş." Bu kafasmda başka bir düşüncenin kıvılcımını yaktı. "İnanması daha zor olan hangisi, Kevin? Büyük bir şirketten on altı yıl boyunca yakalanmadan para çalmak mı? Yoksa parayı çalmak, ama onca zaman bir kuruşuna bile dokunmamak mı?"

Kevin'm kafası karışmıştı. Evraklarının başından kalkıp ona doğru yürüdü. "Belli ki o kişinin henüz o paraya ihtiyacı yokmuş. Alışkanlığı için para tırtıklayan bir uyuşturucu bağımlısı ya da kumarbaz gibi değil. Daha çok, zor günler için kenara para koyan memnuniyetsiz bir çalışan gibi."

Kevin ilginç bir konuya değinmişti. Suçun işlenme sebebi çoğu dolandırıcılık vakasında da önemliydi; bağımlılık meseleleri, yüklü hastane faturaları, belki nafaka veya çocuk desteği insanları mali zorluğa düşürüyordu. Fakat dolandırıcılık genelde iyi bir finans bilgisi olan ve şirkette yetki sahibi bir çalışan tarafından yapılırdı. Bu da o kişilerin zeki, saygı duyulan ve güvenilen kişiler olduğu anlamına geliyordu. Çoğu hiçbir sorgu yaşamadan, karanlık tarafa gitmeden kalıyordu.

"O zaman sabırlı bir insandan bahsediyoruz. Finansal konu-

larda mevcut bir baskı altında olmayan birinden. Bu adam ya da kadın ilk sahte şirketi yaklaşık on altı yıl önce kurmuş olmalı," diyerek sesli düşündü Wyatt. "Sonra, belki bu hiç şüphe uyandırmayınca devam etmiştir. Bir yıl derken iki yıl, sonra beş, sonra on, on beş... her seferinde küçük paralar çalarak radara yakalanmadan. O kadar da disiplinli. Neredeyse kurallara uygun olan haksız bir kazanç."

Wyatt konuşmaya devam etti, hoşuna gitmişti. "Muhtemelen belli bir noktada, sırf para çalmak için para çalan birinden bahsediyoruz. Bütün yönetim toplantılarında onu içten içe kıkırdatan küçük bir şahsi sır. Klasik 'bir bilseniz...' hali.

Tabii ki her güzel şeyin bir sonu olmalı. Bu vakada da Ruth Chan ağustos ayında, tamamen tesadüf eseri sahte satıcıyı öğrendi. Biraz daha araştırıp elindeki verileri birleştirdi, sonra da dört hafta önce Justin'e sahtekârlığı anlattı."

Kevin kaşlarını çattı. "Justin dört haftadır kayıp paradan haberdar mıymış?"

"Hem evet hem hayır," diye düzeltti Wyatt. "O zaman Chan toplam rakamın sadece dört yüz bin olduğunu düşünüyordu. Bu da yüz milyon dolarlık bir şirket için korkutucu değil, can sıkıcıydı. Zaten Justin de tutarın çok az olduğuna ve polisi karıştırmak yerine parasını geri almak için bir strateji belirlemeye karar vermiş. Ruth Chan'ı sahte hesabı kapatması için Bahamalar'a göndermiş ama meğer para bir gün önce o hesaptan çekilmiş."

"Peki Justin hasarın gerçek boyutunu ne zaman öğrenmiş?" diye sordu Kevin.

"O... öğrenmemiş," diye mırıldandı Wyatt. O sırada düşünceleri birbirleriyle yarışıyordu.

"Ha?"

"Öğrenmemiş. Chan onu cuma günü öğleden sonra aramış. Ona hesabın kapatılmış olduğunu söylemesine karşın başka bir şeyden bahsetmemiş. Onun yerine detaylı araştırmak için zaman istemiş. Ardından, sadece saatler sonra... Justin ve ailesi kendi evlerinden kaçırıldılar."

Kevin onu izliyordu. Ardından, sanki her şey çok açıkmış gibi, "Dolandırıcılığı örtbas etmek için," dedi. "Böylelikle Justin aile şirketinden çalman on bir milyon doları hiçbir zaman öğrenmeyecekti."

"Olabilir." Zamanlamayı sesli düşününce, Kevin'ın söylediği mantıklı gelmişti. Ruth Chan dolandırıcılığın boyutunun kendi düşündüklerinden yirmi kat daha kötü olduğunu öğrendikten saatler sonra Justin kaçırılmıştı. Polislikte böyle bir şey tesadüf sayılamazdı. Yani bu iki olay birbiriyle bağlantılı olmalıydı ama...

"Ruth Chan!" dedi Kevin birden. "Dolandırıcı oydu ve kendi suçunu gizlemek için Justin'in kaçırılmasını o ayarladı. Dahası, ülkede bile değildi ve bu da mükemmel bir bahaneydi."

Wyatt ona kaşlarını çatarak baktı. "Ruth Chan olmasaydı şirkete on altı yıldır sahte fatura geldiğini bilemezdik. Ne zamandan beri hırsız hırsızı ele verir oldu?"

"Şüpheleri ortadan kaldırmak için?" diye önerdi Kevin.

Wyatt gözlerini devirip başını iki yana salladı. "Başka kim biliyordu?" diye sordu hemen. "Cevap bulmamız gereken soru bu. Ruth Chan'ın sahte satıcıları öğrendiğini başka kim biliyordu?

Ruth Chan'ın ilk hesabı kapatmak üzere cuma sabahı Bahamalar'da olacağını kim biliyordu? Kimin bir gün öncesinden bütün hazırlıkları yapıp bütün parayı transfer edecek kadar bilgisi..."

Wyatt'm gözleri bir anda kocaman oldu.

"Ruth Chan birine söyledi," dedi Kevin. "Ya da Justin söyledi. Güvendikleri ama belli ki güvenmemeleri gereken biri."

"Ya da aslında hiç kimseye söylemedi. Hatta bunu Justin'le bile konuşmak istemedi, değil mi? Önce dersini adamakıllı çalışana kadar... Ruth Chan böyle biri, titiz, ketum. Biz anlamadık. Bunun üzerinde yeterince durmadık. Biri konuştuysa, o kişi Ruth Chan değil, Justin'di. Kahretsin, birini aramalıyım!"

42. Bölüm

Ashlyn odasına kadar bile gidemedi. Son birkaç gündür çaresizce kendi yatağında uyumayı hayal etmiş olmasına rağmen, duştan çıkar çıkmaz ıslak saçları ve tişörtüyle kendini kanepeye atmış, orada uykuya dalmıştı.

O duştayken ben de telefondaydım. Tahmin ettiğimden de nazik ve naif olan Tessa Leoni'yle konuşuyordum. Beni Chris mevzusuyla bizzat ilgileneceğine ikna etti. Tabii sessizce ve aynı zamanda uygun güç kullanımıyla. Ses tonu bana yeterince şey söylüyor, bana kendini daha da sevdiriyordu.

Artık memnun olabileceğim bir şeyler olsun istiyordum. Dehşete kapılmış bir anne, aldatılmış bir arkadaş olarak buna hakkım vardı. O adam onca zaman evime girip çıkmıştı ve evet, gel zaman git zaman, bana karşı çocukça bir ilgi duyduğu ortaya çıkmıştı. Aslında Justin'in bir ilişkisi olduğunu öğrendikten sonra eve daha sık gelmeye, ağlanacak bir omuz olmaya çalışmıştı.

Fakat ben onun yerine ağrıkesicilere yaslanmıştım.

Öfkemi kendi yöntemlerimle yendim. Saçımı defalarca, defalarca, defalarca yıkadım. Köpürt, yıka; tekrar, tekrar, tekrar.

Saat geç olmuştu, ikiyi geçiyordu. İşimi bitirip yatmalıydım. Bolca saç kremi sürdüm, sonra vücudumu da saçlarıma yaptığım gibi bıkmadan usanmadan ovaladım.

Yaşayacaklarımızın en kötüsünü arkamızda bıraktığımızı düşünmek istememe karşın bu akşamki çileyi hatırlayınca, çok sayıda polis gücünün bizi çeşitli şekillerde sıkıştıracağı günlerin daha yeni başladığının da farkındaydım. Sabah olunca geri geleceklerdi. Daha çok soru, hatta belki Ashlyn'in Chris'le olan ilişkisine dair somut ifadeler. Belki de tıbbi muayene isteyeceklerdi. Belki de avukat tutmayı iyiden iyiye düşünmeliydim.

Kaçırılma ve diğer şiddet içerikli suçların kurbanı olduğunuzda haklarınız ne oluyordu? Yetişkin bir adamın gencecik kızınızla yatması dava edildiğinde devreye nasıl bir danışman giriyordu? Ya Ashlyn ondan şikâyetçi olmaz ya da sorulara cevap vermezse? Bunu ondan istemeli miydim yoksa bu onu daha travmatik bir hale mi sokardı?

Sonra, duşun ortasında saçımdaki kremi durularken aklıma geldi:

Kocam ölmüştü. Bir başımaydım. Şimdi ya da bundan sonra, böyle sorular soracağım bir eşim olmayacaktı. Ashlyn'in yararına olan şeylerin yükü yalnızca benim omuzlarımdaydı.

Kocam öldü.

Artık yalnız bir ebeveyndim.

Justin... Kanlı göğsüne giren bıçak.

Çömeldim. Ellerimi ve dizlerimi fayans zemine koydum. Nefes almak için zorlanırken sular sırtıma vuruyordu.

Bir evliliğin önemli anları, kocamı gördüğümü sandığım onca

zaman, onun beni gördüğüne inanmak istediğim onca zaman, ilk sevişmemiz, pederin bizi karıkoca ilan edişi, çığlıklar atan yeni doğmuş bebeğimizi kucağında tutuşu ve gözlerimin önünde ölen Justin.

Bana bakmıştı. O bıçak kaburgalarının arasında kayarken biliyordu, belki de hissetmişti. Öleceğini biliyordu. Bana öfkeyle ya da suçlayarak değil, sadece pişmanlıkla bakmıştı.

Bizi özlerim, demişti. İstersem boşanmayı kabul edeceğini ama ailemizi özleyeceğini söylemişti.

Ağlıyor muydum? Su yüzüme, boynuma doğru akarken bundan emin olmak güçtü.

Cenaze törenini de ben planlamak zorunda kalacaktım. Peki ceset olmadan cenaze töreni nasıl planlanırdı ki? Sanırım polisin onu bulmasını beklemeliydim. Şerif dedektifinin ve yardımcılarının bana kocamı geri getirmelerini beklemeliydim. Ve Ashlyn. O da babasına veda etmek isterdi. Tıpkı benim otuz yıl önce ihtiyaç duyduğum gibi, o da bu defteri kapatmak isteyecekti.

Bu düşünce tekrar tüm benliğime işledi. Tüm planlarıma ve fedakârlıklarıma rağmen, çocuğumun benim en büyük acımı yaşamasına engel olamadım. Tıpkı benim gibi o da babasını kaybetmişti. Artık ben de annemin rolünü oynayacak, her şeyi bir arada tutmaya çalışacaktım. Yani sanki paramız yokmuş gibi tedbirli davranacaktım.

Ya evimizi kaybedip harabe bir eve taşınmak zorunda kalırsak ve Ashlyn asla üniversiteye gidemez de tıpkı benim yaşadığım gibi babasının yanlış planlaması sebebiyle sarsılmaz bir hasar alırsa ne olacaktı?

Nefes alamadım. İçime hava çekiyordum ama ciğerlerime git-

ıniyordu. Terk edilmiş bir hapishanede üç gün yaşamıştım. Oysa şimdi kendi banyomda can çekişiyordum.

Sonra aklıma geldi... *Hidrokodon.* Portakal rengi şişeli haplarım. Belki hâlâ aşağıda, orta tezgâhtaki çantamın içindeydiler. Orada yoksa bile başka zulalarım vardı; tıpkı sır saklamayı bilen bir kadın gibi. Gümüş çekmecesinin arkasında yarım düzine, seyahat tipi mücevher çantamda on tane, Çin porseleni dolabındaki kristal vazoda da dört-beş tane daha hap vardı. İki düzineye yakın acil durum hapı.

Ayağa kalktım. Ağzıma portakal tadı geldi ama oralı olmadım. Bu duştan çıkacaktım. Aşağı inecek ve ilk zulayı yağmalayacaktım. Sadece bu seferlik elbette. Geçen son birkaç günün ardından bunu hak etmiştim.

Saçımı duruladım.

Bunu yapmamalıydım. Justin'e kızımız için güçlü olacağıma söz vermiştim. Hücredeyken beni zorlamış, muhtemelen de fidye pazarlığında bir şeylerin ters gideceğini hissetmiş, çocuğumuzu onsuz da büyütebileceğimden emin olmak istemişti.

Sadece iki hap, diye düşündüm. Bu durumu atlatmaya yetecek kadar. Bütün vücudum ağrıyordu ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. Biraz dinlenebilsem daha iyi bir ebeveyn olacaktım.

Bir paket sigaraya bakarken acaba annem de her seferinde böyle mi hissediyordu, diye düşündüm. Yapmaması gerektiğini biliyordu. Fakat dünyanın, yalnız bir ebeveyn olmanın bütün ağırlığını omuzlarında hissediyordu. Çok çalışmıştı. En azından küçük bir rahatlamayı hak ediyordu.

Justin benim için ölmüştü.

Bense onun için Vicodin'i bırakamayacak mıydım?

Suyu kapattım.

Bir hap. Sadece bir tane. Kendi iyileşme sürecime yardımcı olsun diye. Mantıklı bir şeydi.

Yapmalıydım.

Yapmamalıydım.

Yapacaktım.

Yapmayacaktım.

Duşakabinin kapısını açıp havluya uzandım.

Ve banyomda dikilen bir adam gördüm.

Bir an öylece kaldım. Çıplak vücudumdan sular süzülürken, o cam kabinin içinde belki bir koca dakika geçti. Sonra bana pis pis baktı ve o zaman tanıdım. Gözlerin rengi yanlıştı; masmavi yerine kahverengi. Damalı saçlar da kazınmış, yerine çıplak bir kafatası gelmişti. Son olarak, kıyafetleri komando siyahından havalı bir Avrupalıya dönüşmüştü.

Fakat yüzü, o kötü ve acımasız yüzü, kızımın saatler önce telsiz atarak yaptığı sol gözünün altındaki morluk dışında, hiç değişmemişti.

Havluyu alıp önüme tuttum. Ayaktayken kendimi yeterince savunamazdım. Hele de kocamı öldüren adamla kendi banyomda hapsolmuşken.

Mick, "Beni özledin mi?" diyerek kapıya doğru eğildi. Geniş omuzları çıkmama engel oluyordu. Gidebileceğim hiçbir yer, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordu. Anın tadını çıkarmaktan memnun gibiydi.

"Nasıl..." Konuşabilmek için dudaklarımı yalamak zorunda

kalmıştım. Boğazım kurumuş, aklım karışmıştı. Ashlyn alt katta, kanepede uyuyordu. Lütfen hâlâ uyuyor olsun.

Benden silah istemişti. Neden bodrum kattaki silah kasasına gitmemiştim ki? Neden önce silahları çıkarıp duşa sonra girmemiştim ki?

"Ben güvenlik şifrelerini değiştirmiştim..."

"Bizim kendi kapı şifremiz var. Onu etkisiz hale getirip yeniden düzenlemeyi bilmeliydin ama bilmiyordun. Benim istihbaratım seninkinden daha iyi." Sadece kendisinin anladığı bu espriye kendisi güldü. "Buna ironi diyorlar, bebeğim."

"Polisler evi izliyor," dedim bir şans.

"Evet. Biri önde, diğeri arkada iki devriye arabası var. Geçiş aralıklarını değiştiriyorlar. Sorun değil çünkü kendi erişim şifremi girip garaj kapısını açıp kapatmak için altmış saniye yetiyor. Polis dönüp baktığında da ev güvende görünüyor ve herkes mutlu oluyor."

"Yanılıyorsun. Her an iki dedektif gelebilir. Olayın seyri çoktan değişti. Duşa da soruları cevaplamaya hazır olmak için girdim."

Durdu, beni izlerken başını yana eğdi. Bir saniye geçti, bir saniye daha.

"Blöf yapıyorsun," dedi. "Yine de iyi denemeydi. Denemeye değer bulunmak hoşuma gidiyor."

Öne doğru atıldı. O kadar hızlıydı ki nefes bile alamadım. Cam duşun içine doğru geri çekilmek istesem de bu beni köşeye sıkıştıracaktı ve sert duş fayanslarının onu yapmak istediği şeyden alıkoyacağını sanmıyordum.

Havlumu savurdum. Havlu yüzüne, muhtemelen de çürüğü-

nün üzerine gelince acı bir çığlık attı. Havluyu tekrar savurdum ama bu kez diğer ucundan tutup beni kendine çekti.

Ben bırakınca birden dengesini kaybedip geriye doğru sendeledi. Fırlayıp kapıya yöneldim. Çıkarken de dirseklerimle ona vurmaya çalıştım.

Beni belimden yakaladı ama vücudum ıslak olduğu için elleri kaydı. Sonra kurtuldum ve elime geçeni arkaya doğru fırlatarak büyük yatak odasına doğru koştum.

Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. İçgüdülerim beni alt kata, hole doğru götürdü. Polisler dışarıdaydı. Çırılçıplak oluşum umurumda değildi. Kapıya ulaşıp kendimi sokağa atabilirsem...

Ashlyn oturma odasında uyuyordu. Onu geride bırakamazdım.

Arkamdan gürültüyle gelen ayak seslerini duydum. Kendi nefes alıp verişimi de duyuyordum; daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı. Zaten bugün yine yarışır gibi koşmamış mıydım? Zaten kaybetmemiş miydim?

Alt sahanlığın köşesini dönüp başımı kaldırdığımda bir an için Justin'in yüzünü gördüm. Hazırlıklı, ciddi, kararlı. Hayır, bu Justin değildi, Ashlyn'di. Kızım Ashlyn...

"Eğil," dedi birden.

Eğildim ve iki eliyle tuttuğu golf sopasını aşağı inen Mick'in vücuduna doğru savurdu.

Mick son anda dönerek bağırmasına rağmen sopa omzuna isabet etmişti. Ardından acısını unutup sopayı var gücüyle kızımın elinden çekti ve kafasının üzerine kaldırdı.

Ben de o anda kendimi ikinci basamakta duran Mick'in üzerine, dizlerine doğru attım.

Dengesini kaybedip sendeledi, tırabzana tutunmak için golf sopasını elinden bıraktı.

Ashlyn ve ben yine harekete geçtik. Sokak kapısı bir işe yaramayacaktı. Çok fazla kilit vardı, zaman yetmezdi. Pek çok şeyi silah olarak kullanabileceğimiz düşüncesiyle, içgüdüsel olarak mutfağa yöneldik.

Bir yerde, kadınların ellerine asla bıçak almamaları gerektiğini okumuştum. Kolayca etkisiz hale getirilebilirdik ve bıçak bize karşı kullanılabilirdi. En iyisi, rakibinin kafasına vurmak için hiçbir beceri gerektirmeyen döküm bir tavaydı.

Annemin tavası vardı. Alt dolabı açıp onu ararken Ashlyn bağırdı.

Ortadaki tezgâhın başında dururken çantamı alıp attı. Mick çantadan kolaylıkla kurtulup kızımın büyük beden tişörtünün ucundan yakaladı. Kızım savaşmadan pes etmeyecekti. Dirseklerinin üzerine yaslanmış bir halde, çıplak ayaklarıyla onu tekmeliyor, var gücüyle çığlık atıyordu.

Ve ben iki buçuk metre öteden, Mick'in bu şeyin her saniyesinden keyif aldığını görebiliyordum.

Dolabın içinde dolanan elim hedefine ulaştı. Ağır tavanın sapma parmaklarımı dolayıp yavaşça çektim ve nefret ettiğim adamın karşısına dikildim.

Karşılığında onun tepkisi hâlâ çıplak olan vücudumu süzmek oldu.

Sonra da sanki çöp atan bir adammış gibi kızımı ada tezgâha doğru fırlatıp ilerledi.

"Nasıl da bildin," dedi yürürken. "Ben hep zoru severim."

Ashlyn sertçe ada tezgâha çarptı, başı granite vurdu. Göz ucuyla, onun yere yığıldığını gördüm.

Bakma. Dikkatini dağıtma. Tek rakip. Her şeyi düzeltmek için tek şans.

Mick hamle yaptı.

Bu beklemediğim kadar erken olmuştu. Tavamı savurmak yerine, Mick sola doğru hamle yaparken sağa kaydım. Sonra mutfaktan çıkıp baygın yatan kızımın yanından uzaklaştım ve oturma odasına yöneldim. Bir lambayı devirebilirsem, ön pencereden fark edilebilecek bir şey yaparsam, belki yoldan geçen devriye arabası bunu görürdü. Sivil polis de bakmaya gelirdi.

Mick hareket halindeydi. Bir sağa bir sola gidiyor, eğilip kalkıyordu. Kayarak yaptığı bu hamleler beni şaşırtıyordu. Yukarı, aşağı, sağa, sola. Tavamı kaldırdım, her şeye hazırlıklı olmaya çalışıyordum ki birden eğilip beni belimden yakaladı ve birlikte yere düştük.

Yere çok sert düşsem de tavayı elimden bırakmamıştım. Hemen ardından kafasına indirdim; vurdum, vurdum, vurdum. Fakat Mick benim taktiğimi bana karşı kullanmıştı. Çok yakın olduğu için tavayı savurup ona zarar vermeme yetecek kadar ivme yakalayamıyordum. Yüzünü çıplak göğüslerimin arasına gömmüştü ve her vuruşumda onun göğsüme doğru kahkaha attığını duyuyordum.

"Aferin, savaş, savaş, *savaş*!"

Kazanamayacaktım. Çok güçlüydü, çok iriydi, çok iyi eğitilmişti. Benim en büyük gayretimi bile komik buluyordu.

Birden uzanıp sağ bileğimi kırarcasma kavrayınca bağırdım. Döküm tavam yere düştü.

Olan olmuştu artık.

Ayağa kalktı, beni de omuzlarımdan tutup kaldırdı. Bu mesafeden o kahverengi gözlerinin bile en az maviler kadar deli baktığını görebiliyordum. Bundan keyif alıyordu. Olasılıkları düşündükçe zevk duyuyor, her saniyenin tadını çıkarıyordu.

O anda arkasındaki bodrum katın kapısı açıldı. Önce gölgesi, ardından kendisi beliren çok iri bir adam, parmağını dudaklarına götürüp sesini çıkarmadan mutfağıma girdi. Gelen adam yeşil kobra dövmesi ve siyah komando kıyafeti olmayan Z'ydi.

Hareket etmedim. Ses çıkarmadım. Şaşkın bir halde, bileğimin acısı ve çürüyecek olan omuzlarımla orada öylece dikilirken, yavaşça öne doğru yürüyen Z 22 kalibrelik silahı kaldırdı ve Mick'i yakın mesafeden, kafasının yan tarafından vurdu.

Mick yana doğru yığıldı.

Z adamın üzerine gelip iki el daha ateş etti.

Ardından evim nihayet sessizliğe gömüldü.

Z silahı bana verip sağ elimin parmaklarını kabzaya sardı.

"Komşular silah sesini haber verecektir," dedi buz gibi bir sesle. "Polis de her an gelir."

Arkama doğru uzanıp kanepenin üzerinden bir örtü çekerek çıplak omuzlarıma sardı.

"Ben buraya hiç gelmedim. Onu sen alt ettin. Aferin."

"Onu sen öldürdün."

"Anlaşmayı kabul etmişti: Sen ve Ashlyn bu işte yoktunuz. O, kuralları iki kez çiğnedi. Bizin işimizde hata yaparsan sonuçlarına katlanırsın."

"Sen... onun geri geleceğini biliyor muydun?"

"Şüphelendim."

"Anlamıyorum. Justin'i öldürmekte sorun yok ama bana ve Ashlyn'e dokunmadınız."

"Anlaşma şartları," diye tekrar etti Z. Elinde buruşmuş bir kâğıt parçası vardı. Onu da elime verdi. "Radar bunu sana vermemi istedi. Kimseye göstermemelisin. Bir de muhtemelen sadece önümüzdeki on iki saat için geçerli."

Döndü ve bodrum katın kapısına yöneldi.

"Dur."

Durmadı.

"Sizin kullandığınız şifreyi bilmek istiyorum!" diye bağırdım. "Hepinizin evime girmek için kullandığı şifre!"

Duraksamadı.

Öylece gidiyordu. Gel, gör, fethet. Hayal kırıklığım ve aynı şekilde acizlik hissim de geri geliyordu. Aklıma artık hapishanede olmadığım ve o kadar da çaresiz olmadığım geldi.

Z'nin bizzat bana verdiği 22 kalibrelik silahı kaldırıp kafasının arkasına nişan aldım. "Dur. Sana dur dedim!"

Z sonunda durup hafifçe döndü. "Kızının tıbbi yardım alması gerekebilir," dedi.

"Piyon olmaktan bıktım!"

Sesi her zamanki gibi sakindi. "O zaman çek tetiği."

Kollarım titriyordu. Sonradan aslında bütün vücudumun titrediğini fark ettim. Ancak birden o kadar da bitkin olmadığımı anladım. Öfkeliydim. Evime, ailemin içine girdiği için bu adama öfkeliydim. Az kalsın hap alacağım için kendime öfkeliydim. Fakat en çok, sapıkça olsa bile, kendini öldürttüğü, onu hâlâ sev-

diğim ve ondan hâlâ nefret ettiğim için Justin'e öfkeliydim. Bu karmaşık duygularla ne yapacaktım ben? Nasıl unutacaktım?

Z sabırla bana bakıyor, adeta bakışlarıyla beni sınıyordu. Ben onun başına dert açacak biri değildim. Araştırmaları öyle diyordu.

Tetiği çektim.

Odada bir klik sesi yankılandı. Her şeye gücü yeten Z, tabii ki daima bir adım öndeydi. Silahına tamı tamına üç mermi koymuş, hepsini Mick'in kafasına boşaltmış, bana da işe yaramayan silahı vermişti. Yüzünde ukala bir gülümseme bekledim.

Onun yerine, "Senin adına sevindim. Hayatım geri almanın ilk adımına hoş geldin," dedi.

Sonra da gitti.

Önce yavaş yavaş ayılan kızıma baktım, sonra da telefonu bulup 911'i arayarak hem polis hem de ambulans istedim. Ardından üst kata çıkıp bornozumu üstüme geçirdim. Radar'ın bana gönderdiği kâğıdı yastığımın altına koyarken silah hâlâ sağ elimdeydi ve bundan sonra her ne olacaksa ona hazırdım.

43. Bölüm

Wyatt, Tessa Leoni'ye ancak üçüncü arayışında ulaşabildi. O zaman da saat sabahın dördü olmuştu ama pek bir önemi yoktu. Vücudundaki adrenalin ve kim, ne, ne zaman, nerede, neden ve nasıl bilgileriyle çoktan arabaya atlayıp otoyola çıkmış, Boston'a gidiyordu.

Tessa telefonu açar açmaz, hal hatır bile sormadan, "Chris Lopez yapmadı," dedi.

"Kahretsin ki hayır. Adamın kafasına silah dayadım –dur bir dakika, sana bunu ben anlatmadım ki– ve o yine de masum olduğunu söyledi."

"Benim bir şeyden haberim yok ama o yapmadı."

"Ashlyn'le yatan oymuş," dedi Tessa. "Her ne kadar *onun* kendisini kullandığını iddia etse de..."

"Bana haber vermeden adamı vuracak mıydın?"

"Yapma, mermiler öyle heriflere harcamak için fazla pahalı."

"Doğru dedin."

"Neyse, Justin Denbe'ye, onu ve ailesini tuzağa düşürecek ka-

dar *yakın* kimin olabileceği üzerine enteresan bir konuşma yaptık."

"Tuhaf, Kevin ve ben de aynı konuşmayı yaptık."

"O zaman sen, Kevin, ben ve Lopez konuşurken, birileri de işe koyulmuş. Kaçıran adamlar geri dönüp Denbe'lerin evine girdi ve Ashlyn ile Libby'ye saldırdı. Belli ki yarım kalan işlerini bitirmek istediler."

Wyatt 93 güney yolu sapağından çıktı. Direksiyonu sımsıkı tutuyordu. "Ne?"

"Öyle işte. Libby eve girenin Mick olduğunu söyledi. Boston Emniyet Teşkilatı gerçek kimliğini öğrenmek için parmak izini araştırıyor. Anlaşılan, adam onları tuttukları sırada Libby'ye özel bir ilgi göstermiş ama ekip lideri Z onu tutmuş. Görev bitip Z gidince Mick de amacını gerçekleştirmeye çalıştı. Eve girmek için özel bir şifre kullanmış –bilgin olsun, Boston devriye arabalarının geçiş zamanlarını kontrol etmiş– ve sonra da büyük banyoda Libby'ye sürpriz yapmış. Libby kaçmaya çalışmış, arbedeye Ashlyn de katılmış ve iki kadın onu güzelce kıstırınca da Libby son olarak, kanepenin yanına bıraktığı dolu bir 22 kalibreliği alıp..."

"Oturma odasında dolu silah mı tutuyormuş?" Wyatt şaşırsa mı, etkilense mi bilemedi. Denbe'lerin atış diploması olduğunu hatırladı. Yine de oturma odasında dolu bir silah bırakmak oldukça agresifçe bir davranıştı.

"Yaşadıkları şeyi düşününce," dedi Tessa, "Özel Ajan Adams'ın uyarılarına rağmen o üç adam nasıl oldu da..."

"Haklısın."

"Libby, Mick'i öldürdü. Üç el ateş etmiş; sol şakaktan ve yakın mesafeden. Profesyonel bir iş."

Tessa'nın bunu söyleyiş şekli Wyatt'a tuhaf gelmişti.

"Yani?"

"Yani silahın her yerinde parmak izleri var ama enteresan şekilde parmaklarında barut izi yok."

"Ellerinde hiç barut izi kalmadan üç el ateş mi etmiş?"

"Polisi aramadan önce ellerini yıkadığını iddia ediyor."

"*Bütün* izler o kadar kolay çıkmaz."

"Aramıza hoş geldin. Fakat o, hikâyenin doğru olduğunu iddia ediyor."

"Ashlyn'in ellerini kontrol ettiler mi? Belki de kızını koruyordur."

"Kızı granit tezgâha çarpıp bayılmış ve yeni ayılıyor. Yine de evet, Boston Emniyet Teşkilatı Ashlyn'in ellerini de kontrol etti. Bir şey yok."

"Evde sadece iki kadın mı varmış?" diye sordu Wyatt.

"Kesinlikle."

Tessa'nm ses tonu her şeyi anlatmaya yetiyordu. İhtimal bile yoktu, Komando Mick'i Libby vurmamıştı ama her kim yaptıysa onu koruyordu. Şayet kızı değilse...

Wyatt derin bir nefes alıp anlatmaya başladı: "Bence Justin Denbe kendi şirketinden para çalıyordu. Boşanma fonu gibi bir şey... bunu on altı yıl sonra birilerine anlatmış. Bana kalırsa anlattığı kişi, Ruth Chan'ın seyahat detaylarını gören, sevgilisi Kathryn Chapman'dı. O da Chan henüz Bahamalar'a gitmeden önce hesapları boşalttı. Sonra da o on bir milyonu almak için Justin ve ailesinin kaçırılmasım istedi."

"Bence kısmen haklısın," dedi Tessa Leoni. "Bence Justin

Denbe kesinlikle kendi şirketini dolandırdı. Bu sebeple de zaten hayatta."

Tessa, "Başka kim bu kadar çok şey bilebilir ki?" dedi. "Son on altı yıldır Denbe İnşaat için çalışan, Denbe'lerin ev hayatını, güvenlik şifrelerini, evin planını, ailenin neler yaptığını bilen birini arıyoruz. Şimdinin kiralık askeri olan ve bir zamanlar da inşaat pazarlıkları için kullandığı eski ordu mensuplarını tanıyan biri. Böyle bir plan kurgulayacak kadar zeki, bunu hayata geçirecek kadar da cesur biri. Justin Denbe, Justin Denbe, Justin Denbe."

Wyatt ona karşı çıkmadı. Düşündüklerinin sesli söylenmiş olması kafasının üzerinde duran lambayı yakmıştı. "Kaçıran kişilerin Libby ve Ashlyn'e zarar vermemesi gerekiyordu," diye mırıldandı telefonda. "Bu sebeple Mick, Libby'ye saldırdığı için şok tabancasıyla vuruldu. Yüksek ihtimalle emirler bizzat Justin'den geliyordu. Karısına ve kızına travma yaşatacağını hiç düşünmedi. Sadece onların zarar görmesini istemedi."

"Ama *onlara* ihtiyacı vardı," diye karşı çıktı Tessa. "Kendi kaçırılmasını, ölümünü başka türlü tezgâhlasaydı şüphe çekerdi. Yeni Hayata Geçiş'i için, onların evlerinden alınıp rızaları dışında alıkonulmaları gerekiyordu. Libby ve Ashlyn ona tanıklık edeceklerdi, çünkü ikisi de onun gözleri önünde öldüğüne yemin edeceklerdi."

"Göğsünden bıçaklandı. Kan torbalarıyla yapmak o kadar da zor değil. Cesedi de hâlâ bulamadık zaten."

"Kesinlikle."

"Bence kadına ihanet etti," dedi Wyatt hemen. "Tamamen varsayım ama para çalma işi on altı yıl önce başladı. Bence bunun tohumları Justin, Libby'ye ilk ihanet ettiği zaman atıldı. Libby o zamanlarda Ashlyn'e hamile olmalı. Her evlilik için zor zamanlardır. Kendini tutamayıp babasının izinden gitti. Babasının oğlu olduğunu fark edince sadakatle ilgili bütün bildikleri tehlikeye düştü. Sonra da endişelenmeye başladı çünkü Libby onun annesi gibi değildi, buna göz yummazdı. Onu terk ederse, ondan boşanırsa..."

"Ortak kazanımların yarısı," diye devam etti Tessa.

"O nedenle şirketten para araklamayı keserek Boston'daki evini şirket adına satın aldı. Ancak bu sefer de gerçekten parasız kalmıştı. Bunun üzerine yurtdışında gizli bir hesap açtı. Neden açmasın ki? Onun bakış açısından, hepsi zaten onun parasıydı. Fakat her şirketin bir denetime girmesi gerektiği için elbette ki muhasebeciden kendisine bir çek yazmasını isteyemezdi. Sahte bir satıcı oluşturup kendi şirketine faturalar kesmek, sonra da parayı cebe indirmek zorunda kaldı. Tutarlar fark edilmeyecek kadar küçük, onun kafasını rahat ettirecek kadar da büyüktü. Gerçekten zekice."

"Ama Libby bu durumu öğrenmedi," dedi Tessa. "Justin yasak ilişkisine son verdi, Libby de doğum yaptı. Belki sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı, tabii başka bir kızla tanışmasaydı..."

"Bu da yeni bir sahte fatura döngüsünü başlattı..."

"Böylece karısını çok seven koca ile aldatan koca ve harika patron ile dolandırıcı patron arasında sürdürdüğü çılgın ikili hayata devam etti."

"Böyle şeyler hep olur," dedi Wyatt.

Doğruydu. İş suça gelince masum insanlar hep bocalardı. Ben bile bir şeyden şüphelenmemişken onlar nasıl şüphelensin, derdi. Çünkü masum insanların vicdanı vardı. Justin Denbe gibi suçlu insanlarınsa yoktu.

"On altı yıl," diye mırıldandı Tessa. "Sonra, en sonunda, pisliği ayyuka çıktı. Libby son kadını öğrendi ve Justin bir kaçış planı kurguladı. Libby'nin onu terk etmek gibi bir niyeti olmadığını düşününce çok anlamsız."

"Bunun önemli olduğunu sanmıyorum," dedi Wyatt hemen. "Neredesin sen?"

"Denbe İnşaat'ın merkezindeyim, Justin'i arıyorum."

"Orada değil."

"Burada olduğuma ve hâlâ etrafta dolaştığıma göre, bunu zaten biliyorum. Asıl soru şu: Sen telefondayken bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Libby, Justin'i terk etmeyecekti. Onu duydun, evliliklerine devam edeceklerdi. Yani..." Bir an durdu. Tessa hikâyenin geri kalanını anlamıştı.

"Justin onu terk edecekti."

Wyatt, "Bir adam neden on sekiz yıllık ailesini terk etsin ki?" diye sordu.

"Kahretsin. Adam Kathryn Chapman'a âşık olduğunu sanıyor."

"Yani..."

"Kathryn Chapman'ın evinde saklanıyor. Büyük ihtimalle de sabah ilk iş egzotik bir yere uçmadan önce son düzenlemeleri yapıyordur."

"Son gelen yemeği ısmarlar," dedi Wyatt.

"Yapma. Ben zaten şehirdeyim."

"Evet, ama şu an ben de şehirdeyim."

Kathryn Chapman, Mattapan'da yaşıyordu. Annesinin üç katlı, beyaz boyalı müstakil bir evi vardı. Tessa adresi biliyordu çünkü Chris Lopez'den almıştı. Öte yandan Wyatt'ta polis telsizi, arabada dahili bir bilgisayar sistemi, hatta GPS de vardı ve bu da ondan saniyeler önce oraya varmasını açıklıyordu. Wyatt, şerif arabasının Kathryn Chapman ya da Justin Denbe'yi şüphelendirmemesi için aracı dört blok öteye paralel park ederken Tessa da tam anlamıyla arkasında bitmişti.

Wyatt ona ukala bir bakışla el salladı. Tessa gözlerini devirdi ve park yeri bulmak için bir blok daha geçti. Boston hep eğlencelere gebeydi.

İki blok ötede bir park yeri bulduktan sonra hızlı adımlarla Wyatt'ın aracının olduğu yere geldi. Wyatt da arabaya yaslanmış, onu bekliyordu. O koyu kahve şerif üniformasının içinde ne kadar da iyi görünüyordu.

"Yemek," dedi. "Sen ısmarlayacaksın."

"Restoranı ben seçeyim mi?"

"Tabii ki."

"Topuklu ayakkabı giymek istiyorum. Belki bir de etek."

"Vay, o zaman ben ısmarlayayım."

"Hayır, yemek benden. Ancak senin de ceket giymeni istiyorum. Hatta belki bir de kravat."

"Sen de topuklu ayakkabı ama," diye bastırdı.

"Evet."

"Tamamdır."

Dikkatlerini Kathryn'in iki blok aşağıdaki karanlık evine çevirdiler. Saat sabahın beşiydi ve güneş doğmak üzereydi. Sabah erken saatlerde işe gidenlerin pencerelerinde ışık görünmeye başlamıştı bile. Gizli iş çevirmek için günün en uygun saati değildi.

"Nasıl yapmak istersin?" diye sordu Tessa.

"Arama iznimiz yok."

Tessa omuz silkti. "Bu benden çok senin sorunun. Massachusetts yetki alanın bile değil."

"Haklısın, destek istemeliyiz."

Tessa ona ters bir bakış attı.

"Ya da," diye devam etti Wyatt, "gözlerimi kapatırım ve sokak kapısı bir şekilde açıksa, bu da bana içeride yaşayanların güvenliği için endişe etme hakkı verir..."

"O zaman kolluk güçlerinin dürüst bir temsilcisi olarak içeriyi kontrol etmen gerekir."

"Doğal olarak."

"Üç dakika," dedi Tessa ve yürüyüp gitti.

Yürürken adamın gözlerinin kalçasında olduğunu hissedebiliyordu. Bu kötü bir şey de değildi. Daha çok, iyi zamanların kendisini beklediğini hissettiren sıcak, uçarı bir histi.

Tessa evin etrafını kolaçan etti. Ön kapıda sürgülü kilit ve zincir vardı. Çok zaman kaybettirirdi. Arkadaki bahçe kapısına yoğunlaştı. Oranın kilidi kolay olduğu için beş dakikada halloldu.

Arka bahçeye bakan mutfağa adımını attı, daha şimdiden zor nefes alıyordu. Gün aydınlanıyor, gölgeler kayboluyordu. Tam gün ışığı tehlikeli derecede yakındı.

Muşamba zeminde mutfağın yarısına kadar yürüdü.

Sonra başının üstünde bir tahta gıcırtısı duydu.

Orası Kate Chapman'ın yatak odasıysa, artık uyumadığı kesindi. Büyük ihtimalle Justin de uyumuyordu. Ateşli silahlar konusunda uzman bir adam ve işin ucunda en az on bir milyon dolar...

Artık daha dikkatli, gıcırdayan her tahtayı hissederek hareket ediyordu...

Sokak kapısına geldi ama merdivenin başında durdu. Üzerinde bir sifon sesi duydu. Koridor boyunca ilerleyen ayak sesleri.

Aşağı gelme, aşağı gelme, aşağı gelme...

Kapıdaki zinciri çıkarıp kilidi dikkatlice açtıktan sonra kapı kolunu çevirdi...

Sokak kapısı inleyerek açıldı. Sonra üst katta sessizlik oldu, tamamen sessizlik. İyi bir sessizlik de değildi. *Farkında olma* sessizliği. Justin, Kathryn ya da üst katta her kim varsa, birinin geldiğini biliyordu.

Wyatt açık kapının eşiğinde belirdi. Dikkatli şekilde hareket ediyor, en az hedef olacağı açıyla yaklaşıyordu. Tessa bir parmağını dudaklarına götürdükten sonra tavanı işaret etti. Ne dediğini anlamış gibi görünüyordu, sessizce kapıdan girip merdivenin başına, onun yanına geldi.

"Sanırım anladılar," diye mırıldandı alçak sesle. "Başka çıkış var mı?"

"Yangın çıkışı," diye fısıldadı Wyatt. "Birinci ve ikinci katlar. Basamakları yağlamış olabilirim ama sen benden böyle bir şey duymadın."

Tessa etkilenmişti. İleride kullanmak için iyi bir hareketti.

"Hızlı hareket etmek zorundayız," diye mırıldandı.

"Chris Lopez şu an sen kendini tuttuğun için hayatta değil mi?"

Tessa başını salladı.

"O zaman bana sorarsan, sana borçlu kalmış. Sonuçta Kathryn onun yeğeni."

Tessa mesajı aldı, Lopez ona borçluydu. Onu aradı ve altmış saniye sonra telefonun hoparlörünü açıp merdiven boşluğuna tuttu. Lopez şimdi hoparlörden bas bas bağırıyordu:

"Kate. Uyanık olduğunu biliyorum. Şimdi dolanıp durmayı bırak da aşağı in. Justin'e olanları duydum. Polisler birazdan burada olacak ve ağız birliği etmemiz lazım. Hadi, bekliyorum..."

Sessizlik.

"Kate! Şaka yapmıyorum. Ya benimle konuşursun ya da ne olacaksa olur. Ben bu işten sıyrılıyorum. Polis gelince de onlara her şeyi anlatırım. Evet, yeğenim patronumla yatıyordu ve ailesinin ortadan kaldırılmasını istedi. Aslında birkaç kez onun, keşke ölüp gitseler dediğini..."

Üst kattan bir kadın sesi yükseldi. "Chris Dayı?"

"Evet!"

"Sesin tuhaf geliyor."

"Merdivenin başında bağırıp duruyorum da ondan. Üzerine bir şeyler giy ve aşağı gel."

Tessa hem yerdeki tahtaları hem de alçak sesli mırıldanmayı duyabiliyordu. Nefesini tuttu. Sonra yavaşça nefesini vermeye, hafifçe silahını tutmaya çalıştı.

Sonra ilk tahta çatırtısı geldi.

"Chris Dayı?"

Tessa telefonu hareket ettirip Lopez'e işaret verdi.

"Mutfaktayım," diye seslendi adam hoparlörden.

Merdivenden bir ses daha geldi. Tessa ve Wyatt sahanlıktaki gölgeleri izledi.

Birkaç saniye sonra Kathryn Chapman belirdi. Üzerinde pijama değil, kot pantolon ile vücuduna oturmuş bir lacivert tişört vardı. Tessa içinden, *uçağa binerken giyilen türden kıyafetler*, diye geçirdi.

Kate'in mutfağa yöneldiği anda Wyatt elini uzatıp ağzını kapattı ve kenara çekti.

Kızın beti benzi atmış, mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tessa'yı görünce rahatlamak yerine daha da telaşlandı. Bu da Tessa'ya, Kathryn'in onu düşman olarak gördüğünü ve önceki konuşmalarında gözünün içine bakarak yalan söylediğini anlatıyordu.

Tessa, "O yukarıda, değil mi?" diye mırıldandı.

Kathryn başını iki yana sallamaya yeltendi ama Wyatt'ın kalın kolu buna engel oldu.

"Seni buralardan götüreceğini, kenara para koyduğunu söyledi."

Kathryn cevap vermedi, yüzü kızarmıştı.

"Bir an için, bu adamın karısına ihanet ettiğini unut. O adam aynı zamanda çocuğuna da ihanet etti. Beraber kaçmak istediğin kişi böyle biri mi?"

Kathryn'in gözlerinde isyan vardı ve Tessa bunu evet olarak algıladı.

Belli ki bu kadından yardım alamayacaklardı. O nedenle B planına geçti. Ağzını açıp avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Hayır, Mick. Bana zarar verme. Nerede olduğunu bilmiyorum. Mick! Hayır, hayır, hayır! Mick!"

Ayak sesleri sert ve hızlıydı. Justin Denbe o zalim paralı askerin ismini duyar duymaz tepki vermiş ve harekete geçmişti. Basamakları adeta döverek iniyordu. Elinde silahıyla hole iner inmez sokak kapısına yöneldi.

Tessa onun açık kapıdan bir sağa bir sola, kenarda tutulan Kathryn'e, ardından silahını ona doğrultmuş kendisine bakışını izledi.

"Justin Denbe," dedi. "Silahını indir. Tutuklusun."

Justin silahını hemen atmadı. Onun gibi bir adam böyle yapardı. Bir süre olduğu yerde durup durum değerlendirmesi yapmış, göz ucuyla dışarıya bakmıştı.

Tessa nişan alarak, "Ne yaptığını biliyoruz," dedi. Bu mesafeden vurması garantiydi. Konuşmaya devam etti. "Ayrıca uydurmuyorum. Mick dün gece geri döndü. Karına ve kızına saldırdı."

Justin gerildi, şimdi can kulağıyla dinliyordu.

"Ne? Ashlyn iyi mi? Libby iyi mi? Onlara anlaşma şartlarını..."

"Karma ve kızına bir şey olmadı," dedi Tessa. Yan tarafında harekete geçmiş olan Wyatt, Kathryn'in bileklerini arkasından kelepçeliyordu. "Anlaşma buydu, değil mi? Bu adamları, kati suretle karma ve kızma zarar vermeyeceklerini söyleyerek tuttun. Oysa sana zarar verebilirlerdi. Fidye olarak dokuz milyonu almak için buna mecburdun. Onlara paralarını böyle ödedin, değil mi? Tıpkı söz verdiğin gibi, fidye parasından pay aldılar. Bu şekilde,

o on bir milyonu paylaşmana da gerek kalmayacaktı."

Justin Denbe de uçağa uygun giyinmişti: kot pantolon, beyaz gömlek ve deri ayakkabılar. "Ashlyn ve Libby iyi mi?"

"Korkmalarının ya da yaşadıkları travmanın dışında mı? Demek istediğim, sen şimdi kim oluyorsun da onlar için endişeleniyorsun? Onlara yaşattığın bunca şeyden sonra?"

"Onlar zarar görmeyecekti," dedi inatla.

Wyatt kelepçe taktığı Kathryn'i yan çevirdi. "On altı yıl," dedi. "Kendi şirketinden on altı yıl boyunca para çaldın."

"Saçmalama." Artık onlara bakmıyordu, gözü açık kapıdaydı. "İnsan kendinden para çalamaz."

Silahına iyice sarılan Tessa, "Çalabilir," diye düzeltti. "Çünkü şahsi hesaplarınla yaptığın her şeyi, evlilik dışı ilişkini öğrenip de boşanmak isterse karına kaptırma riskin vardı. Ya da parayı yurtdışı hesaplara hortumlayacaktın ve kimsenin haberi olmayacaktı. Ta ki aradan on altı yıl geçip de on bir milyon doların, ölmekte olan bir işin ve seni reddeden bir karın olduğunu öğreninceye kadar. Zaten ondan sonra da kararını vermen çok zor olmamıştır. Şartlar müsaitken gitme zamanı geldi demişsindir."

Justin hâlâ bir şey söylemiyordu. Kathryn Chapman'la göz teması bile kurmuyordu. Onun yerine, gergin şekilde kapıya dayanmış duruyordu.

"Uçağınız kaçta?" diye sordu Tessa.

Yüzünü ekşitti.

"Kız arkadaşın elimizde. Onsuz mu gideceksin?"

Adam sonunda Kathryn'e baktı. Wyatt'ın eli artık onun ağzında değildi. Kathryn istemeden de olsa inledi.

Tessa, "Al bak işte, sevgilin," dedi. "Kendini kaçırsınlar diye adam tutan, ölmüş gibi yapan ve ailesini terk edip giden bir adam ama olsun, her şeyiyle senin o."

Yan taraftaki Wyatt, "Mick öldü. Karın vurdu onu," dedi.

Justin'in gözleri yuvalarından fırladı. Ürkmüş gibi görünüyordu.

"Kızın da ciddi bir sarsıntı geçiriyor," diye bastırdı Tessa. "Sana ihtiyacı var. Aslında, mezardan mucizevi şekilde dönüşün, onun iyileşmesini hızlandırabilecek tek şey olabilir."

Justin Denbe'nin yüzünü kaplayan acı dolu ifadeyi görmek gerçekten de ilginçti. Gerçek bir iç mücadele. Hayran olduğu kızının yanında olmak ve aynı zamanda sorumluluklar dünyasına geri dönmek ya da gitmek. Çekip gitmek. Bağlılık olmadan, zorunluluk olmadan, cebinde on bir milyon dolarla, özgür bir adam olmak.

Tessa'ya baktı.

Konuşmayıp yalvaran sesler çıkaran Kathryn'e baktı ve sonra...

Kapıdan koşarak çıkıp eşikten atladı. Verandadan tüm hızıyla geçerken Tessa ona seslenerek silahını doğrulttu ama buradan ateş ederse onu sırtından vuracaktı. Wyatt onun peşinden koşmak için Kathryn'i kenara itti.

Bir yerden bir tüfek sesi duyuldu. Tessa sesi tanıyınca içgüdüsel olarak olduğu yere çökerken Wyatt da ona katıldı ve birlikte Justin Denbe'nin kafasının ön verandada havaya uçuşunu izlediler.

Bir vardı, bir yoktu.

Justin yere yığılmıştı.

Kathryn çığlık atmaya başladı.

İkinci, belki de üçüncü bir atış daha duyuldu. Neredeyse

sonsuzluk gibi geçen zamanın ardından Tessa titreyerek ayağa kalktı. Wyatt da doğruldu. Justin'in cansız bedenini içeri aldılar.

Wyatt, "Sana bu kas gücünün arkasında bir ya da iki beyin olduğunu söylemiştim," dedi.

Özel Ajan Adams'ı aradılar. İkisinin de yasal bir dayanağı olmadığı için federal ajanın gelip böbürlenmesine izin verdiler. Ayrıca bu, evrak işlerini de onun yapacağı anlamına geliyordu. Kathryn hâlâ çığlıklar atarken serbest bırakıldı. Büyük ihtimalle yerel bir hastanenin acil servisine gidip şok tedavisine girecekti.

Bu sırada üniformalı memurlar mahallede devriye gezdi. Çatılar, iki ev ve bütün sokak tarandı, bir tüfek ve bir tane şarjör buldular. Ruhsatsız bir tüfekti. Şarjördeki parmak izleri de silinmişti.

Nicole, açık olanı dile getirerek, "Profesyonelce bir iş," dedi.

Wyatt ise, "İnsanın ölünce sesi de kesiliyor," diye ekledi.

"Kaçıranlardan biri mi?"

Tessa omuz silkip, "Justin'i gözaltına alırsan konuşması kaçınılmaz olur," dedi. "Çoğu profesyonel anlaşmada gizlilik esastır. Belli ki Justin bunu bozmuş."

"Bir şey gördünüz mü?" diye sordu Nicole.

"Hayır," diye cevap verdiler dürüstçe.

Nicole iç geçirdi ve arama anonsunu değiştirmek üzere araca döndü. Başka bir şeye ihtiyacı kalmayınca Tessa ve Wyatt oradan ayrıldı. Wyatt onu arabasına kadar geçirdi.

"Libby ve Ashlyn'in artık güvende olduğunu düşünüyor musun?"

"Düşünüyorum. Mick onun ailesine saldırdığı sırada Justin buradaysa..."

Wyatt başını salladı. "Sanırım aynı şeyi düşünüyoruz. Kiralık katillerden biri, belki de lideri kendi adamını harcadı."

"İlginç meslek. Çalışma kuralları çok sert ama söz konusu adam, Libby ve Ashlyn'e de bir şey yapmadı. Bu durumda evet, toz toprak indikten sonra hayatlarını yeniden inşa etmeye başlayabilirler."

Wyatt, "Sen de öyle mi yapıyorsun?" diye sordu.

Tessa ona mümkün olduğunca samimi bir cevap verdi: "Bazı günler diğerlerinden daha iyi."

Tessa'nın arabasına geldiler.

"O zaman," dedi Wyatt.

"O zaman," diye cevap verdi.

"İşte tatsız kısım geldi çünkü teknik olarak akşam yemeğini sen ısmarlayacaksın. Oysa ben sana çıkma teklif etmek için can atıyorum."

"Kızımla tanışamazsın," diye uyardı sertçe. "İmkânı yok."

"Beklemiyordum zaten."

"Özel alanla ilgili takıntılarım var."

"Fark ettim. Ahşaba düşkünümdür. Bazen bir şeyler yapmam gerekiyor. Ben de yapıyorum."

Tessa başını salladı. "Topuklu ayakkabıyla gerçekten de hoş görünüyorum," dedi sonunda.

"Gerçekten mi? Çünkü bana da ceket ve kravatla inanılmaz seksi olduğumu söylerler."

"Kravat olmasın. Sadece ceket."

Bakışları samimileşti. "Topuklular yine olacak ama."

"Topuklular olacak."

"Cuma gecesi?"

"Haftaya cuma. Sophie'yle biraz zaman geçirmem gerek."

"Haklısın."

Wyatt öne eğilip onu savunmasız yakalayarak kulağına fısıldadı. "Saçlarını da açık bırak."

Sonra dönüp yürümeye başladı. Tessa orada biraz daha kaldı, yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. Aileleri, eskiyi ve yeniyi, hayatta kalanları, öncesini ve sonrasını düşündü.

Ardından arabasına bindi ve eve, kızına doğru yola koyuldu.

44. Bölüm

Benim bildiğim şu:

Kocam on altı yıl önce kendi şirketinden para hortumlamaya başladı. Sadece gizli bir hesap değil, aynı zamanda Acil Durumda Kaçış parasıydı. Federal finans uzmanları, kendi şirketinin hesap defterlerinde düzinelerce sahte satıcı oluşturduğunu ve sonra da onlara para aktarıp on üç milyon doların üzerinde para biriktirdiğine inanıyor.

Bilgisayarından alınan e-postalara bakılırsa, kaçış planını haziran ayında, ben onun ilişkisini öğrendikten aşağı yukarı beş gün sonra yapmaya başladı. Ruth Chan ağustos ayında dolandırıcılığı fark edince çok dert etmedi. Justin'in kaçış stratejisi zaten hazırdı. Onu tabii ki büyük olay olduğu sırada etrafta olmasın diye Bahamalar'a gönderdi. Sahte pasaportunu da ayarlamıştı elbette. Cesedinin üzerinde Tristan Johnson adıyla bir pasaport bulundu. Bu ismi aynı zamanda Dominik Cumhuriyeti'ne uçak bileti alırken, muhtemelen yasadışı paralarını aktarmak için kullanmayı planladığı yeni banka hesabını açarken de kullanmıştı.

O paraların yeri henüz bulunamadı. Belki hâlâ başka bir bankada sahte bir isim altında duruyorlardır. Adli uzmanlar bunun üzerinde çalışıyor.

Son olarak, Büyük Kaçış: Kocam kendi ailesini kaçırsın diye üç profesyonel tutup onlara evimizin güvenlik şifresini verdi (Justin'in ceptelefonunda Kathryn Chapman'ın mesajlarını gördüğüm gün; bunu da Justin'in üst düzey güvenlik uzmanı Paulie sistemi denetlerken buldu). Justin sonrasında adamlara bizi kendi evimizde başarıyla pusuya düşürebilmeleri için gereken bütün bilgileri, bir de güvenli şekilde alıkonulabileceğimiz yeri sağladı.

Onlara prensipleri de söyledi: Kızına ve karısına dokunamazlardı. Belli ki kendisine şok tabancasıyla saldırmalarına ve onu dövmelerine izin vermişti. Hepsinden öte, ölümünün inandırıcı olabilmesi için kaçırma olayının da inandırıcı olması gerekiyordu. Tabii bir de sigorta şirketinin dokuz milyon dolar vermeye ikna olması durumu var. Denbe İnşaat'ın öyle bir parası olmadığından değil, Tanrı korusun, kendi nakit rezervinden gidecek diye.

Z ve ekibi işlerini hayran olunacak şekilde yaptılar. Ancak bence Z, hiçbir şeyden şüphelenmeyen karısına ve kızına bunu yaşatan bir adam için çalışmaktan iğreniyordu. Yüzünde birçok kez yakaladığım saf kinin sebebi de buydu.

Z'nin ya da Radar'ın kocama suikast düzenlemiş olmasının sebebi bu muydu? Şüpheliyim. Bence Z gerçekten Justin'in ölmesini isteseydi bunu baş başayken, hapishanedeki son anlarımızda da yapardı. Ayrıca Z bana hep profesyonel biri gibi geldi; müşterisi onaylasa da onaylamasa da işini bitiren bir adam. Radar'm işinin de sadece Z, Mick'in peşinden giderken, şehirden çıkıp çık-

madığına bakmak için Justin'i takip etmek olduğunu düşünüyorum. Deyim yerindeyse parçaları birleştiriyorum. Mick bana saldırınca Z de güvenilmez ortağını ortadan kaldırmak için gereken adımları attı. Justin polis tarafından köşeye sıkıştırılınca da Radar güvenilmez müşterisini ortadan kaldırmak için gereken adımları attı. Justin'in dediği gibi, bu işten tertemiz sıyrılmaları için dokuz milyon sebepleri vardı ve öyle de yaptılar.

Mick'in parmak izlerinden, Deniz Kuvvetleri'nden beş yıl önce ihraç edilmiş ve "özel sektörde" çalışıyor olmakla nam salmış, Michael Beardsley adında eski bir deniz piyadesi olduğu ortaya çıktı. FBI ajanları, Mick'in yakın zamandaki ortaklarının son çekilmiş fotoğraflarını getirip fotoğraf yığını arasından Radar ve Z'yi bulabiliriz umuduyla Ashlyn'i ve beni birkaç defa ziyarete geldi. Fakat polis şu ana dek e-postaların ya da Justin ile Z arasındaki iletişim araçlarının hiçbir kaydını bulamadı.

Şüphesiz ki Z bunun önlemini de önceden almıştı. Adamın benim hayatımı kurtardığını düşünürsek yakalanmasına olanak tanıyacak bilgiler vermeye pek de can atmadım. Ashlyn o gece neler olduğunu biliyor ve o da benimle aynı fikirde. O nedenle biz kendi işimizi yapıyoruz, polisler de kendi işlerini. Z ve Radar'ı yakalayacaklarından şüpheli olsam da bizi bir daha rahatsız edeceklerinden de şüpheliyim. İş bitti, onlar da kendi yollarına gitti. Belki bir gün biz de kendi yolumuza gideriz.

Kocamı özlüyorum. Belki bu da benim sapkınlığım ama bir adamı neredeyse yirmi yıl boyunca sevip onun yokluğunu hissetmeden duramazsınız. Evet, Denbe İnşaat'taki tüm haklarımdan feragat eden, karşılığında da tüm şahsi kazanımlarm yarısım ala-

cağımı beyan eden bir evlilik sözleşmesi imzalamıştım ve evet, Justin ondan boşanmaya karar verirsem hiçbir şey alamayayım diye tüm şahsi kazanımlarımızı şirket üzerine satın aldı.

Beni aldattı. Fiziksel, duygusal, hatta finansal anlamda. Bu konuda kendimi hâlâ özel hissedemiyorum çünkü o herkesi aldattı. Kendi şirketinden para çalıp çalışanlarına hisse vermeyi fazla gördü. Kârlı geçen yıllarda onlara ikramiyeler vererek bunu kendince telafi etmeye çalıştı, ama yine de şirket kasasından on üç milyon dolar çalıp bütün o süre boyunca kendisini harika bir adam ve düşünceli bir patron gibi göstererek, en yakınlarının ve şirketin en sadık çalışanlarının bile anlamasına engel oldu.

Sonuç olarak, bana kalırsa iki tane Justin vardı. Biri kocam olmasından haz duyduğum, Ashlyn'in baba olarak sevdiği, adamlarının ona lider olarak saygı duyduğu...

Ve bir de bizden her şeyimizi çalan, bizi sonsuza dek terk edebilmek için şahane bir dolap çeviren bir Justin vardı çünkü belli ki on üç milyon dolar onun için ailesinin sevgisinden, şirketinin kendisine olan hayranlığından daha önemliydi.

Ben o Justin'i anlamıyorum. Bu kadar başarılı birine, parayı ailesine ve arkadaşlarına tercih ettiren şeyin ne olduğunu düşünemiyorum. Tek tahminim gerçekten de özgür olmak istediği; karar vermek zorunda kalmadan ya da sorumluluk almadan... Fakat tuhaf olan şu ki biz ona bunu da verebilirdik. Şirketini yönetim ekibine satabilirdi. Ashlyn ve benimle Bora-Bora'ya kaçabilirdi. Öylece giderdik. Onu o kadar çok seviyorduk ya da sevdiğimizi sanıyorduk.

Ashlyn'in de benim de karar veremediğimiz kısım işte burası. Bizim tanıdığımız Justin'in çok yüksek değerleri, kendi ve

diğerleri için son derece sıkı beklentileri vardı. Oysaki tüm ailesine ihanet eden, hissettirmeden kaçabilsin diye ailesini kaçırtıp karısını ve kızını korkutacak kadar ileri giden bir erkek...

Acaba hiç ardına bakacak mıydı? Bizi özleyecek, bizim için üzülecek miydi?

Çünkü biz ona üzülüyoruz. Elimizde değil. Tanıdığımızı sandığımız adama, Ashlyn'e şarjlı matkabı nasıl kullanacağını öğreten babaya, geceleri bana sarılan adama. Gözümüzün önünde öldüğünü düşündüğümüz adama.

Çünkü biz o adama inanmıştık ve onu hâlâ özlüyoruz.

Bölge savcısı, Chris Lopez'i suçlu buldu. Kızımı ruh hali bozukken kullanmak suçuyla yargılandı. Bu ona kendini asil hissettirdi mi acaba diye merak ediyorum. Kırılgan, on beş yaşındaki bir kızı baştan çıkardı ama bu bir şekilde şartları eşitliyor.

Onunla hiç konuşmadım. Açıkçası söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Bu günlerde kendimle ilgileniyorum. Kocam bir yalancı olsun ya da olmasın, ona verdiğim söze sadık kalıp reçeteli ağrıkesicileri bırakmaya ve kızımın yanında olmaya çalışıyorum. Bir arınma uzmanıyla program yaptık; hidrokondan metadona geçtim, şimdi de metadonu bırakıyorum. Ashlyn'le bütün evi elden geçirdik. Ona bütün zulalarımı gösterdim ve bütün hapları teker teker toplayıp doktoruma verdik.

Kolay olduğunu söyleyemeyeceğim. Portakallar hep hayalimde. Ağzımda doğum günü pastası tadıyla uyanıyorum ve ciddi bir suçluluk hissediyorum. Ben ailemi kurtarmak istemiştim. Justin'in ilişkisini öğrendikten sonra ya da ilk hapı aldıktan sonra bile bunu bir şekilde aşacağımızı düşünmüştüm. Herkes üzerine

düşeni yapacaktı. Affedecek, unutacak ve hayatımıza devam edecektik. Justin, Ashlyn ve ben bütün dünyaya kafa tutacaktık.

Artık bana soru sormaktan keyif alan, şahane bir terapiste gidiyorum. Neden, diye soruyor bana. Neden ailem zorla da olsa ayakta kalmalı? Çok mutlu olduğumuz için mi? Birbirimizi çok sevdiğimiz için mi? Birbirimizden beslendiğimiz için mi?

Sorunları olan tek kişi Justin değildi. Ben de bağımlı olmuştum ve on beş yaşındaki kızım kırk yaşında bir adamla yatmıştı. Belki, sadece belki, üçümüz bir arada iyi olamamıştık, o kadar.

Ama belki artık ikimiz daha iyi bir aile olacaktık.

Ashlyn ve ben eskisi gibi konuşmaya başladık. Yalnız acımızı değil, aynı zamanda yeşeren umutlarımızı ve hayallerimizi de paylaşıyoruz. Kızım şimdi resmen genç ve zengin bir kadın. Justin babasının geleneğini devam ettirerek tüm şirketi ona bırakmış. Bu da onun artık ülkenin en büyük inşaat şirketlerinden birinin, tabii iki ev ve güzel bir araba koleksiyonunun da sahibi olduğu anlamına geliyor.

Ashlyn ise hiçbirini istemiyor. Anita Bennett ve Ruth Chan' la birlikte, çalışanların Denbe İnşaat'ın yüzde elli bir hissesini satın alması için çalışıyoruz. Boston'daki evimize gelince, Ashlyn oradan da çıkmak istiyor. İkimiz de çok büyük ve fazlaca pişmanlık dolu olduğu konusunda hemfikiriz.

Boston'dan ayrılıp batıya, Seattle'a ya da Portland'a taşınma fikri hoşuma gidiyor. Güzel bir el işçiliğiyle yapılmış bir bungalov alabilir ya da ayrı garajı olan bir yer alıp orayı sanat stüdyosuna çevirebiliriz. Ben mücevherlerimle ilgilenirim. Ashlyn de çömlek yapmak istiyor.

Bir yuva kurabiliriz. Daha az şeyimiz olur. Daha az şey yaparız. Daha çoğunu buluruz.

Bu fikri seviyorum; orta yaşlı, zengin bir kadın olarak hayatımda ilk kez canım ne isterse onu yapmaya gücüm var. Z'nin Radar'dan getirdiği kâğıt mı? Justin'in adıyla açılmış bir yurtdışı banka hesabının numarasıydı. Justin'in her zaman kullandığı üç şifresi vardı. Bu sefer doğru olanı bulmak için sadece iki kez denemem yetti. O noktada da, adını o an uydurduğum kurumsal yeni bir hesaba 12.8 milyon doları transfer ettim. Oraya buraya birkaç transfer daha derken, Justin'in Acil Durumda Kaçış fonu, Tek Başına Hayatta Kalan Eş fonuna dönüştü.

Bir düşünün, Justin'in, parasından tek kuruş almamam için yaptığı onca şeye rağmen bütün para benim oldu.

Mezarında ters dönüyor mudur, merak ediyorum.

İtiraf etmeliyim ki, bu düşünce bazı zamanlar beni gülümsetiyor.

Bildiğim ise şu:

Acının bir tadı oluyor.

Umudun da öyle...

